

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността

В Поредица „Просветление“ досега:

1. Рудолф Шайнер, „Същност на музикалното“
2. Рудолф Шайнер, „Прераждане и карма“
3. Рудолф Шайнер, „За мистериите драми“
4. Рудолф Шайнер, „За инициацията“
5. Рудолф Шайнер, „Проблеми на модерната психоанализа“
6. Рудолф Шайнер, „Стихове и медитации“
7. Рудолф Шайнер, „Смъртта като преобразуване на живота“
8. Рудолф Шайнер, „Окултна история“
9. Рудолф Шайнер, „Индивидуални духовни същества“
10. Рудолф Шайнер, „Моят жизнен път“
11. Олаф Кооб, „Азът и неговият двойник“
12. Рудолф Шайнер, „История на човечеството“
13. Рудолф Шайнер, „Фридрих Ницше, борец срещу своето време“
14. Рудолф Шайнер, „Четири мистериини драми“
15. Рудолф Шайнер, „Мистериини центрове“
16. Рудолф Шайнер, „Първоначални импулси на духовната наука“
17. Рудолф Шайнер, „Тайните на прага“
18. Рудолф Шайнер, „Сътворението на света и човека“
19. Рудолф Шайнер, „Човекът и светът. Действието на духа в природата. За същността на пчелите“
20. Рудолф Шайнер, „Природата и човекът от гледна точка на духовната наука“
21. Рудолф Шайнер, „Природни и духовни същества“
22. Рудолф Шайнер, „Връзката между живите и мъртвите“
23. Рудолф Шайнер, „Животът на човека и животът на Земята“
24. Йохан Валентин Андре, „Химичната сватба на Християн Розенкрийц“
25. Олаф Кооб, „Болната кожа“
26. Олаф Кооб, „Ако органите можеха да говорят“
27. Рудолф Шайнер, „Терапията от гледната точка на духовната наука“
28. Рудолф Шайнер, „Свърхсетивният човек от антропософска гледна точка“
29. Рудолф Шайнер, „Духовните скрити причини за Първата световна война“
30. Рудолф Шайнер, „Здраве и болест“
31. Рудолф Шайнер, „Формиране на съдбата и живот след смъртта“
32. Рудолф Шайнер, „Животът между смъртта и новото раждане“
33. Рудолф Шайнер, „Познание за съществото на човека“
34. Рудолф Шайнер, „Духовни взаимовръзки в изграждането на човешкия организъм“
35. Рудолф Шайнер, „Подготвителни етапи на Мистерията на Голгота“
36. Рудолф Шайнер, „Ритми в космоса и в човешкото същество“
37. Рудолф Шайнер, „Карма на неистината. Втора част“
38. Рудолф Шайнер, „Духовните същества в небесните тела и природните царства“
39. Рудолф Шайнер, „Медитативни разглеждания и насоки за задълбочаване на лечебното изкуство“
40. Рудолф Шайнер, „Стойността на мисленето“
41. Рудолф Шайнер, „Централна Европа между Изтока и Запада“
42. Рудолф Шайнер, „Мисията на новото духовно откровение“
43. Рудолф Шайнер, „Основни елементи на езотериката“
44. Рудолф Шайнер, „Кармата на професията на човека във връзка с живота на Гьоте“
45. Рудолф Шайнер, „Човешки въпроси и мирови отговори“
46. Рудолф Шайнер, „Съзнанието на посветения“
47. Рудолф Шайнер, „Три перспективи на антропософията“
48. Рудолф Шайнер, „Метаморфози на душевния живот, Първа част“
49. Рудолф Шайнер, „Отговори на мирови и човешки въпроси“
50. Рудолф Шайнер, „Езотерични указания за първи клас на Свободната висша школа
за духовна наука към Гьотеанума“
51. Рудолф Шайнер, „Противоположност между вечност и развитие в човешкия живот“
52. Рудолф Шайнер, „Метаморфози на душевния живот, Втора част“
53. Рудолф Шайнер, „Окултни изследвания върху живота между смъртта и новото раждане“
54. Геннадий Бондарев, „Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността“ Първи том, Първа част

Генадий Бондарев

Светът и човечеството на кръстопътя на

ОКУЛТНО- ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ТЕЧЕНИЯ

на съвременността

трилогия

Том 1

Първа част

Антропософията и политическият окултизъм.
Окултно-политическите причини и последиците
от руската перестройка

*Само за зрели участници
в Антропософското движение*

Превод от руски: Евгени Мангуров

Аб
*Издателско
Ателие*
София, 2022

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността

трилогия

1 том:

Антропософията и политическият окултизъм. Окултно-
политическите причини и последиците от руската перестройка
1996 г.

2 том:

Текущите събития в Европа
2014-2017

3 том:

„...И ще познаете истината...“
Импулсът на антропософията между доброто и злото
2020-2021 г.

© Геннадий Бондарев, автор
© Евгени Мангуров, преводач
© Христо Маринов, технически редактор
© Нели Спиридонова-Хорински, коректор
© Издателско ателие А⁶, 2022
ISBN 978-619-228-119-9

АНТРОПОСОФИЯТА
И ПОЛИТИЧЕСКИЯТ ОКУЛТИЗЪМ.
ОКУЛТНО-ПОЛИТИЧЕСКИТЕ
ПРИЧИНИ И ПОСЛЕДИЦИТЕ
ОТ РУСКАТА ПЕРЕСТРОЙКА

1996 г.

Бог не е в силата, а в правдата.
Руска народна мъдрост

Истината ще бъде стъпкана в стадото.
Талмуд

В стремежа си да разбере трагичната тайна на нашето време, съвременният учен-изследовател често насочва изследванията си в сферата на метаисторията. Даже инстинктивно хората все по-често усещат, че не могат да си обяснят стоварилите се върху тях събития в света от гледната точка само на физическите причини. Затова се пишат и с охота се четат цели библиотеки с книги за тайни общества, политизирани религиозни ордени, всевъзможни братства и окултни секти. Но на всички книги от този род е присъщ един фундаментален недостатък, който нулира тяхното значение: авторите им, като пишат за окултни съюзи, нищо не пишат за природата на самия окултизъм. Най-много срещу тях да се повдигнат някакви обвинения в духа на тези, звучали на трибуналите на „светата инквизиция“.

Тази книга запълва посочения пропуск. Може да изглежда, че, като е адресирана до читатели, изучаващи духовната наука (антропософията) на Рудолф Щайнер, тя носи специален характер. Но всъщност именно поради това, че авторът води изследването си на базата на антропософията, му се удава да покаже тези реални, излизаци на метафизичен план, окултни и окултно-политически кулиси, зад които се инспирират практически всички политически, социални и даже културни феномени, разрушаващи културата и цивилизацията на човечеството, което заплашва да лиши от космически смисъл самото съществуване на Земята.

Съдържание:

Първа част:

Предговор от автора към българския читател	9
Предговор	12
Предговор към второто (английско) издание	16
1. Съдби и кораби	26
2. Към въпроса за християнската етика	36
3. Прафеномените на социалния живот на новото време	49
4. От историята на главните духовни течения на човечеството	64
5. Сянката на Римската империя	83
6. Британизъм-американизъм, латинизъм, болшеvizъм	106
7. Духовният живот на Европа и кризата на масонството	133
8. Масонство, британизъм и йезуитизъм	146
9. Единството на сенчестия окултизъм	159
10. Световното господство	178
11. Материализъм, церемониална магия. Борба с християнството	190
12. Централна Европа	210
13. Германия и двете световни войни	236
Допълнение към глава 13	304
14. Евреите в съвременния свят	310
15. Евреи и германци	354

Предговор от автора към българския читател

Европа, а още повече целият континент Евразия, на който тя е разположена, са сложно структурирани климатично, геологично, етнически, а също и културно-исторически. Тази последна структура притежава доминиращо значение за съзнателното развитие на човечеството. Тя органично израства на основата на другите, естествените структури, защото всички тях ги пронизва единният принцип на развитието, който може добре да бъде разбран, ако достатъчно дълбоко се вникне в духовнонаучното определение на действителността. Действителността представлява единство, едната страна на което е светът, даден ни във възприятията, а другата – свръхсетивният свят. Това значи, че няма нищо в сетивния свят, което да няма едно или друго отношение към свръхсетивния свят, и обратното: няма нищо свръхсетивно, което да няма своето проявление в сетивното.

Такова разбиране за реалността е един от главните методологични принципи на духовната наука, на антропософията. Друг, равен на него по значение, е принципът на еволюцията. В света всичко се намира в развитие. Човечеството не е „случаен гост“ на Земята, то не е възникнало по стечението на случайни обстоятелства. Човечеството е обект, но също и субект на мировото развитие, на еволюцията, замислен и импулсиран от висши духовни свръхсетивни същества – от божествените йерархии: серафими, херувими и т.н. (съгл. терминологията на Дионисий Ареопагит), стоящи много по-високо от човека по „стълбата“ на еволюцията.

Еволюцията се състои от етапи. Този от тях, на който се намираме сега, започва с така наречения Всемирен потоп или с крушението на континента Атлантида. Неголяма група от населението му, особено напреднала от гледна точка на критериите на развитието от онова време, се отправя от територията на съвременна Ирландия, която била част и от Атлантския континент, на изток и достига пустинята Гоби. Там бил основан

много голям център на мистериите. Най-добрите му ученици лъчеобразно продължили на запад, ставайки основатели на първите от седемте културни епохи, образуващи съвременния следатлантски етап на еволюцията: древноиндийската (седемте свещени Риши), древноперсийската (Заратустра), древноегипетската (Хермес Трисмегист).

В четвъртата културна епоха става главното събитие на целия земен етап на еволюцията, а също и в Космоса – Мистерията на Голгота. А сега се намираме в петата, европейска културна епоха. Определяща роля, т.е. развиващи качества, които след това ще станат достойние на всички хора, в нея играят две раси: англосаксонската и централноевропейската, германската.

Англосаксонците имат за задача да развият висшия член на човешката троична душа – съзнателната душа. Овладеяването му създава предпоставки за това, индивидуалният нисш „аз“ на човека, съществуващ по милостта на рефлексията, да се издигне до първия член на неговия индивидуален висш аз, до духа-себе, до манас, според терминологията на индийския езотеризъм.

Централноевропейските народи, народите на европейския Север имат задачата да работят освен над овладяването на съзнателната душа, още и над изработването на вечния, отначало явяващ се групов, човешки висш аз, за да подготвят троичната душа за индивидуално владение от него на стадия на манас и на по-висшите степени. С това се обяснява характерът на културата им, наситен с напрегнато търсене за разбиране на аза. Затова неслучайно антропософията се проявява за първи път в тази част на света.

Някъде след около хиляда и петстотин години ще настъпи шестата славяно-германска културна епоха. Центърът ѝ ще се намира на територията на съвременна Русия. Това ще бъде епохата на интензивното овладяване на индивидуалния човек-дух от хората, които ще се подготвят за това. Затова тя ще бъде високо спиритуална. Хората ще владеят индивидуализираното (не

медиумистично) възприемане на свръхсетивния свят.

Настъпването на тази епоха трябва да се подготвя отсега. Тя се образува като синтез на най-добрите импулси на духовното развитие на Централна Европа и импулсите на културното развитие на Източна Европа. В тази връзка руската култура е, така да се каже, „очакваща култура“. Тя ще достигне своя апогей в шестата културна епоха.

За да може да решава тази своя задача, още в настоящото време постоянно трябва да я пронизват духовните импулси, идващи от Централна Европа: нейните философия, музика, метафизика, създаденото от Гьоте и задълбочено от Рудолф Щайнер естествознание и, разбира се, антропософията.

Своята културно-историческа задача да опосредстват преминаването на тези импулси от Запад на Изток имат народите на западните славяни, към които принадлежи и България. Рудолф Щайнер нарича тези народи „аванпост на шестата културна епоха“. За да решават тази своя, имаща значение за цялото човечество задача, „посредниците“ на великата метаморфоза на двете културни епохи трябва дълбоко да вникват в характера и на двете, наред със своето национално културно развитие да разбират тяхната дълбинна същност и мирово предназначение.

Такава работа може да бъде особено успешна при тези, които са намерили връзка с антропософията, с истинската реалност. И нека публикуването на тази трилогия на български език да послужи като скромен общ принос в съвместния ни искрен стремеж да не оставаме встрани от великите цели на мировото развитие.

Авторът на трилогията изразява сърдечна благодарност на всички, които взеха участие в осъществяването на издаването на книгите.

Генадий Бондарев
21.06.2021 г.

Предговор

Поставеното на заглавната страница на тази книга условие: „Само за зрели членове на Антропософското движение“ – може би изисква пояснение. Ще трябва да запитаме защо изобщо беше необходимо, а също защо авторът адресира книгата към членовете на Антропософското движение, а не към тези на Антропософското общество.

Рудолф Щайнер, давайки навремето разрешение за публикуването на своите лекции, е поставил условието, че за тях може да изказва мнение само този, който се е запознал с основните понятия и положения, изведени от него в духовната наука.

Нещо в този смисъл имаме предвид и ние, като поставяме това условие в още по-тесен смисъл. За да се разбере правилно всичко, за което ще стане дума по-нататък, не е достатъчно просто да се познава антропософията. Трябва да се владеят *методите ѝ* на познание и, използвайки ги, да може непредубедено да се подхожда към социалните феномени в живота и фактите от историята.

Методът на духовната наука ни мотивира навсякъде да проникваме до прафеноменалната основа на нещата и да позволяваме на самите явления да говорят за себе си, а не да им натрапваме предубедените си представи. Благодарение на това възниква възможността да се обхване явлението в неговата пълнота като сетивно-свръхсетивно.

Когато става дума за природни обекти, за природознание, мнозина антропософи могат да имат такова познание. Но щом стане дума за обществен живот, не остава почти никой, способен да мисли гьотеанистически. Веднага се оформя бъркотия от предубедени мнения и пристрастия; надига глава тривиалният фанатизъм. Ако това стане при четенето на тази книга, авторът до края на дните си няма да се отърве от етикетите, които ще му лепнат.

Единственият начин да се опази човек от подобна напаст, е да постави условие, че продуктивен диалог с автора е възможен само в случай, че всичко казано от него бъде разбрано в смисъла на *историческата симптоматология*, чиито методологически основи Рудолф Щайнер е изложил в стотици свои лекции.

Отправляме това искане не само и не толкова към хората, които официално са придобили членска карта на Антропософското общество и продължават да живеят и мислят така, сякаш не съществува никакво познание за духовния свят и неговите същества, за прераждането и кармата, за духовете-водачи на народите и т.н., а към тези, които вече са усвоили всички тези знания, но някак загадъчно са успели да ги оставят в себе си като мъртва тежест и да преценяват заобикалящата ги реалност като всички обикновени хора, подложени на груповото внушение от медиите.

Има много антропософи от този вид както в Обществото, така и извън него. В същото време се срещат хора с дълбока духовнонаучна подготовка, способни дълбоко и зряло да преценяват, като постоянно поддържат будния си дух в подвижно състояние както в Обществото, така и в Движението. Всъщност към тях е адресирана тази книга. И така, нека се разберем от самото начало: *Тази книга не е за тях, а е адресирана до тях; и в същото време тя е за онези, към които не е адресирана, които внасят хаос и сили на разрушение в съвременната цивилизация, в нашето движение и в нашето общество.*

По същество ние не правим разлика между Движението и Обществото. Те са едно нещо, както Рудолф Щайнер провъзгласява на Коледното събрание от 1923/24 г. Но тук, както във всяка работа, официалната страна трябва да се разграничава от реалната. *Това единство е живяло и живее само в хора, способни да бъдат представители на антропософската работа в света.* Формалната принадлежност към Обществото през годините претърпя такова израждане, че би било необ-

мислено да се разчита на него като на определен факт, който автоматично дава право на всеки да се смята за антропософ и да говори от името на антропософията, до появата на положителни промени в Обществото.

Антропософското общество като езотеричен факт е създадено на Коледното събрание през 1923/24 г. Неговото съществуване в плана на вечността не зависи от преходната игра на тъмни окултно-политически и просто окултни сили, от вилнеенето на фалшиви вярвания и духовни заблуди, *но съдбата му в света в един или друг момент зависи от тях*. И тъй като има и обратна връзка – *съдбата на света зависи от хода на нещата в Обществото*, – антропософите имат най-убедителните причини да покажат най-дълбока загриженост за хода на тези дела. Тази загриженост се носи както от антропософите, въплътени на Земята, така и от тези, които са преминали в духовния свят. Наличието на такова безпокойство, дълбока загриженост и дори тревожност е един от *основните* признаци, които отличават истинския член на Антропософското общество от формалния.

По този начин те се отличават не с елитарна духовна избраност, а със способността да изпитват най-конкретната болка и безпокойство за човешките дела в нашия свят, изпадащ в колективна лудост.

Книга като тази е донякъде изключение. Не всеки писател-антропософ има задачата да напише нещо подобно поне веднъж в живота си. Но понякога възникват ситуации, които изискват *именно такава* книга.

Читателят ѝ ще се сблъска с многобройни препратки към изказвания на Рудолф Щайнер, което вероятно ще бъде посрещнато без ентузиазъм, тъй като сред антропософите има нарастваща антипатия (и не без основание) към изказвания, започващи с думите: „Докторът каза...“. Често зад тази антипатия стои отхвърлянето на филистерството и догматичността, на опитите за тривиално теологизиране на базата на духовната наука. Такава антипатия обаче има право да изпитва само

онзи, които все пак знае какво е казал „докторът“. И тогава, ако имаме свои собствени идеи, смело можем да се позовем и на „доктора“. В крайна сметка трябва да знаем от какви предпоставки се изхожда, за да разграничим истината от заблудата.

И накрая възникват ситуации, когато всичко, което ни е дал Рудолф Щайнер, се предава на забвение като цяло, когато напълно произволни съждения започват да взимат власт само поради своята напористост. *Тогава е изключително необходимо да си спомним от какво и върху какво се основава нашето движение.*

Това задължително трябва да се направи, за да не се изпадне във фаталната грешка да се кланяме едновременно и на Бога, и на Мамона, което в наше време изглежда, че го правят всички духовни и дори религиозни движения. Това е тъмен знак на нашето време. Нека той не бъде поставен върху нашето общество и движение.

Книгата беше започната в Дорнах през септември 1992 г. и завършена в Москва на Великден, 11 април 1993 г. Оттогава се случиха много нови значими събития в нашия необичайно бързо променящ се свят. Те осигуряват толкова богата храна за размисъл, че в книга като нашата почти всеки месец може да се добавя цяла глава. Но в този случай тя никога или много дълго време не би била завършена, което обаче може би и не трябва да правим. В бележките авторът се опита да даде някои допълнения, но много неща остават за читателя. Ако той чете книгата не като сборник от сензационна информация, а обръща внимание на метода на познание, предложен в нея, тогава ще може сам да я допълни; и може би дори не само с един том.

Предговор към второто (английско) издание

Първото издание на тази книга беше адресирано само до тесен кръг антропософи, които са способни симптоматично да разберат сложната феноменология на съвременния социален, политически, културен и религиозен живот, въз основа на доста дълбоко познаване на метода на духовната наука на Рудолф Щайнер.

Подобно ограничение, както се и очакваше, не спаси автора от атаките на онази част от членовете на Антропософското общество, в която доминира откровена органична неспособност да разбере смисъла на случващото се в съвременния свят, където мисленето преминава само от едно пристрастие към друго и с охота влиза в коловоза на конвенционалните идеологии, съставен от всякакви абсурди, предразсъдъци и фалшификации.

Това обстоятелство не би трябвало да ни учудва, ако имаме предвид, че на първо място антропософията е преди всичко наука, духовна наука, тоест в известен смисъл е по-сложна от която и да е от съществуващите науки и малцина имат достатъчно сила и ентузиазъм да я разбират научно, и второ, антропософията е подложена на масирани атаки и клевети от всички страни, което поражда неувереност в мнозина от онези, които проявяват искрен, но повърхностен интерес към нея.

Оказа се напълно непредвиден за автора приятелският в редица случаи прием, даден на книгата му от неантропософски читатели. Оказа се, че има немалко хора, които систематично изследват тайната на т. нар. „кулиси“ на властта, снабдени с окултна подплата. Тези хора са в състояние да разберат *алегоричния* смисъл на историята. Накратко, авторът имаше възможност за пореден път да се убеди в старата истина, че „духът диша, където иска“. Затова той реши да остави второто издание на книгата си, в леко преработена форма, на свободната преценка на всеки читател, дълбоко обезпокоен от нара-

стващата криза на културата. В края на краищата всички ние, независимо от различията в убежденията и ценностните ориентации, сме обвързани от една и съща съдба, когато става въпрос за съществуването на нашата цивилизация. Задължение на всички е да се грижат за нея и да правят всичко възможно за нейното благополучие.

Първото и най-важно нещо, което всеки може да направи в това отношение, е *да разбере* значението на случващото се. Тук всички ни обединява един видов признак, който на латински се нарича Homo sapiens. И затова казваме, че в знанието е силата, включително силата на личността.

„Измъчвам се с въпрос неразрешим –
какво съдбата ни поднася“,

писа навремето Сергей Есенин¹. Когато „корабът“ на руската държавност, а и не само нейният, когато (както при Есенин) „корабът-Земя“ попадна в жестоките бури на 20. век, най-голямото бедствие, постигнало хората („голямото личи от разстояние“), беше в това, че както се оказа:

„Малцина са със опитна душа,
които в бурята да устояват“.

Така остава и до днес, поради което животът е напълно варваризиран и изпаднал в хаос. Силните се обръщат към радикалното зло и губят човешкия си облик, а слабите „залягат над чашката“, както се случва и със забележителния руски поет, те угасват, а „зейналите висини“² на „войната на всички срещу всички“ се отварят пред всички.

Вече на нивото на суперетносите, на континентите,

¹ Сергей Есенин, 1895-1925, „Писмо до една жена“, 1924 г. – б. пр.

² Препратка към романа на съветския философ Александър Зиновиев „Зейналите висини“ от 1976 г., описващ обществото на „реалния социализъм“ – б. пр.

пламва животинска борба за оцеляване, в която е напълно забравено, че изворите на живота са затлачени от самите хора, че са подсечени корените на още далеч неизчерпаното естествено развитие. Нарастващата световна криза не е причинена от естествена необходимост, а от кризата на човешкия дух, кризата на познанието и съзнанието. Ето защо тук трябва да търсим изход от кризата. Трябва да се даде ход на здравата човешка природа, напълно изживяваща себе си в хармоничното взаимодействие на мисли, чувства и волеизяви, където основен двигател е мислещият дух, способен да оцени адекватно данните от опита, предимно социално-исторически, и да ражда идеи за развитието, толкова реални, колкото самият живот.

Но докато надделява груповият егоизъм, човечеството ще губи вътрешновидовата борба и изкуствения подбор, който природното животинско царство не познава, тъй като в света няма по-несъвършена природа от природата на човешкия индивидуален дух. Приемайки себе си за сянка на битието, този дух започва игра с живота, сякаш като в театър на сенките. И му е трудно да повярва, че в природата има сили, които са способни, както в известната повест на Шамисо³, да навият „сянката“ му на „рулце“ и да я хванат в ръцете. Това обаче се случва през цялото време, иначе как да обясним всичко, което се прави в света на медиите?

В радио „Свобода“ обичат, перифразирайки думите от Библията, да повтарят: „Не само фактът, че човек е жив, но и цялостната му оценка.“ Да, това е така, затова всички медии по света, без изключение, неуморно и тотално изкривяват разбирането на фактите, а самите факти обгръщат земното кълбо с обвивка от лъжи, непроницаема за духа, така че човек да не „живее“!

Науката следва пресата към същата цел. Но и тук основ-

³ Аделберт фон Шамисо, 1781-1838, „Чудната история на Петер Шлемил“, 1814 г., повест, в която се разказва за човек, продал сянката си за пари – б. пр.

ната беда не е в откритията, които прави, а в тяхната „цялостна оценка“, във фантастичните конструкции на окултистите на материализма, които забавляват света с космически извънземни; а наскоро те направиха „смел“ компромис дори с религията, признавайки съществуването на „божествена“ основа на света, която обаче трябва да се разбира само като „енергийно-информационна“ и т.н.

Тук имаме работа с логиката на развитието, според която през 19. век просветената част от човечеството е вярвала, че човекът произхожда от животното, а през 20. век хората са склонни просто да живеят като животни. По-нататък играта с идеите на „божествения материализъм“ през 20. век ще доведе цивилизацията на 21. век, в съответствие с тази логика, до черната материалистична магия като основна форма на обществените отношения. Проблясъците на такава цивилизация вече ясно се проявиха през 90-те години на настоящия век.

Ето защо на въпроса къде е изходът от кризата, трябва да се посочва не икономиката и финансите и не само злата воля на отделните хора (всичко това е второстепенно), а към попадналото в задънена улица човешко мислещо съзнание. Човекът е единственият субект на всички икономически, политически, културни, религиозни и социални отношения на Земята. И ако в политическите сътресения една по-малка част от човечеството потисне, превърне мнозинството в своеобразно средство за постигане на цели, които понижават **самодостатъчната стойност** на човека, тогава земната цивилизация губи смисъла си и може напълно да отмре. Груповият егоизъм е присъщ и на животните, но животните никога не водят вътрешновидова борба; а междувидовата им борба се регулира от природата, от божествените сили, тъй като животните не притежават самосъзнание и свободна воля.

Егоизмът в човека се изразява по два начина: като пряк и косвен егоизъм. Колкото по-малко човек осъзнава връзката си с божественото, толкова повече прибягва до пряк егоизъм, който води човечеството към войната „на всички срещу всич-

ки“.

Колкото повече човек осъзнава реалността на духа, толкова повече разбира взаимовръзката на интересите на всички хора в общата съдба на човечеството. Тогава той започва също да разбира, че Космосът наистина е населен, *но с духовни същества* и, да, те наистина са отишли *по-далеч* от нас в развитието си и затова ни гледат с *любов*, готови да се притекат на помощ всеки момент. Само че има закони на развитието, които определят и не винаги еднозначно (Бог е бащата, човекът – детето) връзката между човека и Бога.

На етапа от еволюцията, където сме сега, трябва да развием, както се казва в антропософията, най-висшия член на троичната душа – съзнателната душа. Основното тук е овладяването на индивидуалния аз, способен да вземе ръководството на собствената си съдба в свои ръце. Силата на такова състояние на духа се крие във факта, че човек става способен в една или друга степен да изживява интересите на човечеството като свои, т.е. прекият егоизъм, неизбежен в началния етап от формирането на азовото съзнание, трябва да бъде направен толкова *косвен*, че да престане да противоречи на духовните закони на вселенското битие. Ето защо основната максима в християнското морално възпитание на човечеството е: Служи на себе си, като служиш на другите. По този път индивидът постига свобода на духа и божественото благоволение го съпътства.

Божественият свят в наше време се отдръпва от всичко, което се ограничава в тесния егоизъм или гравитира към групови форми на съзнание, кръвно-родовите отношения, национализма, бил той и от източен тип, или в духа на принципите на американския президент Удроу Уилсън, провъзгласени от него през 1918 г. В края на века семето на националното обособяване, посято от този злополучен президент⁴, поникна буй-

⁴ Не можем да не отбележим, че за българите този президент изиграва решаваща роля в запазването на целостта на България на мирните преговори в Париж през 1919 г. – б. пр.

но. Под гръмките викове за хуманизиране и демократизация на живота се разпалват жестоко и непримиримо междуетническата и междурасова борба. В този случай, разбира се, големите хищни „особи“ разпределят помежду си дребните, както им хареса, или просто ги „изяждат“.

Съзнателната душа набира сила, ако прозира в подобни процеси и взаимоотношения. За нея се отварят дълбоките връзки между събитията, за които, ако навремето хората са знаели, съдбата на много нации, а и на човечеството като цяло би била много по-малко трагична. Така например от много проблеми в наше време хората могат да бъдат предпазени чрез разбирането, че, образно казано, има само една стъпка от Цушима⁵ до Хиросима (оставяме тази теза без коментар).

Когато хората разбират много, те са много по-трудни за манипулиране. Освен това чрез разбирането на истинския смисъл на всичко, което се случва на Земята, земната история се свързва с небесната, с метаисторията и тогава разгулът на силите на злото може да бъде настроен по един или друг начин от божествения свят. Ето защо знанието е сила.

На външен план – в политиката, в икономиката – едва ли е възможно да се направи нещо добро в момента. Очакването на силни личности, търсенето на решения на съвременните проблеми в миналия опит на нациите, на човечеството, няма да донесе нищо друго освен ужасни диктатури. От решаващо значение е фактът на появата на Земята на стабилни, духовно пробудени центрове на самосъзнание – индивиди, които са способни в своя аз да съчетаят знанието за двата свята: сетивния и свръхсетивния. В този случай човек стига до сложна реалност, която обаче е истинската. В нея цялата феноменология на света, започвайки от царствата на природата и завършвайки със социалните отношения, се разкрива във връзка със света на *прафеномените*, които като духовно обуславящ принцип

⁵ Визира се битката при о. Цушима от 1905 г., при която руската Втора тихоокеанска ескадра е разбита от японския флот и се превръща в най-голямото морско военно поражение на Русия – б. пр.

са свръхсетивни, но в нашия свят те доминират като закони на развитието и се дават директно на мислещото съзнание.

Намирайки отношение към прафеномените, човекът със съзнателна душа се превръща в творец на бъдещия свят, в който рано или късно, с по-големи или по-малки загуби, настоящият свят ще бъде метаморфозиран.

Самозатварянето във всичките му форми – от индивидуален до групов егоизъм – ще продължи да унищожава цивилизацията, докато не умре заедно с нея. Някой обаче трябва да мисли за живота. За него основната задача е да се освободи от илюзии, идеологии, групови мнения и зависимости, които развъртават самосъзнанието. Общочовешкото като такова, независимо от националната, религиозната и друга принадлежност на индивида, трябва да определя духовните и социални отношения на хората, всеки от които – а това е аксиома – представлява цял свят сам по себе си. Всеки човек е *вид* сам по себе си – такъв всъщност е човешкият принцип, присъщ на всички хора. Това означава, че всеки отделен човек е в състояние да съдържа толкова, колкото се съдържа в цялото човечество. Именно в тази посока върви развитието на индивидуалния дух. И затова *е разумно да се опитаме да преживеем интересите на човечеството като наши собствени*. Нещо повече, нищо друго не е дадено на човека, или по-точно, единственото друго нещо е борбата на „всички срещу всички“ и изчезването на човечеството.

По пътя към най-висшата цел човек преминава през различни етапи, правомерни само в своето време. Например *културният* живот на човешките общности все още е плодотворно оцветен от националния принцип. Но що се отнася до *икономическия* живот и *политиката*, те са преминали границите на националното, а опитите да се ограничат само до националното и да се поставят в услуга на груповия егоизъм няма да доведат до нищо друго, освен до хаос. Това обаче се прави най-много в света. И тъй като самосъзнаващата се личност се превръща в пречка за подобни манипулации, огромни

сили се хвърлят за потискането и унищожаването ѝ. Но ако не успеят да направят това, тогава будният ум се проявява впечатляващо, дори грандиозно. Нека дадем още в предговора един пример за това, което се случва в този случай.

В обръщението си към читателите на „Ледоразбивачът“ Виктор Суворов информира за факт, който сам по себе си, ако му се обърне внимание, е достатъчен, ако не да се преразгледа цялата история на 20. век, то поне да се започне подобна ревизия. Ето за какво става дума: „От официалната версия на войната знаехме, че войната избухва и художникът Иракли Тоидзе в пристъп на благородно възмущение изобразява Родината, призоваваща за битка.“

Плакатът се появява в първите дни на войната, скоро получава световна слава и се превръща в графичен символ на войната, която комунистите наричат „Велика отечествена“. „А на мен ми пишат – продължава Суворов, – че плакатът се появи на улиците на съветските градове не в първите дни на войната, а в *първия*. По улиците на Ярославъл – надвечер на 22 юни, в Саратов – следобед... В Новосибирск и Хабаровск той се появи не по-късно от 23 юни“. И Суворов задава въпроса: Откъде

художникът „е знаел за германската атака, ако самият Сталин не е очаквал атака? Тайна на историята“.

Невъзможно е да устоим да не добавим една друга „загадка“, вече от наши дни. Дясната опозиция (националистическа, неокомунистическа) постоянно и, разбира се, понякога дълбоко заклеява режима на перестройката като основаващ се на окултно-политическите (масонски и др.) кръгове на Запада. Тук са написани много интересни неща за световните планове на панамериканизма, за ложите като негов инструмент, за това как с тяхна помощ Русия е доведена до колапс през 1917 г. и през 90-те години. В същото време обаче като непрекъснато и емоционално повтарящ се рефрен в идеологията на десницата звучи, че вечният (направо генетичен) враг на Русия е Германия (която обаче – и това също се отбелязва от десните, също бива смазана от панамериканизма, който насажда в Русия идеята за вечна вражда с Германия). Оказва се, че по този въпрос руските националисти и патриоти са напълно обединени с основния си враг – окултния (тъй като говорим за ложи) панамериканизъм, с „мондиализма“, както го наричат още. Те са обединени с него, въпреки своята „евразийска“ идеология за „сушата“, „континента“ и т.н. За панамериканизма обаче това е единственият въпрос, който е важен в лагера на неговите противници: ***Настроението на вражда в отношенията между руснаци и германци никога да не отслабва, така че, не дай Боже, да се разберат помежду си.***

Веднъж авторът, по време на лекциите си, които чете в Цюрих пред малка публика, случайно произнесе фразата: „славяно-германска култура“. В същия момент няколко души в залата шумно скочиха на крака и с възмутени възклицания: „Какво е това, което се говори тук!“ „Каква е тази славяно-германска култура!“ „Та това е обикновен расизъм!“ напуснаха залата. Това събитие се проведе в немскоговореща страна и протестиращите не бяха московски националисти, а западни либерални интелектуалци, които се влюбиха в Горбачов. И как в този случай да не си зададем въпроса кои са те всъщност,

тези „национални“ политици, които се обявяват за защитници на руските интереси?

По този начин приблизително може да продължи симптоматичното познание на съвременността. Но никой не може да го издържи, ако в него има дори само една от политическите моди и течения, наложени от медиите. Затова в крайна сметка неизбежно остават малцина от тези – „които в бурята да устояват“, онези, които според словото на евангелието са способни да „издържат докрай“ и по този начин да спасят и себе си, и цивилизацията. Единствената надежда е в тях. И за да се увеличи броят им, е написана тази книга.

Книгата разработва духовнонаучен поглед към политологията и се обосновава неговата правомерност и ефективност.

Април 1997

Съдби и кораби

Една антропософка в Москва сънувала необикновен сън. Тя видяла стар речен параход, от тези, които се задвижвали от въртенето на огромни, подобни на мелничните колела. Параходът стоял на място, но едно от колелата му периодично се завъртало с половин оборот в едната или другата посока. И Рудолф Щайнер бил вързан за това колело. Въртенето на колелото ту го изкарвало над водата, след което можел да си поеме въздух, ту отново го потапяло под водата.

Антропософката, преживяла този сън, силно се разстроила и дълго размишлявала дали не е нещо символично? Нека помислим върху това.

Както добре знаем, Рудолф Щайнер не е бил член на първото Антропософско общество, съществувало преди Коледното събрание. Той, като велик посветен, разбирал, че присъединяването към Обществото би означавало за него да поеме кармата на членовете му. Но искал членовете сами да работят върху кармата, а той активно да им помага, като ги придружава и учи. Членовете на това общество обаче не се справят със задачата си. И тогава Рудолф Щайнер се изправя пред избора, за който самият той разказва – или да се върне с тесен кръг верни сътрудници към стария път на езотеричното християнство, по който то е вървяло през всичките изминали векове, и да се чака друг подходящ момент, когато ще бъде възможно да бъде изведено към по-широкия план на живота, или да направи още една крачка напред и неразривно да свърже съдбата си със съдбата на Обществото.

Рудолф Щайнер избира второто. Той разпуска старото, станало негодно общество, и създава ново, като поема задълженията на негов председател.

Има две последици от тази стъпка. От една страна, както той казва, „...в духовния свят беше решено, че от Коледното събрание още повече от преди ще се отворят източниците

на духовния свят, тъй като тук възникна основа, която, **ако се разбере от Обществото**, ще послужи за значително задълбочаване на Антропософското движение (236; 22.05)⁶. Това означава, че в критичния момент Рудолф Щайнер взема решение, разчитайки като посветен само на своята морална интуиция. И едва след това се разкрива, че от гледна точка на света на духа и йерархиите, решението е било правилно и е прието от тях. Но на самия Рудолф Щайнер в същото време му се налага да поеме върху себе си кармата на Обществото с цялото ѝ както извисено, така и непросветено съдържание. По същество, като истински ученик на Христос той поема върху себе си нашите грехове.

Този негов акт би трябвало да се превърне за всички нас в голям морален пример, в стимул за по-активно преобразяване на нисшата ни същност. Пред лоялността към Учителя антропософите обаче предпочитат „лоялността“ към старите си навици. Не всички се държат по този начин, но другите са достатъчни, за да направят тежестта на кармата прекомерна дори за велик посветен. Като отговор за това, че им се принася в жертва, като отплата, казано с езика на евангелията, „за нашите дългове“, той получава своята „Гетсимания“ и чаша с отрова. Тя не го убива веднага, но сломява силите му. Колелото на кармата се завърта надолу и отнася Учителя във водите на Лета.

Започналата работа по създаването на обновено Общество остава незавършена.

Четейки писмата, които Рудолф Щайнер пише по време на болестта си, човек не може да не забележи колко упорито той повтаря, че ще преодолее болестта. Защо го прави? Ясно е, че той просто не може да се страхува от смъртта. И така, от какво се страхувал той? Или да попитаме по друг начин: Какво го е безпокояло толкова? Отговорът на този въпрос е даден

⁶ В скоби ще бъде посочван номерът на книгата или цикъла от лекции на Р. Щайнер според каталога на събраните му съчинения (GA), както и номерът на страницата или датата, на която е изнесена лекцията – б. а.

от следващите десетилетия, от историята на Обществото от 1925 г. до наши дни.

За нас, живеещите в Източна Европа, истинската история на Обществото беше неизвестна до края на 80-те години. Всичко, което знаехме за него, приличаше на канонизираните жития на светците. От разказите на антропософите, дошли при нас като туристи, се появи картина на последователно, целесъобразно, дори, бих казал, „победно“ движение на Обществото през тъмния век, който бележи края на „тъмната епоха“ кали юга. Гостите не искаха да говорят за тъмните периоди в развитието на самото Общество, а и не беше лесно за нас, които не бяхме преживели всичко, което се беше случило, да ги разберем. Бяхме си формирали образа на съвременния Монсалват, тъй както той е изобразен на завесата към Мистерийните драми. Разглеждайки пощенските картички с неговия образ, ние мечтаехме как да намерим такова плаващо превозно средство, което да ни пренесе през желязната завеса до свещената планина.

Когато в ръцете ни попаднаха спомените на Андрей Бели от живота му в Дорнах, ги прочетохме със смесени чувства. От една страна, беше вълнуващо интересно, от друга, насладата се пресичаше с раздражение от време на време. „Да, казахме си, той е страхотен поет, но като човек е изключително едностранчив. Как обича да критикува. Колко е предубеден. И откъде се взеха толкова много небивалици?“

Така си мислехме, с такова настроение живеехме, изучавахме антропософията в чудовищно трудни условия и с него дойдохме за първи път в Дорнах.

В известна степен и ние бяхме идеализирани от приятелите, дошли от Запад. Те ни прочетоха лекции на Рудолф Щайнер, в които той нарича руснаците „Христов народ“ и може би разпрострираха тази идея и върху нас.

Но както и да е, отношенията ни бяха с абсолютно идеален, искрен, братски характер. Спомняйки си понякога това време, си мисля, че Господ ни спаси от ранните разочарования

и благодарение на това, макар и само с лек намек, ние предвидихме бъдещето и работехме с настроението на славяно-германската културна епоха.

Да, наистина имаше нещо в този дух. И това преживяване остана незабравимо. То показва, че ако душите се освободят от вредните влияния и отровните наслоения на нашето време, тогава в тях възниква прекрасен, духовен ентузиазъм. Тогава братството сред нас, обединените от любов към духовното знание, става възможно. С братството животът е наистина прекрасен. Преживяхме това в условията на политически гнет и духовни лишения. Понякога си задавам въпроса (ще си позволя да говоря от първо лице, без да съм известен автор): Не е ли в тези 12-15 години щастливи отношения със западните антропософи източникът на страстно желание за подобряване на нещата в Обществото и в Движението, което избухна веднага щом научихме и видяхме истинското състояние на нещата?

Който стигне до антропософията на Запад (и сега, уви, в Русия), още от първите стъпки, заедно с духовното знание, поглъща разрушителния ефект на различни злоупотреби, отчуждение, дребен егоизъм, които проникват в антропософския живот, както се казва, независимо от пола, възрастта, националността и религията. Но всичко може да бъде коригирано в такова младо движение като антропософското. За това е необходимо само да се преодолее *хипнотизиращото действие на стеклите се обстоятелства, да се осмелим постоянно да гледаме истината в очите и да наричаме нещата само с техните имена*. „В моралната сфера – казва Рудолф Щайнер в една от лекциите си – *антропософията е възпитателка за човечеството в задължението за истинност*“ (155; 30.05). В друга негова лекция се казва: „Докато състраданието към лъжата е в самото Антропософско общество, ние няма да можем, скъпи приятели, да продължим напред!“ (205; 17.07).

Какво може да се каже за това сега? Ние не се и движим! Или още по-лошо: лъжата ни движи! „Съчувстваме“ ѝ поради удобство. Да кажеш истината сега, както във външния свят,

така и в Антропософското общество, означава да създаваш големи, понякога дори *опасни* проблеми за себе си. За истината могат да не те харесват, да те мразят, да те изгонят от работа, да те лишат от жилище и т.н. По тази причина дори най-добрите от нас казват на онези, които въпреки това си позволяват да настояват за истината: Не донкихотствай!

Наистина: „Да бъдеш днес духовен изследовател е въпрос по-скоро на *мъжество, отколкото на интелектуалност*... тъй като (е необходимо) да се противостои на моралното падение“ (220; 21.01). Но тази задача може да бъде преживяна като нещо възвишено, красиво, като идеал и тогава ще стане естествено, че „...*антропософията се изучава само за да се живее по антропософски начин*“ (34; с. 449). Тогава други думи на Рудолф Щайнер звучат като нещо разбиращо се от само себе си, че „Антропософското общество е трябвало да съществува, за да противодейства на дебнещите опасности, като се грижи за благородния живот на чувствата и усещанията... Недостойно е човек да парализира разбирането си (проницателността) от страх пред слабостите на характера“ (37; с. 54).

Но къде са сега тези антропософски кръгове, в които можете да повторите тези думи на Рудолф Щайнер, знаейки, че те няма да бъдат третираны абстрактно или няма да бъдете осмени?

В младостта си имах възможността да прекарам едно лято в пионерски лагер като ръководител на пионерски отряд. Веднъж сред учителите започнах да говоря за Екзюпери, който тогава за първи път беше отпечатан у нас. Започнах да говоря за Малкия принц, за Лисицата, за неписания закон, според който „Ти ставаш отговорен завинаги за това, което си опитомил“ и т.н. *Педагозите* ме изслушаха и казаха: Това е морално безумие! Оттогава не можех да не забелязвам постоянно *какво* и *как* в нашия варваризиращ се свят заплашва красотата, истината, добротата, благородството, които могат да съществуват *само заедно*, едва тогава има култура; бидейки разделени, те

умират и тогава няма култура.

Човек, който е предпочел културата на варварството, няма избор. Затова да отхвърлим страха от силата на супостата⁷, от духа на лъжата и позора, колкото и хитър да е той. Този дух, нахлувайки в душата, е способен да даде индулгенция на всяка наша слабост, грешка и склонност към опортюнизъм. Например той може да предложи такава „сериозно“ съображение, че критикът на нещата в Обществото хвърля сянка върху Обществото в очите на външния свят, където само това и чакат. Затова търпете, прикривайте, замълчете, а ако е необходимо, лъжете – „за спасение“. Такова поведение обаче е подобно на пудренето на цирей по лицето, вместо да се отвори и лекува. След известно време никаква пудра няма да помогне.

Неспособността към самокритика, към разкриване на вътрешните недостатъци, е съсипала най-големите движения в света. След като не е осъдила инквизицията навремето и не се е отрекла от нея, католическата църква все още носи отровното ѝ жило в себе си. Мислещите хора в Русия и в чужбина сега призовават за искрено покаяние за направеното през годините на болшевизма. Те виждат моралното прочистване като основно условие за духовното, а след това и за икономическото възраждане на Русия и нейните народи.

Антропософското общество не е извършило лоши дела в света. То обаче вече има дългове към човечеството. Първият от тях се дължи на греха на самоизолацията, вторият – на греха на снизхождението към нисшата природа на човека, поради което антропософите не бяха в състояние да „живеят по антропософски начин“, което единствено ни дава правото да бъдем представители на антропософските дела в света.

Да, светът е затънал в мрак и грехове, но той се надява да се освободи от тях, копнее да види пример за добри човешки отношения, пример за проява на дух, който преобразява живота.

⁷ Супостат – висш член на йерархията на злото, противопоставяща се на ипостасите от Светата Троица – б. пр.

„Днес светът – казва Рудолф Щайнер – е преизпълнен с неистина и в рамките на Антропософското общество ние трябва да култивираме чувството за истината, ако това общество – *независимо колко дълго може да съществува при съвременните условия* – по време на своето по-нататъшно съществуване следва да има смисъл, истински житейски смисъл“ (174; 13.01). Не е необходимо веднага, чисто формално да се изчислява кога е било казано това: преди Коледното събрание или след него? Това е било казано *по същество*.

Който твърди, че Обществото трябва да съществува на всяка цена, само повтаря добре известната теза: целта оправдава средствата. Такъв човек само допринася за гибелта на Обществото. Има много други начини да доведем работата си до край. Всички те от толкова отдавана са в действие, че възниква въпросът: Колко ни остава?

Ако търсите някакъв образ, който да характеризира настоящата ситуация в Обществото, вероятно трябва да вземете океански лайнер – снежнобял отвън, а вътре пълен с удобни каюти, зали, конферентни зали и т.н. Великолепен кораб! Но проблемът е, че се *носи към рифове*! А междувременно в океана се надига буря, чийто вид може да смути дори опитен мореплавател. Тази буря е крахът на цивилизацията, чийто „челен отряд“, „авангардът“ вече пропада в свободно падане някъде, където дори дъното не се вижда.

На всички палуби на кораба, във великолепните салони се провеждат различни целенасочени дейности. При други условия човек само би им се зарадвал и с всички сили би ги подкрепил и разширил. Но абсолютно всичко придобива различен характер на кораб, който се движи към рифовете. Тогава едно нещо губи смисъла си, а друго, което е целесъобразно само по себе си, само ускорява гибелта. Така че въртенето на витлото, което е толкова необходимо, когато корабът е в открито море, трябва или да бъде спряно, или да става в обратна посока. Нека поясним това с пример. Най-голямата благословия – валдорфската педагогика – все повече губи връзката си

с антропософията. Вече има педагогически колективи, в които е забранено да се споменава самата дума антропософия. Все по-често на педагогически семинари случайни хора носят всякакви глупости, пораждайки в обучаващите се само разочарование от новия метод.

Или друг пример. Говори се, че би било хубаво да се засили езотеричната работа, да се направи втори клас. При сегашното състояние на нещата в Обществото това е равносилно на намерението да се пробие дъното на кораба, за да се възхитаваме на морското дъно, или да запалим пожар на кораба.

Затова сега, независимо от желания, настроения, манталитет, характер, вид дейност, духовни интереси на онези, които плават на кораба, е спешно необходимо, както казват моряците, „всички на палубата“, за да се реши най-важното: въпросът за „корабоводенето“. Непременно е необходимо да се разбере как се е случило, че корабът на духовната наука е променил курса си? Кой е виновен за това: тези, които заеха местата си на капитанския мостик или навигационните инструменти? Може би някой, като „в добрите стари времена“, е бутнал брадва под компаса? Но какво се случи с целия екипаж? В крайна сметка от звездите става ясно, че плаваме в грешната посока. Забравихме да се ориентираме и по звездите ли? Тогава е необходима друга команда: „Всеки да се заеме с картата на звездите!“ В противен случай ще се превърнем в „леляк холандец“ и горко на всеки, който остане на този кораб.

– Остави надеждата! – ми възразява скептикът. – Забравяш за огромната инерция на океанския кораб. Оставашото време е незначително. Добави към това всеобщото нежелание нещо да се промени и дори да се *види* реалното състояние на нещата, страхът от истината.

– Е – отговарям аз, – дори ти, скептикът, да си прав, пак ще напиша тази книга, ще я запечатам в бутилка от дебело зелено стъкло и ще я хвърля зад борда. Бог знае, може би по волята на съдбата един ден тя ще бъде изхвърлена на брега и там

ще я намерят бъдещите философи на свободата, изграждащи живота на основата на етичния индивидуализъм, а не на чинопочитанието, черпейки морални интуиции от духа – богоподобно племе от хора. Нека те знаят, че ние, колкото и малко да сме били, все пак сме разбирали какво ни се случва, борили сме се за истината и сме останали непобедени, благодарение на което бъдещето им е станало възможно. Поне за тях, а дори и пред небето, антропософите от края на 20. век трябва ясно и категорично да изразят своя „*символ на вярата*“, *духовно-научното си кредо*, точно както Рудолф Щайнер го прави в началото на своята научна и духовна дейност. Подобно кредо ще стане факт за божествените йерархии, те ще го преживеят като съзнателен план на нашия живот и ще ни се притекат на помощ при изпълнението му. И тук ние по никакъв начин не говорим за наивна вяра или суеверие, а за воля, изпълнена с активност, подтикната към действие чрез подвижното знание за обширните земно-небесни отношения. Това е вярата, за която за пръв път говори апостол Павел. Днес, живеейки с нея, казваме: Вярвам, защото знам. Такава вяра внася воля не само в мускулите, а и в мисленето, а в душата поражда морал.

И така, авторът няма да се занимава с дискусии, празни спорове и критики в тази книга, а със систематично представяне на това, върху което, според него, всеки антропософ трябва да стои в сложните отношения на нашето време, ако иска антропософията да се превърне в негов светоглед и житейски мироглед, а също и в начин на живот. Затова няма да се занимавам твърде много със собствените си мисли. Напротив, основната задача, която се решава в книгата, я виждам в поставянето пред мислещото съзнание на моите събратя в духовната работа с цялата налична за мен сила на духа всичко онова най-съществено, върху което самият Рудолф Щайнер издига градежа на антропософията. Това е сега най-актуалното: да идентифицираме, да подчертаем крайгълните разпоредби на социалното и окултно-социалното учение на духовната наука, което почива на всичко, което имаме като знания за еволюци-

ята на света, човешкото същество и съществата на духовния свят.

Също така е важно да се разбере, че антропософията е знание и живот, слети в едно. Очевидно затова не само знанието ни, но и животът ни се сблъскват с мръсни потоци, идващи от умиращата цивилизация. От време на време се опитват да ни уличат за неща, към които нямаме никакво отношение. Така, от тъмния ъгъл на Източна Европа отдавна ни обвиняват, че помагаме на нацизма. Едва заглъхна този болшевишко-шамански ропот, и на Запад беше подхваната „темата“ „антикомунисти“! Също така поради тази причина, която набира сила в края на века, трябва ясно и категорично да изразим своето антропософско кредо и след това да застанем твърдо върху него, независимо какво ни се случва. Вече неведнъж антропософите са подлагани на гонения: в социалистическия лагер, в Централна Европа, а както личи няма да ни оставят и в бъдеще. Но ако трябва да пострадаме за антропософията, желателно е да се пострада само за нея, а не за някакви нейни заместители. Това е фундаментален и жизненоважен въпрос за всички, които са превърнали антропософията в основната дейност на живота си и в нея виждат средство за служенето си на хората и културата. Само такива антропософи, а не тези, които са превърнали антропософията в хоби или средство за добра работа в живота, са представителите на антропософската работа в света. Те вече са *отговорни* за нейната съдба. Това се дължи на тяхното сериозно и честно отношение към нея. Остава само да разберем какво се е случило и да действаме по начин, подходящ за съвременните условия на живот.

Към въпроса за християнската етика

На Рудолф Щайнер е зададен въпросът как можем да защитим антропософията? Той дава следния отговор: „За да се защити случващото се въз основа на антропософски ориентираната духовна наука, не е необходимо нищо друго освен да се говори истината и да не се лъже!“ Очевидно, усещайки вълна на недоверие в публиката, той добавя: „Знам какво казвам, като твърдя това. И не е необходима друга защита за антропософски ориентираната духовна наука, тъй като задължение на всеки човек е да се противопостави на лъжата“ (186; 20.12).

Ако такъв отговор беше даден в наше време, когато хипертрофията на лъжите достигна фантастични размери дори в сравнение с първата третина на този век, вероятно щеше да бъде посрещнат с лек смях. Защото – ще каже друг съвременен антропософ, – ако нещата стояха така, тогава антропософията трябва да се счита за вече изгубена. Друг ще добави, че имаме хора, които пеят същата песен и след това лъжат дори повече от другите. Трети може да попита: „Какво е истината?“

Спомням си, че по време на труден разговор с един дорнахски доайен казах, че се надявахме да срещнем братя и сестри тук. В отговор видях насмешка, която беше цяло откровение. В нея се отразиха и скептицизмът, и личните разочарования, и иронията – почти мефистофелска – по повод наивника от Москва. Сякаш ми беше казано: „Наивнико, сякаш от небето падаш. Само ако знаеш с какво живеем тук!“ Видях, че опитът и необходимостта са принудили човека да се примири с всичко и да стане „като всички останали“. Вечен като света проблем с вечно еднозначно решение! И въпреки това ние, от бившия Съветски съюз, имаме срещу какво да възразим. Понякога се питаме как можахме, при условия, несравнимо по-трудни от вашите, да успеем да живеем не „като всички останали“? Какво сте рискували в сравнение с нас? След такъв въпрос някои си тръгват, вярвайки, че разговорът е придобил

обременителен характер, други се опитват да излязат с комплимент в духа на това, че руснаците сте по-силни от нас, че може би спасението в Обществото ще дойде от вас и т.н.

Но, сериозно погледнато, нашият съветски опит наистина струва нещо! Той се отнася до онези изключения, които са по-силни от правилата. Поглеждайки към корена на нещата, трябва да признаем, че само благодарение на тези изключения светът е жив. В нашето кърваво тоталитарно минало се страхуваха особено от индивида, а не от масите. Не е ли странно? Сега, преминавайки през тези опитности, ние казваме: Не, не е странно! И ето пример от друга, от френската история. Жана д'Арк, приближавайки се на опасно разстояние до позициите на „годоните“ (както французите са наричали англичаните, непрекъснато чувайки от тях: *God damn it!*), им извиква: „В името Божие ви казвам: предайте се!“ В отговор тя чува смях, ругатни, обиди. Сър Уилям Глесдал, предводителят на „годоните“, се държи не по-добре. Жана му изкрещява в отговор: „Гласида! Гласида! Предай се на Небесния Цар! Ти ме нарече „проститутка“, а аз желя за твоята душа и за душите на твоите!“ Но „прагматиците“, „практиците“ от този свят не са в състояние да разберат подобни речи. Зад тях стои световният опит, който само потвърждава верността на това, което казват и правят. Но – о, чудо! Опитът не сработва. „Лошото момиче“ се оказва право. Франция е оставена и цялата история на Европа променя своя курс.

Или ето още един пример. „Не живеј в лъжа!“ – призова Солженицин в „империята на злото и лъжата“, където хората са убивани заради истината. И отново, както някога край стените на Орлеан, се разнасят смях, подигравки, обиди. Но в тях не е имало и няма нито увереност, нито триумф, а само страх, че рано или късно хората ще приемат това просто правило, то ще обгърне душите им и Русия ще се освободи от своите „годони“.

Ако историческият опит означава нещо за нас, тогава да се запитаме: На какво се крепят тези изключения? Къде е из-

точникът на тяхната сила? Той е там, откъдето „всичко започна да бъде“. Там се намира прафеноменът на това „изключително правило“, поради което истината, сякаш изгонена отвсякъде, постоянно губи, но въпреки това се оказва победителка.

Трудно ни е да видим това под тежестта на световно-историческата илюзия. Дори многобройните примери, за които разказват евангелията и деянията на апостолите, ни се струват приказни, нереални, което ние самите не винаги смеем да признаем. Ние сме задържани от страха пред необходимостта, изграждайки живота си, като подражаваме на Христос, да поемем върху себе си и задачата по изобличаването на злото.⁸ *Да кажеш истината и да критикуваш* са различни понятия. Критиката се основава на отричането на едното и утвърждаването на другото. Тя може да бъде не само разрушителна, но и необичайно креативна. Но човек в нея във всеки случай действа като съдия. И в много случаи в живота трябва да бъде така. Казването на истината е начин тайното и порочното да стане явно.

Рудолф Щайнер казва, че когато човек срещне непознато същество в духовния свят, той трябва да го помоли да разкрие истинския си облик. Ако това същество не е добро, то просто изчезва. Нещо подобно се случва и във физическия свят. Хората с тайни, недобри намерения крият истинската си същност. Поради тази причина Антропософското общество, като институция, занимаваща се с езотерика, трябва да постави като правило *всички да се държат открито*. При това не става въпрос за чисто личния живот на човека, а за всички негови дела, които той прави заедно с другите.

И точно поради факта, че този принцип злонамерено е нарушен в Обществото, той се превръща в своеобразно средство за прикриване на нещо друго. *Това състояние на нещата трябва да бъде разобличавано по силата не само на моралните, но и на окултните закони на новото християнско*

⁸ Рудолф Щайнер е съветвал антропософите да четат Тома Кемпийски.

посвещение. Това, бих казал, е едно от основните изисквания на антропософския живот, на „живота по антропософски начин“.

Но се оказва изключително трудно да се изпълни. Основната причина е страхът. Другата страна, която има какво да крие от нас, се е погрижила страхът наистина и силно да живее в нас. Ще цитирам най-невинния пример при създалите се условия. Задава се годишното общо събрание на Антропософското общество. Управителният съвет ни докладва за извършената работа през годината, показва баланса: къде и за какво се харчи членският внос. Представете си, че седите в залата, слушате всичко, ставате и на висок глас задавате въпроса: Моля, кажете ми каква е заплатата на членовете на управителния съвет и други членове на администрацията в Дорнах?

Мисля, че мнозина, само като си представят, че се намират в ролята на такъв питащ, ще усетят как сърцата им се свиват от страх. Чувството на страх, казва Рудолф Щайнер, винаги е израз на реалното присъствие на Ариман в нас. Толкова за реалното състояние на нещата. В утопичния роман на Владимир Набоков „Покана за екзекуция“ е описано бъдещото състояние на човешкото общество, в което способността да се разбира какво се случва и следователно притежанието на „аз“ се счита за изключително **неприлично**. Това качество на човека се нарича „гносеологическа гнусота“. Да не се подхлъзнем в някаква утопия, отдавайки се на страха в себе си и злонамереността на другите.

Нека за момент станем напълно честни със себе си и в това настроение да се обърнем към някои от евангелските сцени. В една от тях се описва как „един от фарисеите“ е поканил Исус „да яде с него“ (Лука 7:36). По време на вечерята идва жена и „започна да облива нозете Му със сълзи и да ги изтрива с косата си“. Фарисеят си казва: „Ако беше пророк, щеше да знае, че тази жена е грешница.“ Исус, разпознавайки мислите на фарисея, му казва: „Влязох в къщата ти и ти вода за нозете Ми не даде“, „ти целувка Ми не даде“, „с масло не помаза гла-

вата Ми“, тя „със сълзи обля нозете Ми“ и т.н. Ако се опитаме непредубедено да пренесем тази сцена в нашето време, тогава, въз основа на настроението и начина на мислене на нашите дни, ще трябва да кажем, че Христос се държи нетактично! Той е поканен на гости и трябва да се държи прилично, да не казва такива неща в очите на собственика, още повече, че той само си мисли разни неща, но не ги казва на глас. Да, това би трябвало да кажем, ако сме имали смелостта да премислим всичко през своя опортюнизъм до логичния край. Трябваше да стигнем до такъв парадоксален, чудовищен извод. И всичко това, защото сме безнадеждно объркали идеите за християнската етика и освен това сме оковани от страх за нашето благополучие. Страхът ни подтиква, под прикритието на спазването на благоприличието, да откажем да изобличим действия, които унищожават самата същност на антропософския живот. В крайна сметка не говорим за дребнава придиричност, за съмнителна „смелост“ да можем да посочим на хората техните недостатъци, а за грижа за основните въпроси на духовното развитие на човечеството, където не се допускат компромиси.

През Антропософското общество преминава, или трябва да преминава действието на импулсите на дълбокото езотерично християнство, и затова не само учението, но и делата на Христос формират основата на нашата етика. Христос както е говорил, така е и постъпвал. Той призовавал към любов, но не съветвал черното да се нарича бяло. „Христос нито мрази, нито обича неправомерно“, казва Рудолф Щайнер (157; 10.06). Тези думи са ключът към разбирането на всички евангелски сцени, където Христос изобличава.

Ето фарисеите и книжниците, които молят Христос Исус да извърши чудо. Той казва в отговор: „Нечестиво и прелюбодейно поколение търси знак...“ (Матей 12:39). На всички хора и на своите ученици Христос на висок глас провъзгласява: „На Моисеевото седалище седят книжниците и фарисеите... но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат. Защото свързват тежки и непоносими бремена, и ги

налагат върху плещите на хората, а самите те не искат нито с пръста си да ги помръднат... защото разширяват филактериите си... и обичат първото място при угощенията, и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората учители... защото затваряте небесното царство пред човешките... затова ще приемете по-голямо осъждане... Безумни и слепи! Че кое е по-голямо, златото ли или храмът, който е осветил златото?... защото приличате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота..." (Матей 23, 2-27).

Когато един ден антропософ от Изтока в доклада си в Гьотеанума засегна въпроси, за които е изключително необходимо да се говори в нашето общество, но за които всички мълчат, тогава, напускайки лекцията, в публиката можеха да се чуят такива реплики: „Rebell! Rebell!“ (бунтовник). Чудя се какво биха казали тези антропософи, ако бяха сред хората, пред които Христос е изказал изобличенията? И какво можеше да се очаква от тях, ако бяха свидетели на такава сцена: „И Исус влезе в Божия храм, и изпъди всички, които продаваха и купуваха в храма, и прекатури масите на среброменителите, и столовете на ония, които продаваха..." (Матей 21.12)? Няма нужда да се позоваваме на факта, че тази сцена има езотерично значение. Тя, наред с всичко останало, се е случила в действителност.

Пасувайки пред тези сцени, без да се разбере етичната им същност, която се състои в отговора на Христос на въпроса „до колко пъти, като ми съгреши брат ми, да му прощавам?“ („Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем.“ (Матей 18, 22). А по отношение на най-важното, когато Христос провъзгласява: „Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие“, поради което „възникна раздор между народа за Него“ (Йоан 7, 37-43) – може да се окажем принудени (отново, следвайки „лошата“ логика на опортюнизма) да си кажем: Защо Той изостря отношенията и разрушава хармонията? И няма ли тук намесено нещо луциферическо?!

Този възглед за нещата може да изглежда парадоксален, само защото разглеждаме тези събития две хиляди години по-късно. Но нека се запитаме: откъде хората са взели сила и разбиране, когато Христос е странствал по Земята и не са се отдръпнали от Него (а някои са го направили)? Именно за тази сила говорим. И до днес онова древно изпитание на душите продължава всеки път, когато човек в нови условия се види принуден да защити Христовото дело. Архетипите на тези събития изобщо не са се променили. Както преди, така и сега ни звучи с цялата непосредствена сила: „Никой, който е турил ръката си на ралото и гледа назад, не е годен за Божието царство“ (Лука 9.62). Зад нас се намират всякакви атавистични окултизми, целият *collegium* на пороците, с които Мойсей призова да се борим. Именно апостол Павел и други ученици на Христос са мотивирани от вярност към Божието царство. Нека бъдем откровени и за техните действия. Ето св. Стефан, поставен пред целия Синедрион, открито заявява: „Кого от пророците не гониха бащите ви? А още и избиха ония, които предизвестиха за дохождането на Този Праведник, на Когото вие сега станяхте предатели и убийци.“ Как реагира на това „публиката“? „А като слушаха това, сърцата им се късаха от яд, и те скърцаха със зъби.“ (Деяния 7, 52-54).

Апостол Павел влиза в синагогата в Антиохия и провъзгласява на „израилевите мъже“: „...обещанието, дадено на бащите ни... Бог го изпълни на техните чада, като възкреси Исуса... Погледнете, презрители, учудете се и се погубете...“ (Деяния 13: 32,40).

Представете си, че ако нещо подобно се прави в наши дни, веднага ще бъде обявено за неуважение и дори за обида на друга религия и т.н.; а в антропософските среди не би ли се отвърнал всеки от такива хора и няма ли да бъдат наречени критикари и „*rebellen*“? И никое антропософско издателство или вестник няма да се свърже с тях. Така че (нека си представим за момент такъв фантастичен случай), ако Новият завет трябваше да бъде публикуван за първи път в наши дни, сред

нас, това би трябвало да стане чрез „самиздат“!⁹

Не бива да се вижда само парадоксалното в подобни заключения. Напротив, неизбежно стигаш до тях, ако обмислиш до логичния край много от навичките, в които Обществото и Движението живеят всеки ден. И за да не се стигне до такива абсурдни изводи, е необходимо да се промени начинът на действие и всичко да се приведе в съответствие с християнската етика. В този случай, ако например в някое валдорфско училище на педагогически съвет някой младеж, който не се е научил да различава свободното действие от действието чрез личен произвол, или някой безумен старец заяви, че казва „да“ на валдорфската педагогика, но „не“ на антропософията и че от сега нататък той забранява да се споменава думата антропософия в училище, тогава със сигурност някой би трябвало да се изправи и решително да се възпротиви на такива „новатори“, без да мисли за тяхната „свобода“ и последствията за кариерата си.

Ако погледнем от гледната точка на християнската етика начина на действие на самия Рудолф Щайнер, ще открием същия „стил“ на поведение, както в Новия завет. Тогава вече няма да се изненадваме от огромните трудности, с които той е трябвало да се сблъска.

Когато се изказва в защита на Драйфус¹⁰, той бива причислен към ционистите. Когато във връзка с полемиката в пресата относно „Хомункулус“ на Хамерлинг той се изказва, както сам пише, „от духовно-историческа гледна точка“, „напълно обективно“, без да въвежда нищо лично в преценката си, човекът, в чиято къща живеел тогава и възпитавал деца-

⁹ Разбира се, добре осъзнавам, че това би било така във всяка християнска деноминация.

¹⁰ Делото „Драйфус“, по което обвиняем е Алфред Драйфус, офицер от еврейски произход, служил в Генералния щаб на Френската армия, обвинен за шпионаж в полза на Германия. Осъден на заточение през 1894 г. и реабилитиран през 1906 г. след ново разследване и установяване на истинския виновник – б. пр.

та му, казал: „Това, което пишете тук за евреите, изобщо не може да се тълкува в приятелски смисъл“ (28, гл. 13). В отношенията с хора, с които Рудолф Щайнер имал най-близко дългосрочно приятелство, възниква напрежение (по-късно то се разсейва), но в името на приятелството той не може да направи компромис по въпрос, който вече е предвещавал големи социални бедствия.¹¹

Рудолф Щайнер разкрива тайните подоснови на Първата световна война. Някои неща, дори сред антропософите са квалифицирани като германски национализъм. В пресата той е наричан „агент на Антантата“, а след това – на болшевиките. Дори Едуард Шуре се поддава на националистическата лудост. След войната се оказва, че във всичките си изявления Рудолф Щайнер е бил дълбоко прав. Шуре съжالياва за моментната си слабост (в това отношение обаче има „антропософи“, които и до днес се държат като луди).

Рудолф Щайнер се натъква на опозиция в самото Общество, когато започва да развива темата за историческата симптоматология и кармата на лъжата. Изглежда, че основните действия на тази опозиция все още предстоят.

Следователно спазването на принципите на християнската етика изисква смелост. Християнската етика навсякъде среща опозиция, тъй като постоянно обновява живота. Тя различа на ясно съзнание, позитивна е през цялото време, но компромисите със злото са ѝ чужди. Това е като любовта: можете да я следвате само като се откажете от надеждата за награда. Само от чиста любов към истината и справедливостта човек

¹¹ „Към всичко това се прибави и фактът – пише Рудолф Щайнер, – че много от приятелите ми бяха придобили от тогавашните национални борби антисемитски нюанс в отношението си към евреите. Те не гледаха със симпатия на положението и работата ми в един еврейски дом. А домакинът на този дом пък намираще в приятелските ми връзки с такива личности единствено потвърждение на впечатлението, което си беше създал от моята статия“ (28; гл. 13). Такава позиция била благодат и за приятелите му. Само че това станало ясно много по-късно (макар че за някои „антропософи“ това не е ясно и до днес).

е в състояние да се превърне в наистина етично същество. Ако такъв човек каже „не“ на нещо, това не означава, че е обхванат от антипатия или омраза. Пак в Новия завет намираме прекрасни примери за такова поведение, въпреки че става все по-трудно да се позоваваме на него дори в антропософските среди. – Да, богословието е виновно за това, лошите преводи са виновни, но навсякъде е важно да се знае мярката.

Антропософите четат коментарите на Рудолф Щайнер. Но коментарите не са предназначени да заменят евангелията, а да ни помогнат да намерим по-дълбока връзка с тях, връзка, която възниква на нивото на *съзнателната душа*. И тогава се оказва, че етичният индивидуализъм, пътят към който е показан във „Философията на свободата“, се проповядва от самия Христос, както и от апостолите и пророците. Не може да бъде иначе, ако човек разбере, че *чрез антропософията християнството преминава от етапа на своята подготовка към етапа на осъществяване*.

Затова сега не е достатъчно само да търсим истината. Истината трябва и да бъде осъществена. За Христовото дело на Земята човек трябва да се бори, но непременно следвайки принципите на християнската етика. Не само във външния свят, но и сред нас можете да срещнете много фарисеи, садукееи и книжници, този път възхвалявайки Христос по всякакъв начин, обсъждайки Второто му пришествие и ако се вгледате в тях отблизо, се оказва, че за тях Той и първия път не е дошъл. Как да спрем техните празни словоизлияния, които отравят всичко и всички? Известен е един начин: да не се позволява антропософията да бъде догматизирана или профанизирана; постоянно да се проследява ролята ѝ в променящите се условия на времето; с живо, често кървящо сърце да се преживява трагедията на времето. Тогава може и да се научим да различаваме лъжеца от произнасящия словото на истината. А също така е необходимо да се преодолее страхът, парализиращ волята, с други думи – прекомерната сила на Ариман.

Страхът и безразличието понякога хващат духовния из-

следовател под ръка и го завличат към бездната на битието. Не е толкова лесно да се отърве от такива „спътници“ този, който вече се е сприятелил с тях, защото те, ако използваме образ, са успели да му нахлузят чувал на главата. Това се изразява във факта, че спираме пред нещо, което отдавна е трябвало да бъде разбрано и да се продължи по-нататък.

Прелистваш каталозите на антропософски издателства, програмите на различни срещи, конференции – какво ли няма! – и „социална хигиена“, и „социална органичност“, и „естетика“, и „социално разбиране“, и анализ на цивилизационната криза, и т.н. Но сякаш по някаква договореност, никой там не засяга конкретните причини за истинското зло, неговата окултно-политическа подплата. Ограничават се само с общи приказки, че Ариман съществува, че е коварен и след това продължават към историята на отделни прояви на упадъка. ***Пропуска се най-важното звено, което Рудолф Щайнер е развил в историческата си симптоматология.*** И въпросът сега стои така: или ще разработим внимателно това звено, или ще трябва да признаем, че не сме „нищо повече от своя измамна сянка“.

Ще трябва да го признаем с всички произтичащи от това тежки последици, които се простират в нашето следсмъртно съществуване и дори в следващото възплъщение, а може би повече от едно. Не можете да играете на криеница с Ариман – тогава човечеството ще загуби.

Нашият век е изцяло ***социологичен***, тук всички отношения и проблеми са слезли до социалния план. ***Който не ги реши в тази форма, той изобщо не ги решава.*** Оттук произтича значението на социалното разбиране, което е невъзможно без духовната наука. Но познаването на историята и на историята на културата също е необходимо. Да овладееш всичко това сам не е нещо, което всеки може да направи. Следователно трябва да си помагаме едни на други. И тогава може би ще се формира истинско братство на хора с духовно знание, обединени не от абстрактна загриженост за съдбата на чове-

чеството и за съдбата на антропософията.

Разбрани по този начин, принципите на християнската етика не противоречат, както самият читател лесно ще разбере, на духовно правилното действие, за което в една антропософска група беше казано с помощта на следния девиз: „Ако тишината наистина цари в мен, тогава Бог действа в мен. Ако наистина действам, тогава имам покой в себе си.“

Духовнонаучното познание е едновременно и път на индивидуално развитие. Учим се, за да мислим, чувстваме и действаме по различен начин. Последното се удава най-трудно. Ако обаче учите не за да станете различен човек, тогава използвате силите си, за да си навредите.

Състоянието на покой се завоюва с помощта на различни средства. Човек, който е безразличен към света около себе си и към човешкото страдание, който е егоист, може да бъде спокоен. Друг вид покой дават източните луциферизирани окултни практики. Покоят се добива с помощта на фалшива мистика, отказ от знание или чрез преместване от другата страна на доброто и злото. Покоят, който развиваме по духовнонаучния път, е най-правилният, но се удава най-трудно. Той е стабилно състояние, контролирано от нашия „аз“, когато тайната и на доброто, и на злото е отворена за нашето разбиране, когато сърцето ни също живо ги съпреживява. Ясно е, че такова състояние не възниква само по себе си и от самото начало. Стабилен покой трябва да бъде изстрадан в продължение на години или дори десетилетия. Тук ситуацията е същата като при интернационализма. Има фалшив, марксистки интернационализъм. Другият, християнският висш интернационализъм няма нищо общо с него и дори му е противоположен пътят, който минава през посветителската степен „истински израилтянин“, на която Христос Исус заварва Натанаил¹².

Остава да добавим няколко думи за личната позиция на автора към казаното. След публикуването на моята брошура „Глас от Изток“, някои от антропософите ми зададоха въпро-

¹² Йоан 1:47 – б. пр.

са дали не съм бил връхлетян от чувство на антипатия, когато съм я писал? Декларирам напълно сериозно, че не, не бях връхлетян. И когато казвам там, че съм загрижен за състоянието на психическото развитие на онези, чието поведение противоречи както на божественния, така и на човешкия закон, това не е лицемерен похват. В Русия, ако човек понякога се изразява емоционално, това не означава, че е лош. Понякога именно грижата за съседа ви подтиква да се отнесете грубо с него. Заслужава ли си да се противопоставяме на злото с насилие? Този въпрос е един от основните в етичното пространство на руския човек. Рудолф Щайнер казва, че изискването да дадеш на просеция палтото и последната си риза е осъществимо само при определени социални условия. **В съвременните условия** си струва да се замислим какво пише остроумният руски философ и дисидент Александър Зиновиев¹³ в есето, което той нарече „Евангелие от Иван“: „Грешно е да не се противопоставяме на насилието... но още по-голям грях е да останем безразлични при вида на насилието. Не забравяйте, че дори мълчаливото мислене е дело. Именно от невидимите мисли за протест се формира мощно невидимо поле на протест, извън което видимото действие е немислимо. Дори мислейки, вие внасяте зрънце сила в общата кауза за защита на човека.“¹⁴

Който иска да „се бори с враговете“, нека да влезе в политиката. Християнският окултист не може да си позволи да има лични врагове и ако някой го смята за враг, той изпраща благословията си на такъв човек. Човечеството е едно цяло. И който се бори за неговите интереси с разбиране, е принуден да мисли както за приятелите, така и за врагове на истинските интереси на човечеството. Това е позицията на християнската етика.

¹³ Този руски „Макс Щирнер“ (Йохан Каспар Шмит, 1806-1856, с псевдоним Макс Щирнер, е немски философ, теоретик на анархизма – б. пр.) е необичайно противоречив. В устни интервюта той често говори глупости; при него трябва да отделяме същественото от несъщественото.

¹⁴ Виж списание „Вопросы философии“, №11, 1992.

Прафеномените на социалния живот на новото време

Във века на тотална идеологизация на духовния живот, каквото и да вземе в ръце четящият човек, той е принуден постоянно да търси истинския смисъл на това, което му се сервира в различни, понякога блестящи „опаковки“, които имат само една цел: да приспят или да отвлекат вниманието от разбирането на същността на нещата. Една от най-популярните „опаковки“ са разсъжденията на морална тема, за хуманизма. Ужасен навик! Знаейки за него, трябва да направите всичко възможно, за да стоите възможно най-далеч от него. И основната същност на тази книга ще бъде разбрана погрешно от всеки, който смята предвидените в нея предпоставки, въз основа на които тя е написана, като идеологически похват. Апелирам към ума и сърцето на читателя, без да засягам неговата воля, и в това намирам единствения легитимен начин на говорене, противоположен на идеологическия. Ако едновременно с това нещо звучи емоционално, то е само защото според мен си струва да изразим на глас онези мисли, които не само са общозначими, но и вълнуват, вдъхновяват, радват или причиняват страдание. Дали ще породят нещо подобно в читателя – нека това бъде оставено на неговата собствена преценка. Но „пастозното“¹⁵ изразяване на мисълта по основните въпроси на човешкото съществуване разкрива само мудар ум и безразлична душа, неспособна да се тревожи за човешките дела, които вземат все по-трагичен обрат.

Намирайки се в Антропософското общество, ние не само не сме оградени от тези въпроси, но сме (или би трябвало да бъдем) тези, които едновременно ги преживяват и разбират значението им, което означава, че сме в състояние да намерим изход от кризата. Не може да се отрече, че масовата сугестия,

¹⁵ Пастозност – от италиански – тестообразно; термин в живописата, означаващ качество на цветния слой при неравно нанасяне на гъста боя върху основата – б. пр.

на която са подложени всички без изключение, завладява и нас, така че понякога възниква тревожният въпрос: Останали ли са здравомислещи хора сред антропософите? Най-малкото стигнахме до състояние, в което този въпрос трябва да бъде повдигнат *на глас*. Трябва да запитате: *Приятели, отговорете, кой друг разбира смисъла на случващото се без сугестивни изкривявания? Останал ли е някой свободен от синдрома на груповите, партийни мнения, от мненията, продиктувани от груповия егоизъм?* Получаването на отговор на такъв въпрос е друга задача на тази книга.

За да го разрешим, не е достатъчно да зададем въпроса на този или онзи антропософ: Разбираш ли какво се случва със света, с всички нас и можеш ли да мислиш независимо? На такъв въпрос най-вероятно веднага ще получите нищо неозначаващ положителен отговор. Друг е въпросът, ако предлагаме симптоматологичен анализ като вид социологическо изследване. Тогава, ако Бог даде, ще се разкрие кой е способен, сред мръсните и тъмни течения на политически, духовни, исторически лъжи и измами, здраво да държи „руля“ на духовното и научното познание със собствените си ръце.

Духовнонаучният метод на познание, както вече беше отбелязано, се основава на това, че изследователят във всички явления прониква до тяхната прафеноменална основа. Едва тогава преценките престават да бъдат лекомислени, включително в областта на хуманитарните науки. Ако се доверите на медиците, тогава всички причини за сложната борба в конгломерата от партии, вероизповедания, мафии и т.н. изглеждат плоски и тривиални. Например, разказва ни се как „в дълбините на Симбирск се родило обикновеното момче Ленин“ (Владимир Маяковски). Той рано разбрал несправедливостта на царския режим, влязъл в борба с него и спечелил. Веднъж бил арестуван от полицията и му казали: „Къде си тръгнал, има стена пред тебе?“ А той отговорил: „Стената е изгнила. С пръст да я бутнеш и ще падне.“ И той я бутнал и тя се разпаднала! Ето ви причината за болшевишката революция в Русия. Но тогава до-

шъл „злият чичо“, „чудовището“, Сталин и поради лошите си наклонности съсипал „светлото“ дело. Но минали години и се родило още едно „обикновено момче“, Миша Горбачов. Ставайки високопоставен номенклатурен апаратчик, той скоро осъзнал цялата несправедливост на „развития социализъм“, влязъл в борба с него и спечелил. Така дойде перестройката.

Или ето още един пример. Поради вечната, вродена грубост и склонност към милитаризъм, към завоевателни войни, германците започнаха световна война¹⁶. Всички толкова иска-

¹⁶ Затова последната истина по германския въпрос несъмнено беше изразена от американеца Т. Н. Кауфман, който навремето стана известен по целия свят. През 1941 г. той публикува книга, озаглавена „Германия трябва да бъде унищожена!“ („Germany must perish!“), в която откровено заявява: „Тази (Втората световна) война не се води срещу Адолф Хитлер, и *не срещу нацизма* (акцентът е мой – авт.). Това е война на народите срещу народите, на цивилизованите народи... срещу варварите... Това е война между германската нация и хуманизма“ (стр. 5). По-нататък Кауфман разсъждава, че поне „15 милиона германци (повече от 20 процента) абсолютно не са виновни за това, за което е виновна цялата нация. Хуманизмът обаче няма право да рискува 300 милиона от „най-цивилизованите“, „образовани“, „прогресивни“, „миролюбиви“ жители на Земята в името на около 15 милиона, макар и не варвари, а също цивилизовани и т.н., и следователно те могат да бъдат жертвани (стр. 9-11). Мисълта на Кауфман, без никакво съмнение, граничи с гениалност, макар и да не е съвсем оригинална. В епохата на борбата срещу албигойската и другите ереси по време на обсадата на град Базие, папският легат, който по-късно става епископ на Нарбон, е попитан какво да прави с населението на града, където освен еретиците има много правоверни католици. Той отговаря: Да се избият всички! На небето ще разберат кой прав, кой крив. Американският „мъдрец“ имаше и съветски аналог – световноизвестният писател Иля Еренбург, изказал се по повод „нацията на варварите“ не по-лошо от Т. Кауфман. Ето част от статията му „Убий“, публикувана в „Красная звезда“ на 24.07.1942 г.: „Ние разбрахме, че немците не са хора. От тук насетне думата „немец“ за нас е най-страшното проклятие. Няма да говорим. Няма да се възмущаваме. А ще убиваме. Ако този ден не си убил поне един немец, денят ти е провален. Ако мислиш, че вместо теб немецът ще убие съседа ти, значи не си проумял заплахата. Ако ти не убиеш немеца, немецът ще убие теб. Ако не можеш да убиеш немеца с куршум, убий го с щик. Ако на твоя участък има затишие, убий немеца преди боя... Ако си убил един немец, убий и друг – за нас няма нищо по-весело от немските трупове. Не брой дните.

ха да живеят спокойно, мирно, но те – не! Светлите сили на Антантата обуздаха най-злата нация в света, дадоха ѝ добър урок, но той не ѝ свърши работа. Тя пак подкара по старому, създаде фашизма и по-силно отпреди се хвана за старото. Светлите сили трябваше да се обединят отново: със Сталин! – и да обуздават тези родени злодеи. Този път не само ги победиха, но се заеха и с образованието им. Сега самите германци казват: Ние сме патологични престъпници. Съществува обаче подозрението, че те се преструват и само чакат възможност отново да яхнат врата на такива миролюбиви и кротки народи като английския, американския... съветския.

Много хора живеят с такива *fable convenue* (детски приказки), както Рудолф Щайнер обича да ги нарича, но на антропософите не подхожда да се занимават с тях. В крайна сметка ние имаме огромни познания за силите, които движат не само историята, но и метаисторията и цялата еволюция на света.

За да разберем нашето време, трябва да разгледаме културните епохи, през които протича развитието в 5-та, следатлантската коренна раса. Първите от тези епохи – древноиндийската и древноперсийската – са водени от велики посветени, които черпили мотивите за водачеството си на народите от висшите светове. Така е и през третата, египетско-халдейско-вавилонската културна епоха, въпреки че тогава вече се появила специална социална прослойка от хора, които имали индивидуален живот на нивото на сетивната душа. Четвъртата, гръцко-латинската култура отива още по-далеч в това развитие. Тогава хората започват да овладяват разсъдъчната душа, започват да мислят в понятия и да си поставят цели в развитието. Съвременната пета културна епоха, наречена европейска, се движи от сложната игра на трите нива на душевния живот, включително най-висшето – съзнателната душа. Това позволява на човека да развие стабилен център на своята личност

Не пресмятай километрите. Брой само едно: убитите от теб немци. Убий немца! – моли старата ти майка. Убий немца – моли те детето ти. Убий немца – вика родната земя. Не се разсейвай. Не пропускай. Убий!“

– „аз“, и разчитайки на него, напълно да вземе в ръцете си не само своето, но и общественото развитие. Не всеки „аз“ е узрял за подобна дейност, но всеки има право на нея.

С прехвърлянето на целеполагането в ръцете на хората божественият свят донякъде се дистанцира от човешките дела, за да даде възможност на всеки от нас да реализира свободния дух в себе си. Но в развитието има постоянно изоставане. Остарялото не иска да си тръгва и по различни лъжовни начини се стреми да удължи съществуването си, от което никой няма нужда. Ето как възникват разрушителни сили, сили на упадък и разпад в културата и цивилизацията. Те се коренят както в отделни индивиди, така и в определени области на духа. В нашата епоха враждата им е насочена главно срещу формирането на човешката индивидуалност. Всички те по един или друг начин се опитват да унищожат човешкия „аз“, да предизвикат рецидиви на груповото съзнание. На тези сили трябва да бъде поставена граница, в противен случай ще унищожат всичко. Те представляват заплаха за цялото човешко съществуване, така че компромисът с тях няма смисъл.

В западната цивилизация борбата се води срещу законните цели на човешкото развитие от два вида полярно противоположни сили. Основният враг и на двете е автономният човек. Всички отношения в света са проникнати от борбата на тези сили помежду им за овладяване на човека. Едната от тях е реликва от гръко-латинската епоха, своеобразна сянка на *Imperium Romanum*, която, въпреки че времето ѝ отдавна е изтекло, не иска да изчезне в небитието. Видоизменяйки се, тя успява да навлезе в света на нашата културна епоха и да плени главното ѝ достояние – християнството. В края на елинистическата епоха водещите представители на тази империя успяват да разберат какви неизчерпаеми животворни сили се крият в религията на „живия Бог“. Младото европейско човечество се оказва неопитно в борбата срещу разпадналата се, но по своему мъдра империя и, победило я външно, вътрешно се оказва победено от нея.

Наистина с течение на времето това ново човечество, арийската раса, произлязла от древния континент Атлантида, успява да изтласка романското влияние, да метаморфозира културния импулс на гръко-латинската епоха и да започне да решава проблемите си: за изработката на съзнателната душа и самоосъзнаващия се „аз“. Англосаксонските и централноевропейските народи имат особено предразположение към подобна работа, а оттам и към културно-историческата мисия. Но в процеса на тази работа определено ядро на англосаксонската раса, принудено да се противопоставя на постоянния духовен натиск на латинизма и да се бори с него за влияние в света, сякаш отново изгубено за него, се оказва отровено от древна отрова и се превръща в анахронизъм през новата епоха. В дълбините на англосаксонската раса възниква намерението по маниера на Imperium Romanum да се увековечи в развитието си, да поеме ролята на ново папство и да възпрепятства развитието на азовото съзнание, както се формира сред немскоезичните народи, а също да предотврати метаморфозата на съвременната културна епоха в следващата славяно-германска. Така се формира втората разрушителна сила.

И двете сили – латинизмът и американо-британизмът – имат обширно, доста впечатляващо окултно задкулисие, откъдето черпят силите си за политическата борба. В единия случай това са религиозно-политическите ордени на латинския свят (орденът на йезуитите е един от тях), в другия – тайни окултни общества, които често се наричат масонски. Веднага трябва да направим уговорката, че такива широко известни понятия като йезуитизъм и масонство в наше време вече не обхващат цялото съдържание на тези сили, и нещо повече, те често служат само за маскировка на дълбоката им същност. Следователно с тези понятия трябва да се работи внимателно. По-добре е да се опитаме да разберем самите сили, а не да се хипнотизираме от етикети на понятия, чието съдържание непрекъснато се променя. Такива етикети често се окачват един върху друг от самите борещи се сили, за да объркат масите от

стоящите навън „профани“ и да бъдат привлечени на едната или другата страна. В същото време подобни понятия не могат да се смятат и за напълно празни.

И така, „*призраците на Стария завет*“ (сенки, призраци остават в историята от всичко), *останките от Римската империя* и окултно-политическите сили на англосаксонския свят, сковани в групов егоизъм, сблъсквайки се в ожесточена борба, формират първичния феномен на всички беди на социалния, политическия, икономическия и духовния *живот в епохата на съзнателната душа*. Върху този прафеномен се наслаждава още един – *голямото противостоеие между Изтока и Запада*.

Друг антропософ би казал, че всичко това е само политика, в която не иска да участва. – Но той ще сгреша. Политиката е само едно от проявленията на тази борба. Има опити да се сведе всичко само до политика, но тогава възниква само една голяма лъжа. Затова антропософите не се занимават с политика. Те изследват прафеномените – духовните сили и тяхната борба в света. Тогава се разкрива сложната природа на феномените.

Ние, хората, сме поставени в тази борба и от нейния изход зависи не само нашата земна, но и нашата космическа съдба. Не е достатъчно да се каже: Аз съм отдаден на Бог. Често подобно твърдение се оказва празна фраза. Трябва да се знае какво точно да се прави, как да се държим, за да служим истински на Бога, а не на Мамона. С други думи, необходимо е постоянно да се разпознава естеството на силите, които стоят зад всички човешки взаимоотношения.

Все още може да се възрази, че не всеки е способен на такова познание. Какво пък, толкова по-голяма отговорност пада върху тези, които са в състояние да разберат историческата симптоматология. А за тези, които не са съгласни, ще дам пример от съветската история. Хората бяха изпращани в концентрационните лагери у нас безразборно. Никой не попита дали са успели да разберат какво се случва. Някои се оказаха

способни и затова спечелиха; други трябваше да „наторят“ със себе си почвата на антиисторията.

Сега хората имат повече опит, отколкото през първата половина на века, така че работата често се свежда до нежелание, а не до неспособност за разбиране.

Нека попитаме колко антропософи са чели „Архипелагът ГУЛАГ“ на Александър Солженицин? Не го четат само защото пречи на удобството на живота и разрушава изкуствено изградения розов образ на света.

Безотговорното отношение към живота хвърля сянка и върху заниманията с антропософията. Тогава хората престават да разбират истинското ѝ значение в света, *не знаят цената ѝ*, което не може да се каже за противниците на антропософията. Във висшите йерархии на посочените ордени, ложи, общества и братства, става дума за това, че този, който завладее антропософията, ще владее света. Дори да я разбират превратно, по свой собствен начин, материалистично, защо ние не я разберем в правилния смисъл?

„Моето царство не е от този свят“, казва Христос. И затова „този свят“ се надява на трансформация. Силата за преобразяване на света в християнски смисъл се съдържа в антропософията. Ето защо световното господство е предопределено за нея. Но духовете на препятствията – Ариман и Луцифер – искат нещо друго. Чрез хора, които се превръщат в сляпо оръдие на тяхната воля, те искат да се докопат до този свят, противно на надеждите му. И те са в състояние да накарат всички да се съобразяват с техните намерения.

Нашият свят е проникнат от борбата между двата принципа на космическото зло. Тяхното противопоставяне увелича след себе си почти цялата съзнателна част от човечеството, която след това кротко бива последвана от така наречените маси. Тази конфронтация поляризира религиозните, политическите и дори естественаучните движения и тенденции. Но където и да се проявява противопоставянето на луциферическите и ариманическите сили, човек не бива да застава *на*

никоя от противоборстващите страни. Защото в нито една от тях няма истина. Тя е само там, където силата на Христос ги води до взаимно неутрализиране.

Развитието в последно време придоби такъв характер, че ако хората искат да живеят по навик, по традиция, със сигурност ще се окажат в услуга на една от тези сили, които толкова много са успели да изкривят целия състав на човешкото съществуване. Но за разлика от действието на супостатите, божествените йерархии даряват човека със самосъзнание. Да не се възползва човек от божия дар е просто грях. Още по-голям грях е да се постави самосъзнанието в услуга на Ариман или Луцифер. Но където и да погледнем, навсякъде в съвременния свят срещаме този грях – греха на най-популярния апостол в нашето време – Юда. Защото от него е предаден човешкият „аз“.

Този грях изглежда особено чудовищен сред хора, които сякаш вече са се поставили в служба на Бога на човешкия аз – Христос. Всъщност изпитваш някаква безнадеждност в душата си, когато виждаш как и антропософи са завладени от нечовешката, лишена от какъвто и да било смисъл борба на атавистичните сили на романския свят с груповия егоизъм на англосаксонския свят, който е загубил всякакво чувство за мярка.

Когато посещаваш антропософски клонове в различни страни, участваш в конференции и като цяло се въртиш дълго време в антропософските среди, се затвърждава усещането, **че всичко тук също е проникнато от тази борба, предаваща цялото човечество**, а ние, истинските антропософи, само се мотаме в краката на хваналите се в смъртоносна битка „кентаври“ – духовно корумпираните потомци на древните елини и строителите на пирамидите. Превърнахме се в досадно недоразумение за тях, което те търпят засега, само защото все още не е възможно да се открият всички карти. Но ние трябва да сложим край на този абсурд с всички средства, въпреки че е станало изключително трудно да се направи това в съвремен-

ните условия. В края на краищата сега става въпрос не просто да изгоним „търговците“ от храма, а полулудите. Защото да знаеш за духовната наука и да се поставиш в услуга на една от посочените сили, означава да изпаднеш в определена форма на лудост.

Ако си позволите да говорите на глас по подобна тема, трябва да сте подготвени за това, че веднага ще бъдете причислени към „десните“, „реакционерите“, „шовинистите“, „психарите“, които навсякъде проследяват „юдео-масонската“ ерес и т.н. и т.н.. Работата ни ни най-малко няма да се подобри от обстоятелството, че изследваме също и десния радикализъм, „десните реакционери“. Ние, антропософите, обаче няма за какво и няма защо да се оправдаваме. Ние не създаваме политически партии, не изграждаме политическо задкулисие, не се стремим към власт; нито към светската, нито към духовната. Проблемът е, че сме принудени да се защитаваме. Ние искаме само да защитим каузата на духовната наука в света като добро дело. Също така се застъпваме действията на хората да са значими и последователни. Ако някой е построил църква, няма нужда да се организира кабаре в нея. Не по-малко абсурдно е при изграждането на банка да се иска да се направи църква в нея. Който желае да бъде масон, нека създаде ложа; за щастие сега това не е забранено нито на Запад, нито на Изток. Можете също толкова свободно да се присъедините към всеки религиозен орден, например към йезуитите – те ще ви приемат с отворени обятия.

Антропософското движение и Антропософското общество съществуват, за да могат хората по-успешно да разберат духовната наука и да дадат плодовете ѝ на света, да бъдат представители на антропософската кауза в света. И би било абсурдно да превърнем Антропософското общество в ложа или орден. Не всички обаче искат да се съобразяват с нашите желания. За някои именно те са нежелани. Следователно е необходимо задълбочено да проучим същността на силите, които искат да направят подмяната тук. В средата им има мно-

го от чисто демонична, нечовешка природа, което прави хората само техни инструменти. Начинът на действие на дявола, просто казано, е известен. Той обича да се адаптира към човека, да имитира всички видове човешка дейност. В антропософската среда техниката му изглежда така.

– Вие ли създадохте Антропософското общество? – казва дяволът, – ще стана негов член.

– Вие ли избирате управата? Ще проникна в нея.

– Развивате ли нови изкуства? Ще се опитам да ги овладя по свой начин.

– Какви са вашите инициативи? Ще взема най-активното участие в тях.

– Ще ви изнасям лекции, включително в езотеричен клас.

– Ще ви науча на педагогика, евритмия; сам ще основа клонове, ферми, училища.

– Аз ще стана ваш личен събеседник, а вие ще ми повестите своите тайни мисли и чувства.

И така, да се събудим социално, да разберем с какви сили си имаме работа не само във външния свят, но и в нашето общество и движение – това са задачите, без решаването на които съсипваме както антропософията, така и собствената си вечна съдба. Божествените йерархии очакват тяхното решаване от нас. И от тях към нашите души звучи: Супостатите са силни само с вашето невежество. Лишете ги от тази сила и всичко ще се промени към по-добро. В моя конкретен случай сметнах, че е най-добре да извадя най-значимото, което Рудолф Щайнер ни е дал за разбирането на силите, действащи в съвременния свят, за разбирането на борбата с духа, която се води навсякъде. Във външния свят по тази тема са написани планини от книги, но без подготовка не могат да се използват, тъй като навсякъде в тях царуват полуистини. И затова посланията на Рудолф Щайнер стават още по-значими за нас. Но тук е парадоксът! Говорейки по темата в антропософските среди, се оказваш в ролята на първооткривател, а там, където хората разбират поне нещо, непрекъснато срещаш известната и навън

полуистина.

Когато на Запад имах възможността да говоря с „напреднали“ антропософи (а по време на първите си пътувания търсех само такива хора), не пропусках възможността да ги попитам какво се случва в нашето общество. Някои от тях отклоняваха такъв разговор, от други чух впечатляващи истории за опасността, която ни заплашва от йезуитите. Когато им зададох въпроса: Какво можете да кажете за техните антиподи? – сякаш не ме чуа. В един разговор повторих този въпрос четири или пет пъти – резултатът беше същият.

Срещнах събеседници, които много пунктуално разгърнаха пред мен панорама на съвременния политически живот и показаха доколко той е проникнат от дейността на масонските ложи. А когато отварях дума за това, че има и друга страна, тогава изведнъж губеха интерес към мен, разговорът се изправаше от съдържание и оставаше само да си обирам крушите¹⁷.

Благодарение на опита от подобни разговори ми стана ясно, че струващият ми се не особено сложен, естествен, направен преди 15-20 години въз основа на изучаването на съобщенията на Рудолф Щайнер, извод, че само познаването на двете световни сили, посочени по-горе, дава разбиране за произхода на кризата на цивилизацията, на Запад е достъпен за малцина. Причините за това са няколко. Една от тях е завоалирането на тази тема в антропософските среди, което продължава от десетилетия; другата е страхът да не бъдеш наказан за това, че се занимаваш с нея. Оказва се, че по целия свят има хора, на които им е позволено да се занимават с подобна тема, а над други се издига невидим камшик, който въпреки това се чувства съвсем реално.

Можем да кажем и за трета причина, метафизична. Тя е в това, че окултно-религиозните, окултно-политическите сили, борещи се за изкривяването на цялата еволюция на света, са

¹⁷ Имаше, разбира се, и други срещи, на които понякога на пръв поглед „напреднали“ антропософи изразяваха изненадващо дълбоки, проникателни преценки.

реални, а не абстрактни идеологически сили. Те не търпят, когато някой разпознае истинската им природа и виждат в това предизвикателство към себе си. Затова са необходими определени „профилактични“ мерки, когато се впуснем в този вид познание. Първата от тях се състои в ясен призив към йерархиите, което означава да си припомним космическия характер на борбата, която се води за човечеството, където човек трябва съзнателно да застане на страната на божествените сили и да не се опитва да поема задачи, които са изпълними само за тях.

Темата на тази борба никога не бива да става обект на повърхностни разговори и празни дрънканици. Също така не бива човек твърде много да се „фиксира“ върху нея. И, най-важното, винаги трябва да помним, че тук толкова непосредствено, както може би никъде другаде, сме изправени пред явяването на истински адски сили и нашата задача е да разберем, че не можем да стигнем по-далеч от познанието, а борбата срещу тях трябва да бъде предоставена на йерархиите.

Ако някой запита какво можем сами да направим в това отношение за външния свят, тогава съм склонен да вярвам, че при стеклите се обстоятелства нямаме възможност да излезем навън с такава тема, дори и само защото без сериозно усвояване на основите на духовната наука в тази проблематика по същество нищо не може да се разбере. Затова е толкова по-необходимо да се ориентираме в нея в нашата среда. Съзнанието на познаващия духовната наука и на нейна основа всичко, което се случва в света, е отворено за йерархиите. Следователно съдържанието на такова съзнание е важно за света.

Борбата срещу силите на злото се води от йерархиите. Те могат да го направят. А ние ставаме техни служители, когато разпознаваме всички нови начини на ариманическо-луциферическата дейност в постоянно променящия се свят. Знанието е сила.

Ако днес достатъчен брой хора поискат да разберат какво се случва, тогава **„всичко в света би тръгнало по различен начин“** (186, 12.12). Така казва великият посветен на нашето

време, който *изчерпателно доказва* обективността на свръхсестивния си опит и способността да го приведе в актуална връзка със земния опит. Ние приехме свободно неговото учение. И трябва да си дадем сметка за това. Но тогава е необходимо да *следваме* това, което сме приели за вярно и даващо познание за същността на нещата. И тогава е необходимо да се ограничат всякакви опити за дискредитиране както на духовната наука, така и на личността на самия Рудолф Щайнер, които започнаха да се множат в нашата среда.

Не говорим за фанатизъм и сляпо следване на авторитета, а за обикновена порядъчност, последователност и логика във връзката на идеи с действия. Половинчатостта, някаква нерешителност, невъзможността да си дадем ясна сметка, с какво сме се захванали, съсипе нашето движение. Не напразно самият Рудолф Щайнер е възкликнал горчиво: „И в нашите редици виждам мнозина, които с удоволствие биха проспали всичко, *което се разкрива от състрадание към всичко в нашето време, което ще загине, ако бъде оставено само на себе си!*“ (195; 01.01). „*Какво да направя?*“, *питат някои от тези, които чувстват смътна тревога от това, че дори честно занимаващи се с антропософията хора правят трагична грешка. Рудолф Щайнер дава следния отговор: „Отнасяйте се към съвременните събития умно и с разбиране в смисъла на нашата антропософски ориентирана духовна наука,! „Но в действителност не е антропософ някой, който затваря очи пред чудовищните събития, случващи се в настоящето, който се оставя да бъде омаян чрез всевъзможни омайващи средства, употребявани от определени властимащи, за да не се налага да казват към какво всъщност са устремени“* (174; 8.01).

Хора със слаба воля се записват в Антропософското общество и после казват: Да, духовната наука, това го мога, но не искам да знам за социалната реалност, тя няма нищо общо с това.

И така, дръжте очите си отворени за делата на онези сили,

които причиняват „чудовищните събития“. Самите тези сили са будни. Следователно сега всичко зависи от нас. Трябва да се решим на социалното разбиране, независимо от трудностите и опасностите. „Защото – продължава Рудолф Щайнер – това, което се появява тук, са последните конвулсии на света, който залязва. Но в тези конвулсии, подобно на буйно луд, той може да убие околните... Затова поне трябва да се знае *от какви импулси* настъпва буйството на този луд. С малко средства не може да се постигне нищо; ние трябва да *апелираме към голямото*. *Затова ще се опитаме да станем способни на такъв апел!*“ (204; 17.04).

От историята на главните духовни течения на човечеството

В тази глава ще разгледаме подред атавистичните окултни и други сили, които, действайки в социалните отношения на нашето време, ги водят към тотална криза.

За да ги разберем, е необходимо да погледнем обширното учение на Рудолф Щайнер за еволюцията на света и човека. В него той показва как постепенно, преминавайки през различни метаморфози, се е формирало сложното човешко същество. Дори в условията на Земята човек дълго време е бил в лоното на Бог, носен и воден от съществата на божествените йерархии. Но постепенно между Бога и хората възниква дистанция. Тогава се основават местата за опосредствана връзка на човека с Бога – оракулите и мистериите.

Някъде от средата на древната атлантска епоха в хората започва да се пробужда свободната воля и тогава ръководството на тяхната съдба започва постепенно да преминава в собствените им ръце. Заедно с това заблудите и произволът навлизат сред хората. Те засягат и сферата на взаимоотношенията на човека с Бога. Тогава наред с бялата, възниква и черната магия. По-късно, когато човек овладява рационалния разсъдък, заблудите започват да нарастват, което води до изчезване на свръхсетивните преживявания. Начините на правомерната съзнателна връзка с Бог се усложняват, човек започва да чувства все повече и повече правото сам да си поставя цели. Следователно започва да се развива разнообразен секуларизиран културно-исторически живот на човечеството.

Този последен етап от него, на който се намираме сега, се нарича епоха на съзнателната душа. Духовно определящи в нея са три потока, от които се движи импулсът на християнството. **Единият** от тях преминава през латинизма с неговото

религиозно и догматично съдържание; *другият* минава през Централна Европа, където поражда филигранното развитие на мислещото съзнание и *гьотеанизма*, като християнизирана форма на методологията на науката и естетиката. *Третият* поток от момента на появата на християнството е тръгнал по езотеричен път. Носен от Йосиф Ариматейски, той се премества от Палестина в Ирландия и след това се разпространява в цяла Европа. Към него се добавя и това, което се излива от апостол Павел в света на елинизма като езотеричните школи на християнството. Възгледът за Светия Граал идва в света на раждащата се нова Европа. В по-секуларизирана форма той е представен в кръглата маса на крал Артур.

В езотеричните школи на християнизиращата се Европа е намерен органичен преход от древните към новите мистерии, в които учат как да се постигне индивидуална съзнателна връзка с Христос, станал Господар на Земята. Ръководителите на тези школи действат в духа на традицията, която в началото на епохата на съзнателната душа е изразена под формата на розенкройцерството, определяно от Рудолф Щайнер като „дейност, извършвана в смисъла на развитието на цялото човечество“ (121; 10.06).

Розенкройцерството се подготвя още преди началото на християнската епоха. То придобива специален облик благодарение на Дионисий Ареопагит, който се развива в езотеричната школа, основана от ап. Павел в Атина, мистерийната мъдрост на християнството (99; 6.06).

Течението на Светия Граал и течението на Ареопагит имат много общо. Може дори да се каже, че това е едно и също течение, състоящо се от две степени: подготовка и служене. Антропософията е негово пряко продължение. В нея езотеричното християнство се слива с друго духовно течение, което изцяло е тръгнало по пътя на светската култура и е получило наименованието гьотеанизъм. Ще дойде време, когато езотеричното християнство ще пониже и всички религии и така ще ги доведе до синтез, до единство.

По този начин, говорейки за основните духовни течения на европейското човечество, възникнали в далечното минало и достигнали нашето време, имаме работа с предисторията и историята на християнската цивилизация, т.е. нямаме право да твърдим, че християнството е дошло в света като форма на отричане на цялото езическо минало. Напротив, то е дълбоко вкоренено в това минало, което не се ограничава само до историята на древноеврейския народ.

Идването на Христос са очаквали във всички мистерии на древността. Но не всички от тях се справят с гигантската метаморфоза, причинена от него както в човешкото същество, така и в света около него. Човечеството решава този проблем и до днес. Истински и фалшиви надежди, заблуди и стремежи на древността се влачат в нашите дни, търсейки своето осъществяване, което често просто не може да стане, тъй като те безнадеждно са загубили връзка с реалността.

Във всичко това съвременният човек, който искрено се интересува от благо на света, трябва добре да се ориентира. Той би трябвало да разбере, че *още в мистериите на древността основното е било формирането на азовото съзнание*. Този принцип се проявява с особена сила в древноегипетската културна епоха, когато дори във външния културен живот става възможно да се развие първата съставка на индивидуалната душа – сетивната душа.

Заедно с многото значими и величествени неща, които египетската култура е дала на света, в нея имало и много декадентски, упадъчни неща. Тогава учителите в мистериите, жреците, започват неправомерно да се намесват в свръхсетивната, следсмъртна съдба на хората, като с помощта на някои манипулации при мумифицирането на труповете оковават душите към физическия план след смъртта им. В резултат на това душите не могат да прекъснат връзката със Земята и да продължат в камалока, а мумиите се населяват от определен вид духовни същества, чрез които жреците получават знания за водещите линии на човешкото развитие и за тайните на

природата. Пътят за такова познание е вид тъмна магия.

Тогавашната халдейска култура се държи далеч от подобни мистерии на Египет. И всички древни евреи поради тази причина изпитвали отвращение към Египет, макар че по заобиколен път, чрез Мойсей, много неща от Египет навлизат в Стария завет (216; 24.09).

Нямаме право само критично да разглеждаме египетските мистерии от периода на упадък, защото, за да направляват хората, жреците наистина се нуждаели от откровенията на духовния свят, а свръхсетивното преживяване помръква в душите на хората, придобиващи индивидуален „аз“. След Мистерията на Голгота, към 4-5. век, помръкват последните имажинативни представи за свръхсетивното. Човекът разбрал, че ако продължи да чака появата на идеи от откровението, тогава душата просто ще остане празна. Затова започва да придобива идеи от наблюдението на природата, а по-късно и от експериментите. Въпреки това все още имало желание да се получават знания директно от свръхсетивното.

Поради това желание хората започнали да консервират не мумии, а древни култове, предимно дохристиянски. Това се правело в окултните ордени и ложи. Култовете и церемониите, извършвани там, казва Рудолф Щайнер, съдържат изключително много от онова, което е било в тях в древността. „И както сред египетските посветени имало такива, които въз основа на съобщенията на духовете, обитавали мумиите, правели нещо погрешно с възпитаването, с водачеството на човечеството... така и в мумифицираните церемонии на много окултни ордени има погрешен импулс да се постигне това или онова в *управлението и водачеството на човечеството*“ (216; 24.09).

В ложите и ордени вече в условията на съвременността се възражда древното намерение за надзъртане в духовния свят и получаване оттам на знанията, необходими за постигането на цели, които не служат на интересите на цялото човечество.

Рудолф Щайнер се съгласява с твърдението на масоните, че тяхното течение е продължение на тайните съюзи и братства от гръко-латинската културна епоха (93; 23.10); може дори да се каже – от третата, египетската епоха, ако имаме предвид периода на упадък на нейните мистерии, продължил и по време на четвъртата културна епоха.

Като цяло феноменът на масонството е многопланов. В миналото то е имало, „поради забележителната връзка на явленията“, отношение към манихейството. От него произлиза обичаят на масоните да се наричат „синове на вдовицата“. Съществува определена връзка между масонството и розенкройцерството (93; 11.11). Но тъй като светът се рационализира, масонството губи значението си и го изгубва напълно в съвременната, пета културна епоха (93; 2.12), където се занимава с напълно недопустимото опазване на древните култове, като в същото време претендира за лидерство на цялото човечество.

Рудолф Щайнер казва, че днес масонските ложи от „Гранд Ориент“ имат до 96 степени. Всъщност окултните степени започват от 87-ма, но никой не е в състояние да ги достигне (93; 16. 12). Така нареченото Йоаново масонство има три степени: чирак, калфа и майстор. Смята се за най-нисшето масонство, а това с най-високи степени е шотландското масонство с ритуала Мизраим или Мемфис, за което се твърди, че е запазено от времето на Древен Египет. Масоните на Йоан обаче смятат подобно твърдение за обикновена шега, с която се прикрива най-тривиалната амбиция и желанието за духовен аристократизъм (93; 22.01). Сред Йоановите масони „...и досега се говори за значението на неща като мъдрост, красота и сила, но те не знаят, че благодарение на тях се развиват етерното тяло, астралното тяло и „аза“ заедно с техните органи“ (93а; 10.10).

Масонските ложи използват различни символи: триъгълник, кръг, квадрат и т.н., във връзка с които често говорят за Архитекта на всички светове. Рудолф Щайнер отбелязва по този въпрос: „Ако се върнем към 9., 10. и 15. век и погледнем

цивилизацията свят от онова време, в което всички тези тайни общества, тези ложи на свободни зидари, като Среме, са се разпространявали в цивилизацията, ще открием, че всички инструменти, които днес стоят на олтара на ложите, са използвани при изграждането на къщи и църкви... В масонските ложи се държат речи за тези неща, които напълно са загубили връзката си с житейската практика. За това се говорят различни прекрасни неща... но те са абсолютно чужди на практиката на външния живот“ (194; 12. 12).

Но не само мумифицираните култове и „културното кокетство“ съставляват съдържанието на масонството до сравнително близкото минало. Поне до първата половина на 19. век „...съществуват и сериозни ордени, които дават повече от това, което съвременният средностатистически масон получава в своя орден“. Следователно те биха могли да дадат повече, обяснява по-нататък Рудолф Щайнер, защото в йерархията на ангелите има определена необходимост от познание за сетивния свят, където духовните същества нямат пряк достъп. Затова ангелите изпращат там, където има такива сериозни окултни ордени, сякаш за проба, човешки души, преди те да преминат към земното си въплъщение (216; 24.08).

Гьоте принадлежал към ложа, която се занимавала с такъв сериозен окултизъм. „Други уважавани ваймарци – казва Рудолф Щайнер, – с изключение на Виланд, канцлера Мюлер и няколко други човека, били просто членове на ложата, както често са хората. Да си достоен служител във Ваймар, означаваше да ходиш на църква в неделя, а също така, макар че това било точно обратното, да бъдеш член на ложата“ (216; 24. 08).

В подобен дух трябва да се разглежда и членството в ложите на такива изключителни хора като Моцарт, Бетовен и др. В наше време сред масоните е обичайно да се посочва членството в ложите на гениални хора, но в същото време мълчат за факта, че това са изключения на фона на общото обедняване на масонството.

За да характеризирам състоянието на масонството още

през 18. век, ще използвам източник, който всеки масон би приел за чист. Жорж Санд, забележителна френска писателка, която познава масонството добре отвътре, в романа „Графинята от Рудолшат“ поставя следните думи в устата на „сиби-лата Ванда“, чиито речи принуждават дори ръководителите на ложата да променят решенията си. Говорейки за сина си, граф Алберт, който имал висока степен в розенкройцерската ложа, тя казва, че „той се е докоснал до всички разнородни елементи, съставляващи масонските братства; видял е заблуди, пристрастия, лицемерие и даже мошеничество, започнало да прониква в тези светилища, **вече обхванати от лудостта и пороците на века**“ (курсивът е мой – авт.). И още: „С горчица в душата той се бунтувал срещу методите, използвани в нашето дело. Искал незабавно да спрем да работим тайно и да заблуждаваме хората, че пият от чашата на духовното пре-раждане.“

„Свалете черните си маски – казвал той, – излезте от мазетата. Изгрийте думата **тайна** от фронта на вашия храм – вие я откраднахте от католическата църква... Не виждате ли, че използвате средствата на йезуитския орден?“ и т.н.¹⁸

Тежки, значими думи. И те са казани през 18. век, след което е имало 19., а след това и 20. век. През втората половина на 19. век Чарлз Уилям Хекертън, голям познавач на окултните общества, включително масонските, самият той, очевидно, далеч не редови масон, пише за упадъка на масонството дори

¹⁸ Жорж Санд, Графиня Рудолшат, гл. 34. Бих посъветвал антропософите да прочетат този роман. Там има и много други забележителни признания. Например човекът, водещ Консуело към посвещение, ѝ казва: „Трябва да прибегнем до символи и хитрости...“; „Европа кипи от тайни общества... Ключът към всички тези общества е в нас и ние се опитваме да ги оглавим без знанието на повечето от техните членове...“; „Ще се запознаеш с личности... много могъщи и ще ги превърнеш в наши съюзници. Средствата за постигане на тази цел са предмет на... специална наука, която ще ти помогнем да овладееш тук“; „Отдавайки душата си на нашия свят стремеж, се налага да сключим сделка с някои закони на спокойната съвест“ – Пак там, гл. 31.

по-ясно от Санд. Във въведението към книгата му „Тайните общества от всички векове и всички страни“, публикувана на руски език през 1876 г., четем: „Там, където свободата преобладава, тайнствеността вече не е необходима за постигане на всички добри и полезни цели; преди тя се е нуждала от тайни общества, за да тържествува, а сега се нуждае само от отворено единство, за да се поддържа“.

Завършвайки книгата, Хекертън много поучително, не само за своето време, но и за нас, признава: „Егоизъм, отчасти делови сметки, тщеславие, суета, лакомия и пристрастяване към тайнствеността под благовидния предлог за братска любов и жажда за просветление – това привлича днес в ложите. Лекотата, с която в ордена се приемат недостойни хора и честите повторения на такива случаи, пренебрегването на устава, враждебността, с която всички останали се отнасят **към брат, който настоява за промени**, трудността при изгонването на недостойни членове, въвеждането на множество фалшиви устава и измамността на самите устава, предназначени да предизвикат любопитство, без никога да го удовлетворяват, празнотата на символиката, бедността на тайната, която накрая се разкрива на кандидата, и лошо прикритото му отвращение, когато най-накрая е допуснат зад кулисите и вижда гнилото платно, което образува толкова великолепен пейзаж откъм лицевата страна – всичко това доказва ясно, че **ложите са прогонили франкмасонството. Подобно на монашеството и рицарството, те вече не са необходими.**“

Към казаното от Хекертън наистина няма какво да се добави. Той, както се казва, е „затворил темата“ и сега, що се отнася до масонството, човек трябва постоянно да има предвид, че от него не е останало нищо освен името. По-скоро е останал урок, който трябва да научи всеки, който иска някак да социализира своите духовни, окултни интереси. „Лудост и пороци“, „тайни“ – използвайки изказванията на Рудолф Щайнер, ще разгледаме упреците към масонството, отправени от Жорж Санд и Хекертън.

Грехопадението на масонството е най-голямата трагедия за духовните търсения на човечеството, тъй като без тях се губи смисълът на човешкото съществуване. Всички божествени йерархии се отварят, за да отговорят на тези търсения. Въпреки това връзката с тях във всяка епоха има характер, съответстващ на задачите на конкретната епоха. Вземете например отношението на разкритото от Рудолф Щайнер отношение на невъплътените човешки души към духовно търсещите общества от хора на Земята. То се е променило до точно обратното в сравнение с това, което е било в древоегипетската епоха, когато към Земята са приковавали **напускащите** я души. Но все още има ложи, където продължават да практикуват онази ужасна магия на египетските жреци.

По своята същност християнството е дълбоко мистерино, тъй като първоизточникът на неговите сили е Мистерията на Голгота. Тя метаморфозира древната наука за посвещение в нова, в центъра на която стои богът на човешкия аз – Христос, който слиза на Земята, става човек, преминава през смъртта и възкръсва отново. Той не е учител, не е философ, не е йерофант в традиционния смисъл, а самият Върховен бог. Сега той формира средоточието на новите, християнски мистерии, а всичко останало в сравнение с тях е вторично, спомагателно или просто атавизъм. Братството на служителите на Светия Граал, средновековните тамплиери, френските „еретици“ – албигойците, валденсите, катарите и накрая розенкройцерите (истинските, чиято общност никога не надвишава 12 души), – всички те търсели **подходящ за тяхната епоха** достъп до новите, християнски мистерии. В нашия век **единственото духовно** течение, водещо до тях, е антропософията.

В средата на масонството през изминалите векове съществува направление, в което не плетат политически конспирации, „склучвайки сделка“ със „спокойната съвест“, а се занимава сериозно със самоусъвършенстване и духовно търсене. Ложите от това направление се наричали розенкройцерски. Те са дълбоко нехаресвани от политически ориентира-

ните ложи¹⁹.

Истинските розенкройцери (12 на брой) от своя страна често използват масонството, за да решават проблеми на културно-историческото развитие. Чрез ложите е даден тласък за развитието на епохата на Просвещението. Чрез тях до голяма степен тече подготовката на европейската култура за неизбежното преминаване през епохата на материализма. Масонството има и още една положителна задача: да създаде опозиция срещу убийственото влияние на папството върху духовния живот на човечеството.

Било е време, когато като цяло всички духовни търсения, съответстващи на своето време, неизбежно влизали в конфликт с догматичния спиритизъм на латинството, влизали в ложите. Затова, когато масонството започва да изпада в общ упадък, да рухва отвътре, розенкройцерите му се притичват на помощ.

Още в началото на 15. век – казва Рудолф Щайнер – Християн Розенкройц обучава тесен кръг посветени и им дава така наречената „Храмова легенда“, която по-късно става част от идеологията на всички ложи. В нея е разкрита тайната на двата вида човечество: потомците на Каин и Авел. „Синовете на Каин, според легендата, са синове на онези елохими... които малко изостават в епохата на старата Луна. В епохата на Луната имаме работа с „кама“. Тази „кама“ или огън тогава е пронизана от мъдрост... Една част от елохимите не спира до брака между мъдрост и огън; те се оттеглят от него. И когато въздействат върху човека, те не са проникнати от страст и надаряват човека със спокойна, филтрирана мъдрост. И това всъщност е религията на Яхве или Йехова – мъдрост, напълно лишена от страсти. Други елохими, при които мъдростта още била свързана с огъня на лунния период, са тези, които сътворили синовете на Каин.

Затова в синовете на Сет имаме религиозни хора с фил-

¹⁹ Руските масони от 18. век говорят за това.

трирана мъдрост, а в синовете на Каин – такива, които имат импулсивен елемент, които се възпламеняват и могат да развият ентузиазъм в мъдростта. Тези два вида хора създават през всички раси, във всички времена. От страстите на синовете на Каин възникват всички изкуства и науки, от потока на Авел-Сет възниква филтрираното благочестие и мъдрост без ентузиазъм“ (93; 4.11).

В тази легенда всъщност се разкрива дълбокият, космически-еволюционен фон на основните духовни течения на човечеството, за които говорим. И сега можем да разберем причината за противопоставянето на синовете на Каин, попълващи ложите и ордени, и синовете на Авел – богословите и духовенството; потомците на Хирам Абиф и потомците на царя-жрец Соломон.

Течението на езотеричното християнство винаги е заемало междинно положение. То работи за възстановяването на братския съюз на Авел и Каин, за *органичен синтез на мъдростта и ентузиазма с благочестието и любовта*. Такова е течението на Християн Розенкройц и неговата обновена форма – антропософията, течение, чието начало е поставено чрез Рудолф Щайнер. В основата ѝ стои фактът на свързването на Христос с човека, благодарение на което старото благочестие, както казва Рудолф Щайнер, което е било само благочестие отгоре, е заменено от благочестие, потопено „...в елемента, дошъл на Земята благодарение на Христос. Христос не е просто мъдрост. Той е възплътената любов, най-висшата, божествена „кама“, която в същото време е дух-живот (будхи), чисто течаща „кама“, която не иска нищо за себе си, но насочва всички страстни желания навън в безкрайно себеотдаване... Будхи е обратна „кама“. Поради това сред типа благочестиви хора, сред синовете на мъдростта се подготвя по-висше благочестие, което може да притежава и ентузиазъм. Това е християнско благочестие“ (93; 4.11). Ето как Рудолф Щайнер формулира фундаменталните принципи и задачи на антропософския живот и работа, които антропософията притежава *като напълно*

*свои собствени, неприличащи на никои други, суверенно в най-висшия духовен смисъл достояние.*²⁰

Синовете на Каин работили много, за да се помирят с Авел, издигайки храма на човечеството от световната наука и световното изкуство. Но развитието през петата културна епоха на личния елемент, на егоизма, който води до войната на „всеки срещу всеки“, покварява строителите на храма и изпълва самия храм с „търговци“ от нов тип, което прави невъзможно да се работи по световната задача за водене по пътя на масонството. Затова с появата на антропософията много честни масони напускат ложите и се присъединяват към нея.

Още от 18. век масонството неконтролируемо се движи надолу. В него надделяват опростените, вулгарни идеи за еволюцията, за начините за въздействие върху нея. Така че Френската революция, несъмнено подготвена в ложите, се опитва да приложи християнската доктрина за Царството Божие по груб светски начин. Рудолф Щайнер казва за нея: „Духовното учение на християнството, че всички хора са равни пред Бога, е било превърнато... (от нея) в чисто светско учение: всички (във всички отношения – авт.) са равни“. По тази причина Християн Розенкройц, известен в инкарнацията си през 18. век като граф Сен Жермен, ставайки пазител „...на вътрешната тайна на Медното море и Светия златен триъгълник“ (за него става дума в „Храмовата легенда“ – авт.), от висотата на заеманата от него позиция в масонството (а това била степен, която никоой не е имал преди него) предупреждава: „Човечеството трябва да се развива бавно“ (93; 4.11). С други думи, той се обявява *против* революцията. Чрез придворна дама на Мария Антоанета той се опитва да подтикне френския крал да приеме редица мерки, които да предотвратят революцията. И

²⁰ В посветителския диалог Консуело казва: „Христос е богочовекът, когото почитаме като най-великия философ и най-великия светец от древността. ...Можем да Го наречем спасител на хората в смисъл, че Той е научил съвременниците си на истините, които преди това само смъртно са проблясвали пред нас.“ – Жорж Санд, Графиня Рудолшат, гл. 38.

тогава (последвалите събития убедително потвърждават верността на позицията на Сен Жермен) европейското човечество би преминало по-малко трагично, без проливането на морета от кръв и социален хаос (включително съдбата на Русия) през трудната епоха на еманципиращата се личност и материализма.

Християн Розенкройц учил на дълбоките духовни истини, но сред масонството не искали да го разберат, не тръгнали след него. Преди Френската революция той казал: „Който сее вятър, ще жъне бури“. Това изречение – обяснява Рудолф Щайнер – той го е произнесъл още в древността и е записано от пророк Осия (Ос. 8; 7). То е водещо в нашата европейска културна епоха, защото означава: „...ще направиш човека свободен и самият въплътен Будхи ще се свърже с тази ваша свобода и ще направи хората равни пред Бог. Но духът (вятър означава дух=руах) първо ще се превърне в буря (война на всеки срещу всеки)“ (93; 4.11). ***Поради тази причина в ложите с духовна насоченост на първо място било поставено усъвършенстването на човешката природа.*** Тя не може да се промени бързо, по революционен начин.

В историята на всички християнски ориентирани ордени, братства и ложи може да се проследи една обща черта. Процъфтяването им продължава, докато чистият духовен ентузиазъм държи под контрол нисшата човешка природа, докато служенето на духа и хората остава основното съдържание на религиозното или окултното обединение. Но щом такава служене стигне до връзка с факторите на властта, обогатяването и т.н., започва безнадежден упадък.

Дълбоко поучителна е изповедта на посвещаващия Консуело в романа на Жорж Санд, който казва: „...сред множеството алчни, любопитни и самонадеяни търсачи на истината има толкова малко сериозни, твърди, искрени умове, толкова малко души, достойни да я приемат и способни да я разберат“²¹. Ние, хората на 20. век, виждаме как катастрофално се

²¹ Жорж Санд, Графиня Рудолшат, гл. 31

разраства бурята на войната на „всички срещу всички“, как освобождението на личността отприщва ада в душите и той, избивайки в социалния живот, е готов да унищожи всички издънки на живия свободен дух.

Този процес придобива изключително трагичен характер след 1879 г., когато Архангел Михаил побеждава дракона-Ариман и го сваля от небето на Земята. „Синовете на Каин“ се оказват в особено опасно положение, така че новият розенкройцер, великият посветен Рудолф Щайнер, отново протяга ръка за помощ на масонството. Той, подобно на граф Сен Жермен, дава на ложите нов култ, нов ритуал, който, ако би бил приет от достатъчно голям брой масони, е щял да обнови цялото им движение и да му даде прилив на чисти духовни сили; и тогава надеждите на всички, които търсят духа по този път, биха се осъществили. Но помощта е отхвърлена. Намесват се силите на тъмнината, взели твърде много власт в масонството. Човек с влияние и власт в ложите, известен като Яркър, създава тъмна афера около Рудолф Щайнер и той бива принуден да се оттегли.

В книгата си „Моят жизнен път“ Рудолф Щайнер пише: „Разбира се, със задна дата е лесно да се впусκαме в разсъждения относно това колко „по-разумно“ щеше да бъде да не се свързваме с организации, които по-късно ще вземат участие в клеветническата кампания. Но бих искал да отбележа с цялата подobaваща тук скромност, че в описания период от живота ми все още се числях към хората, които предполагат, че тези, с които си имат работа, вървят по прав, а не по крив път“ (28; гл. 36).

Клеветата на „тези“ не е спряла и до днес. Тя достигна своя връх през последните две десетилетия, след които остава да се очаква някакво действие. Бяха публикувани статии и цели книги, в които Рудолф Щайнер е обявен за илюминат, за член на най-тъмните окултно-политически тайни общества, като прословутото „Туле“, където уж заседавал заедно едва ли не със самия Хитлер.

Пълната лъжа придобива глобален характер. Разпространява се от членове на ложите, йезуитите и болшевиките, въпреки факта, че цялата история на отношенията на Рудолф Щайнер с ложите е добре известна. Мария Щайнер е писала за нея; в събраните съчинения на Рудолф Щайнер на нея е посветен цял том (GA 265) от 500 страници²².

По друго време Рудолф Щайнер се опитва да даде на теософското движение християнско-розенкройцерска насока, съответстваща на нашето време. По този повод той пише: „За всички беше ясно, че ще дам в Теософското общество само резултатите от собственото си изследователско съзерцание. Говорих за това при всеки предоставен случай. ...И исках да

²² От най-новите публикации по темата на първо място следва да се отбележи статията на Ирене Дит „Антропософското общество и масонството“ (Info-3, № 3, 1995 г.), в която тя пише: „Всъщност на 25 ноември 1905 г. Рудолф Щайнер се присъединява – макар и външно – към масонската ложа (орден) „Мемфис-Мизраим“ в Германия, управлявана от Теодор Рейс, следвайки в същото време – точно както е направил три години по-рано по отношение на Теософското общество, ставайки негов член – окултния закон, който определя развитието на духовните общности: законът за приемствеността. Този закон повелява на тези, които искат да действат в смисъла на развитието на човечеството, съзнателно да се поставят в живия поток на миналото, настоящето и бъдещето, в този времеви поток, където човек може да познае как бъдещето „почива в миналото“, а миналото „носи бъдещето“. Защото само благодарение на такова съзнателно пребиваване в жизнените (етерни) сили на времето в новата епоха, която е започнала след Мистерията на Голгота, може да се развие „изпълнено със сили присъствие в съвременността“ (вж. GA 40, „Дванадесет настроения“) ...Защото орденът може да бъде игнориран само ако от негова страна „е получен съзнателен отказ“ (265, стр. 68). И тъй като това не станало, а, напротив, дошла покана от другата страна, тогава Рудолф Щайнер, съгласно посочения закон, е нямал друга възможност освен да се присъедини към ложата. Но той предприел тази стъпка само „от гледна точка на окултната лоялност“, поставяйки преди присъединяването изискването всички отношения, в които той ще влезе с Рейс и неговия орден, да останат напълно външни...“ Както свидетелства Мария Щайнер (а кой по-добре от нея познава този въпрос?), „закупуването на хартия беше единственият контакт на Рудолф Щайнер с масонското общество. Самият Рудолф Щайнер не е бил масон и никога не е получавал никакви указания от тях“ (265, стр. 102).

покажа, че в древните мистерии в образите на култа са давани онези космически процеси, които след това в Мистерията на Голгота са се случили на исторически план като *факт*, пренесен от Космоса. На това не учеха никъде в Теософското общество (Блаватска била противник на християнството – авт.). Аз изложих тази гледна точка, която противоречеше на теософската догма от онова време, още преди да ме помолят да развивам дейността си в Теософското общество“ (28; гл. 30).

Но и тук водещите лица сред теософите предпочитат отвратителните машинации пред божествената мъдрост.²³ Налага се Рудолф Щайнер да напусне. И тогава той основава Антропософското движение като „...дейност, извършвана в смисъла на развитието на цялото човечество“.

Оттогава ситуацията в света се запазва следната. Две други духовни течения на човечеството, представени от „народите на църквата“ и „народите на ложите“, във взаимна борба, както на плана на световната история, така и зад кулисите, решават и ще продължат да решават основните проблеми на развитието на човечеството, *но вече не им е дадено да ги решават! От тук нататък те могат да бъдат решени само в духовното течение на езотеричното християнство, което придобива формата на антропософията от 20. век.*

Това течение и в миналото е било определящо. По едно време то е действало във висшата схоластика, а след това чрез учителите от школата Шартр във Франция; по време на кръстоносните походи, стартирани от Рим, то създава опозиция срещу неговия религиозен и политически империализъм. Розенкройцерите били инспирирани от „апостола“ на материализма Бейкън от Верулам и саркастичния владетел на мисълта в епохата на Просвещението Волтер. Розенкройцерството е търсило плодотворни връзки с Теософското общество, като носител на самата Тео-София. То се опитало да влее свежи

²³ Ани Безант предложила да се обяви момчето Кришнамурти за Христос от Второто пришествие.

сили в значителната работа на строителите на Храма на човечеството. Но при всичко това течението на езотеричното християнство винаги е било и е нещо напълно самостоятелно. **Това е течението на мировия синтез.** Благодарение на него някога:

ще се примирят мъжката и женската мъдрост;
ще се прегърнат в братска прегръдка Каин и Авел;
любовта и мъдростта ще се свържат в човека.

Всички тези три задачи се решават в съвременния свят от антропософията – **формата на езотеричното християнство, съответстваща на неговите условия.** За всеки човек би било **фатална грешка**, присъединявайки се към антропософията, да не решава тези проблеми или да се опитва да ги решава, като се обръща към някаква форма на атавистичен окултизъм. Такива хора ще внесат само хаос и разрушения в антропософското движение, ще му навредят, безнадеждно обременявайки собствената си съдба, собствената си карма.

Дори относно Християнската общност Рудолф Щайнер казва, че хората, които участвали в нейното основаване, „... търсят не антропософски път, а специфично религиозен път“ (37; стр. 397). И ако това движение за религиозно обновление, поради липса на поддръжници, започне да ги търси в редиците на антропософите, „...това може да унищожи и него, и антропософията“ (219 ; 30.12). А какво да кажем за онези, които се опитват да съчетаят членството в антропософското общество с членството в ордени и ложи, да съчетаят езотеричната практика на антропософията с йога, кабализъм, практическата магия на Папюс, Гурджиев и т.н. и т.н.?

Ангажирането с антропософията е свързано с най-голяма отговорност, тъй като задачите, които тя решава, са големи, а самите божествени йерархии гледат през нея в света. Тези, които са дошли в антропософията, трябва постоянно да мислят за всичко това по най-конкретния начин и ясно да се

обясняват с всички, които още само възнамеряват да дойдат при нея, а не да превръщат Обществото в гара, където всеки минувач може да дойде и да направи каквото пожелае (това не е позволено дори на гарата).

Ние не бива да бъдем затворено общество, а общество, изградено точно на принципите, дадени от Рудолф Щайнер. Тези принципи може да останат същите, но начините за тяхното прилагане в света неизбежно ще се променят, както се променя и самият свят. Тук обаче възниква заплахата от нахлуване на произвол, който, изхождайки от методите, може да изкриви самите принципи. Няма друго спасение от такава заплаха освен постоянното интензивно изучаване на духовната наука и *свободното* обсъждане на най-важните явления в съвременния живот.

Някога сред нас ще се появят хора, които ще съчетаят феномена на Франциск от Асизи с феномена на Гьоте. Тогава ще стане по-лесно за всички нас да работим. Между другото имаме пример от този вид, и дори по-висок. Това е самият Рудолф Щайнер, за когото един ден се изтръгнаха следните думи от едно благородно антропософско сърце:

Ти, който ни отвори пътя към Христос.

Защо да не ни бъде пример за подражание? – не сантиментален, показан, а дълбоко личен, по същество, когато в очакване на големия брак на манас с будхи се стремим да съчетаем мъдростта с морала в душата и духа си?

„Атма-будхи-манас, висшият аз е мистерия – казва Рудолф Щайнер, – която ще бъде разкрита, когато шестата подраса узрее за нея (славяно-германската културна епоха – авт.). Тогава Християн Розенкройц вече няма да има нужда да предупреждава, а всичко, което на външен план означава война, ще намери мир чрез Медното море (обединяването на мъдростта с огъня на астралното пространство, с огъня на преобразените страсти), чрез Свещения златен триъгълник (атма-будхи-манас; това е знакът на Триединния Бог).

Такъв е ходът на световната история в бъдеще. Това, кое-

то Християн Розенкройц е искал да донесе на света чрез братствата със своята легенда за храма, като задача трябва да си поставят розенкройцерите (сега сме в правото си да кажем – антропософите – авт.): да се учат навън не само на **религиозно благочестие, но и на наука**; човек трябва да познава не само външния свят, но и духовните сили и по този начин, от двете страни, да влезе в шестата култура“ (93; 4.11).

Това са задачите. Остава единственият въпрос: кой от нас е способен да ги реши? И какво да правим с тези, които все още не са се докоснали нито до петата епоха, нито са дорасли до християнството? Разбира се, не бива да отблъскваме никого и освен това нямаме право да оставяме хората на произвола на съдбата, защото тогава те бързо ще се превърнат в плячка, или на силите, които се стремят да ни унищожат, или на собствените си страсти. Трябва да помогнем на хората да натрупат сила чрез разбиране и в същото време да почувстват, че всеки в нашето движение, който се е изправил на краката си, който придобива силата на Христос в своя „аз“, е **радост за всички, а не обект на завист**. В антропософията напътствията и преподаването са допустими, но това в никакъв случай не е самоцел и не е средство за едни да държат другите в ръцете си или да им мътят главите. Но за това ще стане дума по-нататък.

Сянката на Римската империя

Всяка културна епоха, решавайки своите положителни задачи, е постоянно атакувана от сили, унищожавщи нейната работа, които в крайна сметка надделяват, а културата се разпада, умира, но плодовете ѝ остават, метаморфозират и продължават да действат през следващата културна епоха. Духовният факел на културата сякаш се улавя от нова, по-силна ръка, когато старата отслабне. Така действието на закона за борбата между живота и смъртта се проявява в културно-историческия процес, което свидетелства за същностната, а не за абстрактната или „случайна“ природа на културите.

Ако вземем като пример древногръцката култура, в нея луциферическите духове се стремили да овладеят онези духовни сили на гърците, с помощта на които попивали творенията на древните имагинации на халдео-египетската култура. Тези духове се стремили дотолкова да изфинят духовния живот на гърците, че той целият, дори в ежедневно мислене, чувстване и волеизява, да премине в света на фантазните имагинации, които имат характер на летящи сенки. Така те се надявали да въвлекат поне част от древното човечество в своя вторичен, спрямо божествения, безсъщностен свят на отраженията.

В осъществяването на намеренията си луциферическите духове са възпрепятствани (съгласно закона за полярността) от ариманическите духове, което води до появата на Римската империя. „Ариманическите духове – казва Рудолф Щайнер – се стремили чрез Рим да създадат на Земята един вид вкочаняване в абсолютната, тъпа покорност, в сляпото подчинение на Рим. Това, което ариманическите сили искат, е разпространението на римското царство по цялата позната тогава Земя, което трябвало да обхване всяка човешка дейност и с най-силен центризм и най-грубата употреба на сила да управлява всичко от Рим. В известен смисъл това би била широко раз-

простряна държавна машина, изхождаща от Европа, побираща и подчиняваща в себе си целия религиозен живот, целия живот на изкуството, ...което дотолкова би унищожило всичко индивидуално, че всеки човек, всяка нация биха били просто елемент в тази голяма държавна машина“ (171; 17.09).

На ариманическите намерения на Рим от своя страна се противопоставя нещо луциферическо: жестокият егоизъм, емоционалност, арогантност на римските граждани, легионери и главно – нашествието на северните народи, които спасяват човешкия „аз“, зреещ в гръцко-латинската култура.

Но ариманическите сили на Рим не били победени напълно. Когато християнството прониква в Римската империя, то се използва чрез папската институция за механизирането на културата вече на новото време (171; 17.09).

За да се разбере причината, поради която през първите векове на християнската епоха възниква своеобразна комбинация на християнското развитие с Римската империя, е необходимо да се обърне внимание на колосалното разлагане на мистериите от древността, съпътстващо упадъка на елинизма и излизането на историческата арена на цезаризма. Римските цезари се заели да пресъздадат старата египетска властова структура, на върха на която стоял посветеният, фараонът-жрец. За да направят това, те изисквали с принуда да бъдат посвещавани в мистериите, без да са готови за това.

Тогава за пръв път се появява политическият окултизъм. Претенциите на Рим за световно господство започват да разчитат на свръхсетивното знание. Възниква стремеж, *съвсем съзнателно да се отклони цялата световна култура от развитието на разсъдъчната душа*, „...искали да консервират чувството, да съхранят чувството за древния култ, за този култ, който в течение на хилядолетия се практикувал при египтяните и в предна Азия, а също в по-дълбоките области на Азия... Искали да изключат разума на човека, да изключат действието на човешкия интелект и да се ограничат с развитието на сетивната душа; на човека трябвало да се представи

цялото значение, цялото величие, цялото могъщество на култа, действал в предишните времена, в епохата, когато в хората още не бил развит интелектът, действал по времето, когато култът към боговете трябвало да се формира от сетивната душа, за да не останат хората без богове. Това бил величествен, грандиозен култ²⁴, който трябвало да *замени размишленията* и според древния атавистичен обичай да вкарва душите в *наполовина хипнотично състояние*, оживявайки в тях божественото съзнание и божественото блаженство... От Рим трябвало да излезе могъщ култ, който би покрил с мъгла целия свят, лишавайки го както от разсъдъчната душа, така и, малко по-късно, от съзнателната душа. Ако Академията Гондишапур желала да даде на човека преждевременно съзнателната душа, за да пресече следващото развитие... Рим искал изобщо да не допусне развитието на съзнателната душа“ (184; 13.10).

Така било по времето на Август и след него. С появата на християнството в света посветените цезари успяват да разберат, че то съдържа колосална сила и започват да правят опити да го поставят в своя служба, каквито опити има сега с антропософията.

Още при първия император след Август, Тиберий, казва Рудолф Щайнер, „... започва политиката, следвана по отношение на християнството от посветените римски цезари. Именно Тиберий обявява волята си, Христос да бъде възприеман като бог сред другите римски богове“ (175; 17.04).

Адриан се опитва да продължи започнатото от Тиберий. Но римските сановници се противопоставят на това, тъй като все още не е намерена подходящата форма, която би могла да изкриви същността на християнството, което не е приемливо за сановниците, а и не само за тях. „Защо – пита Рудолф Щайнер – Рим е развил такава антипатия срещу хрис-

²⁴ Ето къде се коренят източникът и смисълът на грандиозните „шоута“ в наши дни, „Дисни-ленд“-ове, рок-шоута и други „култове“ на потъващия в бездната на сетивната душа или просто в инстинктите на „аза“.

тиянството, *възникнало във връзка с Мистерията на Голгота*? И защо при (по-нататъшното) движение на тези импулси е бил изгонен духът (на Събора от 869 г.)?

Тези неща са взаимосвързани много по-дълбоко, отколкото хората обикновено мислят, разглеждайки ги повърхностно. Че Маркс и Енгелс са бащите на църквата – малко хора днес искат да го признаят,²⁵ – но това все още не е особено дълбока истина. До дълбоката истина се стига, когато се знае, че садукееите действат в двора, където бил съден Христос Исус... А садукееите били хора, които изпитвали страх, ужас и треска ги тресяла от всички мистериен култове. Но те държали съда в ръцете си.“ На тях е принадлежала цялата власт в Палестина. Самите те били роби на Рим. Те купували позициите си, а парите измъквали от еврейския народ.

Садукееите усещали, тъй като погледът им вече бил изострен от ариманическият материализъм, че това, което идва от Христос, е в унисон със същността на мистериите и е способно да унищожи Рим. Последвалата война на Рим с палестинския юдаизъм се води именно с цел изкореняване на всеки, който знае поне нещо за високите традиции на мистериите, които не са изпаднали в упадък.

„С това изкореняване – продължава Рудолф Щайнер – било свързано преграждането на пътя към познаването на пневматичния човек. За тези, които по-късно от Рим, от романизираното християнство искат да премахнат духа, е опасно, че все още има много хора, които от старите школи на Палестина знаят за пътищата към духа и могат да свидетелстват за факта, че човек се състои от тяло, душа и дух.“ Такива хора пречат на създаването на външна структура, която изключва духовните импулси. „Но това не би било възможно, ако много хора знаят как Голгота се обяснява в мистериите. Хората инстинктивно усещат, че всичко, което се развива от Римска-

²⁵ В наше време, във връзка с появата на т.нар. „теология на освобождението“, прозрението започва да мъжди в отделни души.

та държава, съвсем не притежава нещо от духа. Църквата и Римската държава сключват брак.“ (175, 27.03). Така се образува формата, в която старата Римска империя успява да се възползва от силата на християнството, като същевременно изкривява неговата същност.

За първи път това се случва при Константин, когато материалистичните стремежи на римските сановници, с които съвпадат ариманизираните стремежи на садукееите, се обединяват с луциферизираното наследство на Римската империя, за да държат човечеството далеч от съзнателната душа. Думата „дух“ не била изключена, но ѝ е дадена лъжлива интерпретация. Ситуацията станала наистина заплашителна, тъй като Луцифер и Ариман престанали да се неутрализират взаимно във феномена на римската църква.

Оттогава, „...въпреки че Небесното царство остава тук след Мистерията на Голгота, заедно с това остава низходящото развитие, упадъчното развитие – Империиум Романум; остава това, ...което и в наше време живее сред нас, което пронизва християнските наклонности. Това е духът на древния Империиум Романум, това е духът на римския империализъм!“ (175; 14.04).

Рим упорито желае да запази само това, което е подходящо за разсъдъчната душа и да не остави човечеството да развие съзнателната душа. А там, където е възможно да се постигне тази цел, Рим започва да реставрира духовните условия от епохата на сетивната душа.

Гръцко-латинският елемент става доминиращ в света към 13.,14. век, т.е. в началото на епохата на съзнателната душа. Рудолф Щайнер казва, че от тези векове произлизат импулси, оказващи влияние върху събитията от 20. век. И всъщност никой не може да разбере нашето време, ако не се обърне към големите взаимовръзки и не различи това, което е пригответено отдавна, но сега намира начин да се излее във външния план на живота.

Докато слънцето на старата Римска империя залязва,

сянката ѝ, хвърляна в епохата на съзнателната душа, се удължава и пронизва всички държавни образувания, възникнали в нова Европа. Целият характер на държавността – казва Рудолф Щайнер, – както е развит от итало-испанските народи, е следствие от третата и четвъртата културна епоха. „Именно в начина и формата – изхождайки от Рим и Испания, – по който се осъществява култът като религия, заимстван от египетско-халдейския елемент, имате преживяването на изостаналото египетско-халдейско начало... Този култово-йерархическо-църковен елемент, в който римското начало се трансформира като нахлуващ в Европа римски католицизъм, представлява един от импулсите, действащи като изостанали импулси през цялата пета следатлантска епоха, особено силно през първата ѝ третина... до към 2135 г.“ (174; 15.01).

Неговият мащаб е невероятен. Затова е толкова трудно за мнозина да си кажат, че това не е нещо повече от сянката на „великана“ от приказката на Гьоте за зелената Змия, атавизъм, който не иска да се раздели с живота. Но той е точно това, за което със сигурност говори Рудолф Щайнер. Ще цитирам едно голямо негово изказване, към което наистина няма какво да се добави; приел го, човек вече не може да живее със старите идеи. Той казва: „Както първата Мистерия на Голгота се е състояла в Палестина, така е станала и втората, благодарение на посоката, дадена от Константин. В резултат на изкореняването на мистериите, Христос, като историческо явление, е разпнат и убит втори път. Защото ужасяващото разрушение, което продължава в течение на столетия, е не само разрушаването на великите художествени и мистични творения, но и на най-важните човешки преживявания. Но тогава не разбирали **какво** се разрушава заедно с външното унищожение, тъй като дълбокото разбиране за всичко това вече било загубено. Когато били разрушени храмът на Серапис и храмът на Зевс с техните великолепни статуи, хората казали: Добре, ако и това се разрушава, значи разрушителите са прави, (този прием е необичайно ефективен и в наши дни – авт.) – тъй като според

древните легенди с разрушаването на храма на Серапис самото небе трябвало да падне и хаосът да царува на Земята. Това обаче не се случило, въпреки че римските християни изравнили храма със земята. Да, външните физически звезди не паднали... Паднала цялата огромна мъдрост, която надвишавала физическия небосвод, ...ехото на която чувал Юлиан Отстъпник в Елевзинските мистерии, където му се откривали духовното Слънце и духовната Луна, изпращащи му духовните си импулси. В хаос се превърнало всичко, което древните преживявали в мистериите на Митра и в Египетските мистерии, преживявали вътрешно, с помощта на жертвоприношения, тайните на Луната и Земята, отразяващи се в самия човек, когато той вътрешно стигал... до познанието за самия себе си. Небесата се срутили и Земята се превърнала в хаос в духовен смисъл. Защото това, което изчезва през онези векове, може да се сравни със загубата на сетивата...“ И Рудолф Щайнер заключава: „Но ние трябва да вярваме във възкресението, ако не искаме да вярваме, че изчезналото е изчезнало завинаги... за това е необходимо хората да възприемат силни, мъжествени понятия...

Защото... хората трябва да почувстват, че макар благодарение на известна мирова кармическа необходимост, от известна гледна точка векове са преживени даром – разбира се, само от определена гледна точка празното живеене е необходимо, – но всичкото е, за да може от силна вътрешна свободна мотивация да бъде намерен Христовият импулс. Хората обаче трябва да се освободят от самодоволството, в което сега са затънали“ (175; 24.04).

Трудно е да се надяваме, че външният свят ще се вслуша в тези думи и ще ги разбере. Въпреки това, дори и в антропософските среди, където се говори много за езотеричното християнство, се прави все повече и повече, за да могат и следващите векове да се „изживеят даром“.

Хората са склонни да избират една от две алтернативи. Ако отхвърлят едната, това вече е гаранция, че със сигурност ще изберат втората. Следователно малко хора са в

състояние да разберат, че „именно на църквата дължим материализма. И материализмът ще става все по-силен и по-силен, ако църквата като религиозно, конфесионално управление не загуби своята сила“ (192; 8. 09).

Днес църквата не разрушава древни паметници, но само защото те вече са разрушени, а що се отнася до живата култура от епохата на съзнателната душа, тя просто не допуска хората до нея. Църквата не принуждава хората да казват, че няма Бог, но тя помрачава човешкото съзнание, заменя Бог в него с луциферичен ангел, който води хората до префинен и следователно особено труден за изкореняване материализъм (172; 26.11).

„Изследвайте литературата – съветва Рудолф Щайнер, – идваща от йезуитите, но я изследвайте прецизно и ще видите, че тя е най-материалистична в образа на чувствата. Тя се стреми да запази знанията само в сетивния свят и стриктно го отделя от предмета на вярата или откровението, като нещо, което има работа само със сетивните наблюдения, с експериментално наблюдаеми факти. Според тези идеи никога не бива да се изгражда мост между външната наука и вярата“ (197; 21.09).

Още в древността съществува кръг от луциферически инспирирани хора, които се наричат – ако това се преведе на съвременен език – „представители на материалното“. Те си поставят задачата да унищожат радикално нововъзникващата наука и да не позволят на човечеството да стигне до свободата. Давайки знания за свръхсетивното, тогава те искали да потиснат интереса към сетивната реалност. „И както в онези стари времена не искали да допуснат човека до пълната му земна задача: *постепенно* да се вживее в материалното – така поддръжниците на разделението на вярата и знанието сега искат да го държат в рамките на земната му задача и да не му позволяват да се развива по-далеч от Земята. Тези, които се наричат „спиритуалисти“, духовенството, сега способстват материализма. Днес източниците на материализма не са

Бюхнер, Молешот, Фогт, а Рим и всичко, което има нещо общо с този център на материализма... Това, което в Рим искат да извоюват от свръхсетивното за хората, е световно-историческата лъжа на новото време. И това трябва да се види ясно и отчетливо“ (197; 21.09). Протестантите и евангелистите вървят по същия път с Рим по този въпрос.

Последната третина от гръко-латинската култура (до 1413 г.) е изцяло пронизана от желанието да се докаже, че човешкият ум не може да разбере какво се случва в духовната реалност. Този свят открива себе си само чрез откровението. Така се формира силата на църквата и нейната догма, че човек може само да вярва в духовното.

С прехода към епохата на съзнателната душа вярата отслабва и се стига до отричане на свръхсетивното. Започва да се вярва, че човек просто е изобретил свръхсетивното. Правверните от миналата епоха казвали, че всички приказки за свръхсетивното водят до ерес и заблуди. Може да се познава само сетивният свят. Съвременните марксисти и съвременните социалдемократи са истинските синове на тази гледна точка и последователно стъпват на католицизма от предишните векове. Те казват: „Всяка наука, достойна за името си, може да третира само сетивно-физически събития; не може да има духовна наука, тъй като няма дух; духовната наука не е нищо повече от наука за обществото, за съвместния човешки живот“ (181; 30.03).

Оттук, строго погледнато, идва „теологията на освобождението“, призоваваща за подкрепа на марксистките движения в Латинска Америка, а и не само там. Разбира се, католическата църква не е цялото християнство; дори и сред католиците има хора, които мислят в духа на средновековния германски мистицизъм, които са запазили вярата си в живия Бог. Но ние говорим за световно-историческата роля на латинизма, за неговата вътрешна същност, която прониква в цялата религиозно-окултно-политическа дейност на папството. Тя е такава, че

като се започне с Павел IV,²⁶ имаме работа с „йезуитско християнство“ (292; 1.11).

Какво представлява това християнство? Рудолф Щайнер дава наистина депресиращ отговор на това. „Йезуитското общество – казва той – съществува, за да изкорени образа на Христос от образа на Христос Исус и да установи Исус като един вид тиранин над развитието на човечеството“ (181; 6.08). В поредица от лекции „От Исус към Христос“ Рудолф Щайнер дава описание на окултното обучение на йезуитите, което е своеобразно посвещение, където послушникът йезуит преминава строго обучение на волята, без което не му е позволено да работи в света.

Отначало послушникът в дълбока изолация трябва да си представи изпаднал в грях човек, очакващ ужасно наказание. В него трябва да възникне чувството: „Това съм аз, който влезе в света, остави Бога и се подложи на възможността за ужасни наказания!“ После, в това доведено почти до имагинация преживяване, трябва да навлезе образът на милостивия Бог, който след известно време се превръща в Христос и изкупва отстъпничеството на човека. От презрението към земното съществуване човек трябва да премине към смирение и разкаяние. В продължение на много години ученикът живее в строго обучение, рисувайки във въображението си имагинации от живота на Исус Христос. И те трябва да действат върху душата, *заобикаляйки мисленето*. Според закона за полярността подобни упражнения укрепват волята.

На следващата степен вниманието е насочено към образа не на Христос, който царува над целия свят, а вече на Исус. Исус става царят на този свят, който според евангелието би станал, ако не беше устоял на изкушението в пустинята. На този етап послушникът-йезуит преживява такава имагинация:

²⁶ Той става папа през 1555 г. и заповядва да нарисуват дрехи върху фигурите на „Страшния съд“ на Микеланджело. При него Инквизицията в Италия е особено жестока.

На равнината пред Вавилон той вижда властващия Луцифер, седнал на трон, обвит в дим и пламъци. Той е заобиколен от множество паднали ангели. В същото време душата „...трябва да бъде напълно погълната от опасността, идваща от знамето на Луцифер“. Тогава се появява друг образ: „Йерусалим, около него равнина, царят Исус, заобиколен от множество привърженици“. Той ги изпраща в битка и те разпръскват множеството около Луцифер. Исус става цар на цялата Земя; знамето му побеждава знамето на Луцифер.²⁷

От такова свръхсетивно преживяване за йезуита следва заключението: Ние сме войнството на Исус, който трябва да стане владетел на цялата Земя. Позор за войника е да напусне знамето на царя Исус!

С помощта на този вид упражнения се развива воля, която е способна да повлияе насилствено върху волята на другите хора (131; 5.10). Знаейки това, става по-лесно да разберем причината за успеха на йезуитите в света. Те работят навсякъде. И когато сега, на вълната на уж религиозно възраждане в Русия, изведнъж се раздаде: „Христос е нашият генерал!“ – не е трудно да се разбере откъде е инспирирано това и какво означава. Йезуитите подменят Христос с Луцифер, а Луцифер с Ариман.

Католическият Рим първоначално реагира негативно на създаването на йезуитския орден, въпреки безпрекословното му подчинение на папата. Орденът е забранен, но е спасен от Фридрих II Пруски и Екатерина II. Той се превръща в един от най-значимите фактори в съвременната метаистория, тъй като зад него стои духовно ръководство и членовете на ордена са наясно с това ръководство.

Йезуитизмът се гради върху силата на авторитета, който прави хората безпомощни. А само сред безпомощни хора

²⁷ Този сюжет се разиграва в романите на В.И. Крижановска „Божият гняв“ и „Смъртта на планетата“. Крижановска е писателка от теософската школа, която твърди, че произведенията ѝ са написани под диктовката на духа.

може да укрепва силата на папството в епохата на съзнателната душа. В тази епоха човек има задачата да въздейства върху собственото си астрално тяло със силата на „аза“, така че то да се трансформира в най-висшия член на душата, където човек започва да преживява общочовешките интереси като свои. Тогава любовта към ближния се гради върху разбирането за единството на съдбата на цялото човечество. Но на йезуита, на войника на Исус, „...му е дадена силата така да формира речта си, да говори по такъв начин, че всичко казано или направено от него да се влее ...в астралните импулси на (друг) човек“ (167; 9.05). А това въздействие е от хипнотичен характер.

Йезуитизмът работи на широк фронт. „Днес виждаме как йезуитизмът се появява в медицината, където той едва ли е по-различен от областта на догматичната религия. Днес виждаме как *от определена медицинска догма нараства желанието за укрепване на силата на медицинското съсловие*“ (168; 10.10).²⁸ Изследвайки външната природа, йезуитите отказват да търсят дух в нея. Като учени те са „...крайни материалисти... стараят се да държат духовното възможно най-далеч от изучаването на природата. Можете да видите това във всичко, чак до изучаването на мравките от отец Васман“ (201; 8.05). Дори чак – ще отбележим ние – до „научните“ принципи на биологията, за които се е водила борба до кръв в епохата на сталинизма.

Дейността на йезуитите се извършва не само там, където самите те присъстват. Извършва се по различни канали и там, където им се отказва присъствието. Следователно блокирането на влизането им на която и да е територия не постига нищо. Само с помощта на духовната наука човек може да разбере с какво си имаме работа тук. „Не е толкова просто – казва Р. Щайнер – да покажем как действат йезуитите, когато гово-

²⁸ Нека като материал за размисъл на читателя послужи изказването на Ленин, че социалистическият строй ще спечели само когато здравеопазването бъде социализирано.

рим за различни малко известни канали, по които се разпространява тяхното влияние; по-добре е това да се направи с конкретен пример.“ И Рудолф Щайнер разказва за *създаването през 1610 г. в Парагвай на държавата на йезуитите*.

Тръгвайки по водните пътища във вътрешността на тази страна, йезуитите изпълняват красива музика навсякъде, „...и в музиката, в звуците, те смесват нещо от това, което знаят добре от практиката си. И това се разпространява сред вълните от звуци, свързани с култа, с тайнството.²⁹

В резултат на това индианците сами идвали при тях на големи тълпи. И скоро свещениците събират значителни маси на различни места и успяват да създадат... своеобразна държава, да я проникнат със своята организация...“ Там те въвеждат строг режим на труд. След сутрешната военизирана проверка-молебен (нещо подобно мечтаел да се установи в Русия Троцки: „трудова армия“), индианците тръгвали на полето, носейки отпред иконата на пресвета Богородица. По време на работа я поставяли на видно място, а вечер я отнасяли обратно в селището. Всичко било подчинено на култа и сакралността. Благодарение на това всички действия на свещеника преминавали право в астралното тяло на индианците и то се препарирало по такъв начин, че цялата държава се обгръщала от аурата на символизъм, на сакраментализъм. (Затова не е чудно, че сега в Русия има много хора, които не могат да живеят без комунистическата партия.)

²⁹ По подобен начин действали и в Съветския съюз. Създадена е голяма общност от композитори и поети (Дунаевски, Богословски, Исаковски, Матусовски, Рождественски, Френкел, Соловьев-Седой, Покрас, Фрадкин и др.), които успели – все още не е известно как – да „подслушат“, да разпознаят по какъв начин душата на руския народ изразява себе си в музикалния и поетичния елемент. Използвайки това, те създават т.нар. съветско песенно изкуство. Те пишат песни, които целият народ пее с желание, тъй като изглежда, че наистина са близо до душата на руския човек. Но с тези песни болшевишката идеология навлиза в душата, заобикаляйки съзнанието. Сега чуваме такива песни да се създават и пеят в Израел. Без да разбираме езика, знаем за какво пеят.

Наказвали само така, както е показано в утопиите на Томас Мор и Кампанела, където човек не го бесят, докато не осъзнае, че трябва сам да се обеси. (Нека си припомним „признанията“ на подсъдимите на известните сталински процеси).

„Там работили – заключава Рудолф Щайнер – в астралното тяло, а мозъкът го следвал с вибрациите си... чрез музикалните и другите култови действия тези индианци били вpletени във всички вибрации, произтичащи от тези действия. И всъщност хората ставали напълно членове на общата астрална аура“ (167; 9.05). С други думи, това била черна магия, извършвана в мащаба на цяла държава, връщаща човека към състоянието на груповата душевност от онази далечна епоха, когато той все още не бил напълно човек, а получовек-полуживотно. И същият експеримент се провежда с Русия.

Принципите на йезуитския план за устройството на света са описани експресивно от Достоевски в легендата за Великия инквизитор, от Владимир Набоков в романа „Покана за езекуция“, от Замятин в романа „Ние“. Но всички тези писания са критични, насочени към човечеството като предупреждение за предстоящата опасност. В руската литература има още един роман по тази тема, но не критичен. Нарича се „Земният рай“ и е написан от някой си К. С. Мережковски. (Да не се бърка с Д. С. Мережковски). Романът е публикуван на руски език, но в Берлин през 1903 г. и сега едва ли е известен дори на специалистите.³⁰

Въз основа на собствените си разсъждения К. С. Мережковски стига до йезуитския план за преустройството на света и го смята за най-доброто от всичко, което някога е идвало

³⁰ К. С. Мережковски – „Земният рай или Сън в зимна нощ. Приказка-утопия от 27. век.“ Берлин 1903 г. Издание на Ф. Готхайнер, улица Унтер ден линден № 47. (Всъщност този „някой си“ Константин Сергеевич Мережковски, 1855-1921, е брат на известния руски писател и поет Дмитрий Сергеевич Мережковски, 1865-1941, и е повече известен с научната си дейност като биолог и зоолог. Въпросният му роман е единствен. Завършва живота си със самоубийство – б. пр.)

на ум на някого. Описанието на този план в романа е просто блестяща илюстрация на всичко, което сме виждали досега в съобщенията на Рудолф Щайнер. Не съм съвсем сигурен, че авторът е бил толкова прост, колкото се показва, и, разбира се, много важно е, че романът е публикуван още през 1903 г.

В предговора към романа Мережковски пише, че се придържа към светоглед, който той нарича „теризъм“ (от Terra – Земя). Всеки трябва да го приеме, независимо от личните си възгледи като идеалист, теософ и т.н. Според него хората „... имат не само правото, но и *задължението* – задължението, налагано както от разума и логиката, така и от чувството на състрадание към хората – да се интересуват и занимават *изключително със земни дела*, оставяйки на обитателите на небето – ако има такива – да се оправят с небесните дела.“ Самото уреждане на земните дела трябва да бъде прехвърлено в ръцете на малцина. Той нарича такава социална система патерналистка.

Романът е написан под формата на утопия, която позволява на автора да доведе до логичен край, до последни изводи това, което като идеи съществува вече по негово време, а в наше време, както се казва, изпълзва от всички ъгли, приема хиляди лица във философията, социологията, изкуството, политиката и накрая в социалната дейност.

Героят на романа почти се удавя в морето, губи съзнание и като се свестява, открива, че е попаднал в света на бъдещето. Той попада в 27. век, когато, просто казано, йезуитизмът е възтържествувал по цялата Земя. Тогава броят на човечеството е намалял до няколко милиона, живее само в екваториалната зона, в топъл климат, където условията на живот не изискват сложна технология и тромаво производство.

Хората представляват перфектни инфантили. По цял ден се занимават само с игри, изглеждат по детски млади, спонтанни и доверчиви като деца. Живеят в малки общности, като са наглеждани от малък брой наставници и учители. Съществува и каста от роби, която обслужва всички. Като цяло жи-

вотът на това „щастливо“ човечество наподобява античния, само че няма произведения на изкуството, а музиката е само *механична*.

Героят на романа разговаря с наставника на една общност и той му разказва как са успели да докарат света до такава щастливо състояние. Деветнадесети век, казва той, „...носеше печата на несигурността, това беше смес от наука и сляпа вяра, индустриални изобретения и милитаризъм, капитализъм и социализъм, възход на националния дух и развитие на космополитизма.“ От това постепенно кристализира желанието към „изравняване на образованието“, което придава особен колорит на целия 20. век. „В средата на 20. век средното образование в много страни стана задължително за всички граждани.“ В резултат на това работещите маси започнаха да имат „много повече знания, отколкото хляб“. Равенството в образованието породило желание за социално равенство. Страните започнаха да преминават към социалистическа система. Но не всички: Англия, Америка, Германия „поискаха да се сложи граница на тези „мечти“, което не се размина без кръвопролития. (Всичко това се пише през 1903 г.)

Тъй като трансформациите в света се основават не на идеалите на морала, а на материалните сметки, тогава „...жителите на бедните страни започнаха да емигрират в богатите страни, ...докато накрая последните станаха толкова претъпкани, имаше такъв излишък от работници, че започнаха да гонят емигрантите и по-нататъшният им достъп беше ограничен, а на някои места напълно забранен.“

За решаването на икономическите и другите проблеми пречи човешкият егоизъм, който беше необходим през последните векове на суровата борба за съществуване, но не беше подходящ за новите условия. Разрушителният дух на индивидуализма и безсърдечието беше развит с особена сила в англосаксонската раса, която разпростря „...през 20. век своето господство над почти цялото земно кълбо“. Предишната борба на отделни хора помежду им беше заменена от борбата на

„човешки групи, всяка със свои непримирими интереси“, с борбата на „икономически единици“.

Англосаксонската раса изгради своето световно господство на социалистически принцип, но за да запази властта в ръцете си и да накара другите да работят, тази власт трябваше да бъде направена неограничена, което в крайна сметка разврати силите, които я поддържаха. Всичко се върна в изходната си точка. От социалистическия строй не остана камък върху камък, възродиха се банките, акциите, лихварството, фалитът, луксът, пиянство и т.н.³¹ „И животът започна да тече без цел, без вяра и надежда, без надежда да се излезе на някакъв път, човечеството започна да живее „за единия хляб“. Но такъв живот не беше по силите на хора с толкова *сложен дух*, за такива хора това беше по-тежко от смъртта.“

Настъпиха ужасни времена. Убедени в безнадеждността на ситуацията, хората изпаднаха в отчаяние. „А отчаянието е майката на озлоблението и то стана повсеместно. Понятията се объркаха, царуваше омразата, хората се превърнаха в зверове... Наистина, времето, описано в Апокалипсиса, дойде... Но не се чу звук на тръба, чуваха се само отчаяни стенания и проклетия от хората“. (Това е точно описание на случващото се в Русия в момента (*напомням, че книгата е писана през 1992-93 година – б. пр.*)

И тогава възникна тайно „общество“, което реши да сложи край на изстрадалия човешки род. Членовете на „обществото“ взривяваха градовете, отровиха реките, сееха зарази. По това време беше открито вещество без мирис, цвят и вкус, което стерилизира мъжете. „Обществото на унищожителите“, което се преименува на „Общество на обновителите“, реши да използва това вещество, за да унищожи тайно всички хора с лоша наследственост. Първо, те решиха да поставят експеримента в една държава. За тази цел от „латинския съюз“ е купено Конго (от приложенияте към романа философски раз-

³¹ Какво е да четеш това през 90-те години на 20. век в Русия!

съждения на автора става ясно, че под Конго той има предвид Парагвай!), и там те започнаха да „провеждат открито експерименти за изкуствен подбор на хора“. Но англосаксонците попречиха да се докара работата до края. Беше организиран погром в „Конго“, но „Обществото“ не пострада ни най-малко от това.

„Благодарение на нашето богатство – разказва наставникът на героя на романа – и нашата солидарност, ние проникнахме навсякъде, и при нашите, и при враговете... Решихме да унищожим всички азиатци без изключение. Нито монголската, нито негритянската раса не биваше да влязат в състава на новото обновено човечество... Семитската раса също беше предназначена за поголовно унищожение, както и народи като арменците, персите, сирийците и др., които отдавна са прогнали и чийто характер, закален от хилядолетната наследственост, не може да бъде променен с никакъв изкуствен подбор.“ (Обърнете внимание, че обогатени с опита на този век (20.), където благодарение на „шума“ в мозъците на напредналите интелектуалци първо в Лондон е създадена общност за развитието на новата наука „евгеника“, а след това е осъществено евгенично-социално експериментирание в широки мащаби от Ленин до Пол Пот, където цели социални слоеве, цветът на нацията са обявени за негодни за формирането на „новия човек“ и физически унищожени – вече не можем да смятаме „фантазията“ на този писател за необуздана.)

„Народите бяха ужасени – продължава наставникът, – след като научиха нашите планове и видяха, че човечеството се топи като сняг под лъчите на пролетното слънце! Тогава се върнаха към стария инстинкт и се втурнаха да ни търсят... Смятаха ни за някакви изроди и ни поставиха извън закона. Но беше твърде късно. Народите измираха, а членовете на „Обществото“ продължаваха да се размножават безпрепятствено. Работата беше подтикната от нахлуването на Азия, Китай и Япония в Европа, Америка и Австралия.“

„Нашият смел – възкликва наставникът, – гигантски, ве-

личествен заговор – заговор на шепа хора срещу цялото човечество – успя! Сега възникна задачата да създадем щастливото човечество. С чисти ръце беше необходимо да се започне това дело. Беше необходимо да прочистим старателно и собствените си редици, замърсени от работата по изтреблението. (Изненадващо, това точно отговаря на реториката на лидера на кървавата ЧК Дзержински и цялата последваща практика на тази институция.)

Като цяло беше решено човечеството да се състои от „хора-деца, прости и наивни създания“. Но такива не могат да съществуват без възрастни същества, техни покровители и водачи. А от най-изостаналите, „хора-полуживотни“ беше решено да се създаде „специална порода роби с *преобладаване на инстинкта над съзнанието и разума*“.

Разработени бяха теоретични принципи на „обновление-то“, сред които максимата, че човечеството не може да бъде щастливо, докато хората не се преобразят по пътя на изкуствения подбор и не станат като деца. Такова човечество не може да съществува щастливо без покровители, както и без опростяване на живота, и без роби, тъй като трудът винаги е бил източник на всяко зло на Земята“. Докато работят, робите не трябва да осъзнават своето положение и т.н.

За създаването на новото човечества бяха избрани 650 жени и 25 мъже от латинската раса с малка добавка на славянска кръв“ (може би някакво почитане на съотечествениците). Но в края на краищата работата се свела до един мъж, от когото чрез изкуствено оплождане произвели цялото човечество. (точно както в книгата „Битие“!) То било малобройно – около три милиона. На него били дадени нови десет заповеди:

Бъдете прости и наивни като деца.

Живейте на Земята със земните радости...

Обичайте и слушайте вашите покровители...

Не се трудете за храната си...

Не се кланяйте на прогреса: в него е адът...

Не се плодете извън целите на изкуствения подбор“ и т.н.

Изслушвайки всичко това, нашият герой, човек от 19. век, попаднал в бъдещия земен рай и съвсем покорен от него, изказва едно съмнение. „Не намирате ли – пита той наставника, – че с това сте понижали нивото на човешкия дух?“

„О, да, да! – възкликва той, – ...ние понижихме нивото на човешкия дух! Ние го опростихме! Такава висота, която достигаха някога хората от предишното човечество, никой от нашите приятели (т.е. подопечни) не достига и няма да достигне – ще се погрижим за това! ...всичко, което направихме и още ще направим, всички наши принципи, всичко, решително всичко, е не нещо друго, а съзнателно осъществяване на тази една основна идея, най-великата от всички идеи, появявали се някога на Земята – *идеята за опростяването на духа*... Кой знае, може би, могъществото ѝ още повече ще се разрасне и ще се разшири... и (тя) ще стане някога вселенска...

В предишните хора нивото (на духа) беше твърде повдигнато; такъв подем на духа, такива високи пориви на ума и чувствата бяха неестествени за човека, несъвместими с живота на Земята, несъвместими с щастливия живот на нея“.

А по-нататък наставникът казва нещо изключително интересно и симптоматично за тези, които са способни да проникват духовнонаучно зад външното покривало на живота. „Но няма да сте прав – казва той, – ако ни упрекнете в това, че нищо не правим за подготовката на хората за възможното друго съществуване. Защото, ако всичко това е така, както си го представяте, все пак нашите хора, някога ще се явят в другия, духовния свят такива, каквито са, т.е. невинни и добри деца и ще се представят напълно подготвени за всякакъв нов живот. Това ще бъде чист, неразвален материал, от който лесно може да се направи каквото си искате, и нашата задача е запазването на този материал чист и неразвален... И тук сме прави, превръщайки хората в деца, „защото тяхно е царството небесно“, както е казал вашият Велик учител“.

„А ако – завършва наставникът – се окаже, че животът в другия свят не е само блаженство и че там има страдание, то,

кой знае, дали да не предприемем и там същата работа, която свършихме тук, няма ли и там нашата задача да се състои в опростяването на живота, в понижаване нивото на духа с цел да му доставим макар и просто, но трайно щастие!“

Ще отбележа, че никъде другаде в художествената литература не съм срещал по-просто, убедително и впечатляващо изложение на вселенските намерения на самия Луцифер, отколкото в неизвестното произведение на мистериозния руски писател. Той пише, че мислите му са „преждевременни“ (това е 1903 г.), но стигайки до абсурда по пътя на прогреса, човечеството ще ги гледа по-различно в бъдеще. И ето, ние го правим, но в по-различен смисъл, отколкото е предполагал авторът. За нас те служат като още едно потвърждение, че човечеството е заспало, а Рим будуват, будуват и йезуитите, които сега се появяват в новия си облик като Опус Дей. И благодарение на духовната наука разбираме, че сега средствата на държавната власт вече няма да помагат на човечеството да избегне „понижаването“, „опростяването“ на човешкия дух. Тук само духовна борба ще помогне. „Йезуитите – казва Рудолф Щайнер – проповядват навсякъде, но дайте на хората възможност по свободен начин да се развиват също духовно, както се обучават йезуитите; тогава йезуитите няма да бъдат опасни. **Но ако само единият е защитен, а другият не, и даже търпи поражение, тогава йезуитизмът става опасен. Йезуитизмът може да бъде допуснат навсякъде, ако на борбата, която трябва да се води с него, бъде позволено да се разгърне със същата свобода и същото непредубедено чувство, с каквото върви настъплението от другата страна. Но жизнената ни практика е много далеч от това.**“ (184; 13.10).

Това е едната страна на въпроса – тази, върху която стъпва десният радикализъм. Но има и ляв радикализъм. Един от най-впечатляващите негови представители несъмнено е граф Куденхов-Калерги. За разлика от К. С. Мережковски, той не пише утопии. Описвайки идеологическите му конструкции, можем да кажем следното: Каквито тайни общества са му на

ума, такива на Калерги са му и на езика (но, разбира се, не поради бърливост). В една книга, публикувана през 1925 г. във Виена от издателство „Паневропа“ и носеща името „Практически идеализъм“, той пише: „Човекът от далечното бъдеще ще бъде метис. *Евро-азиатско-негроидната* раса на бъдещето външно ще прилича на древните египтяни... Предтеча на планетарния човек на бъдещето в съвременна Европа е руснакът – човек, който е славяно-татаро-финска смесица. Тъй като сред всички европейски народи той има най-малко расово в себе си, руснакът е типичен човек на душата, има широка, богата, всеобхватна душа“ (стр. 22-23). Антиподът на руснака е „островният“ британец, мъж (ако мнението на Калерги го изразим с думите на Мережковски) с „прекалено сложен дух“.

Интересно е да се отбележи, че идеите и на двамата писатели – и на материалиста, и на идеалиста – влизат в пълна хармония със съвременната идеология на католическата църква. Ще се позова само на един пример (за да спестя време). Който е имал възможност да посети катедралата на малкия френски град Бул, недалеч от Мурбах, може да съзерцава зад великолепия олтар от 16. век нов олтар: пано от 6 квадратни метра, изобразяващо литературните мечти на десен руски писател и либерален немскоговорещ граф: расово смесено, изпаднало в инфантилизъм човечество, наслаждаващо се на щастието на земния рай, чийто център е фигурата на негроидния Исус.

Рудолф Щайнер ни предупреждава за това, с което фантазиите и социалните утопии на десния и левия радикализъм застрашават населението на Европа и следователно цялата Земя. „Има стремеж – казва той – някога на Земята да може да се каже: Преди няколко века живяло в Европа приказно човечество, което можало да бъде изкоренено. То трябвало да бъде изкоренено, защото станало високомерно. То произлизало от боговете и даже наричало главния си поет Гьоте (богове на немски е Götter), сякаш за да покаже, че този дух му е изпратен директно от боговете“ (180, с. 109).

Ех, ако дори само най-малка част от човечеството би могла да си даде ясна сметка, че съществуват центрове на колосална концентрация на власт, в които преобладава мнението, че на Земята има **2-3 милиарда** излишни, ненужни хора, които само замърсяват планетата! На тесните кръгове на финансовите, духовни, окултни елити тези хора не са им нужни даже като роби!

Британизъм-американизъм, латинизъм, болшеvizъм

Антропософите са склонни да апелират към позитивност във всички случаи на живота. Затова някой читател може да зададе следния въпрос на автора:

– Добре – ще каже той, – вие разглеждате наистина глобалните явления на световния живот и ги показвате само от негативната им страна. Може ли така? Наистина ли няма нищо добро, нищо градивно в тях?

В отговор на това мога да кажа, че по някои от въпросите, повдигнати в тази книга, трябва да се напише не кратка глава, а дебела монография. Но дори и в този случай биха се разкрили само по-далеч отиващите източници на настоящата криза, картината на идването в света на радикалното зло ще стане по-убедителна. Но заедно с това, разбира се, трябва да разберем, че има и друга страна на действителността. И ако ме попитат, в какво се състои, тогава ще трябва да напиша история на езотеричното християнство, история на културата, на философията, да разкажа за антропософията, за идеите на социалната тричленност и т.н.; към всичко това силите на злото имат само негативно отношение.

Но в момента имаме друга задача. На никого не би му хрумнало да обвини лекаря в негативизъм, ако постави неутошительна диагноза. От диагнозата се очаква само едно: надеждност, за да се знае как да се лекува болестта.

Сега никой не спори, че цялата ни цивилизация е сериозно болна. И няма смисъл да се занимаваме само със спомени за нейните лъчезарни дни. Необходимо е точно и задълбочено да се диагностицират нейните заболявания. Тогава ще бъде възможно да се говори конструктивно за нейното изцеление.

Йезуитизъм, панамериканизъм (британизъм), болшеvizъм – те съдържат колосални разрушителни сили, способни да вкарат цялата цивилизация в гроба, способни да обезсмислят цялото земно развитие и дори да разрушат планетата. Малци-

на мислят за това не по абстрактен начин. Но ако се случи такава нещo, всички човешки души ще бъдат пренесени в свръхсетивния свят. След няколко века те биха стигнали отново до нуждата да се превъплътят. И няма да има къде да се превъплътят. Душата, приближила се до ново въплъщение, вече не може да остане в духовния свят. Той започва да я изгаря. Това е както когато човек, който прави слънчева баня, трябва да мине на сянка след известно време – или доброто ще се превърне в голяма беда. И така, ако човечеството изгуби Земята като място за прераждане, в продължение на *милиони години*, докато не бъде подготвено ново космическо тяло, то би било обречено да страда по най-неизразим начин. Само единици биха избегнали такава съдба – великите посветени. Апокалипсисът показва, че в края на земните времена такава съдба очаква онези, които упорстват в злото, които не искат да се подготвят за дълга, чисто духовна еволюция.

Съвременният хуманизъм говори само за възможността от всеобща физическа смърт. Но дори тази перспектива насърчава хората да се учат да се разбират, независимо от вярата, националността и формата на групов егоизъм. Какво да говорим, когато има заплаха от втора, душевна смърт?

Опасността, произтичаща от силите, които на всяка цена трябва да разберем, заплашва онези народи, в чиято среда се коренят. Разделението на народите, национализмът от всякакъв вид само помага на такива сили, тъй като те лишават хората от способността да разбират и виждат *общата* опасност. Интернационализмът и хуманизмът под формата на абстрактен комплекс от идеи не помага, а само вреди на каузата. Всички те *стават напълно фалшиви, щом с тях се заемат представителите на посочените деструктивни сили*. Възможно е и е необходимо да се разбере това, като се вземе като правило изречението на Гюте, което ще си позволя да перифразирам: Помислете *какво*, но помислете повече *кой*.

Хора, които могат да видят света отвъд върха на носата си, има навсякъде. Несъмнено изтъкнатият англичанин Джон

Толкин, пише в едно от писмата си: „Лесно е да се измисли зелено слънце; трудно е да се създаде свят, в който то би било естествено...“ Но това е така за хората. За тъмните метафизични сили на Вселената най-неприемливо е нашето блестящо златно Слънце. Тези сили имат многобройни слуги сред хората. И тогава възниква много опасното намерение да се установи едно-единствено, тотално господство над човечеството, за да го доведе до „зеленото“ или дори до черното слънце. Толкин изрази тази идея за един робски пръстен по забележителен начин в популярната си трилогия:

„И едно нещо – Властелинът на тъмния трон,
в Мордор, където е вечна тъма:
да намери всички, да ги свика заедно,
и да ги окове с единна черна воля –
в Мордор, където е вечна тъма.“

Има повече от една сила, която има претенция да се разпорежда с цялото човечество. Две от тях, които в известен смисъл вече са станали традиционни, са латинизмът и британизмът, две полярно противоположни форми на духовен империализъм. Произходът на тяхната противоположност се корени в далечното минало, когато започва голямата миграция на народите след атлантската катастрофа. По това време, както знаем от духовната наука, напредналата част от популацията на атлантското население – напреднала в смисъл, че при нейните представители развитието на разума и мислещото съзнание протича с най-голяма сила, – арийската раса под ръководството на великия посветен Ману се премества в области, простиращи се от планината Урал до полуостров Индустан. Част от този поток от преселници слага началото на първата следатлантска културна епоха, а другата част е в състояние на сънна неподвижност в продължение на хилядолетия. По това време в Сибир климатът е по-топъл. Но идва времето, когато целият гигантски континент се издига, от север идват студени ветрове

и „...самата природа принуждава хората да се движат от изток на запад“ (353; 15.03). Вътрешната причина за преселването е духовното предопределение.

Преселването продължава няколко века и започва около два века преди раждането на Христос. Племената, движещи се на запад, заселват за известно време Юга на Русия, след което продължават напред и стават известни като остготи. Вестготите се заселват на територията на съвременна Румъния и Унгария, саксите се установяват между Рейн и Елба и т.н. По това време Европа била населена от келтите – потомците на онези атланти, които не продължили по-нататък с Ману. Новодошлите отчасти ги изтласкват на запад и отчасти се смесват с тях. От Юга на Европа, също измествайки келтите, проникват романските народи – потомци на друг поток преселници от Атлантида.³²

След известно време в Централна Европа се образува някакъв миш-маш от различни древногермански племена. Оттам тя, сякаш излъчваща се от центъра към периферията, започва да изпраща групи преселници на запад, северозапад, север и юг. При това – казва Рудолф Щайнер – „с лангобардите и остготите, на юг отива това, което може да се нарече елементът на Вотан – дух и живот... Това прави възможно по-нататъшното развитие на... южната култура. Волевият елемент, разумът и движението заминават на запад с франките... Към британските острови заминава това... което по-късно се проявява като английски емпиризъм във физиогномиката, речта, зрението, слуха“ (162; 24.07).³³

На друго място Рудолф Щайнер нарича лъча, дошъл от Централна Европа на юг, „култово-йерархичен“, на запад – „политико-дипломатически“, на северозапад – „меркантилен“. „Каста с наклонности към свещеничеството отива на

³² Не може да не направи впечатление при това изреждане на народи, както при Бондарев, така и при Щайнер, отсъствието на траките – б. пр.

³³ В още една посока, от северногерманците, излиза импулс, достигнал Русия и положил основите за формирането на държавност в нея.

юг... за добро или лошо и става опозиция на това, което остава в центъра... Военната каста, кралската каста, се проявява на запад.“ Само поради аномалии в развитието, отбелязва Рудолф Щайнер, по-късно тази каста изпада под републиканско влияние (174; 22.01).

С течение на времето латинското начало побеждава всичко, което идва от центъра на юг. Във Франция романският елемент надделява само в по-голямата част, но не абсолютно. Най-много от импулса на Централна Европа се запазва на Британските острови (162; 24.07). Заедно с това от всичките три страни после се появяват окултни импулси, използващи свещеническото, военното и меркантилното начало за групови интереси. При това две от тези сили отново се обръщат към наследството от 3-та и отчасти 4-та културна епоха, като че ли повтарят миналото, а третата се обръща към решаването на проблемите на 5-та следатлантска култура (174; 22.01).

Факт е, че основната задача на всяка културна епоха се решава само от малък брой нейни представители. Основната маса наваксва загубеното вече в хода на развитието на следващите епохи. Така се случва и с населението на новата Европа. По-голямата част от населението тук едва сега развива индивидуалната сетивна душа (задача на старата египетска култура) и разсъдъчната душа, за което са необходими всички описани по-горе племенни и расови смесвания.

Централна Европа получава задачата да развие феномена на самия „аз“ като център, синтезиращ опита на цялата троична душа. Италианците овладяват индивидуалния „аз“ в силите на сетивната душа, испанците и французите – на разсъдъчната душа, а англосаксонците – на съзнателната душа (121; 16.06). „В Централна Европа националното изживява себе си като „аз“. Известно предчувствие на бъдещето се случва в славянския свят, в Русия. Там „...в силите на „аза“ се изживява – макар този израз да не е съвсем правилен – духът-себе“ (157; 31.10).

Задачата за индивидуално развитие на духа-себе ще въз-

никне чак в следващата славяно-германска култура, затова народите на Русия са в настроение за очакване на бъдещето; сред тях преобладава апокалиптичното настроение. Англосаксонците са в челните редици на днешната задача. Това определя характера на англосаксонца като „световен“ човек.

„Сетивната душа – казва Рудолф Щайнер – в дълбинната си част съдържа вечните движещи сили на човешката природа, онези сили, които преминават през раждането и смъртта“ (159; 7.03). Такава е прафеноменалната природа на „вечния“ град, центъра на италианската култура. С природата на тази душа се обясняват много неща в руския характер, но по различен начин от този на италианците. Предусещането на бъдещето е само едната страна на нашия характер; във всекидневието руснаците живеят в елемента на сетивната душа.

„Разсъдъчната душа съдържа в себе си наполовина временното, наполовина вечното“, което определя архетипния феномен на цялата романска култура, архетипния феномен на „хората на църквата“. „Съзнателната душа, както се проявява днес, привлича човека във временното и затова ...британският народ, според добрия израз на Гюте, е насочен не към дълбоката рефлексия, а към практическото, към външната конкурентна борба“ (159 ; 7.03).

Всички тези неща сега се опитват да разпознаят идеолозите на т.нар. „евразийска“ и „атлантическа“ конфронтация, но отхвърляйки духовната наука (те са идеолози, а не учени и следователно със сигурност трябва да я отхвърлят), те го правят сякаш в полусън, безнадеждно обърквайки злонамереното с правомерното, и объркват абсолютно всички акценти, от което вероятно ще се получи социален хаос от много особен вид.

От мировото ръководство на английския народ е поверена грижата за възпитанието на съзнателната душа, каквато тя се развива в епохата на свободата и материализма, в епохата на най-голямото „богозабравяне“. Ето защо англосаксонците възприемат другите хора като конкуренти. Именно съзнателната душа усеща другите по този начин във физическия свят. По

същата причина цялата британска философия създава впечатление на „зрител“ на живота. Най-големият изразител на британската душа е Шекспир (157; 31.10).

Това, което един народ или раса носи като положителна задача, е заложено в инстинктите. Затова сред англоговорещите народи инстинкт е самата интелигентност като субстанция на мислещия дух. „Както икономическият импулс – обяснява Рудолф Щайнер, – така и импулсът за духовно творчество стоят там в сянката на онова, което идва от инстинктивния импулс, стремящ се към развитието на съзнателната душа“ (186; 8.12). Затова всичко духовно сред тези народи трябва да се материализира до известна степен. Затова там все повече ще се проявява разбиране за онова, което се стреми да произтича само от народността характер, а не от общата човешка същност, сиреч за медиумното, медиумоподобното или нещо друго традиционно (173; 18.12). Това дава и ще продължи да дава насока на окултните търсения на англоезичните народи.³⁴

Но не всички англоезични народи са еднозначни във вътрешните си наклонности. Що се отнася до този, който обитава Северна Америка, той дължи съществуването си на *изостанал дух на личността*, който не го води до развитието, обусловено от естеството на съвременната културна епоха (121, 8.06). Това е факт от първостепенно значение за разбирането на американската геополитика и „американизма“ като културен феномен.

Рудолф Щайнер дава следната характеристика на американския манталитет: „В американския начин на разбиране може да се види как душите не се намират напълно в телата и как поради това искат да обхванат тялото отвън. Затова самата наука за душата, психологията в Америка придобива такъв характер, че той всъщност не съдържа правилното разбиране за „аза“. Вплъщаването на аза, каквото сега се осъществява на

³⁴ Затова желанието на „евразийците“ да приписват този вид окултизъм на себе си, на романския свят, а дори и на немскоговорещия, изглежда парадоксално.

Запад (т.е. в Америка), не става по правилния начин. Затова и мислите не могат да се навържат една след друга. Това се нарича „асоциативна психология“. Човек тук е в ролята на топка в играта на мисли, които се „асоциират“. Не случайно там ни обвиняват, че учим за „странстване“ на душите. Наистина това при тях така и става. Ние преподаваме за еволюцията на душата, за прераждането“ (202; 14.12).

Рудолф Щайнер съобщава също, че душите на онези хора, които постепенно населявали Америка от Европа, в миналото, още преди Мистерията на Голгота, се въплъщавали в Азия, а след това дълго време оставали в духовния свят и не се въплъщавали. Цялата американска култура, с любовта си към материалните ценности, е творение на такива души. „Те сега влизат в тела, които са им чужди. Със своите много упадъчни понятия биват въввлечени в телесност, която не могат да разберат и затова я приемат по примитивно материалистичен начин, преминавайки повече или по-малко покрай човека. Той им е чужд, тъй като те всъщност се стремят към силните абстракции, които са имали в предишния си земен живот. Те не могат да се намерят в съвременното си въплъщение и от предишния си земен живот внасят всичко, което след това живее отделно от външния подход към природата, често в сектантска религиозност. То дори живее в отричането на материята, прокламирано от г-жа Еди (основателката на „Крисчън сайънс“), при сциентистите и т.н.“ (202; 12.12).

Ако сега вземем предвид, че „...се развива тенденция Великобритания да изчезне в пан-англо-американизма“ (181; 21.05), а също така, че „йезуитизмът и американизмът са две изключително родствени неща“ (183; 19.08), тогава ще открием определен, да речем, **„двойствен“ аспект на диалектическия закон за единството и борбата на противоположностите, законът за развитието на човешкия дух, преобърнат в адска социалност и управляващ в нея като закон за пълното унищожение на цивилизацията.**

Във всички обществени институции латинизмът (йезу-

итизмът) и американизмът (масонството) са антиподи, като израз на полярността на луциферическите и ариманическите сили. Но и на двете е присъща дълбока склонност към материализма и също така си приличат по намерението „...да се създаде ситуация, която да отдалечи хората в най-голяма степен от разбирането на Христос“ (183; 19. 08).

Ето защо имаме право да говорим за определена „*обърнатата*“ *диалектика*, която се състои в луциферическо-ариманическата опозиция на Христос. В най-висшия си аспект диалектиката води до творчески синтез на противоположностите, и то точно така, както Хегел го показва гениално, а за първи път – Сократ. В своя сенчест, негативен аспект, диалектиката е използвана от Маркс в неговата социология. Сега тя се нарича „*теория на конспирацията*“ и се дискутира и на страниците на антропософската преса. В нея спорът е дали има сили, стремящи се към световно господство или не, и дали това се основава на обикновена жажда за власт, икономическа борба или желание за пълен контрол над духовната дейност на човека. Трябва да възприемем този въпрос максимално значимо. Всички земни събития, свидетелстващи за съществуването на „конспирация“, са само следствие от метаисторическата космически-трансцендентална „конспирация“ на луциферическо-ариманическите сили срещу божествените йерархии. Апокалипсисът на Йоан разказва за бъдещото развитие на тази борба. Сега сме в нейното преддверие. По този начин говорим за нещо глобално, вселенско. Луциферическо-ариманическите сили не просто фалшифицират културно-историческата феноменология, а се стремят да изкривят самите закони на развитието в своя полза. Би било полезно хората да знаят за това и да не си играят с огъня, който, ако ги обхване, може да ги накара да излетят от линията на човешката еволюция и да попаднат в подприродното царство.

Йезуитите действат от две страни, догматизирайки всичко, към което трябва да се стреми човешкото познание и действайки в самата наука, в естествената наука. „Няма друга

вътрешна връзка – казва Рудолф Щайнер – като тази, която съществува между съвременната наука и американизма, между съвременната наука и йезуитизма. Йезуитизмът е голям с това, че се занимава дълбоко и значително с физическата наука. Йезуитите са големи мислители в областта на физическо-сетивната наука, тъй като се съобразяват с елементарното привличане на човешката природа... да изпитва страх от духовното, което трябва да бъде преодоляно чрез ориентирането на човека към духовния свят. Йезуитът се съобразява с това, че този страх може да бъде социализиран по някакъв начин, като каже на човека: Ти не можеш и не бива да се доближаваш до духа; ние ще контролираме духа и ще ви го носим по правилния начин“ (181; 30.07). Как? – вече знаем: чрез „понижаване“ и „опростяване“ на човешкия дух, чрез насаждане на „теризъм“, който според К. С. Мережковски могат да изповядват и спиритуалистите. И сега те доста го правят, занимавайки се с парапсихология, екстрасензорика, психоанализа, проблема с НЛЮ, лекуване чрез полагане на ръце, разработване на научно-техническата фантастика и т.н.

Ако се обърнем от йезуитизма към американизма, той от своя страна доказва (това го има в книгата на Адамс Брокс „Законът на цивилизацията на упадъка“, предговорът към която е написан от Теодор Рузвелт; тази книга е посочена от Рудолф Щайнер), че монотеизмът затова е победил политеизма, защото е бил *по-евтин*. По същата причина протестантизмът е по-силен от католицизма; а по-силен от протестантизма е атеизмът, тъй като той е по-евтин от всяка религия (65; стр. 678). Ето как американизмът и йезуитизмът работят вътрешно един в друг.

Тяхното иманентно родство се корени в цялата криза на европейската култура. „В три ума – казва Рудолф Щайнер, – на Монтен, Лок и Коменски (да не забравяме, че Коменски в последното си выплъщение е един от основните инициатори на импулса на Гондишапур. Върху системата на Коменски градеше метода си съветската педагогика. Ето защо всички ние

учихме в училище: А – алабаш, Б – бизон и т.н. – авт.) може практически да се види как отхвърлянето на Логоса и апелът към сетивните неща се превръщат в голям импулс за цивилизацията на човечеството. Появява се страх от идола (Бейкън) в думите... Виждаме колко боязливо Монтен, Джон Лок и Коменски искат да отклонят човечеството от нещо свръхсетивно, живеещо в Логоса... търсят как да избегнат всичко, което не може да бъде дадено сетивно; стремят се чрез педагогиката да въведат колкото се може повече от сетивното в младежта. Виждаме как Коменски проектира книги, които да позволяват да се действа не чрез словото, а чрез изкуствено направеното сетивно съзерцание... Виждаме как цялата цивилизация вече не може вътрешно да възприеме, че „В началото бе Словото“, а човечеството се привързва към фактите на сетивния свят от цялото съдържание на цивилизацията. Думата, Логосът, се приема само по традиция“ (307; 9.08).

Това отваря наистина неограничени възможности за краха на цивилизацията. В нашия век вече се търсят практически начини за него. Например през 1912 г. е основана нова наука – евгеника. С нейна помощ искат да подобрят човешката раса, като изкуствено кръстосват мъже и жени според законите, които трябва да се търсят там, където се кръстосват политическата икономия и антропологията. Изследвайки размера на черепа при богатите и бедните, те искат предварително да определят какъв трябва да бъде човек, в зависимост от естеството на работата и трудовите функции (177; 7.10). И това вече не са фантазиите на писателя, а социален дарвинизъм, с който се експериментира в реалния живот.

Рудолф Щайнер нарича това „шумове“ в мозъка на хората, освободили се от душата. Срещаме такива хора в кръговете на научния елит на англосаксонския свят и ...в романа на руския писател, пропагандиращ йезуитския модел за „обновяване на човечеството“. И ако по-късно, както се твърди, са провеждани евгенични изследвания в сферата на господство на националсоциализма, те съвсем не могат да бъдат нарече-

ни оригинални. Дори в епохата на древна Атлантида се занимавали с подобни неща. Тогава, съединявайки мъже и жени, става възможно да се създадат различни същества, но това са „черномагьоснически безобразия“ (177; 7.10). Сега те отново се възраждат.

Основното, което се иска тук, е да се постави непреодолим вал по пътя на съзнателната душа. Рудолф Щайнер предоставя обширен анализ на нашата епоха и говори много за това как да го преодолеем. Който не иска да знае за това, с такова решение лишава живота си фактически от *главния му смисъл*. Защото той отказва да решава проблема, за който единствено е дошъл на този свят през 20. век.

За да се реши проблемът на един век, дори на една епоха, е необходимо да се овладее съзнателната душа, за която е необходимо еманципирането като личност, изоставянето на старото, групово съзнание и в същото време дистанция от новите центрове на групово съзнание. Този процес е необичайно сложен, той изисква съвместни усилия на хората, особен вид социалност и духовни отношения, с което би трябвало да се занимава Антропософското общество. Ако човек, както казва Рудолф Щайнер, просто бъде оставен на това, което е присъщо на съвсем свободните импулси на една напредваща култура, и бъде оставен да се носи в откритото море на търсенията на съзнателната душа, тогава Рим би достигнал още по-голямо могъщество и човек би изгубил всякаква връзка с бъдещото си развитие. На всяка крачка срещаме потвърждение на тези думи.

Но въпросът не свършва дотук. „В работата се въвежда едно старо начало, с което се обезсилват импулсите, които движат еволюцията напред. Това начало е донесено от Изтока – първоначално от езотерично посветените тамплиери и с друго намерение. Но когато стремежът им е сломен ...от културата, пренесена от Азия, нещо е оцеляло в историята, макар и в ампутирана форма ...донесеното от тамплиерите се просмуква през много канали, но най-вече лишено от духовното си съдър-

жание... По същество това е съдържанието на третия културен период. Католицизмът носи съдържанието на четвъртия период. И това, от което духът е изцеден, като сок от лимон, което се предава като екзотерично масонство, като шотландските, йоркските и други ложи, всичко това, което обхваща фалшивия езотеризъм на англоговорещите хора, този „лимон“, бидейки изцеден, съдържа тайните на египетско-халдейската културна епоха. И това сега се използва, за да се излеят определени импулси в живота на съзнателната душа“ (185; 19.10).

„В известен смисъл, когато езотериката, култът е взет от египетско-халдейската епоха, се създава нещо подобно на това, което трябва да се случи в света (поради „симетрията“ на културите: 3-та в 5-та; 2-ра в 6-та ; 4-та се намира по средата); но това, което по този начин се пренася от една епоха в друга, може да се използва чрез силата на сугестията сега не само да се отнеме независимостта на съзнателната душа, но като цяло да се парализират, да се спрат силите на собственото ѝ развитие („да се опрости духът“ – авт.)... Рим – сега говоря образно – има нужда от кадене на тамян, с който да приспива наполовина хората, да ги потапя в сънища.“

Така се действа, от една страна. От друга страна, се издига лозунгът: свобода, равенство, братство! Но за да се разбере цялата съвкупност, пречи това, което се проявява от първата страна – **защото разбирането е възможно само от съзнателната душа!** „Пробуждайки се в съзнателната душа, хората преди всичко се чувстват в тяло, душа и дух (а Католическата църква отрича трихотомията – авт.), и това се опитват да приспят. Така в новата история пред нас се появяват две течения: от една страна, стремежът (тъй като импулсът на съзнателната душа все пак действа) към хаотично преживяване на свободата, равенството и братството (по почина на Френската революция), а от друга – стремежът на различни ордени да допуснат само отделни хора до пробуждането в съзнателната душа, така че само отделни индивиди (съсловието на „наставниците“ – авт.) да могат да се възползват от пробуждането само за себе

си. И двете течения се преплитат през цялото развитие на историческия живот на новото време“ (185; 19.10). Чрез тях в духовния живот на човечеството нахлуват луциферическите и ариманическите духове, преследвайки своите вредни за човечеството и изключително далеч отиващи, може да се каже, космически цели. Тези духове са антиподи и навсякъде се появяват заедно. Геополитиците от марксистското направление, от своя страна, се опитват да хванат дявола за опашката с помощта на закона за единството и борбата на противоположностите, но „единството“ в този случай се проявява като феномена на нахлуването в цивилизацията вече на *азурическите духове*. Човекът не се нуждае от такова единство, а от това, което се придобива чрез Христос, който сега е безсмислено да се търси в тези ордени и ложи (братства). Както пише един съвременен автор, позовавайки се на „История на франкмасонството“ на Финдел: „Представителят на английския деизъм Толанд провъзгласи: „Няма нужда от догматично учение“; той беше повторен от Шуб: „Не на догматичното християнство“; Болингброук направи още една крачка и стигна до заключението: „Изобщо няма нужда от християнство“.

Хората са склонни да губят чувството си за мярка. Поради тази грешка са изгубени много добри начинания. Добре е и антропософите да помнят този опит, тъй като някои (хора от по-старото поколение) все по-абстрактно, бездушно и лицемерно повтарят изказванията на Рудолф Щайнер за християнството, а други казват: Не се увличайте по тази тема, това обижда хората от другите религии, ние прокламираме принципа на религиозната толерантност; по-младото поколение (не мохамедани, разбира се) все по-често заявява или просто живее според принципа: „Християнството изобщо не е необходимо“.

Наближава 1998 г., в която числото на ариманическият ритъм 666 ще се повтори за трети път. Около „своите“ дати Ариман със специална сила се стреми да предвиди бъдещето преждевременно и по този начин да предотврати нор-

малното му естествено настъпване. Светът около нас активно подготвя втория импулс на Академията Гондишапур; този път в мащаба на едва ли не цялото човечество. Навсякъде се застъпват за еманципацията на личността, за пределния индивидуализъм чак до „нарцисизъм“ (Жак Атали), за „меката допустимост на всичко“, за пълното смесване на раси, нации и полове. Този процес се развива особено бурно след Френската революция. Отначало везните се накланят силно към луциферическата страна. Затова всичко в нея протича бунтарски, в явно противоречие с всички човешки ритми, което предизвиква контраудар от ариманическите сили и везните рязко се накланят надясно. Появява се Наполеон – такова тяло, казва Рудолф Щайнер, в което всичко е подчинено на строг ритъм. Власт, която е враждебна на човечеството, действа в това тяло в строг ритъм от седем години. Подготовката за властта продължава седем години, изкачването, блясъкът и разрушаването на Европа продължават четиринадесет години, след това седем години залязва. (185; 19.10).

В резултат на този сблъсък на луциферическите и ариманическите сили по това време става тяхното взаимно погасяване и Европа отново получава възможността да развива импулса на съзнателната душа, импулса, водещ до освобождаване на личността, до преодоляване на рамката на националното, но само чрез *издигането на личността*, а не на хаоса и „всепозволеността“. Следователно е глупаво да се търси нещо положително както във Френската революция, така и в наполеонизма. Но хората се занимават само с това, без да искат да видят, че двете сили на злото взаимно се погасяват и по този начин се освобождава пътят за нормалната еволюция. Последствията от това поведение не закъсняват.

Към средата на 19. век импулсът за всеобщо човешко развитие под знака на съзнателната душа отново е угасен, той губи своята *автономност* „...поради постоянното противопоставяне от онези ордени, които невероятно силно, особено в Англия, тровят целия външен живот; тровят го много повече,

отколкото външният свят си го представя“, и „поради тях развитието на свободната личност изобщо спира“. Оказва се, че такива забележителни личности като Ричард Кобдън и Джон Брайт, които, от една страна, наистина са пленени от импулса на личностната еманципация и преодоляването на националния елемент със **силата на личността** по цялата Земя, които отиват толкова далеч, че вече засягат нещо, което може да има най-голямо политическо значение, ако то се прояви в новото историческо развитие, **но се прояви диференцирано, в зависимост от различните области**, ...обаче, едва възникнало, то е обезсилено от друг стремеж, произлязъл от импулса на 3-та следатлантска епоха. И така, от средата на 19. век виждаме как на Запад се появява либерализмът... Това се нарича също свободомислие – на кой както му харесва, ...а през последната третина на 19. век всичко това пресъхва и умира“ (185; 19.10).³⁵

За известно време импулсът на съзнателната душа поражда вълната на либерализма. Неговите представители **не се поддават на ничий натиск**, добре са се взели в ръце, но „... от средата на 19. век започва да набира сила плодът на това, което идва от споменатите ордени и тайни общества на Запад: приспиването, омайването на съзнателната душа като такава. В такъв случай душевното и духовното стават пасивни и тогава, на първо място, започва да действа онова, което пребивава само във външния, сетивно-физически свят ...във всевъзможните форми на социализма“ (185; 19.10).

Ариманическата форма на управление възпрепятства и парализира развитието на съзнателната душа в много страни, организирани социалистически. В останалия свят удавят импулса на съзнателната душа в хаоса на разпуснатостта, на

³⁵ Ричард Кобдън (1804-1865), оглавил манчестърското движение (красен либерализъм в стопанския живот, изискващ свободна търговия и свободна конкуренция и премахващ всякаква намеса на държавата в икономическия живот), водач на партията, която иска премахването на хлебните (зърнените) данъци. Джон Брайт (1811-1899), английски държавен деец. След 1843 г. оглавява манчестърското движение.

„всепозволеността“, чрез *масово* участие в един вид изкуство, като че ли служещо за заместител на яростта, която в други случаи избива в революции. *Личността се еманципира, тъй като това стои под знака на времето, но в същото време всячески отслабва*, така че в следващия момент всичко отново е оковано с още по-твърда форма на ариманизирана социалност. Следващата стъпка по този път е *отделянето на народите от ръководството на духовете на народите, на архангелите, чрез смесване на народи и раси*, чрез премахване на диференцирания подход към въпроса за еманципацията, както направиха марксистите, въвеждайки единна форма на социализъм в целия свят: в Русия, Китай, Етиопия, Куба и Виетнам. Създаде се впечатление за освобождаването на личността, което всъщност е форма на нейното еднообразно поробване. Сега тази техника изглежда напълно разработена. Тя се заменя с друга, с помощта на която ще се опитат отново, *по един и същи начин* по цялата Земя да създадат нещо като еманципирана личност, а всъщност вече се появяват еманципирани душевни и духовни инвалиди. *Новият импулс на Гондишанур преждевременно ражда така наречената „зла раса“* в човечеството, която трябва да възникне чак в далечното бъдеще. Тя ще бъде съставена от хора, които съзнателно са отхвърлили принципа на индивидуализацията, която се случва с помощта на силите на Христос. Те ще развият краен егоцентризъм, който ще доведе до война на „всички срещу всички“. В тази раса ще бъде преодоляно и всичко национално, но по различен начин, отколкото в „добрата раса“, която ще се нарича „михаелическа“ (от Архангел Михаил). Духовете на народите водят хората до тази раса чрез културния процес. И по този път в нашето време социалната тричленност трябва да се превърне във форма на обществен живот.

Ние, хората от епохата на съзнателната душа, трябва да разберем колко радикални промени е претърпяло душевно-духовното същество на човека с прехода от 4-та към 5-та културна епоха и заедно с това всички фактори на цивилизацията. Трябва да се знае, че 4-та следатлантска епоха, която включва Гърция, Рим и т.н. ...и продължава до началото на 15. век, преработва в себе си по **чисто човешки начин** това, което преди е **духовно откровение**. През 5-та епоха човек започва да живее само на физическия план в още по-голяма степен, като не развива нови понятия, а използва тези, които е имал вече в 4-та епоха. В същото време овладяването на физическия план е положителната задача на нашата епоха и англосаксонската раса е особено добре подготвена за нейното решаване.

Но по съвсем друга причина католическата църква се противи на силите на древното откровение, на древното ясновидство. Тя е водена, както вече беше казано, от страха от свръхсетивното. Още през 9-10. век универсалната църква навлиза в цялата конфигурация на Европа, навсякъде борейки се с древното ясновидство, което до началото на 15. век все още е правомерно. Когато в Европа са основани християнско-розенкройцерските мистерии, частично описани в легендите за Светия Граал, те не са били в противоречие, а в приемствена връзка с мистериите от древността. Такъв е бил езотеричният път на християнството, по който можели да вървят само достатъчно духовно развити хора. В него, най-истинското християнство, католицизмът вижда своя враг.

Рудолф Щайнер казва по този повод, че навсякъде, „...където светската църква и светските власти правят компромис, се говори, че князете и папите трябва да се борят с ерес. Нека си припомним валденсите, катарите и т.н.; навсякъде има такива еретични елементи... от средата на еретиците произлизат

хора, които, основавайки се на самите себе си, намират пътя към християнството и успяват да разпознаят, че това, което идва от Рим, е нещо друго, а не християнство... тези „еретици“ всъщност са християните, с които се води активна борба; те често се държали тихо, основавали различни общини и се разпространявали тайно“ (180; 17.01).

След като се изражда в чисто политическа сила, Рим е принуден да търси средства за изкуствено предизвикване на ентузиазъм сред масите. Кръстоносните походи се превръщат в едно от тези средства. Но в тях участват и „еретиците“. Готфрид д'Буйо е един от тях. „Те са водени от християнска цел: с помощта на кръстоносните походи искат да основат нов (духовен) център в Йерусалим и да го противопоставят на Рим, да поставят истинското християнство на мястото на римското... тайният призив на участниците в кръстоносните походи е: Йерусалим срещу Рим“. Опитът им се проваля, папството се оказва твърде могъщо, но кръстоносците успяват да разширят своя кръгзор, те успяват да продължат да действат тайно, да основават ордени и съюзи. „Тогава е изработена и тази противоположност, която може да се срещне и сега, когато се посети, например в Италия, някоя църква, където се проповядва срещу масонството“. В тази борба с Рим стои и Реформацията. (180; 17.01).

В процеса на борбата срещу еретиците, тъй като и последните правомерни елементи изчезват от римокатолицизма, в него нараства намерението да се затвори цяла Европа в сферата на нейното господство. Идеологията, развита от католицизма през 5-та културна епоха, е блестящо изразена от граф дьо Местр (1754-1821), йезуит-философ. Той смятал човека за паднало творение. С началото на епохата на материализма цялата цивилизация изпада в упадък. Човечеството в нея се разделя на две категории: тези, които представляват Царството божие, и тези, които представляват царството на този свят. Хората от първата категория вярват в най-древните истини, за които от 15. век няма място в цивилизацията. За

тези хора (за които още Августин говори) е предопределено блаженството. Хората от този свят, изпаднали в суеверие още в древността, сега се обръщат към неверие. Те са предопределени да бъдат проклетни. Привидно всички хора са смесени, но окото на духовния свят стриктно отличава, иска ми се да кажа (дъо Местр не използва такива понятия), овцете от козите, тъй като гледната точка на френския йезуит до голяма степен се споделя и от православния мироглед, а в последните години зазвучава и от ислямския фундаментализъм, и от „новите десни“ в Западна Европа и Русия, залягайки направо в основата на фундамента на новата идеология и геополитика.

Дъо Местр развива грандиозни мисли във връзка с Русия. Той мечтае да събере източния начин на мислене, простиращ се до Русия, с Рим. И сега изглежда е дошъл моментът, когато идеите на дъо Местр се превръщат в работен план на ново движение, решено да синтезира исляма, православие и католицизма в единен евразийски блок, противопоставящ се на падналия свят на панамериканизма. Това движение защитава ценността на традициите, имперската форма на организация на обществото в противовес на процеса на западната еманципация, който разрушава личността.

„Новите десни“ се застъпват за реставрацията на Средновековието, когато определена сакралност е присъща на принципа на държавността. Дъо Местр пише през 1810 г. в Санкт Петербург книгата „Опит за постигане на творческата прaosнова на държавата“, в която апелира към християнството преди епохата на схоластиката, по същество към августинизма, тъй като дъо Местр е противник на Аристотел; той би искал да го изключи изобщо от културата. И това въпреки факта, че един от отците на църквата, Тома Аквински, е един от най-ярките последователи на Аристотел. В друга работа, „За папството“ – за която Рудолф Щайнер казва, че действа толкова проникновено, както действат само книгите, инспирирани от духа, – дъо Местр се опитва да представи папата като законен **княз на съвременната цивилизация**, с други думи:

като *княз на този свят*! Папите и папството, пише той, не са едно и също нещо. По някакъв начин папството представлява възплъщение на това, което като дух на Земята трябва да господства над цялата планета.

Когато се запознаем с такива неща на фона на случващото се в нашия век зад кулисите на външните събития, се стига до откриването на най-удивителни връзки между привидни несъвместими неща. Сега в Русия са издадени две книги от Григорий Климов – човек, малко известен на широката общественост и известен сред кръга на светелозите на Запад.³⁶ В края на 40-те години като офицер от НКВД той бяга на Запад и дълги години работи там в американски институт, изучаващ Съветския съюз. И така, този автор за първи път убедително разказва за съществуването в дълбините на болшевиизма на „червения папа“ като най-могъщия „княз на този свят“!

Последното произведение на д-р Местр се нарича „Вечерен разговор от Санкт Петербург“. В него, в допълнение към повтарянето на горните идеи, той води война на страната на римокатолицизма с британизма по най-радикален начин. Този път особено посяга на Джон Лок. Съвременните наследници на д-р Местр прехвърлят борбата му в сферата не само на духовното, но и на политическото противопоставяне на англо-американизма. Така че понякога векове разделят идеологическата „сеитба“ от „поникването“.

Рудолф Щайнер дава на възгледите за живота на д-р Местр следната характеристика: „Всъщност д-р Местр вижда присъствието на божественото в развитието на човечеството само до 4. век след Христа. Той не признава продължаващото действие на Христос след тези времена... Предпочита древните времена и затова представата му за Христос е своеобразна представа за Яхве и като цяло носи нещо от древните езически богове; по същество той се връща назад до култа на Ормузд.“

³⁶ Сега обаче ситуацията се променя. В Русия книгите му излизат в големи тиражи.

Тогава божественото се търси, естествено, извън съзнателната душа. Дьо Местр казва, че боговете имат отвращение към кръвта и като я принасят в жертва, хората могат да се помирят с тях. Това може да звучи нелепо, заключава Рудолф Щайнер, но не бива да се забравя, че дьо Местр има много последователи в романската църква, той е блестящ представител на френския елемент, проявяващ се в клерикализма и политиката (204; 1.05). Към това сега трябва да се добави, че „блясъкът“ на известния французин заслепява понастоящем „новата десница“ в Русия. Със същият „блясък“ може да се освети и разпознае доста мрачният им апел към духовните ценности на православието, зад който на всяка крачка се вижда носталгията по езическото, предхристиянско минало на славяните. И дали не чрез зороастризма следва дьо Местр да обясни изгражданите от него мостове от християнството към исляма?

Разбира се, в наше време всички отношения са опростени до политическа борба, в която всички средства са добри. Дьо Местр е изключителен мислител. Но приемствеността е налице. И най-важното – тук имаме работа със същата основа, – сянката на старата Римска империя пленила християнството. Християнството е изпълнено с жизненост и затова, говорейки от негово име, Рим конфигурира политически и духовно цяла Европа и дори всички световни отношения.

В Испания, казва Рудолф Щайнер, това се изразява чрез култ, заимстван от египетско-халдейската епоха, „култово-йерархичен църковен елемент, в който се е преобразувал Рим“. По-нататък виждаме, „...че държавните институции, постепенно възникващи в съвременността, са проникнати от този римокатолицизъм. Виждаме как назряващото английско държавно формиране в началото на 5-та следатлантска епоха отначало се оказва изцяло плячка... на римско-йерархическия култов елемент... има стремеж на Рим да проникне с този йерархично-църковен елемент, да пониже изцяло европейската култура чак до вала, който *той сам си е създал* в Из-

точна Европа.³⁷ Но е забележително как такъв стремеж, когато става изостанал импулс, придобива външен характер... Силата на романския църковен елемент се разширява, но християнската душевност е потисната в изходната си точка... в самото влияние нещата се самоунищожават“ (174; 15.01).

За да се види това, Рудолф Щайнер предлага да разгледаме пример как държавниците на Франция – Ришельо, Мазарини и други – тържествено встъпват в световната политика, а вътрешната потиснатост се изразява в революционното възмущение на хората – пълна противоположност на принципа на йерархичното господство, на кралството.

От висотата на опита от края на 20. век можем да добавим, че чрез революционните сътресения култово-йерархичният принцип на романизма се възвръща в диктатурите от болшевишки тип. Вярно е, че за това е необходимо да се изостави напълно християнството, прибъгвайки до религията на атеизма. Но не бива да се учудваме на това, като се има предвид, че в крайна сметка въпросът се свежда само до принципа на господство над масите, за да се предотврати развитието на епохата на съзнателната душа. Поради тази причина, в каквито и модификации да се появи римско-йезуитският принцип в света, навсякъде той ще утвърждава *приоритета на груповото начало над индивидуалното. По този признак той може да бъде разпознат под всякакви маски.*

На този по същество луциферически принцип повсеместно е противопоставена ариманическата същност, вкоренена в пананглоамериканизма. Нейното намерение е да „спре мига“, да увековечи епохата на съзнателната душа в нейната материално-инстинктивна същност. Такава задача не е по силите само на Ариман. Тук са нужни и изостаналите духове на личността, онези, които са ариманически изостанали (амери-

³⁷ По този въпрос за първи път в историята на католицизма също се извършват промени. „Валт“ някак се премахва, което е придружено от най-фантастични трансформации на йезуитизма. Затова е толкова важно да разберем какво се случва сега в Русия.

канският дух на народа е луциферично изостанал), т.е. азури-те. Това е специален въпрос и ще го засегнем по-късно. Сега само ще отбележа, че „социалистическият експеримент“ в Русия е дете, родено от нечестиви родители: от ариманизи-рания британизъм и луциферизираното йезуитство. Заедно с тях той става третата сила в света, въпреки че е тяхно по-томство. Оттук произтича неговата двойствена природа: по-стоянна зависимост от „родителската двойка“ и намерението да я погълне. Това явление е азурическо в своята най-дълбока същност. За да го разберете, трябва да повдигнете булото на политиката и идеологията. То може да паразитира върху всяка етническа група, не само славянската.

В импулса на британизма, като такъв, има нещо съз-вучно със задачите на 5-та култура. „Затова британският еле-мент поражда претенцията (към другите) за универсално тър-говско-индустриално господство... Не бива да се очаква, че британската политика ще стане морална, че поради някакви специални съображения ще се откаже от претенцията да взе-ме света в свои ръце на индустриално-търговска основа. За-това не бива да се учудваме, че хората, които разбират тези неща, основават общество, което се стреми да внедри само едно нещо с помощта на *духовни средства*. Тук сме изпра-вени пред началото на *непозволени игри*. Защото, разбира се, окултните закони, окултните средства, окултните импулси не бива да се използват като задвижващи ремъци в 5-та следат-лантска култура, която трябва да бъде чисто материална... Има обаче желание да се установи световно господство с помощта на импулсите на окултизма, импулси, стоящи в света на съкро-веното и подпомагащи културата (а не политиката – авт.).

„С окултни средства се работи не за изцелението на ця-лото човечество, а за изцелението на отделна група.“ Така говори Рудолф Щайнер и завършва лекцията си със съвета: „Сега свържете тази обзорна гледна точка, която ви дадох, из-хождайки от задълбочено разбиране, със събитията от ежедне-вието, и добре ще разберете много неща“ (174; 15.01).

В края на тази глава, посветена на анализа на латино-британското противостояне, представяме още една мисъл на Рудолф Щайнер. Още във Франция, казва той, импулсите на свобода, равенство и братство се сблъскват с претенциите на римокатолицизма.³⁸ Обърнете внимание на това как се чувства клерикализмът в социалните експерименти на Гамбета, изследвайте какво живее в Наполеон III, в буланжизма, в борбата около личността на Драйфус и все още живее (в „новите десни“ – авт.). Във всичко това живее нещо, което стои във вътрешна духовна свръхрадикална опозиция на всичко, което е от другата страна на Ламанша и което по същество е vyplътено в това, което *остана* от другото, от масонството, от ложите.³⁹

Ако от едната страна имате посветен римокатолицизъм, тогава от другата имате течението на онези тайни общества..., които *представяват ариманическото течение*.“

Сравнете парламентите във Франция и Англия, съветва Рудолф Щайнер. Във Франция всичко изхожда от определена теория, от определена идеология (такъв беше случаят с нас при болшевиките, същото нещо идва от „новата десница“ – голямата теория на геополитиката – авт.), в Англия – от непосредствените практически отношения в търговския и индустриален живот (което настоящите либерали в Русия, които се опитват да копират англо-американския капитализъм, никога няма да се научат да правят – авт.). Във Франция се борят за свобода и т.н., за отделянето на училището от църквата, за изместването на църквата. (Или можете да се борите в същия

³⁸ Така става и при всички други революции.

³⁹ Леон Гамбета (1838-1882), министър-председател на Франция, лидер на левите републиканци; изявява се срещу клерикалите и монархистите. Наполеон III (1808-1873) е избран за президент, след което става император. При него се води Кримската война и войната с Австрия. Буланжизмът е движение от 80-те години на 19. век. Оглавява го генерал Жорж Буланже. То има националистически характер, обявява се за война срещу германците, за преразглеждане на конституцията и разпускане на парламента. Негово ехо може да се забележи в политиките на де Гол.

стил за асимилацията на държавата от нея. – Авт.). Но това не е възможно, тъй като църквата обитава дълбините на душата. Но всичко се случва... в областта на определена *диалектика*, на определена дискусия. В Англия въпросът за *властта* е от първостепенно значение (204; 01.05).

И докъде стига това намерение да се властва? Рудолф Щайнер ни дава следния отговор. В началото на 15. век, казва той, възниква опасността чисто физическият стремеж на британизма да се смеси с по-духовния, идващ от древността живот. Това става по времето, когато английското владичество се разпространява през канала върху част от Франция, а романският аристократизъм прониква в Англия. Но изявата на Жана д'Арк решава съдбата на цяла Европа.

В резултат на всички тези процеси, изразени и във войната на червената и бялата роза⁴⁰, в борбата с шотландци, нормандци и французи, се оформя окултният живот на Британия, който се превръща само в продължение на окултните течения от 4-та културна епоха.

Възникват окултните школи в Англия, в които самите участници не могат да познават свръхсетивното, тъй като етерните тела на съвременните хора стават трудноподвижни. „Но в тези окултни школи се запазват старите традиции, запазва се наследеното от старите ясновидски наблюдения; и това започна да се пронизва с понятия. Ето как там възниква наука, която всъщност работи само с опита, придобит с помощта на ясновидството от 4-та и дори 3-та културна епоха. Това е обработвано с чисто физически обяснения, с чисто понятиен материал, който се притежава, когато се мисли само с физическото тяло“ (167; 28.03). (Такава е работата със символите, с която в ложите се занимават и досега. – Авт.).

В тези школи била утвърдена следната догма: 4-та култура, където гръцко-римският елемент задава тона, е заменена от

⁴⁰ Войната на розите е поредица от граждански войни през 15. век за престола на Англия между рода Ланкастър (с червена роза на герба) и рода Йорк (с бяла роза на герба) – б. пр.

5-та култура, където е водещ англосаксонският елемент. Там се преподава за ролята на Великобритания като бавачка на младите славянски народи, също че Полша трябва да бъде част от руския елемент, че независимите славянски държави, разположени по Дунав, ще съществуват само до голямата европейска война и там ще загубят независимостта си и т.н.

Идеи от този вид се разпространяват чрез окултните братства и в други страни. И тогава например се разбира защо някой английски политик демонстрира настроението си към една или друга дунавска държава, която е част от Австрия. Успоредно с това е публикувана книга, съдържаща ругатни по адреса на същата тази дунавска държава и нейния народ, за да се подкопае онова, което изглежда, че се гради от първата страна. Такава е била дяволската, чисто ариманическа тактика (167; 28.03).

Подобни техники са запазени и до днес. Разпознаваме ги както в епохата на студената война, така и в епохата на перестройката. Само че сега те станаха по-откровени, престанаха да се крият. И защо ли?

И така, две папства са в полярна опозиция едно на друго в цялата цивилизация: римското (старото) и британско-американското (новото). А над тях като плашещ призрак проблясва „червеното папство“ – тайнствено и непознато. Тринаместници на някакви божества заплашват да си разчистят сметките с цялата планета Земя: ариманическият, луциферическият и азурическият наместник. Който не иска да ги опознае, не е в състояние да им се противопостави, става роб или слуга на един от тях, което заплашва с втората смърт – душевната.

Духовният живот на Европа и кризата на масонството

Ако някой от читателите има шанс да разговаря с обикновен масон за окултно-политическите манипулации в света, той ще нарече всичко това спекулации на католическите кръгове. В най-добрия случай ще каже, че истинското масонство е представено от редовни ложи, където се запазва лоялността към традициите, хората се занимават със самопознание и т.н., но има нередовни ложи, в които могат да правят всякакви лоши неща, например ложата „П-2“. Редовните масони не одобряват и не признават такива.

Всъщност работата отдавна се свежда до това, че *в ложите има само отделни хора, които остават верни на чисто духовните интереси*. Що се отнася до ръководството на ложите, то е изцяло вплетено в най-разнообразните дела на задкулисието.

Антропософското общество и Антропософското движение постепенно започват да повтарят трагичната съдба на масонството. И тук масата на обикновените членове живее с пълната увереност, че работата в клоновете, в националните общества се извършва в духа на принципите, заложените от самия Рудолф Щайнер. За съжаление често това не е така. Но ако в света на братствата вече нищо не може да се направи, сред нас надеждата за изцеление не умира. Отговорността за това носи всеки антропософ. Тя просто е *вписана в неговата карма*, това е част от духовното му същество.

Ако надеждата умре в нас, тогава с нея ще умре всичко. Антропософията е последната надежда на света. Само в нея остава силата, способна да обнови живота. Казвам това на тези, които са приели антропософията с ум и сърце. Само в нас остана място, където истината може да бъде позната без да бъде замъглена. А „първото, което може да се направи, е да се

направи опит за разбиране на нещата, да се вникне в същността им. Тогава ще се появят и мислите, които са сили и ще започнат да действат“ (174; 15.01). Защото в истинските мисли властват божествените йерархии. И какъвто и да е натискът на ариманическо-луциферическите сили, той е вторичен и безсъщностен по отношение на реалния свят на Бог.

Затова Рудолф Щайнер в една лекция недвусмислено ни казва: „ *Ако днес достатъчен брой хора почувстват необходимостта да ми кажат: ние искаме да разберем всички тези неща* (отнасящи се до окултно-политическата борба и нейното задкулисие – авт.), – *всичко в света би тръгнало по различен начин! Ако искат да разберат социалните проблеми, тогава въпросът се свежда до това, в будния живот да има преди всичко воля за познание. След това тази воля ще нараства – за това вече се погрижихме! Тъй като тя подлежи на развитие... Можем да способваме за много неща, ако само имаме сериозна воля да развием проникателност. Тогава ще дойдат следващите неща. Не е лошо, че много хора днес не искат да правят нищо, но е безкрайно лошо, че хората не искат да се осмелят да познават, да изучават социалните закони духовнонаучно. Всичко останало ще се нареди, само ако стане това“ (186; 12.12)*

А това просто не е така, тъй като не само във външния свят, но и в самото ни Общество се предприемат фундаментални мерки за изключване на социалното разбиране, за да ни разбият в групи от стадни мнения, които се конфронтират помежду си. Трябва обаче да се разбере, че въпросът – да познаваш или да не познаваш? – е идентичен с друг: да бъдеш или да не бъдеш?

Много от плахите пребледняват от страх от реалността на съвременния свят и изпадат в опортюнизъм. Под прикритието дори на духовен мироглед, понякога се крие неморалното положение, родено в концентрационните лагери: ти умри днес, а аз утре! Как да обясниш на такива, че има и втора смърт и тя постига тези, които решат да отложат първата по този начин.

Да, светът е страшен. *Политическият окултизъм е една от формите на насилствената лудост в света.* Лудостта е крайна форма на изкривяване на това, което представлява най-висшата ценност на човешкия дух – самосъзнание-то. Такъв е случаят с явления от световно значение. Здравият окултизъм, науката за посвещението формират квинтесенцията на най-добрите стремежи на всичко, което живее в самосъзнанието на епохата. В същото време фалшивото отношение към окултното осъжда цялата цивилизация на неизбежна гибел.

Масонството е едно от основните духовни течения на човечеството, но в съвременния си израз то наистина е гробар както на културата, така и на цивилизацията. Ситуацията сега е такава, че унищожението на света се обслужва както от тези, които гравитират към масонството, така и от тези, които го критикуват, но не обективно, а конфесионално или от гледна точка на друга идеология. Възможно е да се излезе от порочния кръг само с помощта на духовнонаучното познание.

Гръцко-латинската култура се влива в нашата, пета културна епоха с три духовни течения. Античният свят се основава изцяло на мистериите. Но с нарастването на мислещото в понятия съзнание самият принцип на древното посвещение изпада в упадък. Мистерията на Голгота му дава фундаментално обновление. Благодарение на нея *Големите мистерии* от древността в метаморфизиран вид продължават по пътя на езотеричното християнство. За обикновените хора, като своеобразен аналог на бившите *малки мистерии*, е даден църковният култ – форма на общение с Бога, достъпна за всеки човек без специална подготовка (но не такава, че подготовката изобщо да не е необходима). И виждаме как още в древния Изток се развива вътрешното, искрено почитане на култа. Поклонението на Гроба Господен също има култово значение; то е преживявано като кулминация на култовите преживявания, като голямо култово действие.

Междувременно в Европа укрепва интелектуализмът. До

9. век в Рим окончателно разбират, че средното и западноевропейското население вече не могат да зависят от простото, чувствено съзерцание на религиозните церемонии, на култа. Да, това дава на човека преживяването за целостта на неговия духовен свят, но за един европеец е непостижимо. Затова от времето на папа Николай I (9. век) духовното наследство на Изтока започва да се облича в догматични форми. Започват да се търсят думи, изречения, с помощта на които би било възможно да се говори за това преживяване и е направено всичко възможно, за да се предпазят хората от свръхсетивно съзерцание на това, което им се казва. Така, казва Рудолф Щайнер, възникват вярванията. (Не в смисъла на Павлов, разбира се). „Възниква представата, че съдържанието (на религията) е необходимо да се дава на хората в абстрактно-догматична форма, лишавайки ги от възможността да го видят, а само да вярват в него.“ (216; 01.10).

Но в езотеричното течение, преминало с Йосиф Ариматейски в Ирландия, хората продължили да осъществяват връзката на душата с духовния свят. Те се изправили пред големия въпрос: „...как човек може да постигне, да се намери в етерното море, в етерния Космос? Защото съзерцанието на Мистерията на Голгота... се отнася до етерния Космос“ (216; 01.10). В етерния свят се извършва и Второто пришествие на Христос, в очакване на което живее целият християнски свят.

И Рим знаел нещо за тайната на етерния Космос. А това, което преминава на Изток и се превръща в православие, съдържа въпроса не за етерния Космос, а за това как да го съпоставим с етерната организация на човека, с етерното тяло. „Ако човек – обяснява Рудолф Щайнер – иска да живее с етерното си тяло тук на Земята, той може да направи това само външно, *като живее в церемонията, в ритуала*, като живее в действие, което не е земно-сетивно и реално. Човекът на Изтока искал да се вживява в такова действие, за да изживява вътрешното своеобразие на своето етерно тяло“ (216; 01.10).

Римокатолическата църква модифицира култа. В него

„видимата символика“ започва да играе специална роля; там се стремят „да осветят култа чрез догмите“. Ето защо тази църква се противопоставя остро на езотеричното християнство, основано на свръхсетивното съзерцание, на което учат тук.

Това, което преминава в Източна Европа, съдържа нещо от настроението, в което живели християните през първите векове на християнството. В известна степен това настроение прониква и на Запад. В него живее страстното желание да се намери връзка с християнството на Светия Граал, с розенкройцерството. И тук също изпитвали жаждата на човешкото етерно тяло по свещените ритуали. Бернар от Клерво и Петър от Амиен живеели в такова настроение. С кръстоносните походи това настроение достига до Йерусалим и оттам, като широко ветрило от ордени и ереси се отразява обратно в Европа и постепенно приема формата на окултни общества и масонски ложи (216; 01.10).

Всичко това – нека отново го подчертаем – ***търси връзка с езотеричното християнство, но винаги остава нещо различно в сравнение с него***. Само малцината успяват да се издигнат до висотата на изискванията, които езотеричното християнство поставя пред своите ученици във връзка с изработката на особената сила на идеите, необходими за проникването в тайните на етерния Космос. И в това е основният принцип на новото посвещение. Започвайки от Гьоте, той най-накрая излиза на по-широката равнина на екзотеричната култура като учение за метаморфозата и съзерцателната разсъдъчна сила. В антропософията гьотеанизмът се превръща в учение за всеобхватната метаморфоза на битието, в учение за прераждането и кармата, което няма много общо с неговите зачатъци, притежавани от Изтока.

По този начин антропософията е най-новата форма, в която езотеричното християнство е стигнало до широкия план на човешкия живот. Тя съдържа силата да предизвика метаморфоза във всички основни духовни течения на човечество-

то, за които говорихме. Всички те са безнадеждно остарели, тъй като никоя форма на развитие не може да съществува вечно. Поради своята остарялост те трябва или да умрат напълно, или „да умрат и да бъдат“, т.е. да метаморфозират, да се превърнат в нещо качествено различно.

Поради тази и само поради тази причина чрез Рудолф Щайнер, великия християнски посветен, осъзнал принципа „не аз, а Христос в мен“, светът получава обновения култ за християнските църкви, култ, способен да задоволи жаждата на човешкото етерно тяло за свещен ритуал в съответствие със състоянието на тези тела през 5-та културна епоха. Чрез Рудолф Щайнер този култ е даден от самите божествени йерархии!

Гьотеанизмът, като всеобхватно научно учение, внася живота на духа в мъртвото, напълно изчерпано материалистично естествознание, отхвърлянето на което на основата на парапсихологията е илюзорно.

Рудолф Щайнер прави опит да даде обновено култово-церемониално действие за масонските ложи, което, ако би било прието от тях, щеше да изпълни първоначалните духовни стремежи на хората, които стоят в началото на масонството.

Но се оказва, че всички стари течения на духовния живот абсорбират твърде много сили на смъртта и вместо да бъдат подновени от новия духовен импулс, заплашват да го разчленят, да го потиснат, да го разтворят в процеса си на разпад. И ако въпросът отиде твърде далеч, ако ръката за помощ, подадена ни от божествения свят, бъде отхвърлена или помощта бъде използвана за зло, тогава човечеството ще се вкара в най-трудните изпитания. И 20. век показва, че този горестен процес вече е започнал.

Който не разбира това, той е в антропософското общество само по някакво странно недоразумение. А който го разбира, не бива да пренебрегва развитието на окултно-социалното прозрение, тъй като *през нашия век всички най-значими процеси излизат на социалната арена.*

Ние опознаваме всичко, което познават и други групи хора по света, но го правим методологично по различен начин. Когато говорим за упадък на традиционните духовни движения, се опитваме да проникнем до тяхната прафеноменална основа и в същото време напълно да премахнем идеологическите акценти. Така например, изследвайки упадъка на духовните търсения през 5-та културна епоха, ние акцентираме на факта, че още староегипетската култура е породила много декадентски неща. Тогава прибягвали до техниките на черната магия, които позволяват да се приковат душите на мъртвите към техните консервирани телесни форми, към мумиите.

Когато от 14-15. век след Р. Х. започва да се проявява интелектуалистичната култура, подсилена от материалистичното влияние на арабизма, с това опасно се отслабват дълбоко духовните търсения в областта на оживяващите етерното тяло церемонии и култови действия. Тогава в различни окултни ордени и ложи започват да *консервират старите култове*. Описвайки ги, Рудолф Щайнер казва: „Те наистина са толкова мумии, колкото са били човешките мумии в древен Египет. Те са мумии, ако не са затоплени, не са нажежени от Мистерията на Голгота. Такива култове и церемонии съдържат изключително много, но това, което някога, в много древни времена, се е съдържало в тях, (сега) се държи мъртво, както мумията пази само мъртвата форма на човека. Така е и до днес... Както обикновеният египтянин е изпитвал само тръпки на ужас при вида на мумия, така и съвременният човек изпитва ако не тръпки, поне някакво неприятно чувство в душата си, когато се приближи до мумифицираните духовни действия“ (216; 24.09).

Подобно изживяване има много сериозна, много конкретна окултна основа. Рудолф Щайнер дава обяснение на този факт, което не е съвсем просто за бърза асимилация. Той говори за елементарните духове, които работят в процесите на вдишване и издишване на човека. Дишането е необичаен духовен процес. В древни времена човек е получавал много духовни знания, имайки съзнателно отношение към духовете,

които действат по пътя на вдишването. Когато тези изживявания започват да избледняват, египетските жреци прибегват до мумифицирането; тези елементарни същества получават подслон в мумиите.

В съвременното съзнателната връзка с елементарните същества, действащи по пътя на издишването, придобива особено значение, тъй като те имат за задача да пренесат вътрешната форма на човека в етерния свят. И търсят този път към външния свят също в рамките на церемониите, извършвани в окултните братства, дори ако тези церемонии са мумифицирани и изпълнявани неразбираемо.

През деня тези духове, предназначени да станат човешки помощници, все още могат „...честно да живеят заедно с дишането, тъй като през деня човек мисли и постоянно изпраща своите интелектуални мисъл-форми навън заедно с дишането... Но през нощта, когато човек не мисли, от него не излизат никакви мисъл-форми и тогава не оживяват етерните „корабчета“, на които тези земни духове биха могли да излязат в света от човека, за да отпечатат формата си в етерното пространство“ (216; 24.09). В този случай тези духове използват мумифицираните церемонии. Но такава дейност би могла да стане правомерна само ако се съчетае с духовната наука.

Без духовната наука подобни действия стават особено неприемливи с началото на епохата на Архангел Михаил (от 1879 г.; Гьоте участва в тях на границата между 18. и 19. век). В предишната епоха (такива епохи продължават около 300 години), където Архангел Гавраил е бил водач, елементарните същества, за които говорим, действащи още от епохата на Средновековието, имали право по някакъв начин да „паразитират“ върху човешкото съзнание по време на извършването от хората на култове в тайни общества или когато хората слушали меса, без да разбират нищо от нея. Тези същества мислели за действията, извършени от пасивния човешки разум. В края на 19. век обаче става просто опасно да се спи по време на религиозни и окултни церемонии, защото сега, с началото

на епохата на Михаил, „...тези елементарни същества, които мислели с помощта на човешкия мозък, населявали човешките души и *обулавяли социалните взаимовръзки* през 19. век, постепенно „натягат“ тези нишки (силите, действащи между хората), тъй като накрая това им е достатъчно. Те са изпълнили своята световно-историческа задача, или по-скоро, задоволени са нуждата си (която служила и на интересите на хората) на световно-историческия план.“ На Земята все по-често започват да слизат хора, които очакват много от самия земен живот и *имат свои собствени мисли за уреждане на живота на Земята*. Оттогава тези елементарни създания, които владеели някога човешките мисли, престават да идват при хората (214; 9.08)

Резултат от това било, че *хората престанали да разбират какво да правят с мислите си*. Така възниква криза на познанието, а след това и на живота. Когато не мислил напълно сам, човек ценял своето мислене, но когато започва да се разпорежда с него напълно по свое усмотрение, той напълно престава да го оценява. Започва лекомислено да си играе с него, да измисля различни теории, без да мисли, че носи отговорност за тях. Всичко за човека става относително. Съзнанието става повърхностно и в дълбочините си започва да потъва все повече и повече в сън и затова от сънното, от подсъзнателното в собствения разум на човека започват да се прокрадват утопични идеи, идеи-призраци, същински чудовища.

Въпросът стига дотам, че, както казва Рудолф Щайнер, сега „...има голям брой хора, които всъщност *не са преродени хора*, а носители на същества... които едва на по-късен етап от развитието си трябва да влязат в човешки форми. Тези същества не използват целия човешки организъм; по някакъв начин те използват метаболитната система на западните хора... На тези, които са в състояние да наблюдават живота правилно, такива хора могат и външно да покажат, че е така при тях. Например голям брой хора, принадлежащи към англосаксонски тайни общества... *с голямо влияние там*, са носители... на

такива същества, които ...чрез телата на хората търсят сфера на дейност за себе си, тъй като самите те не преминават през редовни въплъщения“ (200; 22.10). Често такъв вид „хора“ се насочват в секти с голям брой привърженици. И можем да си представим колко трагикомични изглеждат опитите на запазилите контрола на съзнанието си хора разумно да общуват с тях!

Рудолф Щайнер изрично заявява: „Човек не бива абстрактно да вярва, че всички хора без изключение изобщо подлежат на прераждане“ (200; 22.10). Разбира се, неудобно е да се разглеждат такива истини. Много по-лесно е пасивно да се следват тези, които взимат властта в свои ръце. Така и става: някои не искат да знаят нещо, за да не загубят удобството на живота, други изпълняват желанията им. Но е наложително да се прекъсне този порочен кръг.

Днес три вида духове незаконно обитават много от тези, които пробиват до лостове на властта. Първият вид е особено привлечен от „...това, което представлява елементарните сили на Земята ...те изследват как да се **колонизира** в съответствие с природните условия и климата ...как да се добавят **търговски връзки** към това и т.н.

Вторият вид такива духове ...си поставя задачата да изтика самосъзнанието, да не позволи да се прояви пълното съзнание, да се прояви **съзнателната душа**. По този начин в своята среда, сред другите хора те **епидемично разпространяват и предизвикват един вид мания да не се поема отговорност за мотивите на собствените действия**.

...Третият вид ...си поставя задачата да накара човек да забрави какви са неговите индивидуални способности, тези, които носим със себе си от духовния свят...“ Те също не ни позволяват да стигнем до индивидуалната духовност, правят ни „шаблон“ за нашата индивидуалност. Фразьорство, лъжи, враждебност към социалната троичност, рафиниран егоизъм, фалшив мистицизъм – това са качествата, които тези три вида

същества активно развиват в нас (200; 22.10).⁴¹

С особена сила те инфектират цивилизацията чрез тайните общества на англосаксонската раса, които са начело на всички духовни, културни и политически безчинства, с които се сблъскваме сега на всяка крачка.

Именно това са съществата, които действат за запазването на окултните общества в тайна, въпреки че причината, поради която те са станали тайни, отдавна е изчезнала – опасността от страна на Рим. Може би в тези общества все още има хора, които търсят, така да се каже, даровете на истинския дух. Но всяка възможност за открито обяснение с тях е изключена. А тогава как да различим окултист, който е обсебен от тези същества, от нормалния?

Вероятно поради неговата потайност, лъжовност, изтънчен егоизъм, стремежа към властта. Точно такива хора започват да задават тона все повече и повече и в нашето общество, и в движението – хора, поне частично заменени в самосъзнанието си от елементарни същества, които в нашата епоха нямат право да се намесват в духовния живот и социалните отношения.

В по-голямата си част тези същества, обяснява Рудолф Щайнер, проникват в хората, принадлежащи към англосаксонската раса, благодарение на това, което „идва от речта“, благодарение на неустойчивото равновесие, до което стигна германската същност, която навремето е преминала на британските острови и се е закрепила там, но в по-малка степен от латинския елемент, проникнат с римския елемент и т.н. (Няма да навлизам подробно в този въпрос, за да не се отклонявам от основната тема; заинтересованият читател сам може да прочете за него от лекциите на Рудолф Щайнер). В Централна Европа и в романския свят тези същества се оказват по-свър-

⁴¹ Иска ми се да препоръчам да помнят всичко това читателите на последните броеве на „Фленсбургски тетрадки“ (Flensburger Heften – антропософско списание – б. пр.), от които сега като градушка се сипят несвързани обвинения срещу Рудолф Щайнер.

зани и нямат възможност да създадат голям произвол (200; 23.10). Ето защо в света има тенденция да се създават ложи от Англия, да се насажда панамериканизма с неговите политически, духовни и културни стандарти.

Хората, практикуващи окултизъм, трябва да бъдат особено внимателни по всички тези въпроси. Приближавайки прага на свръхсетивното без подходяща подготовка, те често стават жертва на такива същества. Подготовката трябва да се състои в *овладяване на съзнателната душа*, с което нашата цивилизация се бори, струва ми се, във всичките си проявления. Но не следва да се вярва, че моралният упадък в света настъпва естествено. Разрушаването се извършва съзнателно и систематично и вече е видима основната цел, към която е насочено всичко: подготовката на благоприятни условия за инкарнацията на Ариман.

Във външния свят активно се популяризира мнението, че братствата и ложите не са нищо повече от невинна игра на ексцентрични идеалисти, като тези, описани от Лев Толстой в романа „Война и мир“. За посочените елементарни същества е непоносимо всичко, което Рудолф Щайнер е казал за тях и за тайните общества. Затова те водят война с нас вече в нашата собствена среда. Неслучайно именно „маститият антропософ“, живеещ в Англия, Руди Лисау, написа предговор към поредицата лекции на Рудолф Щайнер, публикувани на английски по темата, която изследваме, като всъщност опровергава всичко, за което става дума там.

Всичко, в което Лисау обвинява Рудолф Щайнер, е глупаво, необосновано (например че не всичко е изследвал ясновидски!) и не е нещо ново. Самият Рудолф Щайнер в една от лекциите си от 1920 г. отбелязва, че когато преди няколко години започва да говори за тайните общества, съобщенията му са посрещнати с насмешка. Но още през 1920 г. всичко се променя драстично: „Трезвата английска преса, която не си позволява да прави резки промени, публикува статии за съществуването на тайни общества в продължение на седмици

(Morning Post, 12-30 юли 1920 г.). И въпреки че тези статии, ако говорим за техния произход, не са нищо повече от транспониране на произведенията на йезуитите, все пак можем да кажем, че дори и хората неправилно да си представят от какъв ъгъл духа вятърът, с носа си те виждат „вятъра“ (199; 15.08).

Друго нещо са някои съвременни „антропософи“. За тях дори вятър няма – истинска гробна тишина. Но понеже мрък-ва в нашето будно съзнание, иззад обелиските се надигат сенките на това, което всъщност е мъртво, и започват да решават съдбата на живите.

Масонство, британизъм и йезуитизъм

Когато действието на елементарните същества от трите гореспоменати вида се добавя към консервацията на древните култове в тайните общества на англо-американския свят, новото „жречество“ на ложите изпитва фалшив порив да постигне господстващо положение в ръководството на човечеството чрез мумифицираните церемонии (216; 24.09).

Рудолф Щайнер дава описание на три форми на империализъм, които, възникнали в различни исторически епохи, сега, в една или друга степен, се изявяват наведнъж – и това е в социални условия, където няма място за нито една от тях.

За първи път срещаме империализъм в древния Изток. Там той носи такава форма, че владетелят на царството се смятал за божествено същество. Тогава не се е мислело, както сега, че сонмове от духове пребивават от другата страна на облаците. Например в Египет фараонът всъщност е син на Небето, който се е появил на Земята, или дори бащата на Небето. Тогава правото на завоевание се основава на необходимостта от разширяване на Божието царство (виж асирийските предания). Победените народи от своя страна почитат победителя като Бог. Това е първата форма на империализъм.

Във втората форма владетелят вече е пратеник на Бог, инспириран или проникнат от Бог. При първата форма на империализъм човек имал работа с някаква реалност, във втората владетелят се появявал в някакви одежди и това не означавало нищо друго, освен че такива одежди са приети сред боговете. Срещаме се с това при Ареопагит, когато той описва църковната йерархия: дякони, архидякони и т.н., което е отражение на божествените йерархии.

Впоследствие тази форма на империализъм е разделена на две. В едното направление владетелят остава цар и жрец, в другото всичко тръгва по по-светски път, където царят става

помазаник на Бог. В историческото развитие и двата вида се проявяват под формата на църковни и държавни организации (196; 20.02).

Сянката на първата форма или етап от империализма се запазва в католическата църква, където тя „...се съгъства в един вид душевен империализъм“. Струва си да си спомним, предлага Рудолф Щайнер, монасите от Клуни (11. век), спечелили голямо господство в Европа; измежду тях е излъчен папа Григорий VII – „могъщ империалистически папа“ (196; 22.02).

Първата форма на империализъм е присъща и на мохамеданството. Въпреки че Мохамед не е Бог, а негов пророк (т.е. втората форма), разпространението на мохамеданството носи характера на пълна религиозна нетърпимост. Нещо в настрояването, което се насажда в душите на поданиците на руския монарх и особено в новата идеология за възстановяване на монархизма в Русия, идва от втората форма на империализма, например в тезата, изразена от Достоевски и сега активно популяризирана, че да бъдеш руснак, означава да си православен. Рецидив на първата форма на империализъм с елементи на третата е господството на болшевиизма, когато метафизичната „воля на народа“ е обявена за пряка, универсална, по същество вселенска воля, над която няма нищо.

Третата форма на империализъм е формулирана през 20. век от Чембърлейн и неговите сътрудници. Понятие като Imperial Federation е официално в Англия от началото на 20. век. Произходът му обаче датира от 17. век, когато се проявява волята на народа, появява се изборителната система. Тази форма на империализъм се развива от парламентаризма. В нея това, което преди е било символ, знак, се превръща във **фраза**. **Образува се празнота между казаното и реалността.**

И така, кралят-помазаник е фраза. От мнението на мнозинството не възниква реалност, а фраза. Колонизацията започва да играе важна роля. Авантюрист или разбойник, който не се разбираше с империята, заминава, да речем, в Африка, забогатява там, завзема територия и я присъединява

като ново притежание към метрополията (виж историята на Родезия). Авантюристът първо бива осъден, след това всичко става порядъчно. Такъв е империализмът на Запада, но втората форма се запазва под неговата повърхност. И това е символичният империализъм на тайните общества, пазени в тайна от населението (196; 22.11). „До 90-те години – казва Рудолф Щайнер – Англия е модел на истински искрен парламентаризъм; парламентът дава импулси на външната политика... народът наистина участва във външната политика“. Но след това инициативата преминава в ръцете на задкулисният вдъхновител. „Външните работи са иззети от парламента, от Министерството на външните работи и прехвърлени във вътрешна комисия, в някаква канцелария на Министерството на външните работи“ (173; 18.12).⁴²

Това е по същество последният етап от дълъг процес, който довежда до абсолютното господство на тайните общества в политиката на англосаксонския свят. В същото време в Британското кралство, както посочва Рудолф Щайнер, масонството продължава да живее с доста респектиращи инте-

⁴² Сред антропософите, отново от Англия, този път до един момент устно се разпространяваше слух, че през 1924 г. Рудолф Щайнер е казал на Валтер Щайн, че с идването на власт на лейбъристите в Англия, влиянието на окултните братства върху политиката е прекратено. Това е откровена лъжа, в основата на която лежи изкривяване на казаното от Рудолф Щайнер на 5 февруари 1924 г. (300с, стр. 113) на една от педагогическите конференции. Ето думите му: „Просто е удивително как безсмислено се държи днес човечеството. То не е в състояние да осъзнае най-важните симптоми. Сега тук, в Англия, чрез въвеждането на системата на Макдоналд, е приключено с една традиция, датираща от няколко века... От антропософска страна трябва все пак ясно да се види как външните събития ясно показват, че свърши времето, чиято история може да бъде описана, ръководейки се просто от физическия план. Трябва да разберем, че навсякъде ариманическите сили се намесват все повече в историческото развитие.“

Джон Р. Макдоналд (1886 – 1937) е един от основателите и лидерите на Лейбъристката партия. През 1924 г. става министър-председател и установява дипломатически отношения със СССР.

реси, „но иначе, *на много места извън Британското кралство, масонството преследва изключително или главно политически цели*. Изцяло и напълно преследва политически интереси „Гранд Ориент дьо Франс“, както и другите „Гранд Ориент“-и. Човек би могъл да попита какво общо имат тук британците (?) ...Но имайте предвид факта, че първата високостепенна ложа в Париж е основана от Англия, а не от Франция! Не французите, а британците я основат; французите само са въведени в тяхната ложа.

...После следва основаването на ложи, отново от Англия: в Гибралтар – през 1729 г., в Мадрид – през 1728 г., в Лисабон – през 1736 г., във Флоренция – през 1735 г., в Москва – през 1731 г., в Стокхолм – през 1726 г., в Женева – през 1735 г., в Лозана – през 1739 г., в Хамбург – през 1737 г. Бих могъл да продължа да изброявам още дълго... като единна мрежа, макар и с различен характер от този в Британското кралство – тези ложи са основани като външни инструменти за определени окултно-политически импулси. Наред с радикалните промени, както се явяват исторически във фурора на *якобинците*, в политическите действия на *карбонарите*, на *Кортес* в Испания и други подобни, те играят важна роля и в културно-историческото развитие и пускат издънки, които могат да се проследят чак до творбите на най-великите мислители от онова време. Да си припомним за натурфилософията на Русо, за ставащата все по-цинична, но действаща все още в духа на Просвещението критична философия на Волтер, да си припомним и за усилията на илюминатите, желаещи да преодолеят тогавашния цинизъм, както и за други подобни среди. Такива прогресивни среди са стъпкани от реакцията и продължават да действат подмолно по различни начини“. Тоест те не бива изначално да бъдат оценявани като само злонамерени. Много неща в тях съответстват на задачите от началния период на епохата на съзнателната душа. „Но вие трябва – продължава Рудолф Щайнер – да оцените до известна степен това, което днес казват английските масони: Вижте нашите ложи, те са

много порядъчни, а от другите не се интересуваме. Ако обаче погледнете историческите взаимовръзки и силите, които стоят една срещу друга в постоянно сменящата се игра, ще се окаже, че всичко е само британската политика, която се крие зад това“ (174; 8.01).

Друг антропософстващ читател може да ни възрази, че и Рудолф Щайнер е бил способен да се „заблуждава“, че той е бил „продукт на своето време“ (Р. Лисау). Но той ще каже това само защото по някаква причина, която крие, не е доволен от приведените съобщения на Рудолф Щайнер. Такъв читател ще направи всичко възможно, за да предотврати попадането на нашата книга в ръцете на антропософи, и то не защото съдържа неверни заключения, а именно защото всичко казано в нея е вярно. И би било печално, ако един истински антропософски читател се поддаде на такова намерение. Напротив, разбирайки изцяло степента на нашата отговорност за съдбата на антропософията в най-трудните условия на съвременността, такъв читател трябва да почувства желание да коригира нещата поне в антропософската общност, където работи.

Тук не става въпрос за фанатично подстрекаване към враждебност, а за методологично правилно познание и начин на действие. Това всъщност се прави навсякъде – във всички движения, течения, асоциации. Защо трябва да бъдем изключение и след като приемаме духовната наука като основа на нашия светоглед и житейска позиция, да действаме в противоречие с нея? Например да се ръководите от правилата за поведение, приети в определена ложа или в някакъв католически орден. Ако някой от нас се опита да действа там със своите принципи, скоро ще бъде помолен да напусне. За да не бъда голословен, ще илюстрирам казаното с пример.

През юли 1990 г. в Базел се проведе годишната конференция на изследователската ложа Quatuor Coronati, на която бе поканен да присъства председателят на Единното антропософско общество г-н Манфред Шмидт-Брабант. Въпреки че докладът му бе изцяло позитивен и нямаше дори и най-ма-

лък намек за това, за което говорим, в рецензията за него беше казано: „Организаторите на конференцията се ръководиха от лоши съвети, като поканиха първия председател на Единното антропософско общество да говори по темата: „Бъдещето на масонството в светлината на антропософията“ пред членовете на изследователската ложа... Те, като масони, *просто трябва да имат инстинкт* (курсивът е мой – авт.), който да им подсказва, че не-масон не следва да говори нито за настоящето, нито за миналото или още повече за бъдещето на масонството. За всеки масон трябва да е пределно ясно, че вътрешните дела на свободните зидари са затворени за профани“.⁴³

След като прочетох това, аз, като антропософ, си казах: Какво пък, те имат право да гледат така на *своята* работа. Ние, за разлика от тях, сме отворено общество, но също така не бива да позволяваме да ни обсъждат некомпетентни, а още повече – злонамерени хора, дори и да идват от нашата среда. Да „не позволяваме“ не в смисъл да им затваряме устата – по този начин постъпват те спрямо нас (не е ли парадоксално?) – а компетентно, разумно и, което е особено важно, *гласно* да се изобличават лъжите, фалшификациите и самите похвати, с помощта на които се изкривяват образът и съдържанието на антропософията.

Не бива да се шокираме, че засягаме същите проблеми, които са „на ръба на бръснача“ в чисто политическата борба, защото, първо, ние живеем в този свят и неговата съдба е и наша съдба, и второ, *ние го правим по различен начин*, като постоянно имаме предвид духовния план на световните отношения и подобно на гьотеанистите се стремим да разпознаваме прафеномените на текущите събития. Затова нашите разглеждания не могат да се сведат до идеологически лозунги или просто до съобщаване на сензационни факти.

⁴³ Странно е, че списание „Гьотеанум“, чието задължение е да ни информира за всичко, „което става в Антропософското общество“, дума не обели за това интересно и значимо събитие.

Откровено признаваме, че се учим на нашия метод от Рудолф Щайнер. Не намираме този метод за тесен и едностранчив. Напротив, всички останали методи показват своята едностранчивост в сравнение с него. Не той ни ограничава, а понякога нямаме достатъчно духовна сила, за да го овладеем в целия му обем. И така, нашата задача винаги остава **духовнонаучна** и в същото време фокусирана върху **практическия живот**. Но нека продължим разглеждането си.

Ако питате, казва Рудолф Щайнер, за дълбоките основи на британската политика, трябва да се обърнете към съвременната история, която е подготвена още от 17. и дори от 16. век, „и сега се върви към демократизация, къде с по-голяма, къде с по-малка скорост“. Тази демократизация се състои в това, че властта се отнема от малцина и се прехвърля към широките маси.

„Аз не се занимавам с политика, така че няма да се изказвам за или против демокрацията или за или против нещо друго. Искам само да изложа фактите. Движението за демокрация в ново време протича с по-бавно или с по-бързо темпо, така че се оформят различни течения. Но се прави една грешка: **навсякъде, където се появяват повече течения, да се изследва само едното**. Теченията протичат в света така, че едното винаги се явява допълнение на другите. Бих искал да кажа, че едно зелено и едно червено течение протичат едно до друго, при това цветът не представлява нищо окултно, а само следва да покаже, че две течения протичат заедно. Но хората обикновено са, бих казал, хипнотизирани винаги да виждат само едното течение, като по този начин не виждат паралелните исторически течения, **като паралелно течение за демократизиране се явява използването на окултни мотиви в различни ордени...** Според целите и намеренията си те не са духовни, но **се развива една духовна аристокрация** паралелно на онази демокрация, която е действала във Френската революция. **Развива се аристокрацията на ложите. Ако иска да види в днешно време какво протича в света и да го**

разбере, човек не бива да се оставя да бъде заслепяван от демократическата логика, която е правилна само в своята сфера от фрази за демократичния прогрес и тем подобни, той би трябвало да обърне внимание на онова малко приложение, реализиращо се в усилията да се установи господството на малцинството чрез помощта на средствата, намиращи се в недрата на ложите, в ритуалите и тяхното сугестивно действие... (Тези думи наистина съдържат ключа към разбирането на случващото се сега в света и тук, в Русия. Потвърждения се намират на всяка стъпка и въпросът всъщност се свежда само до едно: трябва ли **съзнателно** да си затваряме очите за това? – Авт.)... В материалистическата епоха човек се е отучил да го прави, но до петдесетте години хората обръщали внимание на тези неща. Разтворете книгите на философските историци до 1850 г. и ще видите, че те разглеждат Френската революция и всички последици във връзка с ложите...

Еманципацията от всички тези взаимоотношения и себеутвърждаване въз основа на обективното чисто човешко начало, реално биха могли да се осъществят под влиянието на една толкова велика духовност, която се е развила в дейността на Лесинг, Хердер, Гьоте и др. и по-нататък чак до немската философия“ (174; 8.01).

Сред онези, които пишат и говорят в антропософските среди за политическото задкулисие, се е развил маниерът да се разглеждат тайните общества като нещо различно от масонството. (За себе си те вероятно ги класифицират като нередовни ложи, но иди разбери за какво мълчат?) В допълнение към вече споменатото, ето какво казва още Рудолф Щайнер: „Ако се върнете към 1720 г., тогава в Англия ще намерите няколко привърженика на тези общества. Вярно е, че привържениците тук, като правило, са само инструмент за хора, стоящи в сянка; но тогава и последователите бяха само няколко. Погледнете ситуацията **днес**. **Виждате масонски общества, тоест общества, които служат като добър инструмент в ръце-**

те на тайните общества. Има 488 масонски ложи в Лондон, 1354 в цяла Великобритания... Въпросът е да се признае същественото съдържание на това, което съществува в тези ложи като инструмент на британските сили. И също така е необходимо да се намери причината, поради която тези сили все още имат толкова голямо значение“ (196; 21.02).

Добавете към горното това, което научихме по-рано за „Гранд Ориент“-ите, основавани по цял свят от Англия. Също така би било полезно да помислим за американската ложа, която е своеобразна „ковачница“ на управляващите кръгове на САЩ – имам предвид „Scull and Bones“ („Череп и кости“) и т.н., и т.н., и тогава ще остане просто да попитаме какво се смята за редовно масонство и не се ли превърна самата „редовност“ в най-радикалната форма на „нередовност“?

Рудолф Щайнер признава, че обичаят да се проследява произходът на масонството до далечното минало има определено основание, макар че „и тук има известно мошеничество“. На първия етап на империализма боговете наистина ходели сред хората в човешка форма. После това се превърнало в символ и символиката останала в ложите. Във външния екзотеричен живот символиката се превърна във фраза. (Сега я лепят на танкове и самолети.) В ложите фразата се превръща в церемониална фраза. „Ако стане така, че хора, които са особено надарени поради кармата си, проникнат в значението на церемониите – понякога и сляпата кокошка намира зърното, – тогава те се *отделят* от такива тайни общества. Тайните общества се грижат такива хора да не могат да им навредят. Защото основното за тях е *силата, а не прозрението*“ (196; 21.02).

Трябва да се знае, че масонството не се е отказва веднага от позициите си. Имало е борба, в която здравите сили в крайна сметка претърпяват поражение. В ложите или братствата, където имат понятие за импулсите на човешкото развитие, някои хора виждат това велико събитие, което през 1879 г. завършва със свалянето на духовете на тъмнината от Небето

на Земята от Архангел Михаил. И пред тях възниква въпросът: Какво да направим, като се съобразяваме с този факт, с новото присъствие на ариманическите духове в материализма на епохата? И такива хора решават да помогнат на другите да познаят нещо духовно директно на физическия план. С добри намерения спиритизмът е внесен в света през 40-те години на миналия век. Във време, когато на Земята надделява духът на критиката и разумът е насочен само към външния свят, трябва да се даде на хората поне чувството, че духът наистина съществува.

Други членове на братството, които предпочитат да не дават на човечеството никакви духовни знания, въпреки че са мнозинство, също се съгласяват на подобно нещо. И тогава добронамерените спиритисти, членове на братствата, се заемат – и това е грешка – с помощта на медиуми да убедят хората в съществуването на духовни сили, като в бъдеще да се дадат на тази основа по-висши истини, понеже от медиумите се очаквало да говорят за общия елементарен свят. Но на спиритическите сеанси медиумите започват да говорят за мъртвите.

Постепенно инициаторите на спиритизма остават малцинство. Освен това в ложите има и други посветени, които се наричат „леви братя“. Рудолф Щайнер казва, че те „... използват всеки импулс, внесен в човешкото развитие, за да придобият власт“ (178; 19.11). Те също очаквали нещо от спиритизма, защото в средата им оперирали с душите на мъртвите и с помощта на материалистичния мироглед ги привързват към ложите след смъртта. „Те постепенно си присвояват цялата област. Добронамерените посветени постепенно изгубват интерес към спиритизма, в известна степен се чувстват дори засрамени. Левите братя също тръгват да дискредитират спиритизма, защото изобщо не искали да изпускат хората от примките на материализма“ (178; 19.11). Именно те извършват болшевишкия преврат в Русия и са зад кулисите на всички

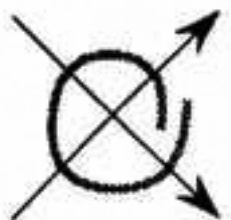
социалистически експерименти в света.⁴⁴

Най-големите и вече непоправими щети на масонството са нанесени от йезуитите. В масонството има смисъл да се говори главно за трите степени на посвещението. Ритуалът, извършван на тези степени, облечен в словесни обвивки, представлява един вид взаимовръзка на мистериите, съществували преди Мистерията на Голгота, със задачите, които човечеството има след Мистерията на Голгота. Много други се присъединяват към тези три степени – до 95-та степен. Но ето какво се случва там от определен момент.

Ако в ложите има хора, които, преминавайки през трите степени на посвещението, наистина размишляват, „...тогава те забелязват, че това, което са получили на тези три по-ниски степени, напълно изчезва поради това, което им се насажда на по-високите степени. Страшна мъгла се разпростира над всичко, което би могло да бъде съпричастно на трите долни степени. *По-високите степени ги замъгляват до такава степен*, че повечето хора изобщо не разбират какво се случва тук. Работата е там, че в края на 18. и началото на 19. век (а като цяло това продължава и до днес) специални хора се прокрадват в масонските ордени и, намирайки се в тях, установяват високите степени на масонството... Хората често са лековерни в тези случаи, когато не са посветени в същността на въпроса. *Онези, които се прокрадват в масонските ордени, са членове на „Обществото на Исус“, те са йезуити...*

⁴⁴ В още една лекция Рудолф Щайнер дава такова обяснение по този въпрос. Тъй като „азът“ и астралното тяло на медиума са потиснати от хипнотизатора или инспиратора, той не може да влезе в царството на мъртвите по здравословен начин. Затова чрез медиуми започва да се появява чисто луциферическо учение, свързано само с ариманически наблюдения, и някои от спиритистите се отказват. Водещите личности на Теософското общество също действат в духа на компромиса, описан по-горе, т.е. те получават знанията си за свръхсетивното (Ледбитър и други) чрез медиуми, което е неправомерно. Най-добрите надежди на добронамерените посветени от средата на 19. век се реализират в антропософията, която дава духовно знание само чрез будното азово съзнание (254; 11-13. 05).

Така че не само там, където се брани масонството или се проповядва срещу него, но и на неговите високи степени се открива много чист йезуитизъм. Според мнението на самите йезуити не е проблем, че човек трябва да атакува това, което сам е установил, тъй като то е свързано с областта на политиката, с истинското водачество на хората. Ако искаш да водиш хората до ясна цел... тогава просто трябва да дойдеш отстрани и да им покажеш единствения път към нея. *Но ако искаш да мамиш хората, да ги заблудиш, да ги приспиш, тогава им се показват два пътя, а понякога и повече;* но два са достатъчни за начало. Единият върви по този начин, другият върви по другия начин (виж рисунката).

Човек е йезуит, ако официално принадлежи към обществото на Исус и следва този път: (*стрелката нагоре*); ако е йезуит, принадлежащ към някакъв силно градуиран масонски орден, тогава той поема по този път: (*стрелка надолу*). Другите гледат всичко това и не могат да се ориентират. Тогава е много лесно да ги заблудите“ (198; 3.07). Това е, може да се каже, **главният** методологичен принцип на действие на всички тайни общества в съвременния свят. Без да го познаваме, често срещаме противоречия в тази борба, която представителите на един орден понякога доста непримиримо водят с друг. В нея дори се позволява физически да се унищожават членовете на противоположния орден, които са на степените на профана, да не говорим пък за народните маси, сред които се води борбата. В същото време човек винаги може да забележи опреде-

лено единство на целите в горните степени на враждуващите ордени.⁴⁵

И второ, към всеки, който волно или неволно участва в тази борба, се прилага тактиката на – нека я наречем – „двата кинжала“. Който избегне единия, трябва *сам* да се наниже на другия.

Антропософите са изправени пред задачата да не позволят да бъдат въввлечени в тази тактика. Затова е необходимо да спрат да се заблуждават. Възможно е да бъде заблуден всеки, който пасивно следва потока на разнопосочните мнения, които се разпространяват и от нашата антропософска преса, и от много от подкрепящите властите и учителстващи сред нас хора. Трябва да разберем, че в този случай ние ефективно обслужваме единия от супостатите или и двамата наведнъж, независимо какъв елей ни излиза от устата.

Ако Господ не ни е лишил от чувството за самосъхранение, нека се поучим от трагичния опит на другите, за да не го повтаряме сред нас. Нека изучим и вземем предвид *историята* на унищожаването на масонството, тъй като методите, използвани за борба със здравата духовност в света, са все същите.

⁴⁵ Действия от гореописания вид се извършват и от двете страни. Така че може би слуховете, че настоящият папа (става дума за Йоан Павел II – б. пр.) е креатура на западните ложи, не са без основание. Борбата в задкулисето сега стигна до дяволски абсурд. Вече не става въпрос за окултно-политическа, а за окултно-мафиотска борба.

Единството на сенчестия окултизъм

В края на 40-те години, малко след края на Втората световна война, офицерът от съветската тайна полиция Григорий Климов⁴⁶ бяга на Запад. Познавайки, така да се каже, феномена на съветската власт отвътре, той дълги години работи в така наречения Харвардски проект в Мюнхен. Целта на проекта е да се проучи това, което по-късно, с леката ръка на Александър Зиновиев получава названието феномен „хомо съветикус“. В предговора към романа на Климов „Князът на този свят“, публикуван през 1992 г. в Русия, руският емигрант, професор в Страдфордския университет, С. П. Новиков, пише, че проектът е известен с лоша слава в средите на руската емигрантска общност. Те казвали за него: „Искат да спасят майка Русия от болшевиките с помощта на троцкисти и меншевики“.⁴⁷

Като ръководител на един от най-тайните специални проекти на американското разузнаване в рамките на посочения проект, Климов би могъл да сравнява работата и на двете: и на съветското, и на американското разузнаване. Той стига до заключението, че в областта на психологическата война, в социалната психология и двете работят „според абсолютно едни и същи научни принципи“ – на основата на психоанализата на Фройд-Юнг!

За читателя е полезно да знае, че Юнг е изразил своето религиозно кредо (което малко хора знаят) в самото начало на своето творчество. В първото издание на книгата си „Психоло-

⁴⁶ Игор Борисович Калмиков – 1918-2007 г., с псевдоним Григорий Петрович Климов. Работи в Берлин като главен инженер на съветската военна администрация в Германия. През 1947 г. получава заповед да се върне в Москва (обявен е за враг на народа), но емигрира в САЩ. Работи в ЦРУ по строго засекретената тема „Подбиване на комунистическата система с помощта на хора от специален тип – хора с комплекс за власт (комплексът на латентна хомосексуалност на Ленин) с кодово название Харвардски проект. От 1970 г. се отдава само на писане на книги – б. пр.

⁴⁷ Там трябва да търсим произхода на сегашната „перестройка“.

гията на несъзнаваните процеси“ той пише: „Концепцията за Бог е просто необходима психологическа функция от ирационален характер, която няма нищо общо с въпроса за съществуването на Бог. Защото този последен въпрос принадлежи към най-глупавите въпроси, които само човек може да постави“⁴⁸. Климов показва как от съветска страна този извод на Юнг е взет от гледна точка на диалектическия материализъм и тогава се оказва, че библейският дявол, чието име е „легион“ (Марко 5:9, Лука 8:30 – б. пр.), е „просто сложна, комплексна социална болест“⁴⁹. Болестта е дяволът – до това заключение стигат психоаналитиците-диалектици, работещи в недрата на КГБ; съответно здравето е Бог. Човечеството се бори по различни начини и от векове с основната си болест, която е деградацията на човешкия род. В лечението ѝ участват отците-инквизитори, както и съветската тайна полиция! Авторът на предговора към романа на Климов смята, че „религиозният подход“ в случая е „най-рационален“, защото „...там, където са търсили други изходи, са стигали до чистки, концентрационни лагери и газови камери“. Но Юнг също смятал, че въпреки че съществуването на Бог е „най-глупавият въпрос“, религията все пак е необходима като условна психиатрична техника за лечение на болезнени комплекси.

В друга книга – „Протоколите на съветските мъдреци“ – Климов дава определено обобщение на лекциите от „висшата социология“, които, както се твърди, са изнасяни от „черни професори“ за най-висшия ешелон на властта в Съветския съюз. Светът се чуди и спори дали Климов сам е писал тези книги или те са плод на колективен труд? Какви източници е използвал? Базира ли се е на документи или на гениалната си интуиция? Въз основа на собствения си опит от живота в Съветския съюз, аз от своя страна бих казал, че по дух „Протоколите“ са истински. Те са най-откровеният израз на оно-

⁴⁸ C.G.Jung, Die Psychologie der unbewussten Prozessen. Цюрих, 1917, стр. 20.

⁴⁹ Г. Климов. Князът на този свят. Москва, 1992, стр. 17.

ва, което съставлява идеологията на една нова тъмна духовна сила, която води до синтез на „изработката“ на ариманически и луциферически импулси в културно-социалния живот и заявява за себе си като азурическа сила, за което Рудолф Щайнер е казал, че навлизайки в социалния живот на хората, тази сила причинява непоправими щети на самия човешки „аз“; тя сякаш откъсва парчета от него и последиците от това не могат да бъдат елиминирани в хода на по-нататъшните инкарнации.

Четенето на „Протоколите“ е голямо духовно и морално изпитание. Но трябва да се прочетат. В тях източната страна прави своеобразен ход „ва банк“, разкривайки това, което има своя първоизточник на Запад, а на Изток получава практически израз: довеждане до логически край на „шумовете“ в мозъците на западния интелектуализъм, от което настръхват косите на най-западните марксисти и фройдисти. Защо този ход ва банк, направен преди 20-30 години, едва сега се изяснява? Но повече за това по-късно.

Във встъпителната лекция „Протокол № 1“ професор с униформа на генерал от КГБ казва на своите слушатели – най-висшите кадри на партията и правителството, – че ще им бъдат разкрити „...някои специални закони, които управляват съдбата на света... По принцип това е същото, което някога е било наричано Бог и дявол“⁵⁰. Има различни тълкувания на Библията, продължава той, в протестантските секти и дори сред масоните, „...които подменят Бог с дявола и се кълнат в Библията“. Сега трябва да се справим с нея с помощта на диалектическия материализъм. Според него демоните, бесовете и нечистите сили стават „обективна реалност“. И това е „...не нещо друго, освен различни видове психични или душевни заболявания. Душата е дух. Душевната болест е зъл дух, нечиста сила.“ Маркс, Ленин, Хитлер, Сталин – всички те са „от дявола“. Такива хора „...в добрите стари времена се наричаха

⁵⁰ Г. Климов. Протоколите на съветските мъдреци. Сан Франциско. Изд. Глобус, 1981, стр. 2.

вещици и магьосници – в най-лошия смисъл на думата“.

Дяволът е „...сложен комплексен процес на израждане или деградация, който се състои главно от три части: сексуална перверзия, психични заболявания и някои физически деформации на тялото“. Хората, засегнати от тази дегенерация, са легион; това е „легионът“, за който демоните говорят на Христос. Американският лекар Кинси, използвайки социологически и психологически тестове, е изчислил, че в американското и всяко друго културно общество „легионерите“ са средно 37 процента, сред интелигенцията – 50 процента, а сред поетите, писателите и интелектуалния елит – 75 процента. И тогава възниква въпросът: Кой управлява света? Диалектиците-психоаналитици отговарят: „Князът на този свят“. И те формулират един от основните закони на „новия съветски божи закон“, на „диалектическото християнство“: „...90 процента от всички престъпления, както углавните, така и политическите (и това включва всички съветски дисиденти, Сахаров, Солженицин – авт.), 90 процента от всички злини и нещастия на човешкия род, като се започне от най-простия развод между съпруг и съпруга и завърши със световните войни и революции, са резултат от наследствената дегенерация, която се състои от психични заболявания и сексуална перверзия⁵¹.“

Авторите на закона признават, че не са оригинални. Още през 1932 г. на Международния конгрес на учени-евгенисти професорите от Колумбийския университет Дън и Добжански (не комунисти) заявяват следното: „Няма съмнение, че ако Съединените щати прилагаха закона за стерилизацията по-широко, резултатът щеше да бъде, че след по-малко от сто години щяхме да елиминираме поне 90 процента от престъпността, лудостта, деменцията, идиотизма и сексуалната перверзия, да не говорим за много други форми на дефектност и дегенерация. Така в течение на столетие нашите лудници, затвори и психиатрични клиники биха били почти почиствени от свои-

⁵¹ Пак там, стр. 11.

те жертви на човешката мъка и страдание“. („Наследственост, раса и общество“, Ню Йорк, 1957, стр. 86).

И сега нека си припомним мечтите на руския утопист К. С. Мережковски, който стига до тези изводи още през 1903 г., и тогава някои плашещи „краища и начала“ ще се сблизат. Те плашат с това, че статистиката в тях е истинска, а заключенията, направени въз основа на нея са най-висшият израз на деградацията на човешкия дух, чийто първоизточник е истинската демонична сила. С помощта на остроумни теории тя само се маскира.

„Черният“ професор по „висша социология“ възкликва: „Другари, ние ще ви дадем библейските ключове за познанието на доброто и злото, на ума и лудостта, на живота и смъртта, ключовете на щастието и нещастieto. Но имайте предвид, че тези ключове са отровени ключове и с тях трябва да се работи внимателно. На тази основа вече имахме няколко убийства и самоубийства“. И това е разбираемо. Свикнал да приема една определена отрова – диалектическия материализъм, – човек изведнъж се оказва изправен пред задачата да изврати толкова активно и най-важното, самостоятелно си азовото съзнание, когато му се каже, че ако не намира сили да преживее ..., това няма нищо общо с „Краткия курс по история на партията“, който някога изучавахте като библията на комунизма и който сега се оказва фалшификация на историята“, намира сили да преживее в душата си метаморфозата „дявола в себе си“ и отпада от играта.

Христос пита: Може ли демоничната сила да устои, ако е разделена в себе си? В нашия век демоничната сила отговаря: Може! – съгласно диалектическия закон за единството и борбата на противоположностите. На езика на духовната наука това означава появата на азуриите. Следователно човешкият живот през 20. век е свързан с колосален риск. И това е единственото нещо, за което искам да говоря. Наистина не ми е до критика в момент, когато хората започват да губят своята азова субстанция.

От една страна, прави се всичко възможно, за да се засилят процесите на деградация: шумотевицата и суетнята на поп-културата се увеличават, сексуалната революция върви „победоносно“. От друга страна, евангелистите-материалисти сочат с пръст това и говорят за необходимостта от „изкуствен подбор“. Изглежда, че това са противоположности? До известна степен е така. Но от тези противоположности се тъче своеобразен синтез, „диалектико-материалистично християнство“, утопия, която възнамерява да превърне целия човешки живот в кошмар, да създаде пародия на еволюцията и да натика човечеството в 8-та сфера, в онзи адски свят, където се тъче антисубстанцията на следващото планетарно въплъщение. И никой не смее да посочи това сгъстяване на черните краски пред лицето на тази страшна действителност, простираща се от Ленин до Пол Пот и чийто край живеещите сега поколения не им е съдено да видят.

Идеологиите за „края на света“ – така могат да бъдат наречени – се градят, като се вземат предвид обективните закони на развитието, само че те или се вземат с обратния знак, или се пренасят в сфера, към която не принадлежат. Това е методът на действие на луциферическо-ариманическите духове. Имайки призрачно съществуване в света на вторичната реалност, те се стремят да имитират творческата дейност на Бог, но са обречени да го правят по свой начин, на принципа на обратното, отричайки висшето, реалното. Вземете закона за единството и борбата на противоположностите. Открит е не от Маркс, а от Хегел. Хегел е имал предвид само чистата феноменология на духа, а не класовата борба. Маркс пренася закона в социалните отношения. Първенството на духа над материята в еволюцията се превръща в надделяване на идеологията над конкретния живот. Така се прави всичко това – не по дилетантски начин.

В тайните общества на Запада, както казва Рудолф Щайнер, Хегел се изучава медитативно и неговите творения се разглеждат като езотерични (202; 4. 12). Практикуващите „диалектика“ тайни общества и ордени разбират, че ако започнат

някаква световна авантюра от едната страна, е необходимо да създадат противодействие на себе си от другата страна. Просто казано, когато пускате кучетата от едната страна, трябва да ги пуснете и от другата. В противен случай работата няма да тръгне. Но и едното, и другото трябва да се контролират от един център. Само на външен план всичко трябва да бъде оставено на „свободната“ игра на силите, но в рамките на замисления експеримент.

Рудолф Щайнер, анализирайки т.нар. „Завет на Петър Велики“ (това е фалшив документ), дава обяснение как работи принципът на „двата кинжала“. В този „завет“, казва той, по „блестящ в исторически план начин“ две неща са обединени и са изключително ефективни: симпатия и антипатия. – Човек сякаш преживява вътрешноруското, т.е. своите вътрешнонационални отношения и враждебното обкръжение. – В такива случаи, продължава Рудолф Щайнер, „...се възбужда не само едно течение, но се позволява на това течение да се кръстоса с друго и след това, по един или друг начин, се въздейства все-странно върху двете течения“ (173; 9.12) Така че е възможно да се обърка всичко до неузнаваемост, да се превърне социално-политическото поле на дейност в своеобразно минно поле, като пътеките в него са известни само на избраните.

Различните окултни направления понякога поставят точно противоположни задачи. Например, казва Рудолф Щайнер, в една държава, разположена между Холандия и Франция (Рудолф Щайнер не я назовава, но това, изглежда, е Белгия) по едно време „...много съществено действат така наречените масони... някои хора действат под сугестивното влияние на определени масонски общества, които имат окултен заден план. При това става въпрос и за заличаване на следите на това място. Затова там е вкарано известно йезуитско влияние, така че масонското и йезуитското влияние се кръстосват, тъй като, най-общо казано, има високи степени, при които и масоните, и йезуитите са еднакво добре представени. Има империи (тук остава да добавим само „една“ страна, разположена между

Япония и Полша – авт.), които обслужват еднакво добре йезуитството и масонството, така че и едните, и другите, действайки заедно, успешно постигат целите, към които се стремят“ (173; 9.12).⁵²

Но само избрани са допуснати до съвместните действия. Работата е там, че както в масонството, така и сред йезуитите, има основно три степени на посвещение. И когато се говори за 33 степени, се има предвид не десетичната, а различна бройна система. Тридесет и три трябва да се броят като 3×3 , т.е. имат се предвид 9 степени. Но нито масоните, нито йезуитите са в състояние да ги преминават. След трите някои се качват с още три. И такива хора „...в някои братства – естествено не във всички, а само в някои – образуват един вид общност, към която например може да принадлежи върхът на йезуитските общества. Йезуитите, разбира се, яростно воюват с масоните, а масоните се борят с йезуитите също толкова свирепо. Но върховете на масонските общества и върховете на йезуитските общества принадлежат към най-високите нива на специално братство, образуват държава в държавата, която обхваща всичко останало.“ И в заключение Рудолф Щайнер възкликва: „Представете си колко ефективно може да се действа в света... с такъв апарат в ръцете!“ (167; 4.04).

Рудолф Щайнер говори за това през 1916 г. и четири години по-късно уточнява тази мисъл. „Говоря сега общо и искам да отбележа това още веднъж, не като цяло за високите степени, а за определени високи степени в определени масонски ордени и други окултни общества, например за ордена „Odd fellows“ и т.н. ...в тази област е изключително трудно да се разграничи истинското от лъжливото; но аз говоря за някои изключително широко разпространени тенденции в тази област“ (198; 3.07).

⁵² В Русия днес например се откриват с изумление такива неща: оказва се, че не само при съветската власт, но още в средата на 19. век в Берлин е подписано заробващо Русия споразумение за доставки на суровини за Европа.

Трябва да имаме това предвид, за да не се отъждествяваме с йезуитското безразборно ругателство на масонството. В същото време, което е особено важно да се знае, само притежателите на високи степени се разпореждат както в окултните ордени, така и в световната политика. Още от края на 18. век чужди хора се прокрадват и учредяват в ложите високите степени; и „...на високите степени ще откриете изключително много от най-чистия йезуитизъм“ (198; 3.07). И малко по-долу в същата лекция Рудолф Щайнер предупреждава, че различни клики, използващи разни трикове и фалшива мистика, се прокрадват и сред нас.

[*Бележка на автора:* Ето още едно доказателство, в обективността на което е малко вероятно да се съмнява някой от масонската страна. Имаме предвид „Масонската енциклопедия“ от Ленхоф и Познер (Das Freimaurer-Lexicon von Lenhoff/Possner aus dem Jahre 1932 (Neuaufgabe 1992)). В нея за думата „йезуити“ е дадена следната статия: „Ако, от една страна, в йезуитите виждат най-войнствения враг в католическия лагер, от друга страна, дълго време самите масони защитават тезата, че „Societas Jesu“ е извикало в края на 17. век към живот масонството, или че скоро след основаването на първата Велика ложа се е постарало (особено във Франция и Германия) да го води в съвсем определена посока. Баде, Бистер, Книге, Шрьодер, Николай в Германия, Никол де Боневил, Реболд, Рагон във Франция, капитан Смит в Англия са основните поддръжници на теорията за решаващото влияние на йезуитизма върху масонството. Баде е първият, който пише за това във форма, която има особено далечни последици. Той нарича йезуитите изобретателите на масонството, те го и развиват... Лудвиг Фридрих Шрьодер, въпреки че не споделя мнението, че йезуитите са основали масонството, се опитва да разгадае връзката между мистичното съдържание на високите степени на шотландското масонство със скритите зад тях други цели.

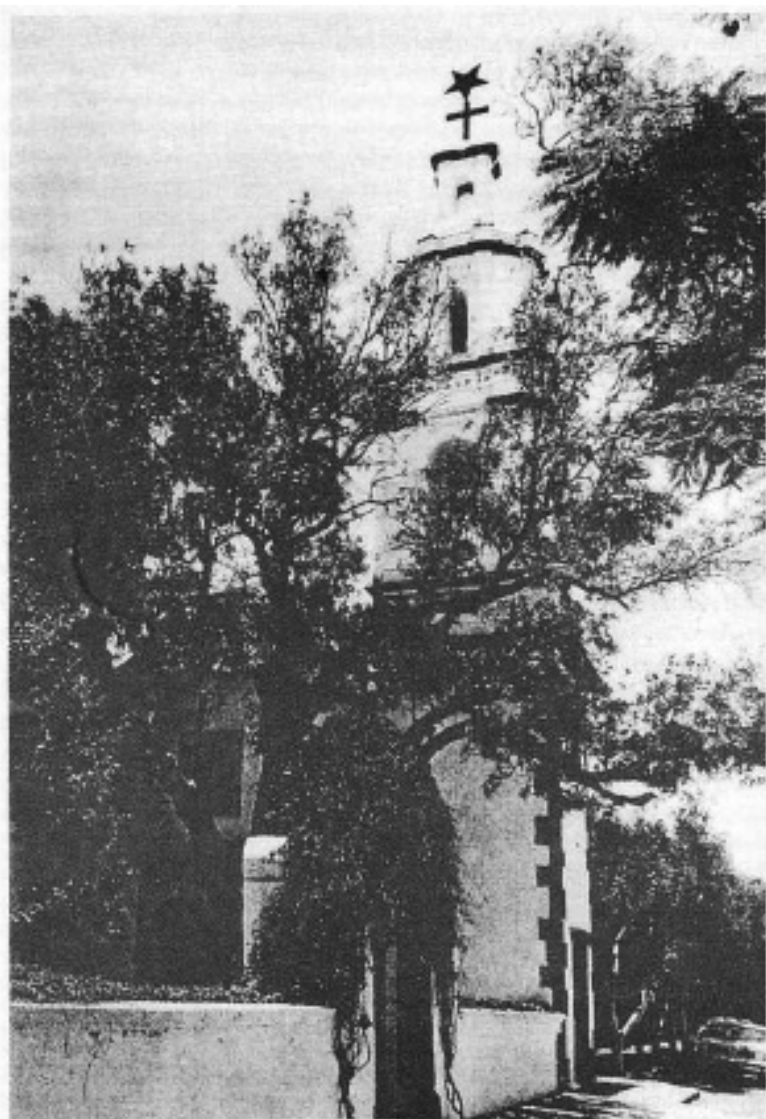
Според повечето привърженици на йезуитската теория, йезуитите са овладели континенталното масонство, за да го политизират в нужния им смисъл, за да може с помощта на масонството прогонената династия на Стюартите да бъде издигната отново на английския престол и по този начин отново да направи силен католицизма в островното кралство и благодарение на това да го укрепи и в други протестантски държави. За да подготвят душите за постигане на тази цел, „неизвестните върховни управители“ измежду протестантското английско масонство, с неговите коренящи се в строителната символика три степени, основават, благодарение на присаждането на измислените от тях по-високи степени, високоградуираното масонство, извършващо католическия култ: те съчиняват и масонската храмова легенда, проникват в ложите със своите емисари и се опитват по всякакъв начин да направят цялото масонство послушно. Когато отново и отново се повтаря със завидно упорство, че Шевалие Рамзи (поддръжник на Стюартите), действал във Франция, е изобретателят на степените в ложата на тамплиерите на Шотландското масонство, както той съобщава в своя „Discours“, трябва да се знае, че това е тясно свързано с твърдението за неговия (на масонството) предполагаем йезуитски произход. В очите на враговете на йезуитите Рамзи е страстен поклонник на Лойола, каквито са също барон Хунд, Джонсън, Гугамос (възпитаник на йезуитите), духовникът Старк, който разпространява масонството си изключително в интерес на католическата църква. Особено очевидна е връзката между „Strikt observance“ и клерикалната система на Старк, която несъмнено следва католическите тенденции, както и още един факт, че след премахването на ордена на йезуитите от Климент XIV (1773) много бивши йезуити търсят и намират достъп до ложите. Наред с други неща, заслужава да се отбележи, че именно в кръга, в който враждебността към йезуитите се проявява с особена сила, сред илюминатите съществувало не само влияние на йезуитите, но и самите основи на ордена са поставени от йезуити. Приносят на йезуитите за

формирането на ордена е без съмнение. Вайсхаупт и Книге са еднородни в мнението си, че е необходимо да се води борба срещу йезуитите, но смятат, че е възможно да реализират своите идеи, използвайки йезуитски методи.

Безсмислено е да се говори с редови член на ложата за това кой ги управлява, тъй като са взети всички мерки, използвайки окултни методи за обработка на съзнанието, така че на ниските нива, без да се замислят, да се доверяват на тези, които са на върха. Посланията на Рудолф Щайнер всъщност са единственият чист източник, от който могат да се черпят знания за тези неща.

Членовете на това специално, силно градуирано „братство“ притежават най-висок статут на неприкосновеност. С него те даряват и най-приближените си изпълнители – на тях им е гарантиран животът, независимо от обстоятелствата на играта, която играят. Такава фигура беше например Керенски, а също и Троцки. Последният нямаше да бъде докоснат от никого, ако той самият не беше се „заиграл твърде много“. Младшите братя получават възможността да се избедят за неопределено време в името на световната диалектика.

И за да не се включим ние, антропософите, в тази лоша диалектика, да не сме на страната на една или друга сила, когато те, под контрола на един-единствен център, уреждат сметките помежду си, трябва да научим всичко, което ни е казал за това Рудолф Щайнер. Това не означава, че животът ни ще стане по-безопасен. Не, нашата задача е различна: да бъдем представители на чисто антропософската кауза в света, независимо от обстоятелствата, тъй като в този случай противниците на антропософията ще имат работа не толкова с нас, колкото с божествените йерархии. Що се отнася до нас лично, тогава, както се казва, Божията воля е за всичко. Ако само не направим най-голямата глупост да услужим на ариманическите или луциферическите сили.

**Mexico-City–Morelia–Patzcuaro–Guanajuato–San Miguel
Allende**

Църква в Мексико. (снимка от рекламен албум на туристическо бюро)

Хората започнаха да се догаждат за съществуването на определен висш център на задкулиската власт още в самото начало на нашия век. Рудолф Щайнер многократно говори в лекциите си за австрийския писател Херман Бар и неговия роман „Възнесение“, където става дума за някакъв англичанин, обиколил цял свят в търсене на ключа за разбирането на съдбата на човечеството. В крайна сметка той открил невидими нишки, които оплитат целия свят като единна сила. Англичанинът искал на всяка цена да проникне във вътрешния кръг на тази сила; в същото време, както е писано в романа, „...той нямаше нищо против да оценява високо евреите и с изключителна сериозност изрази подозрението си: не са ли равините и монсеньорите тези, които седят заедно в последния, вътрешния кръг на тази световна мрежа и са в пълно съгласие...“.

Позовавайки се на този цитат от романа, Рудолф Щайнер добавя от свое име: „Разбира се, Херман Бар е познавал този англичанин! Всичко това е взето от живота“ (173; 10.12).

В наше време, в края на 20. век, съществуването на единен център на властта, който невидимо контролира всички събития в света, вече не е тайна. Пишат за него във вестници и списания. Но това се прави по указание на същия център. Затова същността на нещата от подобни публикации става все по-объркана. Тя изобщо не може да бъде разбрана без средствата на духовната наука. Затова Рудолф Щайнер казва: „Колкото повече започнем да показваме в някои кръгове, че притежаваме истината, толкова по-лоша ще бъде враждата, и колкото по-ефективна е истината, толкова по-интензивна ще стане враждата“ (184; 22.09).

Това са перспективите за отношенията ни с външния свят. Обясняването на истинското състояние на нещата на някого е празно и опасно начинание. Друго нещо са самите антропософи с тяхното съзнание, отворено за божествените йерархии. Те трябва да свидетелстват пред Бог за истинското състояние на нещата на Земята. И тук всяка заблуда се превръща във вина с далечни кармични последици.

В познанието си ние сме длъжни да стигаме до първичните феномени, а не да търсим сензации или да се страхуваме. Рудолф Щайнер казва напълно определено, че този единен кръг от западни тайни общества има пряка ориентация към Ариман. Там знаят за Христос и Го смятат за по-слаб от Ариман. Изхождайки оттам, земната цивилизация се препарира (с помощта на масовата култура и голямо разнообразие от жестокости, които унищожават морала и връзката на хората с духовното и историческото минало) по такъв начин, че да се създадат най-благоприятните условия за възплъщението на Ариман. ***Няма нищо произволно, случайно и естествено в това, каква посока в света поеха всички форми на духовен живот, политика и икономически отношения през 20. век.***

Напоследък пресата на т. нар. „нови десни“ пише за това с голяма откровеност. Много от фактите, които тя съобщава, са верни. Например те правилно забелязаха как се използва в света числото на Ариман – 666, как човечеството се приучава на антиестетизъм, на антиморал, подменят се традиционните представи за красивото, моралното към точно противоположните и т.н. Но целта, която се преследва при това, е напълно фалшива. Изобличаването им не е нищо повече от все същата игра с борбата и единството на противоположностите. Там например открито пишат, че възплъщението на Ариман е близо. Но това се прави чисто ***луциферически*** – което не е опасно за Ариман, – за да създаде у хората страх, да ги изгони отвъд оградата или на църквата, или на нова идеология, да ги събере под знамето, на което вече знаем, че е изписано: Исус е нашият генерал! Със същата цел тече разобличаването на окултни общества, които уж се кланят на Бафомет. Но в действителност искат да кажат: Бягайте от този окултизъм и се присъединете към нашия. Противоположната страна възразява: Ако не сте толкова примитивни, че да вярвате на тези измислици, присъединете се към нас – с една дума, все същата тактика на „двата кинжала“. Напоследък са три. Това направи ситуацията още по-трудна. Гъста лъжа като смог е отровила целия „въз-

дух“ на социалния живот. Кой ще оцелее в такива условия и „ще издържи до края“?

Ако, продължавайки използването на традиционната терминология, се опитате да формулирате общо заключение въз основа на казаното, което би могло да послужи като насока за онези, които се стремят да бъдат будни в съвременността, то може да бъде сведено до следното: инквизицията окончателно и безвъзвратно компрометира католическата форма на християнството; Френската революция и болшевишкият преврат в Русия окончателно и безвъзвратно компрометират масонството. Независимо дали все още има искрено вярващи християни в лоното на католическата църква, дали има честни, духовно търсещи хора в ложите, и двете духовни течения в своята същност са пленени от силите на злото. Масонският елит флиртува с ада, католическият (йезуити, Opus Dei) водят съзнателна борба с Небето. Първият, насърчаващ интернационализма, предава народите във властта на ариманическите двойници на духовете-водачи на народите. Вторият, пропагандирайки политическия национализъм, води борба с водачите на народи от архангелската йерархия и се стреми да постави народите под водачеството на луциферическите двойници – демоните на национализма.

И едното, и другото течение се синтезират в азурическият дух на времето, който създава тотална опозиция на правомерния дух на времето – Архангел Михаил – с това, че се стремят да откъснат културата, духовния живот, духовното творчество от инспирациите на духовете на народите, от гениите на езика (*тук той е интернационалист*), а социално-политическите, междудържавните отношения подчиняват на тесния егоизъм на нациите, на националистическия изолационизъм, който всъщност трябва да играе постоянно намаляваща роля. Именно двуликният, азуричен характер на подмяната на цялата християнска цивилизация обръква хората, които се стремят да разберат какво се случва. Руският философ, историк, социолог Константин Леонтиев се сблъсква с този проблем още през 80-

те години на 19. век. В статия, публикувана през 1888 г., „Племенната политика като инструмент на световната революция“, той пише: „Как хората търсят едно нещо, но постоянно намират нещо съвсем различно? Възнамерявам да нарисувам кратка политическа история на тази голяма и почти тотална измама... Политическите резултати са видими; ходът на събитията е ясен, макар и много изкривен. Причините са загадъчни“. По-нататък Леонтиев анализира националните движения на своето време: борбата на сърбите и гърците за национално освобождение, освобождението на Италия, националните въстания на поляците и унгарците, обединението на Германия и т.н., и стига до следния извод: **„Всички тези нации, всички тези държави направиха през тези 30 години (1859 – 1889) огромни крачки по пътя на егалитарния либерализъм, демократизацията, равноправието, по пътя на вътрешното смесване на класите, провинциалните власти, на обичаите, законите и т.н. Но в същото време всички те „преуспяха“ много по пътя на голямото сходство с други държави и други общества. Всички западни общества през тези 30 години са станали по-сходни едно на друго, отколкото преди.**

Групиране на държавността по племена и нации, къде по-голямо, къде по-изчистено, следователно не е нищо друго освен **изумителна подготовка за прехода към космополитна държава, първо паневропейска, а след това, може би, и световна!** (Последното е подчертано от мен. – Авт.)

Това е ужасно! Но още по-страшен според мен е фактът, че в Русия до този момент никой не вижда това и не иска да го разбере...“.

Това, което Константин Леонтиев разпознава, ние дори сто години по-късно го гледаме както телето гледа нова врата, въпреки че чисто емоционалното възклицание на Леонтиев „Ужасно!“ стана за нас възпълтеният ужас на 20. век.

Закоравелият демократ от нашето време упорито настоява, че няма нищо лошо в културното сближаване на народите. И няма начин да му се обясни на него, образования варва-

рин, че възражението му няма нищо общо с културата. Ще си позволя отново да цитирам Леонтиев. „Италия – пише той в същата статия – дори през първата половина на този век е била известна със своята оригиналност и разнообразие. Подобна по племенен състав и език на Франция и Испания, тя доста рязко се отличавала от тях по закони, дух, нрави, обичаи и т.н. Добродушна патриархалност и дива жестокост; безредие и поезия; наивност и хитрост; пламенна набожност и фина развратност; дълбока древност и изблици на крайно революционен дух...

Всичко това е съчетано тогава в живота на разделена и частично поробена Италия по най-оригиналния начин. И кого не е вдъхновявала тогава?

Байрон, с блестящ инстинкт прозрял бъдещото демократично опощяване на по-цивилизованите страни в Европа, бяга от тях в занемарените градини на Испания, Италия, Турция. – Там той диша по-лесно!...

Гьоте дължи на Италия „Римски елегии“ и известния персонаж „Миньон“⁵³; Пушкин мечтае за Италия и пише за нея. Жорж Санд... Алфред дьо Мюсе... Гогол... Всички са били съгласни, че Италия не е сива, не е буржоазна, не е пошла... За англичани, французи, руснаци, германци отвъд Алпите започвал някакъв магичен свят“. След като става обединена, политически независима, Италия става „...подобна на Франция и всяка друга европейска държава... След като се укрепил, Италия почти веднага се обезличи в културно отношение“.

След 1866 и 1871 г. Германия започва да се променя бързо, „...да се променя към по-лошо по отношение на национално-културното, тъй като политическото единство, независимостта и международното господство се увеличават.“

За Русия в това отношение Леонтиев пише: „Тогава (от 60-те години) започнахме да мислим повече за славянския на-

⁵³ Персонажът е италианска девойка от романа на Гьоте „Вилхелм Майстер“, която героят спасява от трупа жестоки въжеиграчи – б. пр.

ционализъм, както у нас, така и извън Русия, когато институциите и нравите внезапно и бързо започнаха да се приближават до всичко европейско... Дори армията тогава сложи френска шапка; това е много важен символ!“

Процесът на вътрешно изравняване и външно сходство на народите, започнал през втората половина на 19. век, в никакъв случай не е естествен. Още тогава зад него се разкрива ужасяващата симптоматология на политическите манипулации. В широк смисъл, дори тогава е възможно да се разпознае това, към което светът се приближава едва сега; от сега нататък и през следващите години трябва да изпитаме правилността на далновидността на Леонтиев по отношение на създаването на световна държава, тъй както вече имаме възможност да се убедим в правилността на неговата далновидност за събитията, сполетели света в началото на 20. век. „Борбата с Германия – пише той – е неизбежна за Франция в близко бъдеще и е трудно да се повярва в гръмката ѝ победа. Ако даже стане това, за което французите мечтаят, ако им се наложи да воюват в съюз с Русия, струва ми се, че с тях би се случило същото, каквото се случи с италианците през 60-та година. Самите те отново ще бъдат разбити от германците, но някои от тях може би ще спечелят поради факта, че *германците вероятно ще бъдат победени от руснаците*. И забележете, аз вярвам в нашата победа не защото познавам добре бойната ни подготовка и не с очакването, че съвкупността от мобилизираните френско-руски военни сили ще превъзхожда военните сили на „централноевропейската лига“, *а защото Русия в този случай ще служи на все същия племенен принцип, на все същата национално-космополитна политика, на все същия измамен Протей на всеобщото смесване*. Все пак ще имаме война *чрез славяните, чрез правата ни върху България и Сърбия*. Да предположим, че ще имаме война с Австрия; но ако Германия не се досети навреме да заблуди своя съюзник и всъщност се застъпи за него, тогава *тя ще пострада тежко, както пострадна всички, които се противопоставиха на*

племенния поток“.

Ето как руският философ вижда всичко това 35 години преди да започне необратимото тотално смачкване на Европа, световната драма, пред последния акт на която стоим сега.

Световното господство

Епицентърът на ариманическото посвещение, старото царство на Клингзор, сега образува своеобразно „черно слънце“ на цивилизацията, противостоейки на широк културен и социален план на цялата нормална еволюция на човечеството, напредващо към съзнателната душа. Темата за двете крепости, на светлината и тъмнината, не се ражда от романтичната фантазия на средновековните поети. Днес тяхното противостоене действа както в отделните души, така и в цялата структура на социалните отношения. Клингзор е спечелил колосални победи в наше време. Именно той, като Велик инквизитор, като високоградуиран майстор, създава идеологиите на тоталитаризма, издига твърдини на насилието срещу индивида, изпраща в света напълно деградиралата Кундри – вдъхновителката на сексуалната революция, на поп-културата, организираща черните мистерии на масовото обсебване.

Само онова, което е способно да се обърне към Светия Граал, към Мистерията на Голгота, може да устои на световното ариманическо единство. А за това са необходими *духовна свобода*, способност да се прониква в тайните на света чак *до първичните феномени* и способност да се преживяват *морални интуиции*. Такива са качествата на членовете на съвременното световно братство на Граала; такива са качествата, необходими да се служи на Христа „в дух и истина“. И само това е способно ефективно да се противопостави на тоталното унищожаване на културата и поробването на човешкия „аз“. Не е достатъчно само да се изучава историята на мистериите на Граала и да се посещават местата, където на Земята в далечното минало са му служили. Трябва да направите нещо със самите себе си. „Ако иска някой да дойде след Мене – казва Христос, – нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така да Ме последва. Защото който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене, ще го на-

мери“. (Матей 16; 24-25). Това не бива да става лицемерно, а чрез развиване на трите качества, посочени по-горе. Само като ги притежаваме, е възможно във всеки един момент от живота да осъществим Гьотевото „умри и бъди“, което е не нещо друго, а перифраза на Христовото „нека се отрече от себе си... и така да Ме последва.“

Основната характеристика на нашите „опоненти“ – включително в Антропософското общество – е пълната неспособност да го направят. Оттук и нарастването на фразьорството и корупцията в света. Масата на широката публика е изцяло пленена от идеята за безкрайно увеличаващо се потребление. Заради него са готови на всичко, тъй като то се е превърнало в глобална екзистенциална философия и символ на вярата. От него са обхванати и тълпите профани, които запълват по-ниските степени в ордените и ложите. Страхът от смъртта, зад която няма не само възкресение, но изобщо нищо, подтиква душите да се „примирият с познатото зло“, да следват сляпо предначертанията, които се спускат към тях от мистериозните високи степени. Към това се добавя доста здравата дисциплина и напълно безпринципната игра с човешките слабости.

Изглежда, че вече не е по силата на човека да спре потока на това катастрофално движение. Но не може и нищо да не се прави. Защото няма състояние, от което да не може да стане по-лошо. „По-рано – казва Рудолф Щайнер – е имало тирания поради факта, че някои хора дълго време се грижили да се смята за вярно само онова, което е признато от Рим. *Тиранията ще стане много по-голяма, ако дойде време, когато за основа на вярата ще се счита не това, което решава философът, не това, което ученият решава, а това, в което ще позволят да се вярва органите на онези окултни братства: нито една човешка душа да не вярва в нещо друго освен в предписаното от онази страна, от никоя страна да не се въвеждат в света други търговски обичаи, освен предписаните от онази страна. Към това се стремят онези брат-*

ства. Проява на наивна вяра от страна на някои идеалисти е ...когато се твърди, че нещата, за които става дума и към които се стремят, ще отминат с края на войната. ...И възможността това да не настъпи, се съдържа само в ясното и правилно разбиране на действителността. Всичко останало е безполезно. Ето защо винаги трябва да има хора, дори ако от определена страна на това да се гледа неодобрително и срещу тях да се предприемат наказателни мерки, винаги трябва да има хора, които наистина да посочват цялата, пълна интензивност на случващото се, които няма да се страхуват да посочват целия, пълен интензитет на онава, което се случва“ (174; 22.01).

В Русия предсказаното от Рудолф Щайнер започна да се сбъдва веднага. Въпреки целия кошмар на направеното с нас, това беше просто една проба, **експеримент, който е предвиден да бъде въведен в световен мащаб.** Остана само да се направят редица конкретни корекции. В тези братства комплексно се изследват резултатите от него, грешките в изчисленията по създаването на универсалната „мрежа“, през чието око да не може да избяга нито една „рибка“. И когато тя бъде готова, ще бъде хвърлена върху цялото човечество. Малцина я забелязват, а когато повече го направят, ще бъде късно. По-голямата част от човечеството ще бъде повлияно от Америка, но не каквато я познаваме сега. „Не остана много до времето, когато ще напишат: „2000-та година“; и тогава **от Америка ще излезе един вид забрана върху мисленето**, закон, предназначен да потисне цялото индивидуално мислене“ (167; 4.04).

Това предсказание е направено от Рудолф Щайнер през 1916 г. Остават ни няколко години до 2000-та година. И ако някой дори сега не вижда зловещи знаци, показващи, че скоро ще бъде така, то поне да не налага своята глупава воля на другите. Е, тези, които дори разбирайки нещо, продължават да помагат, да съдействат на пагубната тенденция, трябва да размишляват върху друга прогноза на Рудолф Щайнер, която гласи следното: „...не само Германия, страните от Централна

Европа и Русия ще бъдат опасани със страшна робска верига, но и цялата цивилизована Земя... и никой вече няма да познае радостта. Защото това, което ще дойде от древността, може само да доведе света до края! ...Новото трябва да дойде от духовния свят“ (187; 31.12).

И то идва. Необходимо е само, знаейки, с увереност, да отворите сърцето си към него и да станете способни за развитие на душата, за безпристрастност. Всъщност обаче почти никой не иска да реши тази задача. Съобщенията от духовната наука често се приемат по някакъв странен начин, сякаш нямат нищо общо с реалния живот, със специфичните съдби на хората. Хората кимат с глави, съгласяват се: Да, масовата култура е напълно маргинализирана; да, има тъмни окултни братства. Но ако им посочите конкретни дела на тези братства, които се правят под носа им, ако им разкажете за делата на конкретни хора, тогава ще ви размахат пръст, ще ви обвинят в пристрастност, в недоброжелателност и т.н.

Понякога остава да разчитаме само на много малко хора, които „няма да се оставят да бъдат сплашени“. Защото нежеланието да се знаят тези неща се корени главно *в страха*, тоест обусловено е от присъствието на Ариман в душите. Защото той е дух на лъжата, духът-разпространител на страха. Хората, дори и да приемат духовната наука, продължават да мислят, че страхът се дължи на специалното състояние на електроните в атомите по отношение на ядрата. Състоянието на ума се познава по делата.

За тези, които са победили страха, защото са преодолели „нарцисизма“ – прекомерната любов към себе си, Рудолф Щайнер дава знания като следното: „Англо-американският свят има своите посветени, хора, преминали през посвещение, които знаят как да ценят духовните сили“. „В ложите на тези посветени хора казват: Ние на Запад сме подготвили всичко необходимо, така че в бъдеще, с всички средства, които могат да бъдат извлечени от духовния свят – извлечени по неправомерен начин, – да можем да възвеличим националната чест на

тези хора, които, като отделни хора, ще могат да господстват на плутократична основа“ (192; 22.06).

Посветени и „плутократична основа“ – такъв е съкрушаващият всичко съюз, създаден в най-новото царство на Клигзор, който не само ще унищожи културата, но и ще предизвика глобална екологична катастрофа, подобна на избухналата в древна Атлантида поради предателството на мистериите от някои посветени. Духовният и морален свят на хората са тясно свързани с елементарните духове на природата. Който ги съкрушава, съкрушава самата физическа основа на земното съществуване на хората.

Всички тези неща трябва преди всичко да бъдат разбрани от англосаксонските народи, тъй като Рудолф Щайнер предупреждава: „Не може да се предполага, че казаното от мен е насочено срещу британския народ, защото исках да разгранича този британски народ от онези, наречени от мен с тривиалния израз „задкулисни играчи“... Не е и необходимо човек да се идентифицира с тези импулси, въпреки че, разбира се, не е моя работа да възпирам някого да се идентифицира с тези импулси... Само би трябвало да казва истината, а не, че се идентифицира с идеала за правото на малките народи за самоопределение. Той трябва да е наясно, че неговата воля е господството над света“ (174; 6.01).

Но защо точно англоговорещите народи се превръщат в полето на дейност на „задкулисните играчи“? Тук има определена логика. Рудолф Щайнер дава следното обяснение: „Тези окултни братства не работят, обзети от някакъв особен британски патриотизъм, а в края на краищата искат да поставят цялата Земя под властта на чистия материализъм. И тъй като съгласно законите на петата следатлантска епоха определени елементи от британския народ (сега можем да кажем англо-американизма – авт.) са в най-голяма степен предопределени да бъдат носители на съзнателната душа, тези окултни братства искат посредством сива магия да направят така, че да използват тези подходящи елементи в качеството на двигатели

на материализма... Никаква друга съставна част на народите, никой друг народ не е подходящ в такава степен за превръщането на цялата Земя в материалистична сфера. Ето защо *този народ трябва да се лиши от всякакъв духовен стремеж...*“ (174; 15.01).

Както вече беше отбелязано, такива цели не навлизат веднага, както се казва, в съзнанието на англоговорещите народи. Първо се зараждат идеите – отново поради инстинктивното притежание на съзнателната душа – за третата форма на империализма. Но *постепенно в тях се инфилтрират ариманическите духове* и започват да търсят „...тези индивидуалности, които биха могли да чакат, които не години, а десетилетия се подготвяли за своите действия, превърнали се в голяма политика“. А сега в англоезичния свят вече доминира „...*духовната дисциплина*, и то във висока степен. Тя е толкова силна, че успява да направи свои кукли, свои марионетки хора като Аскуит (през 1908-1916 премиер на Англия) и Грей (външен министър в правителството на Аскуит – авт.), които всъщност са невинни зайчета... за Грей, негов колега казва, че той създава впечатление за постоянно съсредоточен човек, тъй като не е произвел нито една собствена мисъл. Но точно такива хора се търсят, когато искат да имат марионетки за световния театър“ (192; 22.06).⁵⁴

Така стоят нещата с инстинктите и традициите в наше време. Човек не бива лекомислено да къса връзките с тях, но е

⁵⁴ А колко такива „постоянно съсредоточени“ има в сегашните перестроени правителства в Източна Европа! Дори в Съединените щати за президент е поставен човек, който като две капки вода прилича на нашите млади обновители. Главната им черта, която се набива на очи, е „послушанието“. Всички те не създават ни най-малко впечатление за независими хора. На лицата им е изписано постоянното слушане на това, което казва някой „по-старши“. Вярно, времената вече се промениха. Вестниците открито съобщават, че Елцин (този вече е от по-старите „зайци“) е приет за рицар на Малтийския орден. Актът за приемане се извършва от пълномощния представител на Ордена, екстрасенса (т.е. медиум), грузинката Джуна. Сега остава да гадаем кой е Горбачов.

много по-опасно да ги следваш без да мислиш. Това важи както за отделни хора, така и за цели народи. Необходимо е да се знае точно какво е било в миналото и откъде какво е дошло.⁵⁵

Необходимо е духовонаучно да се изследва еволюцията на света и човека, а симптоматологично – историята.

Ако искаме да разберем нашия век, трябва да знаем, че времето, когато християнството става държавна религия, има специално значение за него. Източникът на трагичните процеси на нашето време се корени във Византийската империя. През 325 г. на Първия вселенски събор в Никея, свикан от Константин, непримиримо се сблъскват две тълкувания на вярата. Едното от тях представя презвитер Арий, другото дякон Атанасий, който по-късно става архиепископ на Александрия и един от отците на църквата. Това, което самата църква казва за спора между тези двама души, не разкрива същността на феномена, оставил дълбока следа в историята на Европа. Арий учи, че Бог, създавайки света, е създал и посредник между Себе Си и света – Божият Син. Атанасий стои на позицията, че Божият Син е „единосъщен“ с Отец във вечността.

Зад това разминаване на възгледите за Светата Троица всъщност се разкрива, че още през 4. век населението на Европа е конфигурация от широко различаващи се помежду си мисловни нагласи и мирогледи. „Учението на Арий – обяснява Рудолф Щайнер – е достъпно за хората, когато се обръщат към определени чувства“, към най-добрите чувства. А това, което Атанасий твърди, „...има малък ефект върху човешкото разбиране и усещане“. За да бъде насадено сред хората, то трябва да се постанови, да се направи закон, като светските закони. Така и станало. „Напълно неразбираемото, странно твърдение за равенството на Отца и Сина – че и двамата са от вечността, че са богоединни и т.н. – това и по-късно е разбирано по такъв

⁵⁵ Не случайно преподаването на история в държавните училища в Германия е изкривено до неузнаваемост. Срещнах млади хора, преминали през такова училище. Те правят дълбоко трагично впечатление. Те показват колко далеч може да се стигне в манипулиране на човешката душа.

начин, че казвали: Тук няма какво да се разбира, човек трябва да вярва в него. А в този случай това просто е по-удобно да бъде постановено.

Атанасийската вяра... е достъпна за въвеждане в политическата организация на църквата... Така това, което от атанасийството се появява от юг, съдържа тенденцията да бъде наложено с декрет, да се срасне с инстинкта за организация“ (185; 3.11). На тази основа се формират народите на църквата.

В англосаксонския свят (по-късно това се предава и в Америка) се запазва остатък от стария манталитет, някога вкоренен в княжеския, аристократичния елемент. С течение на времето това се изразява в желанието да се създадат общества, пропити с духа на единната организация. Има смисъл да се създаде организация с „духовни средства“, при условие, че другите не знаят за тях; „в противен случай е необходимо да стане с декрет“. Декрети започват да се издават в романския свят и в Централна Европа. Организации под формата на ложи, като форма на господство, се разпространяват на северозапад, където древноевропейският келтски елемент получава своето продължение. Там възникват „народи на ложите“, „...които по същество носят в себе си онова, което *не организира цялото човечество, а го обхваща в съответствие с общественото начало, на принципа на ордениите*. Така орденобразната структура е продължение на онова, което все още идва от легендите за крал Артур. „Но в развитието различните феномени се преплитат. Принципът на ложите, „...който по-късно създава своята маймуноподобна карикатура сред свободните зидари... е вътрешно свързан с йезуитството“ (185, 3.11) Келтска кръв е текла и в Игнаций Лойола. В йезуитизма принципът на декрета придобива орденобразен, подобен на ложа характер. Това се задълбочава още повече със създаването в католическия свят всъщност на тайното окултно общество „Opus Dei“. Що се отнася до другата страна, Рудолф Щайнер възкликва за това: Ако ме попитате „...кой принадлежи към този деизъм, деизма на просвещението, забележителното тук е, че най-чис-

тият му тип е Харнак⁵⁶ от Берлин!“

Така под повърхността на поляризиращите се вярвания, на възгледите по въпросите на вярата и знанието, се формира някакво единство. Но ако първото (поляризацията) е естествен процес в развитието на съзнателната душа, то второто (единството) постепенно се превръща в гигантски вал по пътя му. Той расте от хаотичното преживяване на съзнателната душа при първото ѝ появяване – от желанието да бъдеш едновременно и папа, и крал. Противоречията постепенно се задълбочават. Рим „зацикля“ върху желанието по всякакъв начин да попречи на личността да се еманципира. Възниква идеята за „опростяване на духа“, за да се улесни справянето с него и за връщане на човечеството в най-древните състояния на груповото съзнание. Сред народите, които говорят английски, поради инстинктивното действие на съзнателната душа, политиката е на първо място и тя започва да се води в глобален мащаб. „Себелюбието и политическите цели – казва Рудолф Щайнер – напълно съвпадат; цялата политика със свършена непосредственост... се поставя в услуга на себелюбието“. По този начин англосаксонците не виждат никаква вина зад себе си. И светът започва да разглежда английската политика, английския парламент като идеал, в което, трябва да се признае, се изразява също известна „световно-историческа необходимост“, тъй като действието, „...произтичащо от властта, през 5-та следатлантска епоха трябва да се приема като нещо разбиращо се от само себе си“ (186; 8.12).

Тук се добавя и стремежът да се доминира на универсална търговско-индустриална основа. И създавайки тайни общества, стремежът е целите да се постигат с помощта на духовни общества, което вече е *недопустимо*.

Такива са основните съставки, от които узрява идеята за „всевластието“. Дж. Толкин в своята книга „Властелинът на

⁵⁶ Адолф Харнак (1851-1930), евангелски либерален църковен историк, написал книгата „Същността на християнството“.

пръстените“ се чуди откъде е дошла. Получихме отговор на този въпрос. Още по времето на Яков I (1566-1635) (когато „прабабата на Ам-гъл“⁵⁷ била жива) в окултните братства, като нещо разбиращо се от само себе си учили, че „...към англосаксонската раса... в 5-та следатлантска епоха трябва да премине цялото световно господство и да се намери система за преодоляване, за изкореняване на господството на други страни“ (173; 26.12).

Навремето с претенция за световно господство се изявява Рим, което е отчасти правомерно – докато продължава гръцко-латинската култура (до 1413 г.). В нашата епоха да добие някой външно господство „...означава: да приеме силите на разрушението, силите на болестта при човека (защото ние живеем в епохата на господството на материализма), да живее в тях... Отговорността за това ще се падне на страната, на която се пада световното господство“. (194; 14.12). Че нещата стоят именно така, почувствал добре и прекрасно изразил в своята трилогия Толкин. Но колко „хобити“ и хора от „Средната земя“ разбират това?

С претенцията за световно господство е свързано най-дълбокото чувство за отговорност. Там, където то съществува, трябва да има и желание да се проникне всичко, което човек иска да направи, „...със съвременен духовен импулс, необходим за развитието на човечеството“. В противен случай „...човешкото развитие ще тръгне към своя залез“ (196; 30.01).

За наше дълбоко съжаление трябва да признаем, че там, където се изразяват претенции за световно господство, се действа по точно обратния начин, така че по-лошо няма навсякъде. Ето мнението на Рудолф Щайнер. „Би трябвало да се чувства като издевателство, когато се твърди, че на Британските острови (нека не забравяме, че Англия сега се разтваря в пан-англоамериканизма – авт.) трябва да се създаде световна

⁵⁷ Ам-гъл (англ. Gollum) – персонаж на Толкин от „Властелинът на пръстените“ – б. пр.

стопанска държава, а след това, ако някой пожелае по-дълбока мистична духовност, да отиде при тези, които притежават икономиката, които експлоатират, и от тях да получи тази духовност“ (196; 22.11).

Но хората възразяват, че световното господство има за цел да сложи край на войните на Земята. Какво пък, прекратяването на войните е благородна цел. Но ако цената е „опростяването на духа“, това е опасна утопия. А светът, от който се нуждае индустриално-търговското общество, той ли е този, който всички искат? Понякога, казва Рудолф Щайнер, „...това миролюбие приема невероятни форми“. Заявяват: „Не искам да ти причиня нищо лошо; и косъм няма да падне от главата ти. Само ще те заключа в дълбоко мазе и няма да ти позволя да ядеш!“ Ако сте недоволни от търговското господство на света, това е напълно неприемливо за другата страна. Тук миролюбието на търговията свършва (174; 15.01). Живеещите в края на 20. век могат само да добавят към казаното: Вече е свършено! И работата тръгна към създаването *не просто на търговска, а на духовна световна диктатура*⁵⁸.

Затова би било добре антропософите (и не само те) да усвоят следното знание: „Тук или там могат да се открият всякакви общества с прекрасни програми, с прекрасни идеали ...Но в тях – така че сами да не знаят за това – има начини и пътища, по които във всичко това може да проникне нещо, произлизащо... от посветени (заблудили се – авт.) ...В кръговете на (такива) посветени... нещата, които в последните пет

⁵⁸ През 1950 г. Джеймс Уорбърг направи такова изявление: „Независимо дали ви харесва или не, ще имаме световно правителство – или по общо съгласие, или чрез използване на сила“. (Изявлението е публикувано във вестника на руски език „Вече“, излизащ в Мюнхен; № 42, 1991). В думите на милиардера звучи все същото старо намерение да се ощастливи човечеството със сила. Великият инквизитор на Достоевски говори за него; в продължение на 70 години болшевиките не правеха нищо друго освен да ни подкарват към земния „рай“; сега очевидно цялото човечество ще трябва да изпие тази чаша „щастие“.

години се изляха по ужасен начин върху цивилизацията, бяха предсказани с голяма сигурност (има се предвид Световната война и всичко, което произтече от нея – авт.). Всички неща от такъв порядък не представляват никаква тайна за посветените сред англоговорещите народи. И през всички съждения там преминава следното противоречие: от една страна, там се говори за „прекрасни екзотерични идеали, идеалите на хуманизма“, в които наистина вярват непосветените. От друга – дава се „...учение, строго отстоявано учение, че от съвременната цивилизация **трябва да изчезне всичко, което съставлява романската и централноевропейската култури**, а културата на англоезичните народи трябва да доминира, да постигне световно господство“ (196; 9.01).

Това, уви, не са само думи, от тях произтича определен метод на действие, в резултат на което Хегел е обявен за тевтонски философ, Рихард Вагнер за расист, прекъсва се приемствеността в еволюцията на културата, в нея се вклинява упадъчният до крайна степен африкански импулс, прославя се несъзнаваното и т.н.

Какви виждания имат там за славянския свят – нов вид настояничество над него, „папство“ или нещо друго, затова ще говорим по-късно.

Материализъм, церемониална магия. Борба с християнството

Историята на епохата на материализма е голяма самостоятелна тема. В нея по същество се събират всички най-сериозни проблеми на съвременното; формирането на азовото съзнание, кризата на цивилизацията, кризата на познанието и дори проблемът за края на историята, както и промените на плана на метаисторията. Ще засегнем тази тема само до степента на нейната връзка с проблема, посочен на заглавната страница на книгата.

Пълноценното въплъщение на човека в индивидуалното азово съзнание предполага майсторско овладяване на опита от сетивната реалност и разбиране на материалната Вселена в цялото ѝ несъмнено грандиозно разнообразие на макро- и микросвета. Но две сериозни опасности чакат всеки, който следва този път на знанието. Първо, материалният свят представлява, казано на езика на философията, другото битие на духовния свят, тоест на небитието от гледна точка на реалното битие; светът на това друго битие се поддържа в единство поради факта, че висшите светове са допуснали неговото противопоставяне на себе си – света на истинския Бог. Бидейки правомерен в сферата на неорганичния и отчасти органичния свят, тази опозиция се простира и върху областта на битие-то-съзнание, където задачата на развитието не е противопоставяне, а единение с Бог. Второ, от началото на епохата на съзнателната душа на човека все повече се дава правото той да излезе от опеката на висшето ръководство и, разчитайки на опит и мислене, сам да определя хода на културно-историческото развитие на цялата цивилизация

В епохата на материализма и особено през последните 150-200 години Великите майстори на мъдростта и съзвучието на усещанията, т.нар. „Бяло братство“ (представителите на източните окултни движения в Европа говорят много и не-

правилно за това, тъй като те означават така определена общност от луциферически посветени), отстъпват „на Изток“ (думата „Изток“ в случая се използва като „технически“ термин) и престават да оказва влияние върху западната цивилизация (178; 3.09). Те изоставят познанието, за да помогнат на човека – на първо място, изоставят духовното познание. „Материалистичното настроение обаче – предупреждава Рудолф Щайнер – трябва да се счита за нарастващо и то ще продължи да расте още 4-5 века“. И окултните братства, които разпространяват мнението, че материализмът свършва, само му разчистват пътя (178, 18.11). Всичко, което днес се имплантира в света от медиите като парапсихология, екстрасензорно възприятие, психотроника, уфология и т.н., има за крайна цел не търсенето на духа, а създаването на по-универсален, всеобхващащ материалистически мироглед, в който би могъл да се побере всеки съществувал някога духовен мироглед, като се преинтерпретира (а не отхвърля) в понятия за безкрайно изфинени, но по същество материални енергии и същества.

Спиритуалистите добре трябва да разберат, предупреждава Рудолф Щайнер, че няма никакви средства, с помощта на които да се докаже, че материализмът е погрешен. „Невъзможно е да се докаже с портрет, че оригиналът съществува. Също толкова малко може да се получи доказателство от материалното отражение, че духът съществува. Няма опровержение на материализма. Има само един начин, при който духът може да бъде открит напълно независим от материята и този начин сочи към *волята*; там той може да бъде намерен да действа творчески в материята. Но чрез всяко описание на материалното, *от заключението за материалното, не можем да се издигнем до заключение за духа*, защото всичко, което е в духа, в материята е като копие. Историческият спор между идеалисти и материалисти се разрешава не чрез доказателства, а като въпрос на власт“ (225; 5.05). Може дори да се каже с насилие, до което марксизмът прибегва в социалните експерименти.

Произходът на материалистическия мироглед трябва да се търси в далечното минало (но, разбира се, не сред древните египтяни и дори не при Хераклит). Първият значителен натиск на материализма възниква през 8. век след Христос чрез Академията Гондишапур, доведена до разцвет от халиф Харун ал Рашид (763 (66?) – 809). Рудолф Щайнер е единственият човек, който разкрива истинския смисъл на съществуването на академията и нейното значение за духовния живот на Европа. Тогава се случва нещо грандиозно с човечеството, и то не в най-добрия смисъл на думата. „Това, което се случва, е, че човечеството, което е засегнато от импулса на Гондишапур, този неоперсийски импулс, ненавременно извлеченият импулс на Заратустра, цялото човечество... – казано тривиално – вътрешно „се пропуква“ чак до плътта си. Човечеството тогава получава импулс, който действа чак до физическото тяло и с който сега продължаваме *да се раждаме*... На човечеството е присадена една болест, която, ако бъде прихваната, води до отричането на Бог Отец“ (182; 16.10), тоест до пълен атеизъм.

Навремето, когато служителите в тайната полиция в Съюза се докопаха до това изказване на Рудолф Щайнер, че неверието в Бог Отец е болест, те дори се обидиха, което беше изразено в една статия. Може да ги разбере човек – в края на краищата те са свикнали да обявяват всички вярващи в Бог за болни, а не да срещат по пътя си онези, които се съмняват в собственото им психично здраве. Но факт е, че както казва Рудолф Щайнер, неверието в Христос е голямо нещастие за човешката душа, а неверието в Бог като цяло е болест на душата и тялото. Само болен човек става атеист.

Мъдреците от Гондишапур искали да направят човека тук, на Земята, велик и много мъдър. Но, давайки му земна мъдрост, те имали за цел да направят *душата* на човека *причастна към смъртта*, така че, преминавайки през портата на смъртта, тя да не желае да участва в живота на духовния свят, както и в следващи инкарнации. Те искали да консервират човека в земния живот, да го откъснат от развитието и да го под-

готвят за ариманическия свят.

Човек е защитен от такава връзка със смъртта само чрез Мистерията на Голгота. Но за да не разбира това, на помощ на ариманическото намерение идва Луцифер. „Католическата църква – казва Рудолф Щайнер, – силно повлияна от остатъците от импулса на Академията Гондипаур, през 869 г. на икуменическия Вселенски събор в Константинопол определя догматично, че човек не бива да вярва в духа, тъй като тя не иска да обяснява каквото и да е за Мистерията на Голгота, а да го потопи в тъмнина“ (182; 16.10).

Интересно е да се знае как материалистическите идеи не са просто подготвени, с тяхна помощ една съвсем определена каста посветени се надява да потопи образованото човечество във варварство, за да бъде лесно управлявано. Още през 18. век се формира общност от хора, съществуващи и до днес, които предварително знаят какво ще дойде в света след 1-2 века. Ето защо още през 18. век тази общност подготвя „...определени мисли, възгледи, които се вкореняват в душите на хората и стават действени сили в областта на това, което този вид общност иска да постигне. След това тези възгледи преминават в социалния живот и определят *как хората да се отнасят един към друг*. Хората не знаели откъде идват нещата, които живеят в техните усещания, емоции, волеви импулси. Но тези, които познавали логиката на развитието, добре знаели как да възбудят необходимите емоции“. Например в техния кръг е написана книга, в която се обсъжда каква част има дяволът в различните животни. Когато през 19. век изплува дарвинизмът и хората започват да мислят, че човекът е произлязъл от животното, тогава в много хора при това в душата им се изправя представата за животното като за дявол (177; 20.10).

В днешно време подобни техники се използват навсякъде – в киното, литературата, рекламата и т.н. Те се наричат *алюзии*. В Съветския съюз дори имаше специален комитет по цензура, който проверяваше цялата продукция на филми за наличие на непланирани, чужди алюзии. Алюзииите бяха из-

ползвани за подготовка на болшевишкия преврат. Голям майстор на тяхното фабрикуване беше Н. А. Рубакин (1862-1946), известен на външния свят като най-сладкия човек – книговед, библиофил, интелектуалец⁵⁹.

На Запад, знаейки за задкулисието на материализма, можем да гледаме по различен начин на процеса на отчуждаване и разрушаване на морала. ***В антропософската среда никой не може да бъде наистина продуктивен, оставяйки продукт на външните отношения, дори ако тези отноше-***

⁵⁹ От 1907 г. той живее в Швейцария (както Ленин). От 1930 г. получава пенсия от съветското правителство (това е в епохата на най-отвратителния сталинизъм). Погребан в Москва. Нека да обясня с пример какво е „алюзия“. След като прочетох при излизането му брой 32 на „Фленсбургски тетрадки“, бях напълно убеден, че той се нарича „Антропософия и националсоциализъм“ и бях доста изненадан, когато открих, че се нарича „***Антропософи*** и националсоциализъм“. Всичко се изясни, когато излезе брой 41, който се нарича „Антропософия и расизъм“. Какво искам да кажа? Че не съм сгрешил, докато четох 32-ия брой, защото и там имаха предвид Антропософията, а не отделни антропософи, само че не смееха да говорят за това и се съмняваха: ами ако се надигне вълна от възмущение? Затова думата антропософия я зашифроваха на подсъзнателно ниво – така оформиха списанието, неговото съдържание (и още нещо), че очите виждаха едно, а душата друго. Сега, когато стана ясно, че няма да има възмущение, решиха да говорят открито. Като друга подготвителна връзка беше пуснат 40-ият брой със заглавие „Национализъм, расизъм“. Думата антропософия изобщо беше пропусната, но всички знаят, че това са антропософски сборници от статии. Мисля, че няма нужда да говорим специално, че изказванията срещу чужденци в Германия заслужават осъждане, но в дадения контекст за нас е важно нещо друго. Разгледайте снимките, публикувани в този брой, особено на страници 49, 53 – тъй като те могат да означават всичко, можете да поставите всякакъв надпис под тях. В контекста на „Фленсбургски тетрадки“ те работят като алюзии. И е достойно за дълбоко съжаление, че хората, които са поели задачата да останат будни в съвременето, оставят подсъзнанието си неконтролирано и се поддават на сугестивна обработка както всеки дезориентиран наш съвременник.

Така че сравнете:

№32 Антропософи и националсоциализъм;

№40 Национализъм, расизъм, омраза към...

№41 Антропософия и расизъм.

Така се изграждат алюзииите!

ния се пренесат в нашата, антропософска среда. Скритото варварство и жилото на материализма, с което *се раждаме* – това са първоначалните предпоставки, които всеки носи. Един обикновен съвременен човек – продукт на училищното образование и масовата култура – е имплицитно тотален разрушител във всяка сфера на дейност. Ето защо трябва да говорим за гибелта на цивилизацията в съвременния ѝ вид и за *единствената* надеждата за спасението на света, която антропософията дава, тъй като тя предоставя средствата *за преобразяване на самия човек.* Затова в онези антропософски общности, където всичко върви по инерция, където се прави компромис със силите на смъртта, антропософията като такава я няма.

Тайните сили, работещи с материализма, обикновено знаят какво стои под знака на времето, какво иска да се осъществи правомерно на Земята и му дават ход, а след това, идвайки отстрани и отзад, изкривяват и насочват правомерните импулси в измамно русло. Епохата на материализма не можеше да бъде избегната. Друго нещо е какви морални изводи са направени въз основа на материализма, довел до атеизъм и тотална ариманизация на човешката душа и дух.

Би ни отвел далеч подробен анализ на начина, по който се работи с материализма в тайните общества, което им дава силата да манипулират съдбата на цялото човечество. Затова ще вземем само два, но от най-важните аспекти: ролята на англоговорещите народи в подобни манипулации и церемониалната магия.

Тайните окултни общества, подготвящи възплъщението на Ариман, възнамеряват да поставят цялата Земя под властта на материализма. А според законите на 5-та следатлантска епоха, както вече говорихме за това в предишната глава, никой друг народ, освен англосаксонците, не е толкова подходящ за превръщането на Земята в чисто материална сфера. И целта на окултните братства е „...да установят безпределно господство на физическия план и да говорят за откровенията на духовния свят, както говорят за откровенията на физическия свят“ (174;

15.01).

Работата се извършва от две страни: „Докато, от една страна, има силна тенденция за склерозизиране на хората ариманически – и това е предимно йезуитска тенденция,⁶⁰ – от друга страна, има решаваща тенденция да се поставят луциферическите същества в услуга на материалистичния световен ред, така че духовността, одухотворяването, което е ориентирано луциферично, да изплува на повърхността именно чрез материализма“ (184; 22.09). От себе си ще отбележа, че няма по-дълбока мисъл от тази, разкриваща *същността на това, което сега в Русия се нарича духовно възраждане, но което всъщност е разгул на луциферическата спиритуалност, която в близко бъдеще ще бъде изцяло канализирана в руслото на материалистичните интерпретации*. Стоим на прага на такъв глобален материалистичен светоглед, в сравнение с който истинският диалектически материализъм ще ни изглежда като детска игра. Още сега Библията се коментира в материалистичен дух: Христос се обявява за извънземен свръхчовек. Неговите чудеса се обясняват с биоенергетика и т.н.

Това е последната фаза на нещо, което се подготвя дълго време. Рим работи за новата доктрина със своите догми, например догмата за непогрешимостта на папата. От друга страна, като се съобразява с работата на Рим, функционира окултен център, „...който има голямо влияние върху англо-американското население... Това окултно масонство, което се установява в този център и от този център има голямо влияние върху хода на външната култура на целия цивилизован свят, също така насърчава – именно с разбиране на същността на материята – материализма, тъй като Рим му помага... С догмата за непогрешимостта на папата Рим иска да издигне дига срещу

⁶⁰ В описаните от нас феномени, както беше казано, въпросът в крайна сметка се свежда до „появата на азурическите духове на тъмнината, което обяснява сложната игра на ариманическите и луциферическите сили. По този начин йезуитството, луциферизирано като цяло, може да се прояви ариманично и т.н. Този въпрос не трябва да се приема прекалено опростено, а задълбочено да се изучава.

притока на духовни истини от духовния свят; този център съзнателно допринася за разпространението на материализма в съвременния културен свят... Своеобразието на това явление е в това, че като правило, когато англо-американските посветени... ругаят Рим, те казват истината.“ (184; 22.09).

Така се работи и от двете страни. И двете се съобразяват с окултните закони и казват истината за другите. В същото време човек е хвърлян ту на ариманическата, ту на луциферическата страна и не може да разбере нищо, защото вижда, че все пак те казват истината! И горко на този, който се опитва да обясни правилата на текущата игра като цяло. Но въпреки това не бива да се примиряваме с този начин на действие, особено в Русия, „защото с материализма, който изживява себе си в индустриално-търговските импулси, се свързва това, което все повече навлиза в него от други изоставачи импулси, от китайско-японските или по-точно – от японския елемент.“

Питали Рудолф Щайнер, който е казал това: А нима не мислят в тези тайни общества, че японците идват от изток? Той отговорил: „Хората, принадлежащи към такива общества, не възприемат това като нещо лошо, а като подкрепа за материализма. Защото това, което идва от Азия, ще се превърне в специфична форма на материализъм“ (174; 15.01).

Знаейки това, човек вече може да погледне с други очи на мисията на Ръорих в Русия, на неговото прославяне на „махатма Ленин“, на изявления в полза на материализма, че и будизмът е материалистично учение и т.н. (вижте книгата му „Общност“). А сега за министър на културата в Русия е назначен привърженик на Ръорих, който злобно и без никакви познания по въпроса, очерня антропософията.

Картината става особено ясна, ако всичко, което преминава от Изток на Запад под формата на нашествие на гурувци, се свърже с това, което откликва от далечния Запад под формата на окултните романи на Карлос Кастанеда, добили просто огромна популярност. По този начин се преплита универсалното окултно-материалистично учение – идеология, на която

е предопределено да регулира всички отношения в бъдещата зла раса на човечеството, когато, както казва Рудолф Щайнер, всички ще бъдат оковани в една верига и „никой няма да познае радостта“. Затова спорът сега не е за вкусове, а **за съдбата на човечеството**.

Още в наши дни материализмът придобива подприроден характер. Не материалистичната наука набира сила, а магията на материализма, окултните манипулации с електричеството и магнетизма. Някои окултни братства искат по този начин да свръхматериализират материализма. Поредица от такива братства, казва Рудолф Щайнер, „...много разпространена на Запад и в много разновидности, включва организации, които практикуват церемониална магия“ от най-лошия вид. Благодарение на нея в тези братства оказват определено въздействие **върху собствените си членове**, достигайки до физическото тяло. С помощта на определени магически действия те засягат церебралната система и системата на ганглиите. Това създава възможност за духовния свят „...да влияе върху хората, които участват в церемониални дейности. Това означава, че се създава възможност за **мъртвите**, заедно с други духове, да влияят на тези, които са впрегнати в такъв пръстен, създаден от церемониалната магия. И благодарение на това материализмът на нашето време се свръхматериализира.

Представете си, че човек не само в миросгледа, но с всичките си усещания и чувства е материалист. А на Запад има огромен брой такива хора. И тези материалистични усещания растат ли растат. След това човек получава желание да има влияние върху материалния свят не само докато е във физическо тяло, но и отвъд прага на смъртта... В днешно време има хора, чието привличане към материята е толкова голямо, че те се стремят към институции, чрез които да могат да се грижат за материалния свят, дори отвъд прага на смъртта... И това по същество са местата за определена церемониална магия.

С това бих искал да посоча нещо **изключително важно**. Представете си определен брой хора, обединени в оп-

ределено братство. Тези хора знаят: Ние бяхме предшествани от други хора, които са изразили толкова силни мисли за господство и власт, че животът им не е бил достатъчен, за да ги осъществят... За тях създаваме кръг и чрез това, което правим, чрез церемониалните магически действия, които предприемаме, те работят в нашите тела. Ето как печелим обратно по-голяма сила от тази, която вече имаме. Благодарение на това се оказваме в състояние да говорим с други, по-слаби хора, които стоят извън такива общества, и да упражняваме върху тях определена магическа власт. Когато произнасяме слово, когато държим реч, мъртвите действат чрез нас, тъй като сме подготвени за това чрез участието ни в действията на церемониалната магия.

Има голяма разлика дали човек участва честно в културния процес на нашето време и... от тази позиция изнася реч в парламента... или е въввлечен в кръгове, практикуващи церемониална магия и подсилен от импулсите за власт на определен починал, въз основа на тези импулси държи реч в парламента или пише вестникарска статия...“ (174; 20.1).

Втъкан в този вид манипулация, човек придобива един вид „безсмъртие“, ариманическо „безсмъртие“, което се постига благодарение на отказа, на отделянето от духовната еволюция и ще завърши с пълното разтваряне на човешката молада в сферата на подприродните сили. Невъзможно е обаче да се обясни нещо на някой, който вече е стъпил на този път. В същото време действията на такива хора са изключително вредни за цялото човечество. Рудолф Щайнер казва, че има много хора от този вид на Запад. Но дали тайният смисъл на случващото се и на Изток не ни се разкрива чрез неговите съобщения? Например значението на мумифицирането на труповете на лидери в страните от социалистическия лагер? Не са ли обозначени с тези мумии местата на окултни ложи, където се практикува церемониална магия от най-лошия вид?

Нека се запитаме какво представлява това гробище на Червения площад в Москва, тези ритуални, редовно повта-

рящи се национални тържества пред гробницата с мумията, в която, както пишат експертите, клетките запазват „естествената влага“, което дори древните египтяни не са могли да постигнат със своята окултна наука? Не е ли това „вечно“ политбюро едно братство, начело с „вечен“ генерален секретар, което заседава на Червения площад, където някои от членовете почиват в урни в стената, а другите, така наречените живи, няколко пъти в годината пред очите на милиони излизат от гробовете, т.е. от вратите на мавзолея⁶¹, и отиват при народа, като се изкачват отгоре на гроба, и жънат реколтата от всенародната обсебеност, умело разигравана на площада–капище? Ето защо в епохата на „либерализма“ е невъзможно да се премахне мумията от площада. Тя има специална адска сила, от което се нуждаят както левите, така и десните. И съвсем не е просто фраза това, което ни набиваха: Ленин и сега е по-жив от всички живи!⁶²

Да, така беше, и е. Силата на мъртвите управляваше чрез действията на наследниците на каузата им на Земята. И е безсмислено да се говори как някои от тях били по-добри, други по-лоши. Убийствата на „свои“ също имат окултно значение. Когато разстрелваха маршал Тухачевски, той доброволно викаше: „Да живее Сталин!“⁶³ Работата е там, че в церемониал-

⁶¹ Подземен тунел води от Кремъл до мавзолея.

⁶² През 70-80-те години е въведен обичаят, младоженците, които сключват брак, веднага да отиват в мавзолея, където им се разрешава да посетят мумията без да чакат на опашка. Московчани се шегуваха мрачно, че правото на средновековния господар на първата брачна нощ е подновено. Нека си представим какво са преживели душите на бъдещите деца, които вече са надвиснали над главите на родителите си, участвайки в такава популяризирана форма на ритуална магия, какъв шок е разтърсвал тези души, преди да влязат в земната сфера. Много антропософи, които идват от Запада, обичат да посещават мавзолея; там се водеха цели класове на валдорфски ученици, често без изобщо да си имат представа с какво си имат работа.

⁶³ И как да вика човек, който при потушаване на Тамбовското въстание е използвал отровни газове срещу селяните? Сега се опитват да го изкарат „евразиец“, борец за коренните интереси на Русия!

ната магия на „болшевиките“ е въведено нещо от ритуалите на древните инки, от техните ритуални убийства, което направи този ужасен феномен неразрушим. Неговите „основоположници“ – Ленин, Троцки, съпругата на Ленин и други „другари“, като милионера Гелфанд с прякор Парвус (т.е. „прост“), учили в западните братства, където са въведени в кръга на церемониалната магия: Троцки – в Америка, Ленин – в Цюрих. Без да разбираме това, всички приказки за произхода на болшевишката власт ще останат само повърхностни дърдорения, прикриващи истинското състояние на нещата⁶⁴.

Създава се много специална порода хора с помощта на церемониална магия, тъй като тук не става въпрос за подкуп или жажда за власт. Не, тя предлага решение на въпроса за смисъла на битието в неговата цялост. Надеждата за „ариманическо безсмъртие“, казва Рудолф Щайнер, „...живее днес в повече хора, отколкото си представяте – мисълта да си осигуриш ариманическо безсмъртие, която се състои в това, че човек не действа отделно, не действа индивидуално, а чрез

⁶⁴ В Западна Европа в момента се води дебат дали древните американци са извършвали ритуални убийства или всичко това е само спекулация на съвременната пропаганда, целяща да дискредитира древното население на Америка. Подобно на много други неща в бързо ескалиращата идеологическа борба в края на века, тази дискуссия е интересна с това, че показва колко повърхностни и неперспективни са екзотеричните знания за историческата и социалната реалност, които не искат да се съобразяват с духовните основи на живота. Културата на Древна Америка е била (което е съвсем естествено) не по-малко противоречива и трагична от културата на древна и съвременна Европа. Там съществували мистерии от различен вид. В някои от тях (на Таотл) всъщност са извършвани ужасни ритуални убийства на хора. Целият обществен живот, управляван от черните магьосници от подобни мистерии, е бил ужасен и напомня на диктатурите от 20. век. Но наред с тъмните е имало и мистерии на светлите богове, които се противопоставяли на тайните на злото, борили се с тях и по свой начин подготвяли американския континент да приеме посланието за Христос. Читателят ще намери изключително описание на мистериите на древна Америка в лекция на Рудолф Щайнер от 18 септември 1916 г.

инструмента на такива общества. Такива общности са **многобройни** и хората с определени степени, които са в тях, знаят: Чрез такова общество ще мога да направя безсмъртни в определен смисъл силите, които трябва да пресъхнат със смъртта, и те ще действат и след моята смърт. В същото време, чрез преживяването на церемониалната магия, хората стават толкова тъпи, че вече не се смущават от мисълта, която би трябвало да изплува пред душата им, способна да възприема подобни неща с истинска сериозност и достойнство. Защото в каквато степен се издигат... към ариманическото безсмъртие, в същата степен губят съзнание за другото, реалното, истинското безсмъртие.

Материализмът в наше време толкова е завладял някои души, че те не се срамуват да бъдат зашеметени и в действителност се стремят към ариманическото безсмъртие... Такива общества обикновено са организирани по такъв начин, че церемониалната магия да действа върху онези, които не подозират нищо и имат нужда да влизат в контакт с духовния свят чрез различни символни действия. Има много такива хора (очевидно те се смятат за редовни, духовно търсещи масони – авт.). Сами по себе си те могат да бъдат доста добри хора. Тях ги приемат в кръга на церемониалната магия и малък брой други хора, вплетени в този кръг, ги използват като инструмент. По този начин те търсят сила в света на мъртвите и получават ариманическо подкрепление; намират достъп до изоставащите духове от египетско-халдейската епоха, до нейните изоставащи ангели. Затова такива общества се стремят да въведат в социалния живот остатъци от 3-та културна епоха (174; 20.1).

И затова, ще добавим ние, комунистическите диктатури, които прибегват до церемонията по мумифициране на мъртвите, нямат нищо общо със социализма. Произходът на техния „социализъм“ може да бъде открит в древните империи на инките и ацтеките с техните черни магически мистерии на ритуалните убийства. На Запад всичко това също се случва, но

засега се крие зад кулисите на парламентаризма, свободните избори и т.н.

Що се отнася до тези, които създават церемониалната магия, майсторите на ложите, казва Рудолф Щайнер, не са толкова глупави, за да вярват в простата материя (такъв, между другото, е Ръорих – авт.). Но те са заинтересовани колкото се може повече от преминалите през ложата да останат приковани към нея след смъртта си, което увеличава силата на окултното общество. „Така че тези братства (като жреците на древен Египет – авт.) подготвят клиентела от душите на мъртвите, които остават в сферата на Земята“, т.е. губят възможността да преминат през възвишена духовна еволюция. За това на редовите, мързеливи братя, се представя теорията за висшите сили на природата, за магнетизма, електричеството, които уж са в основата на човешката умствена дейност. „Виждате ли – продължава Рудолф Щайнер, – *има по-висш материализъм, има материализъм, който не само отрича духа, но иска да го натика в материята... Виждате тук началото на нещо, което ще става все по-интензивно през следващите пет века*⁶⁵. *Злите братства са ограничени до това, но те могат да продължат работата си, ако нещата не им бъдат отнети. А те няма да им бъдат отнети, ако не се преодолее пасивността при изработването на духовнонаучен мироглед*“ (178; 18.11).

Четейки такива съобщения, е трудно човек да се въздържа от свързването им със съветската реалност. В крайна сметка всички те – десетките най-активни лидери на болшевишките жестокости, – погребани на Червения площад, наистина са тук и са обвързани с материалистичното окултно общество, като не могат да се откъснат от него. И възниква въпросът: могат ли и искат ли да унищожат този магически кръг тези, които стоят зад кулисите на перестройката – всъщност същите членове на

⁶⁵ Пет века от това, което имамхе 70 години?! А и ще се влошава, тъй като злото еволюира.

церемониалната магия? А какво ще кажете за новата идеология? В нея сега, под етикета на духовната свобода, буквално има обосновка на „висшия материализъм“, който сега не отхвърля, а „поробва“ духа. Виждайки това, е лесно да се разбере какво може да се очаква през следващите години в Русия.

Що се отнася до антропософското движение, пасивността се превърна в повсеместен факт. Ето защо, без да се церемоним, е необходимо да се разтърсят тези, които са заспали, да се даде отпор на тези сред нас, които, както се казва, са хванали антропософията за гърлото: тъмни майстори, задкулисни инспиратори, разпространители на лъжи. Нека не подценяваме мащаба на проблема: говорим за съдбата на човечеството. Никоя цена, платена за това, не може да бъде прекомерна.

Нямаме основание и следователно нямаме право да се заблуждаваме относно целите на ордени, братства и ложи, изпаднали в краен атаквизъм. Техните високоградуирани майстори знаят не по-зле от нас, че Христос е Бог, че всичко написано в евангелията е вярно. Но те си казват: ***Вече не искаме Христос да ни бъде водач***, който води през нормалния свят, искаме да имаме друг лидер, просто искаме да застанем в опозиция на този нормален свят. Такива хора, възпитани в духа на церемониалната магия, вярват, „...че светът на ариманическите сили е много по-силен духовен свят, че те преди всичко ще могат да продължат това, което са придобили, което са научили тук, във физическото тяло, че могат да направят безсмъртни материалните преживявания на физическия живот“ (174; 22.01).

Посочените майстори на ариманическото безсмъртие преследват целите си по различни начини. Като един от тях може да се посочи опитът на г-жа Безант да представи Кришнамурти за Христос във Второ пришествие. (В момента има няколко десетки фалшиви мезии; Московската телевизия ги интервюира.) Друг начин е догмата за непогрешимост на папата. От гледна точка на ранните църковни отци тази догма е богохулство. Но от определена окултна страна се разбира, че това е необичайно ефективно средство за пробуждане на

антихристиянската вяра, средство за отклоняване на хората от пътя на нормалното християнско развитие.

Третият начин е изкривяване на съотношението между националното и индивидуалното. „Христос умря за *индивидуалния човек* – казва Рудолф Щайнер. – Това е най-важното нещо в Мистерията на Голгота. Христос трябва да направи важно действие в петата... а също в шестата следатлантска епоха. Той трябва тук, на Земята, да стане помощник (за хората) в преодоляването, в последното преодоляване на всичко, което идва *от националния принцип*“ (174; 22.01). Тези братства, воюващи с Христос, прокламират принципа на националното самоопределение. Това всъщност се прави от самия Ариман, който, както съобщава Рудолф Щайнер, е бил инкорпориран (тоест не е бил vyplътен изцяло, но и не е просто инспиратор, а сякаш е замествал човешкия „аз“, избутвал го е настрани) в Удроу Уилсън.

Това, което се случва сега в бившия Съветски съюз, в Югославия, е пряко продължение на програмата на Уилсън. Не само нации, но дори и много малки национални групи се капсулират в тесния национален егоизъм, с което се издига вал по пътя на следващата, славяно-германска културна епоха. В същото време се парализира развитието и на съзнателната душа.

Все по-насилственото расово смесване на народите в Европа се очертава като нов фактор за унищожаването на културата на съзнателната душа, сякаш като ново острие на различен „кинжал“ в сравнение с „кинжала“ на уилсънизма. Един ден расовият принцип ще бъде преодолян сред човечеството. В съвременните кръсъци за борба с расизма няма дори намек за искрено желание да се защитят правата на индивида, а само желанието изкуствено да се предвиди бъдещето, за да се изключи нормалното му, здравословно идване. На същата цел служи и насърчаването на истинския расизъм и създаването на доктрини за расово превъзходство в областта на индивидуалните права. Всичко това са рецидиви на стария импулс на Гондишапур в нови варианти.

Особено мощен начин за пряко магическо действие на ариманическите братства по света е *разпространението на лъжи, които действат като истина*. Повечето антропософи също са безсилни срещу него. Хората охотно следват потока от дълбоко вкоренена масова пропаганда и станалите обичайни мнения, представи и преценки. И тъй като те вече са *влезли в етерното тяло*, хората се възмущават и дори побесняват, когато им се представят факти, които изобличават *лъжите, станали част от тяхното същество*.

Тук трябва да говорим за съвременната преса, за масмедииите. Рудолф Щайнер директно нарича пресата „черна магия“ и казва, че има много редакции (сега очевидно трябва да кажем: преобладаващото мнозинство), които имат „две врати“: една порядъчна врата и една плъзгаща се врата; през порядъчната се влиза в редакцията, а през плъзгащата се – в някое окултно братство (173; 26.12). А там знаят, че в лъжливите представи е заложена голяма окултна сила, ако хората вярват в тях. Затова за много неща, които се публикуват в света днес, не трябва да се питаме: какво иска да каже този или онзи автор, а кой плаща за това или онова мнение? (174; 22.01).

Обаче и тук врагът на човечеството е станал толкова усъвършенстван, че открито повтаря същите думи, които е казал Рудолф Щайнер. Защото именно на този принцип съветските идеолози оценяваха всичко, което се публикуваше на Запад. Но те го правеха, като самите бяха пронизани от лъжата, изцяло платени служители на господстващата идеология, в която самите те не вярваха. Ето как техниката на лъжата се усложнява в наше време.

Откровените лъжи сега са рядкост. Най-често хората лъжат за всякакви неверни факти. Също така се случва лъжливо да се опровергават лъжите за лъжата. Опитай след това да обясниш на хората какво всъщност се е случило!? И ако това състояние на нещата се развива навсякъде, направо можеш да изпаднеш в отчаяние. Изход от ситуацията може да има само ако преживеем проблема с общата криза като наистина много

сериозен. Само, както се казва, ако гледаме по на едро, се разкрива висшият му смисъл. Той е в това, че „...**именно по време на най-голямата съпротива християнството ще развие своята голяма сила!** И в борбата срещу опита за елиминирање на душата отново ще се намери силата отново да се признае духът“ (175; 27.03).

„Този импулс на Мистерията на Голгота е и спасяването на света от материализирането на душата. Какъв ще бъде пътят на самия Христос, лежи изцяло извън волята и намеренията на хората. Никой човек, каквото и знание да притежава, никой посветен няма влияние върху това, какво ще извърши Христос, което в 20. век води“ ...до Неговото Второ пришествие. „Христос в етерна форма пребивава в сферата на Земята“. И за хората въпросът е в това как да се отнасят с Него. „**Върху появата на Христос** никой няма каквото и да е влияние, дори да е най-могъщият посветен. То ще стане. Моля да го запомните – призовава Рудолф Щайнер. – Но могат да се вземат мерки това **появяване на Христос да бъде прието по различни начини и да има различни въздействия**“ (178; 18.11).

Посочените братства правят всичко възможно Христос да премине през 20. век незабелязан, така че „...Неговото пришествие, като етерна индивидуалност, да остане незабелязано от хората“ (178; 18.11). За това се организират световни войни, революции, създават се финансови кризи, възникват уилсънизми, ленинизми, троцкизми, хитлеризми, сталинизми и много други „изми“ чак до тенденциите в масовата култура. Всички те през нашия век не възникват сами по себе си, тъй като **естественото развитие на културния, духовния и историческия живот е било прекъснато**. Това се случва за първи път и хората не искат да го видят. Мощни окултно-политически сили правят това с цел „...**сферата на влияние, която чрез Христос трябва да влезе в 20. и следващите векове, да се завладее за друго същество... което никога досега не се е появявало в плът по никакъв начин... И всички дейности с мъртвите и т.н. ...в крайна сметка се свеждат до една**

цел: да се откъснат хората от Христос, преминал през Мистерията на Голгота, и да се представи другата индивидуалност (Ариман) като господстващ на Земята. Това е съвсем реална борба... борба за поставяне на друго същество на мястото на Христос в хода на човешкото развитие за цялото време, оставащо до края на 5-та следатлантска епоха, а също за 6-та и 7-та епоха.

Задачата на здравословното честно духовно развитие се състои в това да се премахне, да се унищожи такъв стремеж, който *е силно антихристиянски*. Само с *ясно разбиране* може да се постигне нещо тук. Защото онова друго същество, което тези братства искат да направят господстващо... **те също ще го нарекат „Христос“**... Който само повърхностно наблюдава живота, който се занимава само с външни дискусии за Христос, за проблема с Исус и т.н., не вижда дълбините. Всичко това е само мъгла, дим, който се пуска в очите на хората, за да ги отвлече... от това, в което е същината на нещата“ (178; 18.11)⁶⁶.

⁶⁶ Тази тема изисква по-нататъшно задълбочаване, като се вземе предвид опитът на нашите дни. Например има едно послание на Рудолф Щайнер, което може да обясни много неща в областта на така наречените „аномални явления“ и да покаже по какъв начин ще се движи техницизмът. „Другата страна – казва Рудол Щайнер, – която иска да замени Христос с Антихриста, развива желание да се възползва от това, което действа особено силно чрез материалните сили... духовно. От тази страна се стремят да използват предимно електричеството или по-скоро земния магнетизъм (особено силен в Америка – авт.), за да предизвикат определени действия по цялата Земя. Посочвал съм как силите на Земята се издигат в това, което е наречено човешки двойник. Да проникнат в тайните на тези сили, за да използват земния магнетизъм в неговата двойствена природа, като северен и южен магнетизъм, с цел да разпространят управляващи сили, които действат духовно по цялата Земя – към това се стремят американците... От определена посока на небето постоянно действат духовни същества; необходимо е само (според братствата) да поставим тези духовни същества в услуга на земния живот и тогава... духовните същества, действащи от Космоса, ще започнат да съобщават тайните на земния магнетизъм във връзка с три неща: зачеването, здравето и удължаването на живота. С помощта на

Съвременни проповедници, като Били Греъм, събират многохилядни аудитории, всъщност само за да се шегуват с Христос, предизвиквайки феномена „опростяване на духа“, като правило, не без елементи на масова сугестия. Ситуацията в антропософското общество далеч не касае само речите за Христос. И тук далеч не всеки, който споменава Неговото Име, служи на Христос. Хора без излишни пристъпи на съвест спекулират с най-свещени неща в името на моментна печалба, укрепване на престижа и прикривайки съвсем други намерения. Затова дремането в клоновете и сляпото следване на онези, които в нашето движение взимат властта в ръцете си, по никакъв начин не ни спасява от подчинението на супостатите.

При общуването с хората, също и сред нас, е необходимо да разберем поне две неща: първо, че „е почти безполезно да се говори с онези, които днес са разглезени и объркани в определени окултни братства“ (172; 26.11); второ, „...днес страдаме от факта, че за върха се избират най-лошите хора. Това се отнася до развиването на правилното усещане за реалност и здрав човешки разсъдък: да се *вглеждаме с разбиране в тази селекция на най-лошите*“ (185-а; 24.11).

В нашето общество и движение трябва да направим нещо на всяка цена, за да имаме най-добрите хора на върха.

такива неща човек може да действа много ефективно в духа на груповия егоизъм. Въпросът е само да има съмнителната смелост за такива неща, която в някои кръгове вече я имат!“ В противовес на това, задачата на здравата наука е да намери някои сили, които идват към Земята от Космоса от посоката на Риби – Дева (хоризонта). Тъмната наука се ориентира по посоката Стрелец – Близнаци (вертикалата) и поставя тези сили в услуга на двойника и т.н. (178; 25.11). Въпросите на парапсихологията, „пси-оръжията“, „уфологията“ – всички те гравитират към горното съобщение на Рудолф Щайнер, но кой антропософ е способен и желае да ги осмисли в такава светлина? А работата се отнася именно до Второто пришествие на Христос.

Централна Европа

Три основни духовни течения, които, идващи от древността, „се вливат“ в епохата на съзнателната душа, постепенно придобиват тясна и всеобхватна връзка, така да се каже, с географската и демографската структура на Европа. Католицизмът изгражда своята твърдина сред романския свят; в англосаксонския свят възникват „народите на ложите“; Централна Европа, немскоезичните народи, стават пазители, попечители на същностното ядро на езотеричното християнство. Сред тези народи е пазителят на Граала Парсифал, както и поетът, който възпява светото братство – Волфрам фон Ешенбах⁶⁷. С началото на епохата на съзнателната душа Християн Розенкройц полага основите на новите християнски мистерии именно в Централна Европа. От импулсите на езотеричното християнство на външния план на културата на немскоговорещите народи се ражда гьотеанизмът, ражда се колосална философска школа. И накрая тук възниква антропософията.

Духовният облик на Централна Европа е поразителен с величието си. Когато европейската част на човечеството узрява толкова много, че субстанцията на космическата интелигенция се спуска от небето на Земята, немските схоластици, на първо място Тома Аквински и Алберт Велики, стават нейни получатели. В паралелен поток зрее християнството на вътрешния, духовен път. Неговите най-значими представители са немските мистици Майстер Екхарт, Таулер и др. След това се появява колосалното музикално изкуство от Бах до Вагнер, естетиката на Шилер, поетичната наука на Гьоте и много дру-

⁶⁷ Дори в езотеричната традиция на французите лесно се проследява преобладаващата роля на древногерманския, а не на латинския елемент. Що се отнася до Малори, авторът на рицарски романи, който възпява кръглата маса на Артур, опитът му да замени Парсифал с английския рицар Галахад не издържа на никаква критика в духа на духовната наука.

ги.

Започвайки да изброявате духовните плодове на Централна Европа, рискувате да се задавите от възторг, защото това е цял свят, грандиозно откровение на най-висшите сфери на духа, опосредствано от човешкото творчество, основано на индивидуалното азово съзнание. Но един вид учудване се сменя с друг, полюсно противоположен на първия, когато от представителите на самите немскоговорещи народи чувате изявление, направено почти с вътрешно удовлетворение, че най-после германската история е написана правилно и изглежда като „книга на престъпленията“!

Такъв извод подпечатва пълната и безусловна **духовна капитулация** на Германия и целия немскоезичен свят. Но в такъв случай, нека бъдем последователни и изключим от всички музикални концерти не само Вагнер, но и другите „тевтонци“ като Бетовен, Бах, Шуман и Вебер. В историята на философията да се откажем от тези, които **вече** са квалифицирани не само като „тевтонци“, но и като „националисти“, едва ли не предтечи на националсоциализма – Хегел, Фихте и т.н. Какво остава тогава? От какво тогава ще бъде лишен духовният живот на човечеството? **Тогава ще настъпи значително „опростяване“, „понижаване“ на човешкия дух! Следователно с отношението към Централна Европа сега се провървява степената на враждебност към индивидуалното съзнание, към самия феномен на „аза“.** Тази враждебност е толкова широкообхватна, толкова много е направеното от нея, че не е необходимо да се мисли, за да се направи пълният ѝ анализ на двадесет-тридесет страници и на негова основа да се покаже нейната същност. Но изобщо не е необходимо – не е и най-важното – да се занимаваме с външната ѝ страна, външния ѝ израз. Същността на въпроса може, **ако има желание**, да бъде разбрана, като се проникне с помощта на духовната наука до прафеномена на тази вражда.

Говорейки за историческата симптоматология, Рудолф Щайнер не прави ценностни преценки. Той само описва, ха-

рактеризира окултно-политическите феномени и най-важното – учи ни на метода на тяхното познаване. Те винаги съдържат някаква правомерна част, обусловена от световната карма, от задачите за развитието на свободния дух и т.н. За ученика на духовната наука е важно винаги да остане реалист: да нарича бялото бяло, а черното черно. В този подход няма критика. Ако дори за самия Бог Рудолф Щайнер казва: „Христос нито мрази, нито обича неправомерно“, тогава и ние няма да приемаме нашето люлеене от ненавист към неправомерна любов и обратно за добродетел.

За да се разбере цялата трагедия (а не „книгата на пресъпленията“) на Централна Европа, първо трябва да се разбере естеството на формирането на най-висшия член на душата – съзнателната душа – и свързаната с нея поява на самосъзнаващия се, автономен „аз“.

В духовната история на човечеството отделните нации могат да бъдат оприличени на човешки индивиди, обединени в едно или друго общество. И както няма *духовно равенство* сред хората, когато те си взаимодействат, така го няма и сред народите. Само идеологическо лукавство е, когато се говори за духовно равенство на всички хора и всички народи. Към него се прибягва, за да се скрият всички дейности, които подкопават принципа на равенството в неговата правомерна сфера – *правната*. А когато се започнат и разговори за икономическа и политическа свобода, вече никой не е в състояние да разбере смисъла на случващото се, включително и тези, които изглежда са направили духовната наука основа на живота си. Антропософите понякога попиват предразсъдъците на нашето време дори по-интензивно от хората, които живеят без духовно познание, което се отнася изцяло и за въпроса за германската история и съдбата на народите от Централна Европа.

Съвсем наскоро централният вестник на Антропософското общество „Гьотеанум“ публикува статия с язвителното

заглавие: „Отново историята на избрания народ“⁶⁸. Става дума за германците и наред с другите неща има такава, както ми се струва, невъзможна във всички отношения фраза: „За човек, причастен към съвременната крачка в азовото развитие, принадлежността към „избрания народ“, т.е. към германците и австрийците е нещо, предизвикващо срам и чувството, че си в затвор.“

Нека си представим за момент, че това изявление ще бъде прието като ръководство за действие от всички, които го споделят (а това, може би, са двама от трима членове на Обществото). Какво тогава ще трябва да направят? Незабавно да напуснат „затвора“ и да измият „срама“ от себе си; да си сменят гражданството, да научат друг език и да посветят остатъка от живота си на организирането на нов кръстоносен поход, който да изтрие от лицето на Земята злодейското племе. Ако не емигрирате, то поне цялото семейство трябва да се запише в „червените бригади и т.н. Например ние в Русия, казвайки „не“ на болшевиизма (макар да бяхме достатъчно умни, за да не го идентифицираме с руския народ), направихме точно това. През първите месеци на войната германската армия беше посрещната с хляб и сол, вярвайки, че външната инвазия е по-добра от вътрешната; през 60-80-те години хората търсеха всяка възможност за емиграция. Тъй като привържениците на горното съждение не правят нищо подобно, а напротив, продължават спокойно да водят богат живот в „затвора“, да получават, криейки „срама“ си, заплати, за които 3/4 от човечеството никога не е мечтало, добре да се хранят с органични продукти и т.н., какво да кажем за тях? Същото е, което сега казваме за болшевишките агитатори, които преди революцията си деряха гърлата най-силно от всички, осъждайки Русия като „*затвор* на народите“, в който достойният човек се „срамува“ да живее, а когато завзеха властта, превърнаха цялата страна в концлагер.

⁶⁸ „Das Goetheanum“, No 46, 1992, 5. 487-489.

Неслучайно се спрях на този епизод толкова подробно. Сега стигнахме до тема, която може да бъде обсъдена само с много ограничен брой хора. Другите тук или внасят безотговорни глупости, или са заети с фабрикуване на различни методи за психологическо въздействие, което напълно лишава хората от здрав разум, когато се докоснат до „проклетата“ тема. В резултат на това *тук сме изправени пред феномена на масовата психоза, който премахва всякаква „причастност към съвременната крачка в азовото развитие“*. Никой обаче няма право да бъде лишен от *това* участие и затова остава само едно: със спокоен ум да се ориентира в загадъчния феномен.

Преди всичко нека отговорим на въпроса: какво трябва да се разбира под това, да бъдеш „избран“? Ако говорим за развитието на съзнателната душа, тогава за такава задача от мировото ръководство са *избрани* англосаксонските народи. За подготовката на настъпващата епоха на духа-себе са *избрани* славянските народи. Изборът на германците е свързан със задачата да се развие „азът“. И всеки здравомислещ човек може да каже само едно: Дай, Боже, всеки народ да изпълни своята избраност, своята мисия до края!

В древността израилтяните били *избрани* да подготвят влизането на Бог в човешко тяло. Древните гърци били *избраният* народ за разсъдъчната душа, след което римляните станали такива. Последните направили много зло по света; не хората, разбира се, а лудите цезари, декадентската римска върхушка; обаче си спомняме основното нещо, че римляните са родили концепцията за гражданското право, която сега е станала достояние на всички народи.

Във всяка култура има народи, които решават основните задачи, и народи, които решават вторични задачи. При това *„всеки отделен народ и всички отделни малки остатъци от народи... имат своите специални задачи.“* (121; 16.06).

Както в случая с отделните хора, всички народи и дори раси не могат постоянно да бъдат на едно и също ниво в решаването на проблемите на развитието, тъй като някои от тях са решавали тези проблеми в миналото, други са узрели за решаване на актуални проблеми едва сега, а трети се подготвят да направят техния съществен принос за духовното развитие на човечеството едва в бъдеще. При това „изостават расите, изостават народните общности, но душите (на хората) преминават (чрез инкарнациите) от една раса в друга“ (104; 21.06). В границите на инкарнацията човек има право да си каже: „**Чрез моята карма съм свързан с моята националност, защото това е част от моята карма**“ (174; 7.01). И сега лесно разбираме колко абсурдна и безсмислена е цитираната по-горе статия от „Гьотеанум“. Но тя е само частица от айсберга, с която сега ще се занимаем.

Въпросът за кармата изисква внимателно разглеждане. Тук трябва да знаете точно какви архангели или други духовни същества водят тези или онези народи, какви задачи в общочовешки план се решават от висши йерархични същества и дали всички те са в правилния темп на собственото си развитие. Не бива да се забравя колосалната разлика между човека и съществата на йерархиите, духовете и душите на народите, от които чрез посредничеството на ангелите на всеки от нас се прехвърля съдържанието на индивидуалните ни отговорности пред нашия народ и неговия дух-водач (121; 9.06).

Вкоренен в народа само от едно възплъщение, човек едновременно носи и повече, и по-малко от онова, което духът на народа може да му даде, от което следва, че е възможно и необходимо да се преодолее националното, и най-вече кръвното родство (има нации, при които расовото дори е по-силно от националното), но само като се **надрасне**, по пътя на **съпреживяването на общочовешките интереси като национални**, а след това и като свои лични. Накратко, човек трябва да порасне, за да стане интернационалист, и то не според марксисткия, а според духовнонаучния метод. Рудолф Щайнер го

описва по следния начин: „Англоамериканизмът има талант за космогония, Европа – за свобода, Изтокът, Азия има талант за алтруизъм, за религия, за изграждане на социално-икономическа система. Тези три настроения трябва да бъдат слети в една сплав в цялото човечество. Трябва да станем хора на света и да действаме от гледната точка на такива хора“ (191; 10.10). Както виждаме, задачата не е лесна, тя наистина е посветителска. Нашите доморасли интернационалисти нямат представа за това. Но поне да разберат, че никой никога не е решавал световните проблеми чрез обиди и поощряване на неврастенията.

За да се реши задачата със собствената карма, вкоренена в националното, е необходимо да се съчетаят самопознанието и етнологията. Чрез самопознанието, обективирано в историята, човек стига до съзнателната душа. Затова онези сили, които се противопоставят на развитието на епохата на съзнателната душа, по всякакъв начин фалшифицират историята на народите. По този начин формирането на самосъзнателната личност особено ефективно се изкривява. Формира се специална, многобройна прослойка от, бих казал, „лумпен-интелигенция“, обработена от сугестивното действие на медиите, от исторически лъжи, фанатични в собствените си пристрастия, управлявани от волята на някой друг. Слой, изключително опасен за духовното развитие на цялото човечество, в който участват огромен брой млади хора. Той е разделен на две части и в своята разрушителна дейност работи от две страни. От една страна, там се провъзгласява: кръвта и земята над всичко! Някой същевременно пояснява: Да, това е така, но не всички народи имат право да го кажат. От друга страна, оплюва се всичко национално. От подобни „лумпен-интелектуалци“ например може да се чуе: „Аз самият съм германец, но мразя този кучи народ!“⁶⁹

И в Русия сега всяка добра дума за националната култура се разглежда като признак за принадлежност към „руския на-

⁶⁹ Цитирам конкретно изказване на един „антропософ“.

цизъм“. Следователно нормалните хора са принудени да мълчат, а необолшевиките са единствените говорители на националните интереси, което изглежда напълно устройва левите, които се наричат демократи, тъй като сега всички са станали „диалектици“.

По този начин истинският въпрос се крие не в абстрактната „избраност“ или „неизбраност“, а в точното знание за това какво е избраност. Що се отнася до германците (тъй като сега говорим за тях), нека послушаеме Рудолф Щайнер, който много се е занимавал с този въпрос⁷⁰.

С цялата определеност той казва: „Германците са авангардът на шестата подраса (т.е. бъдещата, славяно-германска културна епоха – авт.) и тази мисия трябва да бъде постоянно все по-осъзнавана.“ – Не е ли това избраност? Но, ще ни кажат, четете по-нататък и сравнявайте с това, което германците са направили през 20. век. А по-нататък стои: „Те трябва да го правят с цялото смирение... Те трябва да се задълбочат в собствените си идеалисти... Четете вашите велики идеалисти: Й. Г. Фихте“ и т.н. (246; стр. 85)⁷¹.

Трябва да се признае, че германците не четат своите идеалисти. В процеса на следвоенното „превъзпитание“ им беше внушена идеята, че трябва да се срамуват от тези идеалисти, че са използвани, и не без основание, в идеологията от националсоциалистите. Това е първоначалният постулат, който трябва да се приеме преди всичко, *преди* да се обсъждат въпросите относно различни видове вина. Не е нищо повече от идеологически трик, когато се подхвърля небрежно: Е, да, имали са нещо в миналото, но... и след това следват обвинения, които се свеждат до мисълта за „срама“ и „затвора“, която беше дадена

⁷⁰ Както вече предупредих, аз формулирам духовнонаучно кредо, което изразява само квинтесенцията на засяганите проблеми. Но в случай на нужда, всеки от тях може да бъде разкрит с всякаква степен на детайлност и конкретност.

⁷¹ И Рудолф Щайнер добавя: „Така гласи словото на Майстора“. Надявам се антропософите да разбират какво означава това.

по-горе.

Самата същност на германския народ е обявена за пресъпана и следователно за какви плодове от неговия дух можем да говорим? Това е главното в световната идеологическа постановка по отношение на германците. За всичко останало – за вините – се говори само като факти, потвърждаващи основния извод. Но той е напълно неверен. Настоява се за него поради това, че не искат да позволят настъпването на следващата културна епоха. И всеки, който споделя тази идеология, волно или неволно, работи срещу развитието на човечеството. В наше време има много хора, които са готови да продадат духовното си „първородство“ за паница леща⁷². Такива са плодовете на релативизма и агностицизма – последните заключения, достигнати от науката и етиката. Но заключенията на духовната наука са различни. И ние говорим за тях.

На германската същност, както казва Рудолф Щайнер, е свойствена подвижността, което се обяснява с особената ѝ връзка с нейния дух на народа. Но това е и причината, поради която другите народи почти не разбират германците. С по-дълбоко познание другите народи ще разберат, че това, което мразят, представлява добрите качества на германския народ; те са трудни за разбиране само защото не са съвсем обикновени, а всичко необичайно предизвиква антипатия.

Рудолф Щайнер споделя мнението на Ернст Ренан, което той е изказал пред Д. Ф. Щраус през 1870 г.: „...историческата роля на Германия е от най-голямо значение.“ Но Рудолф Щайнер разбира в какво време живее и е принуден да даде следното обяснение: „Могат да кажат, че изразяващият такива мисли за Германия... говори като немски шовинист... Ако обаче нямаше причина да се изкажем похвално за немската същност, тогава нямаше да ги има и тези лекции“ (157; 16.03) С други думи, Рудолф Щайнер има смелостта да нарече бялото бяло, а

⁷² Сравни с Битие 25:19-34, където Исав продава правото си на първородство за паница леща на брат си Яков – б. пр.

черното черно, което не му е било простено в миналото, не му прощават и сега.

Трябва също да се изясни какво точно е имал предвид Рудолф Щайнер, когато говори за немската същност. Да започнем от самото начало. Както вече казахме, в Централна Европа, в резултат на голямото преселение на народите от сибирския регион на Запад, възниква объркване. „От дълго време – казва Рудолф Щайнер – се счита за обичайно да се нарича немският народ представител на тази обърканост. Народите от Запада отмъщават на този народ, като дори не искат да го наричат с името, с което той самият се нарича и което изразява нещо дълбоко инстинктивно. Немците се наричат тевтонци, алемани, германци, но просто не могат да свикнат да изговарят на западните езици думата „Deutsch“ (Дойч), въпреки че именно това име е дълбоко свързано със същността на този народ“ (174; 22.01). Причината за това поведение, както и за много други неща, се корени в това, че от Централна Европа на няколко лъча в различни посоки излизат потоци преселници и поради естествени причини и свойствата на психологията на формирането на народите, застават в опозиция на центъра.

При разселването на народите централноевропейският импулс се проявил първо в това, че започнали да се формират два кръга на интереси. „Единият бил широко представен от абсолютно безразличните към това, което правят определени рицари, и които искали само едно: да обработват парче своя земя, да извършват търговия и да развиват занаяти. Другият кръг от интереси се основавал на професионалното отношение към войната. Интересите на земеделците и занаятчиите постепенно влизали все повече и повече в конфликт с интересите на рицарството. По тази причина възникнали свободните градове, в чиито жители се развило силно чувство за свобода и разбиране за стойността на другия човек“. В селските райони царувало правото на юмука и дивотията (51; 20.12) (което е много подобно на нашето минало). „В битките, които градовете водили срещу князете и рицарите за своята независимост

и свобода, не е изразено нищо друго освен борбата на свободната личност“ (51; 18.10). Такова е било германското средновековие.

Имало е дълбока разлика между средновековните германски бюргери (т.е. жители на градовете (в Русия по някаква причина тази дума получава пренебрежителен оттенък) и аристокрацията. Ако първите са били потомци на онези атланти, които отишли на изток с Ману, носейки импулса на предстоящата християнска трансформация, вторите утвърждавали в себе си „нещо от древната душевна дивотия и душевна примитивност на народа на nibelungите“, изостаналите хора от епохата на древна Атлантида (Нибелхайм).

В новото време към хората, които надживели в себе си в упадъчна форма древния характер на nibelungите, „...на първо място принадлежи всичко, което било съдържание, човешко съдържание на дома на Хабсбургите. *Никой няма да разбере трагедията на случилото се (през 20. век), ако не вземе предвид подосновите на събитията*, че в продължение на векове централноевропейската част на човечеството, която се движи напред, е била регулирана и контролирана от друга част, която запазва в себе си в упадъчна форма душевния характер на древните диви nibelungi... Тези части живели през миналите векове една до друга като две различни раси, може би дори по-различни от две различни раси. Човек трябва да има смелостта да вземе предвид подобни подосновни на историческите събития“ (190; 12.04).

Но човек трябва да има още повече смелост, както и липса на предразсъдъци, за да разбере, че новата *аристокрация на ложите* сега замества старата съсловна аристокрация в света. Под прикритието на процеса на демократизация, казва Рудолф Щайнер, който върви от 16. век, нараства желанието на малцина да постигнат господство над цели нации. Материалистичният образ на света, какъвто е създаден от науката, го превръщат в социален образ на света (от Хекел се върви към Маркс). Цялата европейска и американска култура не иска да

знае нищо за връзките на Земята с духовните сили на Космоса. Това знание иска да го запази за себе си специалната каста от високоградуирани членове на тайните окултни общества, което я прави подобна на кастата на древните египетски жреци. „Тази каста се надява, че ще бъде по-лесно да властва над народите, изпаднали във варварство с помощта на материализма“ (201; 9.05).

Целите от този вид са изключително далеч отиващи. Рудолф Щайнер казва, че още в наше време се създават предпоставките за разделяне на човечеството на две раси: зла (черна) и добра (бяла). Черната се формира от всички, които не могат да преодолеят материализма, магията на материализма. В наше време старата конфронтация между атавистични елементи, останали от далечното минало, и онази част от човечеството, която решава новите проблеми на развитието, се повтаря, но на много по-опасно ниво. На мястото на аристократите-нибелунги сега застават аристократите-пазителите на сугестивни ритуали и култове от 3-та и 4-та културна епоха. За такава аристокрация е особено важно да „стъпи на шията“ на три народа: англичани, немци и руснаци.

Англосаксонците, напускайки Централна Европа, не вземат със себе си наследството на нибелунгите и затова успяват да развият инстинкт за изработването на съзнателната душа, а заедно с това и тенденцията да се занимават с политика, което се оказва своеобразен подводен камък за тях, който е причината да заседнат в материализма, както вече споменахме. Това, което се прави с руснаците, е видно за всички. Остава впечатлението, че само немскоезичните народи все още могат да окажат поне известна съпротива срещу упадъка на цивилизацията. Но те са разкъсани от мощни противоречия. Колко грандиозно, според Рудолф Щайнер, са разкрити характерните черти на централноевропейския живот в контраста, където, от една страна, имаме цвета на духовния живот на 18. век – Клопшток, Лесинг, Хердер, Шилер, Гьоте, от друга – цялата упадъчност на наследството на нибелунгите, изразена във

Фридрих Велики.

„От 1200 година до 20. век луциферическият елемент се развива по естествен начин в Централна Европа, като останалата дивотия на нибелунгите...“ Да разгледаме това във връзка „...с ариманическият елемент на съвременния индустриализъм, технология, капитализъм... През последните десетилетия на 19. и първите десетилетия на 20. век възниква взаимодействие между индустриализма и старото земевладичество, старото юнкерство... Това довежда Централна Европа до залез, възниква брак между индустриализма и териториалното господство, възниква политическото управление на Централна Европа. Този брак се изправя като гигантско препятствие пред немците по пътя на изпълнението на тяхната мисия“ (190; 12.04).

От духовното отслабване на Централна Европа веднага се възползват окултните сили на Запада. Започва работа по унищожаването ѝ. Тази работа трябва да се бъде разбрана като *водена както отвън, така и отвътре*. Какво има вътре? „Домът на Хабсбургите – казва Рудолф Щайнер – е старото Средновековие и, за съжаление, е изцяло свързан със старото средновековно *романство, с католицизма*, ...който чрез контрареформацията отново оживява или поне прилича на жив“. А по-нататък на разпадащото се царство на Хабсбургите се противопоставя „...нещо съвсем модерно... пруско-хенцолернското кайзерство, представляващо *американизъм в немска същност*, уилсънизъм преди Уилсън... Това трябва да се проучи, за да се разбере какво се случва и *какво друго ще се случи*“ (185-а; 15.11). (Нека запомним добре това „ще“).

Това е нашият свят. Но никой не иска да изучава нищо, включително членовете на Антропософското движение. Стана неизгодно! Могат да те накажат, да ти съсипят кариерата. По-лесно е да се приемат готови версии и да се кима в знак на съгласие. Може би на нашия век му стига просперитетът. И затова: Долу всеки нарушител на спокойствието!

Следователно проблемът възниква не защото липсват

исторически факти или че някой изразява погрешно мнение (погрешните преценки се опровергават чрез научен анализ), а поради яростното потъпкване на всеки опит да се разбере истинският смисъл на германската история (и на всяка друга, но за германската това изпъква). Опитват се да заглушат самия Рудолф Щайнер. Както се казва, започват да му пускат кучета както отляво, така и отдясно, когато той започва да говори за историческата симптоматология. Но поставената от него задача на познанието става още по-актуална в края на века. Затова ние – наследниците на работата, започната от Рудолф Щайнер – ще я решаваме, независимо къде живеем по света.

Германската история е толкова фалшифицирана, че може да се сравни, може би, само със съветската история. Но на германците не им позволяват да коригират официалната историческа версия, официалната доктрина. Веднъж имах възможността да чуя един берлински антропософ да казва: С нас, немците, постъпват като със снопче клонки: вземат го и го чупят; след това вземат още едно снопче и пак го чупят. Вземат трето, но то не се чупи. А! – казват – това са нацисти!

Ситуацията се усложнява от факта, че до истината често се докопват тези, които наистина биха искали да реабилитират националсоциализма. И тогава за левите не е никак трудно да потвърдят забраната си за отклоняване от официалната историческа версия, а непослушните да се преследват по съдебен ред. Удивително е, че буквално същото се правеше в Съветския съюз. Малко неща се промениха в епохата на перестройката, смениха се само методите за фалшификация. Ситуацията, може да се каже, е просто безнадеждна. Може би само антропософите, и то само **в собствената си сфера**, биха могли да възстановят истинския ход на историята на своите народи, но изглежда всичко тук е ограничено само до една възможност. Ще я използваме ли?

Рудолф Щайнер с много примери показва как се фалшифицира не само историята, но и целият духовен живот на немците. „Нека се обърнем – казва той – към толкова изкри-

вявания сега на Запад Фихте, към неговата „Реч към немската нация“. Каква беше целта на Фихте? Самовъзпитанието на немския народ! ...немците трябва да разберат, че сами трябва да направят така, че да им е по-добре... Както от безобидната национална песен „Германия, Германия над всичко“, в която не се преследва никаква друга цел освен любовта към родината, където са изброени частите на страната, се прави гротеска (да не забравяме пък какво се случи с тази песен след Втората световна война – авт.), така може при желание да не се разбере и Фихте, тъй като той започва своята „Реч към немската нация“ с думите: „Говоря просто на германците и за германците“. Защо го казва? Защото Германия тогава е разделена на малки отделни държави и Фихте не се обръща към швабите, към олденбургците, австрийците и т.н., а към германците“ (174; 8.01). Нека добавим тук, че Рудолф Щайнер смята патриотизма и любовта към родината за здравословно чувство, което няма нищо общо с национализма, и въз основа на учението за водещите народите архангели, той обяснява защо това е така.

От Рудолф Щайнер са дадени безценни знания на историците и занимаващите се с етнология за същността на германската нация като такава и във връзките ѝ с други нации. Например в една лекция той казва: „Италианският дух на народа гледа назад към миналите си преживявания, както египетско-халдейският дух на народа; той потъва с духовната си същност в египетско-халдейския дух на народа, както ние потъваме в тялото при пробуждането, когато добиваме нашето самосъзнание.“ „Във френската душа на народа оживява Древна Гърция, нюансирана от Рим.“ Затова Волтер е сух разум, пронизан от душа, от характер, а Молиер е душа, пронизана от разум.

„Сред другите народи – четем по-нататък при Рудолф Щайнер – душата (на човека) първо трябва да надрасне своята народност, ако иска да се издигне до диалог с духовния свят; но само народно-душевното съдържа тоналността на духа, възвестява за духа, когато то говори с отделната индивидуал-

на душа на централноевропейеца“. „Фауст“ на Гьоте е особено показателен за духа на немския народ.

Британската народна душа се характеризира най-добре от „Хамлет“ на Шекспир.“ „Тя прави човека съзерцател.“ Трябва само да сравним философията на Мил и Фихте, за да разберем това. „Мисията на британската душа на народа е да наблюдава външно и да стои изправена пред бездната на свръхсетивното.“

Влиянието на италианското изкуство, простиращо се чак до Дюрер, желанието на Гьоте да пътува до Италия – всичко това представлява обмен на „аза“ със сетивната душа, а от друга страна – обмен между духовете на германския и италианския народ. В Лайбниц може да се види обмяната на „аза“ с разсъдъчната душа на французите (64; с. 129-149).

Можете да вземете друг аспект и да сравните физическите тела на германците с етерните тела на англичаните. Тогава откривате, че в тях живее *един и същ* импулс и „...никои други земни души не се обичат една друга като земните души в Централна Европа и на британските острови. Но как само се изразява външно тази силна духовна любов! Нещата са много объркани“ (158; 15.11).

Да, те са объркани по ужасяващ начин и само с помощта на духовната наука могат да бъдат поставени на тяхното място. В крайна сметка нищо друго всъщност не трябва да се прави, а да се подредят нещата на подходящите им места и да се оставят да говорят сами за себе си – това е един от принципите на гьотеаническото познание, което не е чуждо и на другите науки.

Тази книга няма за цел да даде изчерпателен отговор на въпроса защо немскоезичните народи играят една от ключовите роли в съвременната културна епоха, но ще се постарам да се доближим максимално до него. Нека си припомним поне ключовите послания на Рудолф Щайнер, от които следва, че другите народи трябва да направят всичко възможно, за да помогнат на германците да изпълнят мисията си, да защитят

централноевропейския културен импулс от окултно-политически манипулации, тъй като последните, ако успеят, ще доведат само до едно: до спиране на еволюцията, до „понижаване“ на човешкия дух до групово състояние. За разлика от тях Гьотеанизмът е *единственото средство*, чрез което може да се обнови цялата култура на човечеството, *да се извиси* човешкият дух до преживяването на истинската свобода; с други думи – да се отвори вратата за християнизацията на цялата цивилизация.

Само злонамерен човек ще нарече казаното по-горе германофилия и само глупакът може да се „срамува“ да бъде германец. Това е простата истина: *всеки* народ е едновременно и добър, и лош. Всичко зависи от това как се отнасят към него задкулисите инспиратори. Нима не е достатъчен целият огромен трагичен опит, натрупан през нашия век, за да разберем толкова очевидна истина? Трябва да се научим да мислим по различен начин и за нещо друго – за мисиите на народите. Например за мен, руския антропософ, е ясно, че с унищожаването на централноевропейската култура, било то чрез войни или американизация, най-значимото нещо, което може да бъде постигнато в развитието на човешкия „аз“, се закрива и в същото време е *напълно изключено* настъпването на славяно-германската културна епоха, тъй като без оплождане с гьотеанизма руската култура няма да узрее до такава степен, че да *създаде* бъдещата култура. По този начин, лишавайки германците от бъдеще, лишават от бъдеще и нас, лишават от бъдеще цялата цивилизация. Който не разбира такива неща, е безполезно да се говори с него, той ще продължи да реже клона, на който седи.

Не от нас, а от божествените йерархии е замислено, отделните народи, когато дойде техният час, да създадат нещо най-значимо за цялото човечество. Трябва само да разберем този висш божествен план и да се опитаме да влезем в сътрудничество с него, независимо как се развиват външните отношения. Би било странно да си мислим, че народите, решаващи

мирови задачи, ще бъдат оставени на мира от мировите сили на злото. Напротив, животът на такива народи рискува да се превърне в същински ад. Нима и ние, антропософите, ще застанем на страната на силите на ада и ще им помогнем да подготвят нашето собствено унищожение?

Ние си противоречим само защото силите на злото се приближават към нас в префинена форма, така че да загубим всякаква представа кой на кого служи. Нека да обясня това с пример. Много антропософи не възразяват срещу това, което Рудолф Щайнер казва за духа на немския народ. Друга, по-малка част, дори приема доказателствата, дадени от Рудолф Щайнер, че Германия не е виновна за разразяването на Първата световна война. Но, казват те по-нататък, така е било преди, но Втората световна война е разпалена от германците и те са виновни за всичко, за което англо-съветско-американската коалиция ги е обвинила. Това се превръща в аксиома за всички антропософи, а след това на такъв фон се появяват „профани по Божията милост“⁷³ и ни обявяват, че сякаш духът на немския народ е изоставил германците и те вече нямат никаква мисия! По-нататъшното заключение се налага от само себе си: сухите клони се режат и хвърлят в огъня. А Рудолф Щайнер предупреждава, че може да възникне ситуация германците да бъдат напълно изгонени от земите си и разпръснати по света. Разбирайки тъмния дух на времето, можем да кажем, че дори сега подобно събитие става осъществимо. Достатъчно е да подхранваме десните радикални партии в Германия, да стартираме подходяща кампания в световната преса и ще бъде възможно, под общите аплодисменти, или да изпълним плана Моргентау⁷⁴, или да разселим германците в други страни и

⁷³ По Божия милост – израз в руския, който в съчетание с някаква професия или дейност на човека, показва висша степен във владенето ѝ – б. пр.

⁷⁴ План, създаден през 1944 г. по предложение на Хенри Моргентау – финансов министър на САЩ, за ограничаване на военния и промишлен капацитет на Германия. В противовес на него е планът Маршал за възстановяване на европейската икономика след войната – б. пр.

континенти.

Дори да преувеличавам, несъмнено е, че работата отива натам. Ето защо убедиха целия свят в съществуването на изконно германски милитаризъм. За нито един народ в света не се съди толкова на едро, с изключение, може би, на евреите, както за германците. Втората световна война се приема като отправна точка и всичко останало се разглежда в нейна светлина, чак до Средновековието. Самата война се тълкува като квинтесенция на всичко, произтичащо от германската същност в продължение на векове. Този вид идеология се разпространява и от някои от антропософите, например К. Линденберг от Германия и Р. Лисау, вече споменати тук.

Те изхождат от следното съображение: *ако признаем за правилно всичко, което Рудолф Щайнер е казал за Първата световна война, това хвърля известна „сянка“ върху концепцията за съюзниците по отношение на втората. А ако тази концепция бъде наложена безусловно, тогава тя от своя страна хвърля сянка върху цялото учение на Рудолф Щайнер за историческата симптоматология.*

„Черната магия“ на световната преса се занимава с принода – просто вземай наготово оттук и го въвеждай в антропософските среди. Където не стига пресата, в работата се намесва юриспруденцията. Всички средства са добри за постигането на една цел: така да бъдат „превъзпитани“ германците, че *сами да прекъснат връзката си с духа на народа*. Защото, по същество, *само тогава един народ може да бъде прогонен*, иначе има риск да се получи мощен контраудар от духа. Работещите в политиката окултно разбират това и се държат грамотно, отчитайки историческия опит. Защо например става възможно римляните да изгонят евреите от Палестина? Само защото те изпълняват своята духовно-историческа мисия и духът на формата, Яхве, който беше дух на еврейския народ, престава да бъде такъв и никое друго йерархично същество не заема мястото му.

Представители на тайните общества зад кулисите на

световната политика открито признават: „не през 1945 г., а четиридесет години по-късно победихме германците, като ги превъзпитахме“. Полезно е да се ориентираш в плодовете на такова превъзпитание. Народът – този път наистина целият народ, а не само неговите управници и „нибелунгите“ – призна, че оттук насетне ще е и ще продължи да бъде виновен за нацистките престъпления. Това означава, че сега там се раждат поколения с вродено чувство за вина и естествено желание да падат на колене и посипват главите си с пепел. Вината се споделя и от онези, чиито, да речем, баби или дядовци са загинали в концентрационни лагери или са останали завинаги да лежат в заснежените полета на Русия, където са хвърлени като пушечно месо, без да ги питат за желанието и волята им.

Но ние, хората от края на 20. век, нека се запитаме възможно ли е отделни разпръснати хора, колкото и да са, да направят нещо против волята на гигантския апарат за насилие, готов да жертва дори цялото население на страната, за да запази властта си? В Америка, когато започна войната в Персийския залив, изглеждаше, че всички хора я подкрепяха, дори по собствена воля. Тогава, с общото мълчание на световната преса (преди това само пресата на социалистическия лагер можеше да мълчи толкова единодушно, ако се наложи), за кратко време бяха убити няколкостотин хиляди цивилни. И американският **народ** (и не само той) – авангардът на хуманизма, и до сега стои на позицията, че така е било необходимо да се постъпи заради щастието на иракския народ, кувейтския народ и цялото човечество. А когато в Камбоджа всеки трети жител беше унищожен⁷⁵, същият американски народ просто мълчеше.

Примери от този вид могат да се дават с часове и ще става все по-ясна само една картина: хората не искат да ми-

⁷⁵ От 1976 до 1979 г. по време на управлението на Салот Сар, известен като Пол Пот, ръководените от него „червени кхмери“ избиват според различни източници между 2 и 3 млн. камбоджанци – б. пр.

слят, не искат да бъдат последователни, не искат да обмислят нещата докрай; те не желаят да разберат, че такъв начин на действие е ефективна форма на служене на злото. В неотдавнашно интервю за немското списание Инфо-3 Рената Римек, проницателен историк, човек с богат жизнен опит и антропософка, каза: „Но аз никога не бях охотно германка“. Защо? – попитаха я. „Защото Хитлер е съществувал“⁷⁶, – отговори тя. Онемяваш, когато прочетеш това. Ако казаното не е фраза, тогава в него трябва да има логика и, използвайки я, всеки руснак тогава има право да каже, че с неудоволствие е руснак, тъй като тук е имало поне трима Хитлеровци: Ленин, Троцки и Сталин. Италианецът трябва да се срамува, че е италианец, защото го е имало Мусолини, испанецът, че е испанец, защото го е имало Франко. Доскоро един чилиец, ако се следват внушенията на световната преса, трябваше да се черви от срам, че е чилиец, защото там е действал Пиночет. Но сега се разкри – и е признато навсякъде, – че Пиночет спаси Чили от болшевишката разруха, че изобщо не е диктатор и фашист, а „хуманистът“ Алиенде беше съмнителна личност. И тогава тези, които се срамуваха преди, сега трябва да се срамуват от своя срам. А какво да правим със Сталин, който се оказа „в челните редици“ на борбата срещу „нацистката чума“? Какво трябва да направят американците и англичаните, когато разберат кой им е стъпил на шията и се разпорежда от тяхно име? От друга страна, какво означава, ако сме руснаци, чилийци, американци, италианци или британци „с желание“? Означава ли това, че всички ние сме безсрамни хора, съучастници на диктатори и насилници?

Р. Римек е ярък пример за плодовете на „превъзпитанието“ на германците. Но тя е историк, човек, живял дълъг живот, а какво остава за немската младеж, на която сега практически не се преподава история в немските училища? Това е странно „възпитание“, само изражда човека и е изключително ан-

⁷⁶ „Инфо-3“, № 10, 1992 г.

тихуманно. Защото ако е грях да убиеш човек, смъртен грях е да убиеш душата му. Как можа да се случи така, че докато осъждахме злото, не забелязахме как сами се превърнахме в инструмент на злото?

В интервюто си Римек признава, че собствените ѝ родители са избрали Националсоциалистическата партия през 1932 година. Вярно, скоро осъзнали грешката си, но в началото имали основание да я предпочетат. По-нататък тя казва, че баща ѝ е характеризирал нацистите по същия начин, както го правят комунистите, но самият той не бил комунист. Нима това не е причина историкът да разгледа по-отблизо миналото на своя народ, а не да допринася за безкрайното навеждане на главите към земята?

Разбирам колко недопустими неща изразявам от гледна точка на настроението, което преобладава не само в Германия, но и в целия западен свят. И ако не бях антропософ, ако не знаех нещо за това, което е необходимо и полезно за развитието на човешкия род, и кое е вредно за него, какво създава смъртни опасности за всеки от нас, сигурно бих си казал: Какво ме интересуват някакви си германци, които два пъти са идвали при нас с война и в миналото, както е писано в нашите учебници по история, редовно се мъкнели при руснаците и, както наскоро прочетох в една статия, били по-опасни от монголо-татарското иго. Огън да ги гори! Ако самите те се срамуват да бъдат германци, нека да си направят всенародно „харакири“, като така изчистят съвестта си, и отърват добродетелните народи от заплахата на вечния си милитаризъм!

Поставяйки нещата така, не само бих се отървал от маса проблеми, но и бих направил нелоша научна кариера. Казвам обаче нещо друго. Казвам: Слава Богу, че не съм живял живота си с такива мисли; какво нещастие би било това. Не виждам никаква особена заслуга за себе си, че намирам думите на Рудолф Щайнер пълни с дълбок смисъл, когато той, в знак на солидарност с думите на германския мистик Енемозер, казва: „Моля ви да не си лягате, ако заедно с Енемозер не си каже-

те: „Или Германия ще изпълни своя дълг, или ще залезе по срамен начин, а заедно с нея и цялата европейска култура... Германия ще изпълни своя дълг, ако се намерят хора, които са достатъчно силни да възродят *германския дух* в себе си, не шовинистично, не националистически, а като част от световния дух, в смисъла на който трябва да действаме, намирайки се между Изтока и Запада“ (192; 22.06).

– За едни – ще ми възразят – работата може и да не е въпрос на шовинизъм! Но германците направиха точно това.

– Но въпросът може да бъде поставен и по друг начин: А не бяха ли немците подложени точно на такова изкушение, защото то особено противоречи на тяхната мисия? – Ако искаме само да съдим, тогава такъв въпрос звучи лошо. Гласът на разума обикновено е трудно да се чуе, когато се надига шумотевицата на масовата обсебеност. Но ако не сме си загубили ума, тогава ще се запитаме: Кой ще посмее сега в Германия да говори за германския дух? И нека също така да си припомним, че дори по време на Първата световна война някои от антропософите обвиняват Рудолф Щайнер в национализъм; има таква и до днес.

Инсинуации, клеветата... – богат е арсеналът от ефективни средства за борба с духа. И това едва ли е изненадващо в наше време, когато, както е казал Рудолф Щайнер преди смъртта си, в разговор с граф Полцер-Ходиц, *„борбата с духа е била и ще продължи да бъде в основата на всички външни събития“*. Ф. Д. Рузвелт сякаш повтаря Рудолф Щайнер, но от другия полюс: „Нищо случайно не се случва в политиката! И ако се случи някакво събитие, можете да бъдете сигурни, че е планирано по този начин.“ Тук само трябва да се добави, че всички събития в наше време са изцяло политизирани.

Борбата с правомерния дух на епохата обаче далеч не е безобидно занимание. Трагичните последици ще настигнат всички, които са имали съмнителната дързост или неблагоразумие да станат съучастници в такава борба. Колкото по-пълна ще бъде победата над духа, толкова по-ужасни ще бъдат

последниците.

Централна Европа през 20. век е многократно побеждавана и осъждана отвън и отвътре. Тя не само е напълно лишена от държавен суверенитет, но е сломен духът ѝ, волята ѝ за самосъзнание, а следователно и за културна работа. (В един от театрите в Германия на сцената, по време на представлението, актрисата е била изнасилвана наистина). Имат ли основание страните победителки, народите, партиите, ложите и ордени да тържествуват? В тази връзка Рудолф Щайнер повдига въпроса (който след Втората световна война звучи още по-силно): „Тъй като германският народ е изключен от съпреживяване на онези неща, които в бъдеще ще станат доминиращи във външния свят, какво следва от това? В този случай се сваля цялата отговорност от целия народ – но не и индивидуалната отговорност, разбира се, за това, което се случва с човечеството... Но толкова по-голяма отговорност пада върху другата страна... Външно господство лесно се постига. То се постига с помощта на сили, които не са лична заслуга... (но) въпросът вече стои в книгата на съдбата, която човечеството пише: Ще се намерят ли при тези, които получават външното господство като природна необходимост, достатъчен брой хора, които чувстват отговорност... която е свързана с тяхната роля?“ (194; 14.12) Рудолф Щайнер посочва англо-американската страна като тази господстваща сила. А на нас, които сме доживели края на века, ни остава само да констатираме, че *там такива хора няма даже и за цял*.

С една дума, от която и да е страна, с каквито и нюанси да се поставя въпросът за ролята и целта на Централна Европа в съвременната културна епоха, в него се поляризират две гледни точки: тази, която е разработена и обоснована от Рудолф Щайнер, и фактически всичко останало, формулирано от пресата на Антантата и за пореден път потвърдено от англо-съветско-американската коалиция. Мнението на крайно десните сили по този въпрос в крайна сметка работи за втората гледна точка, но на принципа на „двама кинжала“.

Духовнонаучната гледна точка ни позволява, когато тълкуваме фактите от историята, да разпознаем тяхната двойна, сетивно-свръхсетивна природа, и да ги осмислим, използвайки строго научен исторически метод. Но на всеки, който не харесва нито гютеанизма, нито самото докосване до свръхсетивната реалност, смисълът на случващото се не може да бъде обяснен. Не го насилвайте. Нека обаче и нас не ни принуждават да се поддаваме на средствата за масово внушение.

Учението на Рудолф Щайнер за метаисторията, за историческата симптоматология, за причините за кризата на съвременната цивилизация, за деградацията на окултните ордени и братства, за кризата от епохата на материализма е обширната духовнонаучна основа, която ни дава възможност и право да преценяваме обществено-политическия живот на нашето време. В политическия живот, който се подхранва от окултните подоснови, не се случва така, че завладявайки властта, определена явна или тайна диктатура да позволи на някои единици да определят нейната посока по свое усмотрение. В същото време манипулациите със световната история далеч не са елементарен процес. В него една форма на злото често се бие от друга. Тогава е наивно да се търси нещо добро в някоя от биещите се страни. Доброто идва в света против тяхната воля.

Историята на Германия през 20. век (а тя е подготвена през 19. век) представлява едно цяло. ***В него като основен мотив действа непрестанното желание на окултни ордени и тайни общества да лишат цяла Централна Европа от възможността да изпълни своето духовно и културно предназначение: да покаже на света, като непрекъснато го развива, феномена на азовото съзнание, на самосъзнаващата се „аз“.*** Ако Централна Европа бъде победена в тази борба, тогава цялата цивилизация ще загуби смисъла си, с което са свързани немислими страдания за всички народи по света; никой няма да ги избегне тогава. Човечеството е единно и точно както отделният човек, колкото и силно да е развит, със загубата на „аза“ става луд, така и човечеството в лицето

на Централна Европа рискува да загуби *центъра на своето самосъзнание*. Познанието за това съвсем не омаловажава културните мисии на другите народи, тъй като *феноменът на самосъзнанието може да се развие само в троичната душа, чиито членове хармонично взаимодействат помежду си*. Човечеството е единно.

Германия и двете световни войни

Често от антропософи се чува следното възражение: защо да се занимаваме с някакво си задкулисие? Бог е по-силен от всякакво такова! – Това по същество е възражение на сетивната душа, която (ще си позволя малко по-груб израз), подобно на дявол от тамян, се страхува да влезе в контакт със съзнателната душа. Но да се говори за Бог, когато оставаме в сетивната душа, означава да дрънкаме всякакви сантиментални глупости, които нямат нищо общо с Бог. Да, Бог е всемогъщ, но трябва да знаете точно как и в какво се проявява Неговата сила в различните времена и епохи, при различните народи. Това го чака от нас самият Бог! Не можете да обичате Бог според личния ви произвол, защото може да се окаже, че това е просто любов към собствените ни слабости.

Само ако сме в състояние да обхванем големите взаимовръзки на еволюцията, на световната история, да ги обхванем не само абстрактно, с ума, но и със сърцето, изпълнено със състрадание, ние се изкачваме в сферата на съзнателната душа и тогава може да ни бъде разкрита тайната на връзката между Бог и човека. Това, бих казал, е един от методологичните принципи на гютеанистическата историческа наука.

Този, за когото всичко предишно, за което говорихме, беше просто игра на ума или просто словесен шум, информация, която той напълно е забравил към този момент, няма смисъл да продължава с нас, за да не разстрои нервите си и да не разбие изцяло комфорта, който си е създал през годините на политически и дори окултен конформизъм. Комфорт отвън, комфорт отвътре на всяка цена! Съвременният европейец е свикнал с този принцип на живот и, както съм чувал неведнъж на Запад, се занимава и с антропософията като хоби. За това дори да изчезнат Антропософското общество, всички антропософски инициативи и дори книгите на Рудолф Щайнер, той ще си намери друго хоби. Това не означава, че такъв човек не

е добър по природа. Не, проблемът му се крие другаде: той просто не е развил този *орган* (разбира се, има много такива хора и на Изток), с помощта на който човек може да разбере защо съдбата на човечеството зависи от съдбата на антропософията. За него например думите: всяка фалшива идея, особено ако живее в душата на човек, натъпкан с окултни знания, е разрушителна сила, която разрушава нещо в света на духа, в света на йерархиите – са празен звук, който той може и да чуе, може би дори ще кимне с глава, но и най-малката вълничка няма да докосне „огледалото“ на душата му.

Казвам това не за да критикувам, а като покана за разбиране на условията (ще използвам думите на Рудолф Щайнер), „...когато силата на злото се проявява все повече и повече от всички страни“. А при такива обстоятелства „...човек е по-склонен да отстъпи на злото във всички области, отколкото да предприеме борба с цел да постави злото до известна степен на услуга на доброто развитие на света“. Но без това петата следатлантска, славяно-германска култура „...няма да може да реши задачата си да съзерцава свръхсетивните светове. И тъй като тази задача е свързана с явяването на злото през 5-та епоха, сега ...се формират предпоставките за това, сред човечеството да настъпи определен вид затъмнение на личността“ (178; 19.11).

Не е нужно да сте задълбочен езотерик, за да видите в края на 20. век, че „затъмнението на личността“ вече е започнало и се разпространява като епидемия. Така че не е ли задължение на всеки, който не е попаднал под затъмнението, да помогне на другите да избегнат тази печална участ? Само онези хора, които умишлено унищожават антропософията, независимо дали отвън или отвътре, са напълно неприемливи. На такива може да се помогне само като им се попречи да вършат зло. Всички останали са поканени да работят в областта на разбирането и спасяването на света.

Лично аз мога да кажа за себе си, че далеч не искам просто да хваля всичко немско. Тази „четириъгълност“, която рус-

наците никога не са харесвали в германците (Мария Яковлевна Щайнер я посочва в предговора към руското издание на „Тео-софия“), не предизвиква умиление и в мен. Разбирам обаче и другата страна на монетата, че при нас, руснаците, не всичко е приятно за другите народи. И изобщо за това ли трябва да говорим, когато нараства опасността от прекъсване на връзките между световните култури, тяхното изравняване и отделяне от духовните им корени, *опасността от елиминиране* на централноевропейския духовен импулс от света? И въпросът тук, разбира се, не е просто в конспирацията на тъмните сили. *Антипатията към автономния човек възниква навсякъде по света*. Проявата на индивидуалния „аз“ поражда конкуренция и опозиция. Така е било още през Средновековието, когато срещата на два „аза“ често е завършвала с дуел. На всяка крачка се „кръстосват шпаги“ и в наше време, само че по по-различен начин (понякога обаче просто им чупят върха) – животът в Антропософското общество е показателен в този смисъл. Често в нашата среда се вижда как се предпочитат слабите, духовно безпомощните – и то не с най-добри намерения. Независимият антропософ не представлява особен интерес за никого и дори е антипатичен, ако освен това той няма и никаква власт.

Отношенията между отделните хора се проектират върху взаимоотношенията между нациите. Лесно е да се разпали антипатията към германците именно защото във всичко те се стремят да разчитат на себе си, на своя „аз“. Дали винаги това се получава възвишено и перфектно, не е в това въпросът. Проблемът е, че почти всеки, дори без никакъв контакт с философията, охотно кима с глава, когато някой нарича Хегел „тевтонски“ философ, Ницше просто го смесват с мръсотия, разказват вулгарни анекдоти за Гьоте и т.н. Спомням си случай, когато по време на изпълнение на музиката на Вагнер (някъде в началото на 70-те) в Московската консерватория някои евреи започнаха да напускат залата в знак на протест. Тривиалното съзнание лесно откликва на идеология, която може да си играе с човешкото неразбиране. Само благодарение на него

е възможно да се затвърди следният образ в съзнанието на хората: немците се подготвиха за нацизма едва ли не с векове и сега завинаги ще останат негови скрити поддръжници. Изводът се налага от само себе си: те трябва постоянно да бъдат държани за гърлото и удряни по главата (не непременно в буквалния смисъл), така че да останат в полусвяст. Това сега го наричат „превъзпитание“.

Кой в днешния свят (включително и в самата Германия) ще се интересува от факта, забелязан още от Марк Твен, че в немския език има много малко силни, агресивни, обидни думи. За сравнение, казва той, с английските boom, burst, crash, roar, below, blow, thunder, explosion, техните немски съответствия са подходящи само за приспивни песни.

Продължавайки тази мисъл, професорът от университета в Тюбинген Фритьоф Хафт пише в своето „Въведение в юриспруденцията“ (Билефелд, 1988): „Има област, в която немският език „има ненадмината изразителност. Това е, когато става въпрос за неща като любов, семейство, природа“. В същото време дори английската „tooth-brush“ (четка за зъби) звучи по-силно от немската „Ausbruch“ (експлозия, изригване) (стр. 145).

Изглежда, че това не е тема за сериозно размишление? Наистина, как може да възникне подобна „аномалия“? Народ с „вродени“ престъпни наклонности, с „генетична“ предразположеност към войните, да не изработи изрази, подходящи за това настроение в своя език? Освен това речта му е пълна с невероятни нюанси за изразяване на преживявания на любовта, природата и семейните отношения! Но никой в наше време не иска да мисли. Много по-склонни са да следват сляпата и тотална антипатия не само към германците, но и *към самия дух на Централна Европа*, насаждан от сугестиращите средства за масова култура и информация.

Пресата представя този вид настроение като естествен процес на развитие в демократичното общество. Всичко друго, което иска да пробие до разбирането, е дамгосано с понятието „теория на конспирацията“. Теорията си е теория, ня-

кои я харесват, други не. Винаги е било така. Малко ли теории има! Всяка, дори и най-абсурдната, винаги ще има последователи. В приблизително същия дух се изразява и антропософската преса – и това е при наличието на десетки цикли лекции на Рудолф Щайнер по историческа симптоматология!

„Теорията на конспирацията“ е особено забавно разиграна в № 32 на „Фленсбургски тетрадки“. Разсъжденията там се градят на следната проста схема: Тайното общество е неизвестно общество. Затова нямаме право да говорим за масонски ложи, Билдербергски клуб, Трилатерална комисия и т.н., тъй като те съществуват явно. „Като емпирично работещ историк – обобщава този ход на мисълта г-н Линденберг, – не бих искал да влизам в дискусия относно хипотезата за съществуването на тайни общества, тъй като това въвежда в света един универсален оператор, т.е. определена величина (мярка), логически приложима за всичко, каквото ни хареса. Като учен-историк трябва да отхвърля това.“⁷⁷

Бих искал да попитам г-н Линденберг: А ако „универсалният оператор“ не беше въведен в света, щяхте ли да разгледате тази „хипотеза“ по различен начин? Тогава за какъв „емпирично работещ историк“ става дума, когато въпросът е в тълкуването на факти в зависимост от политическата ситуация? Що за алогизми? Тайното означава неизвестно, значи няма какво да се каже за него! Излиза така: някой има намерение да ви замери с камък върху главата, но го увива в кърпа; в този случай никой не смее да говори за камъка, защото той емпирично отсъства. Е, ако искат да го хвърлят върху главата на човек, който не ми харесва, тогава е достатъчно само да се придържаме към принципа на емпиричния научен характер с цялата „строгост“ и престъплението ще бъде извършено неизбежно. – Колко е просто! Идеалният образ на такъв учен-емпирик е щраусът, заровил глава в пясъка пред неприятната за него реалност. Тогава не е ясно какво прави такъв учен в духовната наука? Тук много неща не са дадени емпирично – в

⁷⁷ Flensburgerhefte, No 32, 1991, S. 129-130.

смисъл, че не могат да се видят с очи, да се чуят, да се снимат и т.н. (това е от определението за материята на Ленин). Например духовете на народите – какво право има един историк-емпирик да говори за тях?

Историкът-позитивист действа поне честно, когато на право обявява това за глупост. Той може да бъде разбран и ако заговори за „противоречията“ в съобщенията на Рудолф Щайнер, тъй като думата „посветен“ за него е празен звук.

Рудолф Щайнер, не по-лошо от г-н Линденберг, се ориентира в „операторите“ и дава обширно учение за задкулисието на световната политика, за да защити **здравословния, реалистичен** поглед върху нещата, да разкрие на хората истинското лице на света, за да не бъдат марионетки в ръцете на окултно-политическите манипулатори. Но сега се появяват учени-емпирици, които са по-умни от великите посветени. Незабелязвайки гротескността на позицията си, те припяват по същество думите на Великия инквизитор, който казва на Самия Христос: „Ние по-добре от Теб знаем как да се оправим с човечеството“.

Рудолф Щайнер казва: „...на много места извън Кралство Великобритания масонството преследва изключително и предимно политически интереси“, а ложите – както вече споменахме – бяха основани от Англия. По-нататък: „...ложите умело са намирали канали, през които на мислите на хората се задава определена посока ...след това е достатъчно само да се натисне един бутон и нещата продължават.“ Къде отиват? – към постигане на господство на малцина „...с помощта на средства, **които се палят в ложите**“ (174; 8.01).

Рудолф Щайнер е направил много подобни съвсем конкретни съобщения. Ето още няколко примера. „Вижте – казва той – масонските общества, т.е. обществата, които служат като добър инструмент в ръцете на тайните общества“ (196; 21.11). „Англо-американският свят има своите посветени“ (192; 22.06). „**Изобщо не могат да бъдат разбрани правителствените организации на Запад, без да се вземе предвид тяхната**

проникнатост от ложите. Франция и Италия са напълно заразени от тях. Централна Европа цялата е проникната от йезуитизма...“ (185; 3.11). Работата опира до най-малките подробности: „Нека си представим, че някой могъщ министър има нужда от секретар. Разбира се, той по-скоро би предпочел да го избере сред братята си масони, отколкото където и да било другаде.“ (196; 21.11). Така се създава „естествената“ основа за корупцията. Що се отнася до „тайната“, тогава наистина, когато понякога се произнася едно или друго име, може да се чуе: „Не, той не е в списъците на масоните. Тези списъци също са на разположение, но не се знае, че особено важните хора не се включват в списъците“ (174; 8.1). И т.н.

Тези примери биха могли да бъдат продължени, но въпросът не е в догматичното цитиране и не в желанието да се преубедят хора като г-н Линденберг (всички те знаят това много добре и затова мътят водата), а да се покаже, че само с помощта на духовната наука човек може да се ориентира в ужасно запуснатите човешки дела, да разбере, че освен действията на божествените йерархии, хората биват атакувани с голяма интензивност от ариманически и луциферически същества⁷⁸.

⁷⁸ Така че не споря с г-н Линденберг за това, че трябва да се постигне определена зрялост, преди да се съди за такива неща. Ако водим местен диалог по тази тема, тогава можем да се съгласим с някои критични забележки относно книгата на Хайнц Пфайфер „Братята на здрача“. Например очевидният ѝ недостатък е концентрацията на внимание само към едната страна: книгата не казва и дума за другата: за римокатолиците. А, да речем, „Опус Дей“ заслужава не по-малко внимание от „Sculi and Bonos“. Предизвиква съжаление също, че книгата е написана по напълно външен начин, методологически тя не е издържана в гьотеанистичен дух. В същото време е абсурдно да се оспорват фактите, които Х. Пфайфер цитира. И просто е смешно да гледаш онези критици, които, пляскайки с ръце, възкликват: Къде, къде са тези тайни общества? Покажете поне едно, ако някой го е видял! Но ако заговориш с такива критици за ролята на йезуитите в политиката, на тях веднага ще са им достатъчни косвените доказателства. И също така съм противник в нашите среди да се създават определени „резервати“, в които на някои да бъде позволено да „дозряват“ до социални преценки, а останалите антропософи, както се казва, кучета ги яли.

Нас, антропософите, не ни интересува как йезуитите бранят масоните, масоните – йезуитите, болшевиките – и едните, и другите, а едните и другите – болшевиките. Всичко това е добре управлявана суматоха на долните стъпала на окултните общности. Но защо да не обърнем внимание на фактите, които понякога те изтърват в разгара на световната игра на диалектиката? Ние обаче имаме свои собствени методи на познание. Те са строго научни – духовнонаучни. Само с тяхна помощ говорим за проблемите на живота и смъртта на цивилизацията.

* * *

Помагайки ни да разберем смисъла и значението на Първата световна война, Рудолф Щайнер описва нейните духовни подоснови. Той говори за това как в резултат на движението на норманските, келтските, германските, латинските елементи на европейското население, се затваря ариманическият по своята природа пръстен на „змията Мидгард“ (159; 21.02). Ще се ограничи само с посочването на тези съобщения, тъй като трябва да се концентрирам само върху основното съдържание на книгата и ще премина към по-близки до нас времена. През 1918 г. Рудолф Щайнер казва: „Възможно ли е да искаме човечеството да премине такава катастрофа и да продължи да живее и по-нататък, точно както е живяло преди 1914 г.?... Отношенията на хората помежду им, социалният живот имат формата на социален рак, един вид раков тумор, разпространяващ се сред човечеството... От гледна точка на вечността, нещата изглеждат по различен начин... Те просто не бива да се приемат лекомислено. Колкото е вярно, че тази военна катастрофа е безкрайно трагично събитие, толкова вярно е, че благодарение на нея човечеството е спасено от ужасно потапяне в материализма и утилитаризма. И ако това не се е проявило сега, ще се прояви в бъдеще. Това ще се прояви предимно в Централна Европа и на Изток, където вместо строй, който е възприел материализма, ще се развие хаос. Разбира се, невъз-

можно е без страдание да се говори за този хаос, разразяващ се над страните от Централна Европа и Изтока, където засега има малка надежда за скорошно възстановяване на хармонията. Но има и нещо друго. Там, където този хаос се разпространява, с течение на времето ще възникне свят, който човечеството, преминавайки през физическия план по обичайния начин, не е в състояние да създаде в близко бъдеще. Благата на физическия план ще бъдат малки в страните от Централна и Източна Европа. Всичко, което външната власт дава, няма да има голяма стойност. Човек ще трябва да се хване в себе си за душата, за да стои твърдо... (и тогава) той ще може да направи подхода към пътя към духа... от който в бъдеще може да дойде оздравяването“ (186; 21.12).

Такъв е по-висшият поглед върху нещата. Бъдещето, за което говори Рудолф Щайнер, започва днес. И той казва още, че човек „трябва“ да се научи да се държи твърдо. И тук трябва да се има предвид, че силите, причиняващи хаос, правят и невъзможното, за да попречат на човека да стане твърд. Да, самото човечество реже клона, върху който седи. Не Бог обрича хората на войни, а хората, които забравят за Бог. По този начин те се предават в служба на враждебни към цялото ни развитие сили. *Тези сили използват кризите в развитието, така че да не служат за обновяване.* Например в една от лекциите си през 1915 г. Рудолф Щайнер казва, че огромен брой млади хора, които загиват по време на война, изоставят етерни тела, пълни със сила. Тези сили ще дойдат отново в света и ще бъдат използвани за неговото добро, ако хората насочат мислите си към духовното (157; 26.01). *А ако всичко остане същото, тогава жертвите от войната ще бъдат напразни!*

И тук стигаме до *ключов момент*, говорейки за важността на социалното разбирателство. *Тези тайни окултни общества виждат основната си задача в борбата за човечеството в това, не само да провокират войни, да се възползват от кризите на еволюцията, но и да не позволяват силата на жертвите да бъде превърната в добро за све-*

та. Ето защо всячески се изкривява истинската история на войните, ето защо така задълбочено се занимават с „превъзпитанието“ на германците и всички народи на Русия, като насаждат масовата материалистична култура, организират различни икономически авантюри и т.н. Не са необходими много ум и сила, за да се види как всички социални болести се натикват навътре, как и на Запад, и на Изток след Втората световна война вълната на духовното възраждане и обновление е потушена. Всичко това е **обиц** комплекс мероприятия, насочени към унищожаване на плодотворното сътрудничество между живеещите на Земята и онези, които по силата не на своята, а на световната карма, са били принудени да я напуснат. А след това се опитват да откъснат народите от техните йерархични водачи. На всички действия от подобен характер трябва да се противодейства, иначе бедствията няма да имат край.

В днешно време с ритуалната черна магия можеш да се срещнеш на всяка вестникарска будка, на всяка среща на атеисти, монисти, политици. Понякога проблясва и на антропософските събрания. И ако някой вярва, че за да се поддържа баланс и хармония, които все едно още никъде ги няма, човек трябва да мълчи за това, тогава само онези, които са лишени както от ум, така и от сърце, могат да следват съвета му. Рудолф Щайнер не е от тях. „Събитията – казва той – могат да се развиват по различни начини. Така че би било много по-добре, ако вместо агентите на братствата, за които говорих, в управлението участват други хора. Тогава биха могли да се осъществят преговори за мир, тогава нямаше да се пренебрегне Коледният призив за мир!“ (174; 30.1).

Рудолф Щайнер разказа на антропософите за една карта на Европа, която е съставена в тайните общества още през 80-те години на 19. век. С нейна помощ членовете на тези общества са обучени за специална работа по подготовката на Първата световна война. През 1890 г. картата е публикувана в дебелия английски сатиричен седмичник „Truth“ („Истина“), в коледния брой на 26 декември. Тя е дадена, придружена от

многобройни сцени, за които се твърди, че са видени от кайзер Вилхелм II. Седмичникът на шега обявил, че има на разположение материали от телепатичен хипнотичен сеанс, на който се е подложил. По време на този сеанс той е видял бягството си от страната в компанията на австро-унгарския кайзер, царя на България и краля на Италия. Привидели му се и якобински калпаци; граница с Франция минаваща по река Рейн; Източна Прусия, свързана с Германия чрез „полски коридор“; Славянска конфедерация на Балканите; независими републики Чехословакия, Полша, Финландия, самата Германия, разделена на няколко републики и много други неща. В долния десен ъгъл на цветното пано, напомнимащо на съвременна филмова реклама, е изобразен добре поддържан английски джентълмен с бебе в ръце. Детето държи в ръцете си ключ – ключа към всички ужасни сътресения, идващи тогава в Европа, които трябваше да осигурят мир, просперитет и хегемония за Великобритания в продължение на векове.

Карта на Европа, публикувана в английското сатирично списание „Истина“ през 1890 г.

Карта на Европа, публикувана в английското сатирично списание "Истина" през 1890 г.

Фрагмент от картата (увеличен)

На мястото, където на картата се намира Русия, пише: „Руска пустиня“. Там било решено да се проведе социалистически експеримент. И всичко това било казано открито през 1890 г.! След това са написани библиотеки с книги и натрупани планини от трупове като „аргументи“ pro и contra комунизма. Този процес не е приключил и до днес. Започвайки „перестройката“, никой не каза, че „експериментът“ е приключил. Опитът от последните години подсказва, че той продължава, но се действа с различни методи.

Ако съдим за това в духа на г-н Линденберг, ще трябва да кажем: ах, какъв „универсален оператор“ пусна Рудолф Шайнер в света! И ще трябва да се изрази и съжаление, че поради това сега нито една вестникарска „патица“⁷⁹ не може да се прочете спокойно. Но може да се тръгне и по друг път – да се дадат допълнителни аргументи. Например през 70-те години

⁷⁹ „Вестникарска патица“ е израз, който съответства на днешния „fake news“ – б. пр.

в Съветския съюз, в „самиздат“ е публикувана антисемитска книга, отпечатана във Франция, под заглавието „Децонизация“.

Тази и следващата карта са публикувани в юнгата на Карл Хайзе „Entente-Freimaurerei und Weltkrieg“, Ernst Finckh Verlag, Базел, 1920 г. (виж също съкратената версия: „Die englisch-amerikanische Weltlüge, Konstanz, 1919). Те представляват по-нататъшно развитие и усъвършенстване на оригиналната карта, за която говори Рудолф Цайнер.

Тази карта е публикувана в нея. Това не е повод да закрепим: Виждате ли как се използват такива съобщения! Работата е там, че картата първо е публикувана в английски вестник, където я намира Рудолф Щайнер и след това само е предложил да я сравним с това, което е станала истинската карта на Европа след войната.

Говорейки за тази карта, Рудолф Щайнер обяснил: „Не заради агитация или политическо действие, а само за да ви съобщя факти на познанието, говоря за всичко това... Съвсем далеч съм от намерението да всявам страх или да влияя по какъвто и да е начин на някого, да се страхува в една или друга посока“. И още: „Когато говоря за такива неща, го правя при условието, че сте достатъчно разумни хора, за да ги възприемете по правилния начин“ (174; 14.01).

Точно това правим. Със силите на духовнонаучното познание ние се опитваме да разсеем мрака на ариманическото

нашествие върху духовния и социалния живот на човечеството. Със спокойна увереност отхвърляме всякакви „табути“ върху познанието, знаейки, че Ариман бяга от онези центрове, където хората, разпознавайки лъжата, запалват светлината на духовното знание.

„Разделението на Европа – казва Рудолф Щайнер, – предвидено на тази карта, добре подхожда на основаването на търговска универсална монархия... търговско световно господство“ (174; 15.01). Затова, говорейки за виновниците за Първата световна война, най-сериозно внимание трябва да се обърне на показателите за икономическо развитие. В Русия, с нейните неизчерпаеми природни ресурси, в началото на века започва индустриалното развитие, което със сигурност щеше да я превърне с годините в икономически най-мощната държава в света. Разбираше се, че дори световните войни не могат да спрат този процес. Единствената алтернатива е да се превърне Русия отвътре в пустиня. В Германия, посочва Рудолф Щайнер, от януари до юни 1914 г. „...износът възлиза на 1045 милиона лири, а английският – 1075 милиона лири. Ако не беше започнала война в Европа, след година германският износ вероятно щеше да надмине британския. Но това не трябваше да се случва!“ (173; 4.12).

Или друг такъв основен факт е цитиран от Рудолф Щайнер. Австро-Унгария и Германия с население от 150 милиона души и площ от 6 милиона квадратни километра, са заобиколени от 777 милиона души (страните от Антантата), които живели на площ от 68 милиона квадратни километра. Страните от Антантата включват 3/4 от световното население. „Само това число може да каже много на тези, които могат да видят реалността“ (174; 6.01).

Освен това, „зад събитията от юли-август 1914 г. в Австрия стоят финансови сили, които, може би, изобщо не произхождат от Австрия, но използват Австрия като инструмент за постигане на определени цели“ (185-а; 9.11). Не е твърде трудно да се направи това, когато става дума за управляващи

„нибелунги“. Като цяло, зад цялата съвкупност от външни и вътрешни фактори, довели до избухването на Световната война, стои „...експанзията на империализма на англоезичната империя... което отвсякъде води до причините за войната – това превръщане на толкова либералната в средата на 19. век английска политика в английския империализъм на 20. век“ (185а; 9.11).

Разбира се, неговата експанзия не би била увенчана с успех, ако Европа и Русия биха запазили духовното си здраве. Но това е друг въпрос. Кризите на световното развитие имат различни начини за разрешаване. *Самото възникване на англо-американския, по своята най-дълбока същност окултно-политически империализъм, е следствие от духовната криза на цивилизацията, от кризата на познанието. Ето защо нейното разрешаване се състои и в корекция на знанието. Само духовната наука е способна да коригира дефектите на познанието. И ако нейните представители не правят това, това означава, че никой не го прави.* В същото време няма да се изненадаме, че именно в нашата среда защитната стена срещу истинските социални знания ще се издига все повече и повече, че именно в нашата среда истеричните викове срещу всеки, който дръзне да развие сериозно историческата симптоматология на Рудолф Щайнер, ще се чуват по-силно от където и да било другаде по света.

Няма да показвам по-нататък колко изчерпателно и задълбочено Рудолф Щайнер доказва невинността на Австро-Унгария и Германия при подготовката и разразяването на Първата световна война⁸⁰.

⁸⁰ Не мога обаче да се въздържа да не цитирам още няколко факта. „За мен – казва Рудолф Щайнер – е много основателна причина да се замисля, когато научих, че личността (Молтке), която поради стеклите се обстоятелства трябваше сама да реши дали да започне война или не, четири дни преди началото ѝ беше в такова положение, че дори не подозираше какво се случва в Европа и безгрижно... прекарваше времето си на баните (в Карлсбад)“ (185-а; 10.11). Германският посланик в Лондон Лихновски „...попита британския външен министър на 1 август 1914 г.: ще запази ли

Само изключително предубеден и най-често просто злонамерен, преследващ съвсем други цели човек, може да се преструва сред нас, че съобщенията на Рудолф Щайнер му се струват неубедителни. Ще завърша разглеждането на този въпрос, като посоча положителната програма, която Рудолф Щайнер предлага по време на войната. *„Всичко би тръгнало по различен начин – казва той, – ако в средата или дори през есента на 1917 г. тази (социална) тричленност, възвестяваща импулса на Централна Европа, беше противопоставена от Германия или Австрия на американската гледна точка, на 14-те точки на Удроу Уилсън. Тогава това щеше да се превърне в историческа необходимост.* Тогава казах

Англия неутралитет, ако германската страна не наруши неутралитета на Белгия? – И на този въпрос беше даден уклончив отговор!“ (Белгийският договор за неутралитет е подписан през 1839 г., а Германия като държава е образувана през 1871 г.) Като не получил отговор, германският посланик задал втори въпрос: „...при какви условия Англия ще остане неутрална? С други думи, предполагаше се Англия сама да определи условията, при които ще остане неутрална... Великобритания изобщо не искаше да отговаря на въпроси от тази страна“. На 2 август, т.е. на следващия ден Едуард Грей говори в английския парламент и не казва нито дума за разговора с германския посланик. „Ако беше казал за него, цялото заседание на парламента щеше да тръгне в друга посока!“ (173; 30.12). А как се държаха нибелунгите? Например самият кайзер Вилхелм, когото военновременните вестници изобразяваха карикатурно като канибал, готов да погълне целия свят? Още през 1908 г. в интервю за английския вестник „Дейли телеграф“ той казва: „В цяла Германия Англия има един-единствен приятел – това съм аз.“ По-нататък разказва, че през годините от Русия и Франция са му предлагали съюз, и Англия му е задължена, че съюзът не се е състоял – толкова много той обича Англия. Когато се подготвя нахлуването в Белгия, на кайзера, върховния главнокомандващ, не е казано за това до 29 юли 1914 г. Защото знаеха: „...ако му кажат днес, утре целият свят ще знае за това, защото всякакви хора ходят при него, такива като Свен Хедин и т.н.“ (185-а ; 16.11). Свен Хедин (1865-1952), известен като шведски пътешественик, съществено се е намесил в подготовката на большевишкия преврат в Русия и в същото време името му фигурира в анализите на историята на възхода във властта на националсоциалистите. Така след години се проявяват симптомите, които е посочвал Рудолф Щайнер.

на Кюлман⁸¹: Трябва да направите избор: или се вслушайте в разума си и вижте това, което заявява себе си в развитието на човечеството, което неминуемо трябва да се случи... *или ще тръгнете към революции и катаклизми.*⁸² Но те не се вслушаха в разума и получиха мира в Брест-Литовск, така наречения Брест-Литовски мирен договор. (А след това – ще добавим – пакта Молотов-Рибентроп – авт.)

Помислете само какво би било – това може да се каже без всякакво самохвалство, – ако срещу 14-те точки в гърма на оръдията беше прозвучал гласът на духа. Цяла Източна Европа би разбрала – всеки, който познава силите на Източна Европа, знае това, – че царизмът трябва да бъде заменен от троичния социален организъм. Тогава щеше да дойде това състояние, което трябваше да дойде“ (192; 21.04). Но не се вслушват в гласа на духа и затова в Русия се състои большевисткият преврат, а в Германия идва на власт националсоциализмът. Ето как е изградена порочна верига от събития: на едни е била мила Англия, на други – Ленин и Роза Люксембург; победата над „германския милитаризъм“ се превръща в свещена цел както на Запад, така и на Изток, поради което импулсът на социалната тричленност не успява да надделее в Централна Европа и да спаси Русия от болшевиизма, който, от своя страна, гласка Германия към националсоциализма; а след това идва Втората война.

По този начин е даден суров исторически урок, който показва колко опасно е да се пренебрегват духовните мисии на народите, колко тясно свързани са народите с една съдба и следователно е най-опасна илюзия да се мисли, че доброто на някои народи може да бъде изградено за сметка на други.

⁸¹ Рихард Кюлман (1873-1948) – германски индустриалец и дипломат, министър на външните работи през 1917-18 г.

⁸² Понякога „антропософи“ от Запада идват при нас в Русия и разказват, че Рудолф Щайнер е мислил по същия начин като Карл Либкнехт и Роза Люксембург, че много от неговите изказвания буквално съвпадат дори с тези на Горбачов! И те биват изслушвани без нито едно възражение.

Уроците от миналото не са научени и не се позволява да бъдат разбрани правилно. Това означава, че те ще се повтарят отново и отново и светът ще става все по-лош и по-лош. В крайна сметка по този начин ще бъде възможно да се унищожи до основи не само епохата на съзнателната душа, но и цялото бъдеще на земния еон. Следователно народите нямат друг начин освен взаимното разбирателство и положителното взаимодействие, *като се вземат предвид техните индивидуални задачи в духовната еволюция на света*. Понастоящем това е дадено да се разбере преди всичко на тези, които овладяват духовната наука. Всяко ново знание, което научаваме от нея, повишава степента на нашата отговорност за случващото се в света, както и степента на вината за всеки отказ да се разбере социалната реалност, в която сега са преместени всички големи дела на човечеството.

Вече пропуснахме да направим много неща. Но нека разберем поне сега, че *социализмът от болшевишки тип и националсоциализмът са две гримаси*, две ужасни изкривявания на *идеята за социалната тричленност*. Ако социалната тричленност има за задача да създаде благоприятни условия за осъзнаване на Събитието на Второто пришествие на Христос, което се случва в света на етерните сили, започвайки от 1933 г., болшевизмът и нацизмът са две форми на ариманическо-луциферическо противоборство с Христос при Второто Му Пришествие. Именно те въвличат човечеството в неизразимите беди, за да отклонят с максимална сила вниманието на хората от духовното⁸³.

Първата световна война е резултат от тежка духовна криза⁸⁴. Тя показва, че социалните системи в света, които се разви-

⁸³ В моята книга „Триединният човек от тяло, душа и дух в светлината на антропософията“ се спрях подробно на въпроса защо Второто пришествие е започнало през 1933 г. Тук значение имат пространствено-времевите отношения, чиято съвкупност се изразява с числото 19 (12 + 7) и т.н.

⁸⁴ Неин изчерпателен образ е даден от художествената литература. Нека си припомним например романа на Томас Ман „Вълшебната планина“, в

ват по време на управлението на Архангел Гавраил са изживели времето си с началото на епохата на Архангел Михаил. По духовни причини, а не поради измислените от Маркс, капитализмът трябваше да бъде заменен от социалната тричленност⁸⁵.

Но на нея бяха противопоставени 14-те точки на Уилсън – носител, както знаем, на ариманическа инкорпорация. В допълнение към тях в тайните общества е подготвен социалистическият експеримент, който е изнесен в Русия. В окултните общества се разбира, че импулсът на нова социалност идва от духа; че условията за него на Земята са узрели и повишеното самосъзнание на хората вече не иска да се примирява с последната форма на робство: продажбата на работна сила, т.е. на част от човека като стока. Опасно е да се игнорира повелята на духа и е невъзможно да се изключи напълно. Затова на импулса се дава ход, но в ариманическа обвивка. ***Както Русия, така и Германия са ударени от самото начало. Това е много важно да се знае за разбиране на руско-германските отношения през 20. век.*** Започват с това, че се възползват от „нибелунга“ Лудендорф, който позволява на Ленин и „другарите“ да преминат в пломбиран вагон в Русия.

Сега тази тайна се разкри. Показват се документи по телевизията, но се опитват да представят всичко по такъв начин, че да създадат впечатление, че ***само*** Германия е виновна за подготовката на болшевишкия преврат в Русия, че ***само*** тя е снабдявала болшевиките с пари.

Разбира се, не може да се отрече изцяло ролята на Германия. Трябва обаче да се разбере правилно. Тя се състои в това,

който именно двете световни сили, за които говорим, се борят за централноевропейското азovo достояние.

⁸⁵ Следователно само налудното съзнание е в състояние да види известна прилика във възгледите на Рудолф Щайнер и Роза Люксембург, заедно с Михаил Горбачов. Социалистите от всички нюанси (поне в Русия) сега просто твърдят, че оценката на Маркс за капитализма е невярна, че на капитализма принадлежи бъдещето!

че с ръцете на германските „нибелунги“, като Лудендорф, се надяват кукичката на всичко общо, което германците и руснаците имат в съдбата си. В същото време Германия трябва да се компрометира от гледната точка на далечното бъдеще, което започва едва сега. Руските „нибелунги“ действат срещу германските „нибелунги“. След като създават временно правителство от членове на масонската ложа, те, от една страна, провъзгласяват: война с Германия до победен край, от друга – довеждат нещата до прехвърляне на властта в ръцете на болшевиките. За това работи цяла система от ложи, включително тази, която включва толкова велики князе и просто князе, но с нормански корени – Рюриковите.

В Русия има и здрави духовни сили. Те също се нуждаеха от помощ, но от друг вид. На тях трябваше да им се даде добър пример, който да бъде прилагането на социалната тричленност в Германия. Но там се уплашиха. „Ако вашето предложение бъде изпълнено – казват на Рудолф Щайнер във високите „сфери на Вилхелм“, – тогава кайзерът ще трябва да абдикира от трона“. „Какво пък – отговорил той, – ако обстоятелствата го изискват, така да бъде.“ Но не посмели да направят това, въпреки че дните на кайзера вече са преброени – той все пак трябвало да си тръгне, но времето било пропуснато. Нещо подобно се случва и в Русия. Вярно е, че срещу руския цар не противостояла алтернативата на социалната тричленност, никой не идвал при него с тази идея, но той нямало нужда да абдикира от престола, когато Керенски вече предава всички позиции на болшевиките.

Съвместната работа на германските и руските „нибелунги“ е увенчана с Брест-Литовския мирен договор, който оставя Русия на милостта на болшевишкия терор. Мирът, който постига Германия, не е по-добър. Лудендорф обявява, че ако Германия не капитулира в рамките на 24 часа, ще настъпи най-голямата катастрофа. И пет дни по-късно, когато капитулацията е подписана, той признава, че е сгрешил – нямало е нужда да капитулира!

Колко трагична е тази грешка? Ако войната вече се води, трябва да се признае, че състоянието на света в следвоенния период зависи от това как ще завърши. До края на Първата световна война силите на Антантата също били напълно изчерпани и най-важното е, че протестите срещу продължаването на войната бързо нарастват навсякъде. Никакви средства за пропаганда вече не могат да скрият факта, че войната е безсмислено клане. Милиони човешки жертви довеждат до общоевропейски колапс. Ако Германия би издържала малко по-дълго, мирът с нея щеше да бъде сключен при условия, различни от тези, постигнати във Версай. Германия нямаше да бъде смазана от прекомерните контрибуции и границите ѝ нямаше произволно да бъдат орязани от Антантата.

Няма да споря за почти общоприетата сега гледна точка, че именно Версайските договорености създават предпоставките за Втората световна война. Сред тях трябва да бъде включен, като най-важен, фактът, че обезкървената страна е изправена *пред опасността от болшевишки преврат*.

Не липсват материали, потвърждаващи, че това е именно така, но аз, оставайки верен на избрания принцип, ще се позова по този въпрос на това, което Рудолф Щайнер дава. През 1920 г. в една от своите лекции той насочва вниманието на публиката към писмо от германец, публикувано в швейцарския вестник „Базлер нахрихтен“ на 2 април 1920 г. Той пише: „Германия трябва да премине през болшевизма. Когато премине през него, тогава – кой знае кога? – ще дойде по-доброто“ (334; 18.04). Друг вестник „Базлер Форверст“ от 2 април 1920 г. публикува статия, озаглавена „Политиката на съветското правителство в областта на религията“. Тя е подписана с инициали и съдържа, наред с други неща, следния пасаж: „Религията, която е фантастично отражение в главите на хората на техните взаимоотношения помежду им и към природата, естествено е обречена да отмре поради растежа и победата на научното, ясно натуралистично разбиране за реалността, което ще се развива паралелно с изграждането на новото обще-

ство.“ Рудолф Щайнер отбелязва: „Колко хора са прочели тази статия и в същото време са потръпнали, като от ухапване от усойница, тъй като в тези редове е изразен страшен симптом? В края на краищата те не мислят за това какво ще се случи на Земята, ако това, което е в тези думи, се сбъдне.“ (197; 13.04).

Какво може да се каже за това в наше време? – Никой няма да трепне! Последният празник на Архангел Михаил в Дорнах се проведе под лозунг, взет от Роза Люксембург. И „Гьотеанум“ писа за това, т.е. уведоми всички и никой не потръпна, „като от ухапване от усойница“.⁸⁶ А това означава, че в Антропософското общество спят. Подобни провокации се извършват като вид медицински преглед за установяване на факта на смъртта на „пациента“. Но аз се отклоних от темата.

През 1921 г. Рудолф Щайнер говори за йезуитска книга, в която е написано: „За всички, които приемат сериозно християнските принципи, които наистина приемат присърце доброто на народите, в чиято душа поне веднъж е проникнало словото на Спасителя „*Misereor super turbam*“ (състрадание към масите), сега е дошло времето, когато, носени от фундаменталните вълни на болшевишкия щормови прилив, с много по-голям успех ще могат да работят за народа и с народа. И тук просто не е нужно да сте плахи! И така, пълната и всестранна победа над „капитализма“, експлоатацията и паразитирането върху народа, създаване на достойни за човека жилища за милиони сънародници, конфискувайки за целта дворците и големите жилища, използването на земята, силата на водата и въздуха, не за тръстове и синдикати, а за общо ползване ...използване на идеята **за система от съвети за предотвратяване на отделянето на масите от държавния апарат** (курсивът е мой – авт.); Ленин с право се бори за това...“ и т.н. (204; 29.04).

Мой сънародник, след като прочете тези думи, вероятно ще възкликне: бре, та това е чисто болшевишка пропаганда! Те

⁸⁶ „...мирогледът на Карл Маркс е чисто ариманически“ (184; 8.09). Мирогледът на Роза Люксембург беше марксистки.

поработиха с нас „за народа и с народа“! Но какво общо имат йезуитите? И откъде са взели такива знания за дълбоката същност на съветите като форма на държавно крепостничество?

Ако не сме забравили за какво ставаше дума в предишните глави на тази книга, лесно ще отговорим на такива въпроси. Нека си припомним дълбокото родство на йезуитизма и американизма, да си припомним руския писател К.С. Мережковски, да си припомним, че във високите степени „равините и монсеньорите живеят в пълно съгласие“, да си припомним накрая тактиката на „двама кинжала“.

Не напразно Ленин прекарва толкова дълго в Цюрих, в една квазибуржоазна държава. Ако се задълбочите в архивите на библиотеките на Западна Европа и прелистите годишниците на немскоезични, английски и други вестници от онова време, лесно можете да стигнете до недвусмисленото заключение, че реалната заплаха от болшевишкия преврат е висяла над Германия като дамоклев меч. Нашите съветски „диктатори на пролетариата“, карайки по това време вагони със злато, диаманти и произведения на изкуството от Русия в Европа, гръмогласно заявяват, че болшевизмът скоро ще победи и там и всичко това може да бъде взето обратно. Клара Цеткин открито пише за това как улиците в Берлин ще бъдат преименувани, когато болшевиките вземат властта в свои ръце.

И така, подобно на Русия, след нечуваните бедствия на войната, терорът на болшевизма надвисва над Германия. Колко е страшен и неизмерим в злото, става известно още в самото начало. Още в първите години след преврата стотици хиляди руски емигранти наводняват Европа и разказват за нечуваната напаст, дошла на главата на човечеството, за това, че няма с какво да бъде сравнена в цялата световна история.

Ситуацията в Германия през тези години буквално наподобява ситуацията в Русия в периода от февруари до октомври 1917 г. Следователно, за да се разбере изборът, направен тогава от германците⁸⁷, е необходимо да се направи сравнителен ана-

⁸⁷ включително и на родителите на Рената Римек

лиз на хода на събитията в двете страни. Русия едва след болшевишкия преврат разбира що за власт е получила. Поддадохме се на красивото дърдорене, като това, което прочетохме в йезуитската книжка (за „състраданието към масите“ и т.н.). От друга страна, имаше гигантска конспирация (а не „конспиративна теория“), която проникваше като метастази във всички „клетки“ на обществото. С нейна помощ беше възможно да се потиснат всички разумни сили в Русия. Върху масите действаха чрез внушение, сугестивно, с помощта на пресата, прокламации и специално обучени агитатори и оратори. Когато обаче започна нечуваният терор, мнозина прозряха. Възникна въпросът с какви средства да се преодолее заразата на болшевизма? При *тези* условия само едно нещо можеше да помогне: въвеждането на военна диктатура и обявяването на военно положение в страната.

Невероятно трудно е да се постигне взаимно разбирателство по такива въпроси в наше време, когато на Изток и на Запад непрекъснато крещят за демокрация. Казвайки това, аз не се обявявам за враг на демокрацията, но смятам, че истинската демокрация е възможна само в условията на социална тричленност: без нея това е просто удобна форма за „ловене на риба в мътна вода“. Отново тук ще се позова на една мисъл на Рудолф Щайнер. „Този така наречен демократизъм (от английски тип) – пише той – е подходящ само за превръщането на централноевропейското население в елемент от англо-американското световно господство, а всички международни организации на съвременните интернационалисти са отличен начин за постоянно заглушаване на централноевропейците в тези държавни организации“ (24; стр. 340). Чиста истина! – е единственото нещо, което може да се каже за това. Точно същото нещо се случва и по отношение на Русия. Това е направо **формула на перестройката**. Същият принцип, но само че в по-малко явна форма, е прилаган към нас и преди, по време на така наречената „студена война“. Първоизточниците на всички явления от този вид трябва да се търсят през първата чет-

върт на нашия век и дори в последната третина на предишния.

Така тъмнината, която покрива Европа през 1914 г., започва да се превръща в непрогледен мрак до 1917 г. Само прибъгвайки до строга дисциплина, би могъл да бъде съдържан натискът на адските сили в тази тъмнина. В Русия започват да търсят човек, който би могъл да поеме пълномощията на диктатор. Обърнали се към генерал Корнилов. Той се уплашил. Дори сред генералите тогава царувал духът на демокрацията. Но обстоятелствата го принудили. Зверствата на болшевиките непрекъснато нараствали и хората просто нямали избор. Появява се „бялото движение“, но те закъсняват с диктатурата и започва гражданска война⁸⁸.

Корнилов оглавява Бялата гвардия, но имало нужда и от някаква вдъхновяваща програма за действие. Тя трябвало да действа по-силно от фалшивите обещания на болшевиките да раздадат земята и фабриките на хората. Но е обявена „вярност към Антантата“, която и погубва Бялата гвардия, тъй като, след като изпраща свои съветници в нейните редици, тя работи за болшевиките. Всичко това е описано подробно в книгите на участниците в тези събития. Например писателят П. Н. Краснов, генерал, член на бялото движение, в романа „От двуглавия орел до червеното знаме“ директно пише, че представителите на Франция и Англия в Бялата армия били членове на масонски ложи и действали чрез руските масони както на страната на белите, така и на червените. Генерал Деникин също наемква за това в мемоарите си.

Така се развиват събитията в Русия, по този начин те биха могли да се развият и в Германия. Германците знаят точно какво означава победата на болшевизма: поголовно физическо унищожение на цели социални слоеве – не само буржоазията, но и интелигенцията, духовенството, значителна част от селячеството, цялата средна класа: дребните производители,

⁸⁸ До голяма степен за изявата на Корнилов попречил главата на Временното правителство Керенски, който го обявява извън закона и по този начин отваря вратите пред болшевиките.

собственици и търговци. Всъщност в Русия изстребват дори тези, които са получили поне гимназиално образование, а под лозунга за разкулачване унищожават най-здравия слой на селяните. Ленин тогава открито заявява, че болшевиките са готови да унищожат поне 90 процента от населението, само за да запазят властта в своите ръце. Очевидно те биха отишли и на 99 процента, тъй като за „изкуствения подбор“ при създаването на „новия човек“, на щастливия обитател на „земния рай“, са достатъчни само няколко човешки индивида.

По същия начин мислели и германските комунисти⁸⁹. А междувреме в страната царуват хаос, глад, безработица, градовете и индустрията са разрушени и отгоре на всичко е притиснато от колосалните контрибуции. И ето, когато над загиващата страна се надигнал Големът⁹⁰ на болшевизма, не е нужно да си голям умник, за да разбереш, че Германия, като човек изправен пред неизбежна смърт, е трябвало да направи някакво „конвулсивно“ движение, с надеждата за последен спасителен шанс.

Така е било във Франция, когато доведената до отчаяние от якобинската диктатура и терор Вандея, се разбунтувала. А след това цялата нация възторжено посреща Наполеон и го следва във всичките му авантюри. Така е и в Русия, чийто „конвулсии“ на самозащита срещу болшевизма достигат до 1941 г., когато дори външната инвазия е посрещната като освобождение и 4 милиона войници не само се предават, но и биха тръгнали с готовност срещу омразната власт, ако не се установява, че от запад идва практически същата напасть.

Всичко това трябва да се има предвид и да се премисли добре, ако наистина искаме да разберем защо германците подкрепят своя диктатор, който се обявява за враг на болшеви-

⁸⁹ Които сега ни пробутват едва ли не като съмишленици на Рудолф Щайнер.

⁹⁰ Голем – според юдейския фолклор представлява същество, направено от нежива материя, на което е вдъхнат живот чрез изписване на магически думи на хартия – б. пр.

зма. В крайна сметка първите фашистки организации възникват като групи за съпротива срещу комунистите. Дълго време между тях е имало местни битки, в които комунистическите бойци здраво пердашат нацистите.

Диктатурата, разбира се, не е изход от положението. Но какво да се прави, когато има избор само между две диктатури, едната от които вече е показала вълчи зъби? В наши дни американците направиха документален филм за Сталин, в който доказват, че *сталинизмът е по-лош от нацизма*. Така казват сега *американците*, че Сталин е надминал Хитлер. Оказва се, че от двете злини Германия е избрала по-малката. Ето защо Русия сега преживява поредния погром, зад който се очертават контурите на друга диктатура, а Германия отново е в силата си и създаде условия за живот, достойни за човека. Бедствията на фашизма ѝ струваха по-малко от бедствията на комунизма за Русия, които продължават и изглежда ще ни докарат всички нас до гроба. В крайна сметка фашистите не унищожиха милиони собствени граждани. По време на войната офицерите и генералите знаеха как да се грижат за своите войници. За болшевиките войната беше само удобна форма за продължаване на геноцида. Сега се опитват да прехвърлят вината само върху Сталин, сякаш безсмислените операции в Харков, Киев и Крим, струващи стотици хиляди човешки животи, са работа само на неговите ръце. Но вече добре е видно, че навсякъде, където се появявал друг виден член на управляващата клика – Ворошилов, съветската армия претърпявала разгром и т.н.

В резултат на войната Съюзът изгубва 27 милиона души по фронтите, Германия – 6 милиона, от които над 1 милион в Сталинград, където военните операции са ръководени от „видния нибелунг“ фон Паулус, който остана след завръщането си от плен в ГДР⁹¹.

⁹¹ В един от московските вестници сега се казва, че всички германци, заловени в Сталинград, са натъпкани в товарни вагони и държани на студа, докато замръзнат. Според германски данни от 100 хиляди от тези затворници само 6 хиляди се завърнали в Германия. Що се отнася до Паулус, фигура

След войната около 1 милион германски войници и офицери – предимно млади хора, бяха унищожени в концентрационните лагери на западните съюзници. Британците изпратиха милион руски емигранти през Виена към съветската страна, въпреки че знаеха, че там ги очаква сигурна смърт. Ето как се разкриват тайните, истинските цели на войната. Те се състоят в *маниакално унищожаване на населението на Централна и Източна Европа*. За какво, вече говорихме достатъчно много.

Това, разбира се, от която и страна да го вземете, е ужасна аритметика. И нека не ме обвиняват в апология на нацизма. Предлагам да разгледаме събитията такива, каквито са били в действителност, тъй като човечеството го очаква тяхното повторение. Адското лице на болшеvizма е по-страшно от това на нацизма, но Нюрнбергски процес над него така и не се състоя. В Москва и Берлин съчиниха някаква бурлеска. Виждате ли, партията превишила властта си – канибалът не бил използвал нож и вилица!

Защо става така? Защото Нюрнбергският процес се проведе веднага след войната и в суматохата всички улики бяха заличени. В съвременните условия съществува опасността твърде шумно да бъде поставен въпросът кои са съдиите? От Хонекер стана ясно, че възнамерява да изобличи нещо; а Чаушеску го отстраниха със светкавична скорост, без съд и разследване.

Лесно е да се разбере, че ако нацистите бяха спечелили победата, това, което се говори за тях сега, щеше да бъде казано за Рузвелт, Чърчил и другите. И щеше да бъде казано съвсем основателно. Вземете например Дрезден. Стотици хиляди

като него също е имало в Русия по време на Първата световна война. „Изтъкнатият“ руски генерал (също „фон“, т.е. благородник) Брусилов, любимият генерал на царя (Хитлер пък обичаше Паулус), премина на страната на болшевиките след техния преврат. Въпросът е, можеше ли да победи в Световната война? – Разбира се, че не. Той така и не спечели, освен в един случай. Но и Паулус стигна до Волга.

жени, деца, възрастни хора са убити за една нощ с една единствена цел: да се накаже Германия. След това наказват Япония. Войната приключва, а броят на жертвите се увеличава и достига милиони! Но към всичко се прилага двоен аршин. Да вземем генерал Власов и „Червения оркестър“⁹². Власовците се опитват да се борят с помощта на германците срещу болшеvizма, а не срещу Русия. „Червеният оркестър“ се бори с помощта на болшевиките срещу нацизма в името на победата на болшеvizма в Германия. Въпреки това власовците са изверги и предатели, а членовете на „оркестъра“ са герои и в очите на англо-американската пропаганда. Невъзможно е да се изброят всички подобни примери.

Рудолф Щайнер ни предупреждава: „...Защото нещата могат и да не се запазят в такова време, което изключва целия съвременен културен живот, ако в този съвременен живот се вложи нещо, което произтича от него, но в пълна степен му противоречи. Именно поради това възниква абсурдът, че от самия живот се извеждат неща, които после са в противоречие с него. Така че трябва да осъзнаем, че и за нашето движение могат да настъпят тежки времена. Но те няма да ни смутят, ако имаме вътрешна увереност, яснота и вярното чувство за значението и същността на движението, ако в това толкова трудно време съумеем да се абстрахираме от личното... да насочим поглед към големите дела на човечеството, които са заложени на карта. Но най-голямото се явява *придобиване на разбиране за съответстващото на действителността мислене*. На всяка крачка се натъкваме на невъзможността да открием съответстващо на действителността мислене. Човек трябва да участва във всичко с цялото си сърце и тогава егоизмът няма да може да го подведе“ (174; 30.01).

Така егоистично и безсърдечно се държи един антропософ, когато му кажеш, че болшеvizмът ни коства стотици ми-

⁹² „Червеният оркестър“ е името, дадено от Гестапо на независимите групи от антинацистката съпротива в европейските държави, които са били в контакт със СССР по времето на Втората световна война – б. пр.

лиони човешки животи, а той гледа с празен поглед и просто за благоприличие кима с глава, мислейки за нещо свое. Питаш го: – Чел ли си „Архипелаг ГУЛАГ“? – Да – отговаря той, – познавам тази книга; прелистих я веднъж. Но да я прочета? О, не! Толкова е дебела. – Но когато започнеш разговор за немската история със същия човек в същия дух, както го направих по-горе, с него започва да става нещо такова, че разговорът трябва да бъде спрян незабавно, та човекът да не получи апоплектичен удар. И може да се разбере защо става така. ***Лъжата вече е набита в етерните тела на хората. Когато прозвучи истината, става срив във взаимодействието на нервната система с кръвоносната система***, а това е източникът на истерията. Духовното същество на лъжата предизвиква бунт в астралното тяло; невъзможно е да го прогоним чрез убеждаване и обяснения, тъй като то се корени и в етерното тяло, където е проникнало през разсъдъчната душа, обработена от пресата сугестивно. Изправен пред истината, такъв човек започва да изпитва задушаване и прилив на кръв към главата. Затова е безсмислено, глупаво и опасно да се дискутира с него. Да остане при стария предразсъдък, при лъжите за него е станало въпрос на битие, а не само на съзнание. Такива хора сега има навсякъде – както в Германия, така и в Русия, сред привържениците на партиите и хора, далеч от политиката; има много от тях и сред антропософите. Необходимо е да се разбере, че те ***не са антропософи***, както например йезуитът не е християнин.

Горното изявление е направено от Рудолф Щайнер през януари 1917 г., т.е. преди монархията да бъде свалена в Русия. Напрасно е да мислим, че той е имал предвид идването само на това събитие. Тук, разбира се, става дума за плетеница от събития, които и до днес не можем да разгадаем, тъй като се опитваме да действваме с твърде опростени средства. Необходимо е да се проследят и разберат големите исторически взаимовръзки. Още през 1870-71 г., казва Рудолф Щайнер, между Западна, Централна и Източна Европа възниква неразрешими-

ят, така наречен елзаски проблем. „Хората, които се съобразяват с реалността, още тогава знаят, че това е неразрешим проблем, че той създава значителни предпоставки за бъдещето на Европа, *че на Запад се появява стремеж да се разбуни целият Изток.*“ (185; 19.10). Сега знаем, че тези предпоставки бяха достатъчни за две световни войни, че и с остатък.

– Не – тук аксиомите протестират антропософите, – за една! С грях наполовина все още можем да се съгласим с Рудолф Щайнер, че Германия не е виновна за отприщването на Първата световна война. За втората е виновна тя и само тя.

Във външния свят изобщо се превърна в аксиома, че германците винаги са виновни за всичко. За масовото съзнание това е много удобна формула и лозунг; в съвременния фолклор това се нарича да имаш „момче за бичуване“⁹³. Винаги можеш да си излееш гнева върху него и да го накараш да вади кестените от огъня с ръце. Антропософите използват от време на време такава „момче“, като говорят за „заблудите“ на Рудолф Щайнер. Той е предвидил и това. „Защото трябва да сме наясно – казва той в една от лекциите си, – че отново може да настъпи време – днес избирам думите си много внимателно и казвам: *може да настъпи*, – когато, тъй като мирът не се желае, войната да приеме ужасяващ вид, може би много по-ужасяващ, отколкото е в момента, ако отнякъде не се направи нещо за предотвратяване на ужаса. Тогава отново ще се появи възможност да се говори за жестокостта на Централна Европа. И в отломките и развалините ще се погребее фактът, че е било възможно ужасите да се предотвратят, ако на предложенията за мир не се отговаряше с рев на бик. *Установяването на мира е в ръцете на силите от периферията. Но ще дойде време... когато отново ще кажат: „Немците правят това*

⁹³ Момче, което е възпитавано заедно с наследника на монарха и е било наказвано вместо него за провиненията му, тъй като статутът на възпитателя е бил по-нисък от този на наследника, а никоой друг, освен лично монархът, не е можел да наказва наследника му. Практиката е използвана в английския кралски двор – б. пр.

или онова срещу всички човешки права.“ (174; 8.01). Това е казано за Втората световна война!

Рудолф Щайнер има и такова съобщение, където говори директно за Втората световна война, или по-скоро за Втората световна като неразривно свързана с Третата и за нейните източници. Нашето разглеждане само потвърждава верността на неговото предсказание, базирано този път не на свръхсезивния опит, а на анализа на политическите, културните и духовните тенденции в света от първата третина на 20. век. Той казва: „Да, има определен брой хора – и той непрекъснато расте, – които вярват, че само с помощта на революциите можем да продължим напред, ако и занаяпред продължим да работим в стария стил (смисъл). И когато в стария смисъл на хората се казва, че е необходимо е да се започне война, за да победи революцията у нас, това не означава нищо друго освен подготовка именно сред хората от Запада, които мислят в стария стил, на Втората световна война. Не става въпрос за нищо друго освен за използване на вътрешния болшеvizъм на Запад за целите на подготовката за Втората световна война... Втората световна война, която може да избухне между Азия и Америка, която ще въввлече и всички, разположени между тях(!)... Вие чувате призива, който се раздава от долните слоеве: световна революция! Тази идея за световна революция е забулена в мъгла с единствената цел да прикрият предназначението ѝ: да се разрази катастрофата на Втората световна война. Така трябва да се мисли“ (308; 2.01)⁹⁴.

И е поразително, че не на Запад, дори не в Централна Европа, а в Русия се намира един (само един) човек, който разкрива лъжите за Втората световна война. Имам предвид Виктор Суворов и неговата книга „Ледоразбивач“. Странни са съдбите на хората в нашия век. Може да се каже, че този човек е преминал покрай трона на самия Сатана и въпреки това със собствени сили е успял да се измъкне на бял свят. Голям спе-

⁹⁴ Източникът на цитата е грешно посочен. В GA 308 няма лекция от 2.01, а не успях да открия откъде е този цитат – б. пр.

циалист по военните въпроси, необикновено проникателен анализатор, той **неопровержимо** доказва, че германците започват **превантивна** война срещу Сталин. Няма да навлизам в подробности за съдържанието на книгата на Суворов, защото тя трябва да бъде прочетена цялата⁹⁵. Който не е направил това (публикувана е на различни езици), тогава с него просто няма за какво да се говори, въпреки че мнозина и в Русия, и в Германия няма да го направят поради причината, която казах: причинява срыв във взаимодействието на нервната система с кръвообращението.

Позицията на Суворов е силна, тъй като той оперира с публични източници, с признания на съветски генерали. Така, вече в края на книгата, той цитира думите на адмирал Кузнецов, „свидетел от най-висок ранг“: „Й. В. Сталин се готвеше за война – широка и многостранна подготовка... Хитлер обърка сметките му“ (И това е едно от **стотиците** свидетелства!). От друга страна, пише Суворов, фелдмаршал В. Кайтел казва: „... Съветският съюз подготвяше агресията. Германия просто се защити от неизбежната агресия, като използва изпреварващ удар.“ Тоест **и двамата** казват едно и също!

В тази връзка Суворов поставя въпрос от голямо значение, поставя го **пред съвестта на своите съвременници**, независимо в коя част на света живеят. (Съвестта им обаче все още мълчи, което ясно и безмилостно характеризира духа на нашето време, дух на страхливост, предателство и опортюнизъм.) Суворов пише: „Разбирам, че в Нюрнберг на съдиите от „международния трибунал“ им липсваше желанието (и професионалната честност) да намерят истинските виновници за войната. Но не разбирам защо същите „съдии“, след признанията на адмирал Кузнецов, не се събраха спешно в Нюрнберг и не отхвърлиха част от обвиненията срещу Кайтел, Йодъл, германския Вермахт и като цяло срещу Германия?“

Господа съдии, бихте ли ни обяснили странната си пози-

⁹⁵ През 1994 г. в Москва е издаден 2-ри том, той се нарича „Денят М“.

ция? Обвиняемите в Нюрнберг не признаха вината си за агресия срещу СССР. „Потърпевшата“ страна признава, че никога не е извършил никаква агресия срещу нея, а напротив, самият „потърпевш“ се е подготвял за удар. Защо, господа съдии, толкова бързахте да обесите Кайтел и Йодъл, но не бързате да обесите Кузнецов, Жуков и Молотов? Защо, господа съдии, запазвате обвиненията си срещу Германия, но не бързате да повдигате обвинения срещу СССР?“⁹⁶

Невъзможно е, ако сме запазили поне някои остатъци от историческа съвест, да се игнорира третата страна. Тя е такава, каквато я е описал един от най-изявените ѝ представители, президент на Световния ционистки конгрес Наум Голдман в книгата си „Еврейският парадокс“, публикувана в Хамбург през 1992 г. Той пише: „По време на войната Световният конгрес на евреите създава в Ню Йорк Институтът за еврейските въпроси... Негови ръководители бяха двама значими евреи от Литва, Яков и Немях Робинсън, които разработиха две напълно революционни идеи според техния план: Нюрнбергският съд и германските компенсации.

Днес значението на международния трибунал в Нюрнберг не се оценява съвсем правилно. Защото според международното право по това време е невъзможно да се накажат военни, изпълнявали заповедите, които са им дадени. Джейкъб Робинсън е този, на когото хрумва необичайно сензационната идея. Когато отива с нея при юристите на Американския върховен трибунал, те го взимат за луд: „Какво толкова необичайно са направили тези нацистки офицери?“ – го попитали... Отне ни много труд, за да убедим съюзниците; първоначално британците бяха против, французите не проявиха никакъв интерес и въпреки че по-късно участваха в процеса, те не изиграха никаква съществена роля в него. Накрая успяхме, защото Робинсън успя да убеди Робърт Джаксън, върховен съдия в Американския върховен трибунал“ (стр. 166-167).

⁹⁶ Виктор Суворов. Ледоразбивач. Москва, 1992, стр. 316-317.

„Кои са съдиите?“ – ще попитаме още един път. Сега те са всички, които безумно повтарят по какъвто и да е повод, че германците извършиха престъпление „срещу всички права на народите“ – всички, които „се срамуват“ да признаят, че са германци.

– Не видях ли – крещат те, – че германците единодушно подкрепяха Хитлер!

– Не видях – отговарям, – но видях достатъчно от „единодушието“ на съветските народи в „подкрепа“ на цяла галерия от тирани и мъчители. И знам какво струва това „единодушие“. Не само аз забележах, че и двата вида единодушие си приличат като братя близнаци.

Но ако говорим за разликите, те също съществуват, но трябва да бъдат търсени там, където е забранено да се търси. Да нарушим тази забрана. Нека първо отбележим, че импулсът на социалната тричленност се очертава в Централна Европа като *единствената* алтернатива на потапянето в хаос. Такава е тя и за Русия. Тези, които подготвят световната война в окултните общества, подготвят главно войната със социалната тричленност. Затова основната цел на тези сили е била не толкова икономическото смазване на Германия и Русия, колкото фалшифицирането на социалната тричленност, като основната пречка за далеч отиващите цели. В Русия започва „експеримент“ – ариманизирана карикатура на социалната тричленност. Тя, поради духовните условия в Русия, скоро започва да буксува. Възниква такова антисоциално състояние, „...срещу което – казва Рудолф Щайнер – нито английското, нито северноамериканското правителство, камо ли френското или каквото и да е друго, няма да могат да намерят каквито и да било средства... Но една сила е способна да се справи с него: това е силата на Рим... Рим може да установява господство, тъй като той има необходимите за това властови ресурси“ (198; 6.06).

Рудолф Щайнер казва това на 6 юни 1920 г. Ето кога вече

е решено да се откажат от „ленинската гвардия“, ето кога е предопределено идването на власт на Сталин и неговата клика! През 1920 г. започва прехвърлянето на властта от представителите на западните тайни общества към представителите на окултно-политическите сили на Рим; разбира се, по решение на върховния единен център. „Властовите ресурси“ на Рим са известни: „понижаване на духа“ до примитивни лозунги, заиграване с националните чувства, възпитаване на щастливи идиоти – и всичко това, докато са с глава на дръвника. ***Със Сталин Русия всъщност влиза във фазата си „Парагвай“.***

В Германия събитията се развиват по различен начин. Там силите на западните тайни общества са отблъснати от самото начало и вероятно „силите на Рим“ имат пръст в това. Не напразно Рудолф Щайнер казва, че Централна Европа е пропита с йезуитизъм (185; 3.11). Възползвайки се от естествения протест на германците срещу болшеvizма, тук йезуитизмът фабрикува луциферизирана карикатура на социалната тричленност. В Русия всичко е изпълнено с кръсъци за това как да надминем всичко и всички по света. В Германия целият живот придобива характер на реставрация на империята на инките, извършвана под съпровода на „музиката“ на древното наследство на „нибелунгите“. При това и на едното, и на другото място „квитанциите“ при всички случаи се „режат“ от двете световни сили, което също е лесно доказуемо. Рудолф Щайнер казва, че ако биха реализирани идеалите на Бернската социалдемократия (имайки предвид конгреса в Берн през февруари 1919 г.), тогава от Европа „...всички свободни сили със сигурност щяха да се преместят в свободна Америка... Европа неизбежно щеше да изпадне в пауперизъм, а Америка щеше да стане богата не за сметка на беззаконието, а само поради глупостта на европейската социална политика“ (189; 15.02). Тогава тези „идеали“ не са реализирани, но толкова по-голям е успехът им през 1945 г. Русия под прикритието на непримирима борба със световната буржоазия непрекъснато изпомпва евтини суровини към нея и т.н. Какво струва покуп-

ката на зърно само от САЩ през последните 30 години, при паралелното съзнателно унищожаване на собственото селско стопанство! На 6 януари 1993 г. най-либералният вестник „Московски комсомолец“ съобщава, че поради кризата в столицата решават да пекат хляб от вносно брашно и след ден-два той става негоден за консумация: нямаме рецепти за печене на хляб от американско брашно. Това се разбира през 1993 г.! А къде отива закупеното зърно през предходните години? За фураж на добитъка? Но на първо място това е ужасно скъпо; и второ, месо също няма.

Р. Римек в прекрасната си книга „Централна Европа. Баланс на столетието“⁹⁷ пише за три сили, решили съдбата на Европа – Съединените американски щати, Русия и Ватикана. „Това, което не можах да постигна през 1919 г., успях да постигна през 1945 г.: разрушаването на Средата. С помощта на Първата световна война е разрушена Дунавската монархия (чрез провъзгласяването на „правото на самоопределение“), с помощта на втората става възможно (с недоброволното участие на Хитлер) да бъде унищожена Германия. Разглеждайки тези събития, трябва да се помисли за тайната карта, произхождаща от 80-те години на 19. век.“ А Римек завършва книгата си с думите: „Както през Първата световна война, така и през Втората, всичко върви по план.“⁹⁸ Вярно е и твърдението на Римек, че Германия става жертва и на собствената си управляваща прослойка. А по-нататък... по-нататък се появяват плодовете на „превъзпитанието“, започва срив „на духовни и органични структури и Римек прави следния извод: Германия „...си е наложила тежка вина не само по отношение на другите народи, но и по отношение на собствения си дух на народа.“⁹⁹

В такива противоречия и задънени улици се забива западната мисъл и по този начин, не се страхувам да го кажа,

⁹⁷ R. Riemeck, Mitteleuropa. Bilanz eines Jahrhunderts. Verlag "Commende", S. 139.

⁹⁸ Пак там. S. 153, 177.

⁹⁹ Пак там. S. 178.

подготвя трети световен конфликт, след който вероятно ще бъде изобщо приключено с човешката мисловна способност. Но докато дойде това време, трябва да направим всичко възможно да се измъкнем от задънените улици и дебри на пътя на историята и еволюцията.

Когато в Русия се подготвя „социалистическият експеримент“, са подготвени и резервни варианти. Рудолф Щайнер посочва например банкноти със знака на свастиката, които били забе-

лязани в съветските дипломати.¹⁰⁰

Снимката показва нашивка за ръкав на Червената армия. В създаването на тези символи участвали хора, които съвсем не са дилетанти в окултизма: обърнете внимание на двете лемнискатообразни форми (отгоре и отдолу). Тази *отворена надолу* лемниската под свастиката може да означава много, и по-специално, нов цикъл на развитие на болшеvizма, отиващ надолу...

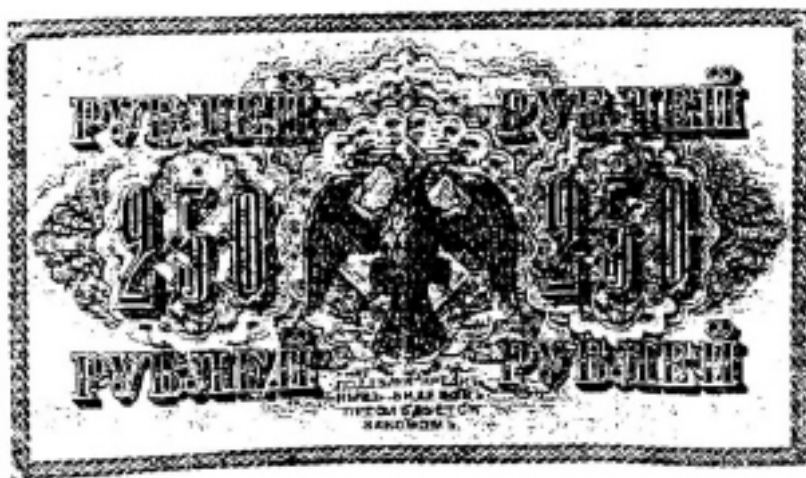
Ако гражданската война се беше проточила или ако на болшевиките беше даден отпор между февруари и октомври 1917 г., кой знае дали светът сега нямаше да говори за руския фашизъм? В Германия на болшевиките не е даден ход, поради което там сработва резервният вариант. Също така трябва да се разбере, че след Първата световна война никой народ в света вече не е в състояние да се противопостави на *каквито и да е* манипулации. Джордж Оруел написва утопичен роман, но на всички е ясно, че всичко, за което пише там, може да се направи с Англия в действителност.

Говорейки за тази карта, Рудолф Щайнер отбелязва: „За скандинавските страни не се казва нищо особено; на тях е даден доста дълъг гратисен период“ (174; 14.1). Ето ви и решението на загадката на относително успешния либерализъм в скандинавските страни. Но за САЩ Рудолф Щайнер казва, че през 2000 г. ще настъпи край на свободомислието. И в това няма съмнение. Тогава ще стане ясно, че не само „склонните към робство“ руснаци и „вечните милитаристи“ германци са способни да създават „империи на злото“, но и „свободолюбивите“ англосаксонци.

Всичко това е така и просто трябва да разберете, че на народите във всички световни „игри“ сега е отредена само ролята на „страдалците от историята“, че със съвременните средства за потискане е достатъчно да се събере много малко количество

¹⁰⁰ Сега такива банкноти могат да се купят в Москва в антикварните магазини.

сган, която съществува във всяка държава, и с нейна помощ могат да се държат под ботуша стотици милиони хора – да се изтезават в лагери, застрелват, убиват с мотики, зомбират и т.н.

През 1920 г. Рудолф Щайнер пише, че ако Европа и Германия продължат да действат в стария смисъл на „държавна политика“, тогава „...в недалечно бъдеще от западация болшеvizъм ще се появи нов ужас. Но той ще им се струва по-близък от руския болшеvizъм“ (24; с.185).¹⁰¹ Така и се случи. Принципът на „двата кинжала“ сработи на ниво цели нации. Бягайки от Голема на ариманизирания болшеvizъм, германците не се задържат в точката на равновесие, където Рудолф Щайнер излиза с идеята за социалната тричленност, и се втурват в обятията на луциферическия Голем на политическото романство. Че то е било точно това, можете да научите от лекцията на Рудолф Щайнер, известна на много антропософи, където той казва, че представители на принципа на Католическата църква планират да се заемат в близко бъдеще с реконструкция на Свещената римска империя на германската нация, за да **изкоренят антропософската ерес с огън и меч**. Националсоциализмът е този фантастичен опит. Под маската на възстановяването на империята е по същество повторена Тридесетгодишната война, „замислена от йезуитите“ (196; 1.02) за изкореняване на ереста на реформацията.

За да помогнем на читателя, който се нуждае от подкрепа на социално-историческите съобщения на Рудолф Щайнер с по-късни свидетелства, ще цитираме един доста своеобразен източник. Това е книга, която съществува от 40 години в антропософския самиздат. Не можах да установя името на нейния автор (както и заглавието); тя е подписана с инициали S.C.R. Книгата е написана през 1956 г. и се състои от 9 глави. Всичките са посветени на същия набор от въпроси, както и нашата книга. Като една от главите S.C.R. включва в книгата си статия на финландския историк д-р В. Кнапке, която той пише през 1946 г. S.C.R. представя тази статия със свой коментар,

¹⁰¹ С цитата, взет от книгата „Мисли по време на война“, г-н Линденберг се опитва да ни убеди, че Щайнер сякаш е съжалявал, че е написал тази книга и е бил против нейното президаване. Мен пък ме мъчи мисълта: Защо му е нужно това на г-н Линденберг?

в който пише: „Който се осмели да си направи труда да изучи католическата литература и пресата на католическия свят за 1932-38 г., както в страната, така и извън нея (Германия), той и от тази страна ще получи пълно потвърждение за съществуването на връзка между йезуитите и националсоциализма... Съоснователят на националсоциализма Грегор Щрасер открито пише в мемоарите си, че книгата на Хитлер „Майн Кампф“ е написана от йезуитите. За всеки, който иска да погледне зад кулисите на историята от последните десетилетия, става очевидно, че Хитлер бил инструмент на йезуитизма и други сили, че с помощта на специално въздействие върху ганглийната му система, практикувано в кръговете на ритуалната магия, той бил готов да изпълни много специфична задача: унищожаването на германската същност и своеобразието на германския дух, ...че Хитлер бил само инструмент на определени окултни сили и неговата задача била да унищожи азовия импулс, живеещ в германците. Затова Хитлер е превърнат в изпълнител на завета на Вилхелм II, както Ленин и Сталин са продължители на заветите на царизма“.

По-нататък S.C.R. пише за книгите на Карл Хайер („Когато боговете напуснат храма“) и проф. Илкен („Духовно-исторически линии на развитието“), които според него „...представяват грандиозно описание на същността и значението на националсоциализма“, но в същото време имат един съществен недостатък, тъй като „...не стигат до (показването на) реалните връзки, до общия характер между йезуитизма и американизма“.

Що се отнася до статията на самия В. Кнапке, наред с другите неща, можете да прочетете следното: „И така, кой беше най-големият победител в резултат на Първата световна война? – Само папството. Хохенцолернството, като водеща сила на протестантизма, беше унищожено до основи; беше унищожен царизмът – опората на гръцката православна църква“. Във връзка с Втората световна война Кнапке пише за „осевия фашизъм“ „воден от йезуитите“, и като се опира

на доклад, публикуван във вестник „Стампа“ на 9 юни 1941 г., заключава, че „Хитлер и Мусолини са реорганизирали Европа в съответствие с енцикликата *Regum Novarum* на папа Пий XII“¹⁰². По-нататък Кнапке пише, че когато Хитлер е бил в крепостта Ландсберг (където бил затворен за кратко след преврата в Мюнхен през 1924 г.), тогава „само йезуитите имали достъп до него, при това по всяко време на денонощието“. Първият, който подготвя пътя за властта на Хитлер, е йезуитът Брюнинг, „който сам не се придържа открито към властта. Ако потърсите следващата фигура, тя ще се окаже високо градуираният йезуит фон Папен... Неговата задача е да направи гладки пътищата за човека, който иска да бъде „псевдосоциалистически“ Игнаций Лойола. Кой не си спомня как след всеки избор в Райхстага Хитлер веднага бързаше към папския наблюдател в Германия или до личните приятели на папа Пий XI?... при кардиналите Фойлхабер и Пачели (сега Пий XII)?... (Папен) смело заявява, че „Третият райх“ е осъществяване на принципите на папството в теорията и на практика ...през 1939 г., по време на католическата конференция във Франкфурт на Майн на всички участници, както германци, така и чужденци, е казано да подкрепят нацистката диктатура на Хитлер. Първото правителствено действие на Хитлер е конкордат с Рим!“ (стр. 2-7).

На този етап ще прекъснем цитирането от книгата, намерена в самиздат (тя отдавна заслужава да бъде публикувана; в приложението към нашата книга даваме превод на една от нейните глави) и само ще отбележим, че необичайно много съществени въпроси, които разглеждаме, биха могли да бъдат разбрани дори през първите десетилетия след края на войната и само поради мързел на ума или страхливост някои все още виждат историята на 20. век, както е описана от журналисти, историци и някои от „антропософите“, ангажирани от задку-

¹⁰² Тази енциклика за капитала и труда, състояща се от 64 точки, е на папа Лъв XIII – б. пр.

лисните сили.

Един-единствен стил пронизва цялата история на борбата на Рим с духа. Нека си припомним войните му с албигойската ерес. По време на Тридесетгодишната война, която е напълно забравена в Европа, всичко живо е стъпкано. Наказвали цялото население на Европа, очевидно изхождайки от същия ленински принцип, че и 90 процента от населението може да мине под ножа, само за да се постигне желаната цел. Дали Ленин и Троцки, дали Хитлер и Сталин, или лидерите на англо-американските народи – всички те в своите действия застават от другата страна на доброто и злото, когато става въпрос за унищожаване на живия дух. И не бива да се заблуждаваме по този въпрос. Борман пише през 1939 г.: „...фюрерът реши, че членовете на антропософското общество... са по-опасни от тези, които принадлежат към ложите, тъй като увличат много повече хора с идеите си.“¹⁰³

Би било хубаво антропософите да се научат поне от такива примери да се отнасят отговорно към работата си. Много често враговете на антропософията разбират по-добре от приятелите ѝ колко голямо е нейното значение в света. В техните очи големият „грях“ на антропософията е, че тя посмя *да не бъде контролирана от задкулисието*. Борбата срещу този „грях“ продължава. Сменят се само методите. И сега сякаш стигаме до съдбоносната точка. Аха-аха да станем „добродетелни“, да станем „като всички останали“: ще започнат да ни управляват „братята на мрака“. Между тях (във високите степени) те нямат неразрешими проблеми, независимо как се развива естеството на борбата в света на профаните. Те водят основната битка с Небето.

Светът прави всичко възможно, за да прикрие този

¹⁰³ Цитатът е от Flensburgerhefte, № 32, S. 70. Както винаги, хората от този род, каквото и да казват, го смесват с лъжи. За съжаление антропософията привлича много по-малко хора от ложите: приблизително 200-300 пъти. И работата е в нейните идеи, които имат истинска духовна сила, която може да унищожи делата на тъмнината.

факт. От тази страна вярват, че с годините могат да се разкрият много неща, но не и това. Ето защо е толкова трудно да се стигне до дъното на истинския произход на световните войни. Дяволът показва копитата, за да скрие рогата, а след това показва рогата, за да скрие копитата. Кой е в състояние да хване дявола за рогата и копитата наведнъж и да го извади на божията светлина? Това е крайно необходимо да се направи, тъй като само тогава хората ще могат да се заемат със *своите* дела.

Р. Римек пише в споменатата по-горе книга, че Хитлер е нямал намерение да води война на Запад. Още през август 1939 г. той казва: „Бих искал да живея в мир с Англия и незабавно да сключа договор с нея.“ Докато напада Полша, той не очаква Англия да обяви война. Преводачът Шмит, който връчва на Хитлер английската нота, свидетелства, че Хитлер при това „...изглеждаше като вкаменен и гледеше пред себе си с празен поглед... След пауза, която сякаш продължи вечно, той се обърна към Рибентроп, който зашеметен стоеше до прозореца. – Какво ще правим сега? – попита Хитлер. Шмит след това излязъл в приемната и съобщил там за нотата. Тогава Гьоринг казал: – Ако загубим тази война, Бог да ни е на помощ. – Гьобелс стоял мълчаливо в ъгъла и изглеждал потиснат. Навсякъде – заключава Шмит – виждах озадачени лица“.¹⁰⁴

Питаме се какво означава това свидетелство. А това са, така да се каже, „копитата“. От другата страна се подават „рогата“: очевидци свидетелстват за „депресията“ на Сталин, за „объркването“ в Кремъл. Що за ситуация? Навсякъде изненади и сюрпризи. Хората провеждат световната политика с помощта на широка мрежа от шпиони, дълбоко вкоренени в лагера на врага, те знаят за всяка стъпка на врага, а когато той предприеме действия, се оказват напълно изненадани. Книгата на Виктор Суворов разяснява този въпрос отчасти.

Ако през 1939 г. Хитлер не е възнамерявал да воюва с

¹⁰⁴ R. Riemek, Mitteleuropa. Bilanz eines Jahrhunderts. Verlag „Commende“, S. 173.

Великобритания, то година по-късно той не е възнамерявал да воюва със СССР, тъй като планът Барбароса е разработен по-малко от година преди началото на войната. И така, какво е искал Хитлер? Ако говорим за това, което е на повърхността, което привлича дори върхушката на властта, която си е оставала полупрофанна, тогава плановете на националсоциализма наистина не стигнали по-далеч от реконструкцията на някаква Свещена Римска Империя и т.н., но на нова, социалистическа основа. Това е достатъчно, за да парализира напълно, да изключи свободното духовно развитие в Центъра. На Изток Сталин и „другарите“ се занимават със същото. В англосаксонския свят кълновете на духа са незначителни.

Но да приемеш такова намерение като крайна истина, означава да забравиш за тази карта, за „социалистическия експеримент“, водещ точно тайните общества на Запада до господство в света. Към 1941 г. ситуацията в света е подобна на описаната от Оруел в романа му „1984“, където се казва, че общият сценарий на световната борба е съставен в *един център*. Така е и през 1941 г., което трябва да се разбере преди всичко. На второ място, всичко, което се е случвало и се случва в света от 1914 г., трябва да се разглежда като *взаимосвързана верига от събития*.

Нека да преминем отново през брънките на тази верига. В Русия се провежда Февруарската революция. Тя не среща особено противодействие от страна на властите и народа. Цялата система на властта, включително и армията, са оплетени в система от ложи. От друга страна, руският народ винаги е живял с нагласата, че отделянето от монархията среща дружески прием. Руснаците винаги са вярвали, че не е необходима върховна власт, за да се организира общ живот на Земята. Но зад февруарските събития се криело нещо друго, за което малцина знаели. Създаденото Временно правителство, начело с Керенски – всичките членове на ложи, – имало задачата да прехвърли властта на болшевиките. Когато предателството се разкрива, Русия се разбунтува. Но никакви жертви не успяват

да подобрят ситуацията. Гражданската война е загубена и възтържествува болшевизмът с плановете му за световна революция.

Но да предположим, че бялото движение бе победило в Русия. Тогава може би у нас щеше да бъде разиграна картата на националсоциализма, а в Германия да победи болшевизмът. Тогава Германия и Русия щяха да си разменят местата. От Германия би излязла новата Антанта и би смазала „хидрата на руския фашизъм“¹⁰⁵. Войната така или иначе щеше да се състои, но тогава следвоенната съдба на Русия можеше да бъде подобна на съдбата на Западна Германия. А това би ѝ обещало възраждане в бъдеще. Не са искали да позволят такова нещо, затова победиха „червените“.

Ролята на нашите „бели“ преминава в Германия. Защото именно като вид „бяло движение“ в борбата срещу „червената чума“ е посрещнат националсоциализмът в Германия. А тогава Втората световна война трябва да се разбира като *продължение на гражданската война в Русия*. Единствената разлика е, че гражданската война е по-малко контролирана от Втората световна война. Тогава все още има останки от предишния суверенитет на държавите.

Планът за Втората световна война се заключава в следното. Главната задача остава същата: ***колкото е възможно по-голямо унищожаване на населението на Централна и Източна Европа, тъй като то е носител на духовно обновление***. Това, повтарям, са все същите цели на Първата световна война. Тридесетгодишна война, а по-рано – кръстоносните походи. Нелепо е да се мисли, че ленинско-сталинистката клика, извършила кървавия геноцид над руските народи, ще започне да защитава населението по време на външната война. Напротив, тя вижда в нея най-удобната възможност да про-

¹⁰⁵ Че руският фашизъм е възможен, също може да се докаже. Вземете например историята на барон Унгерн, провъзгласен за върховен духовен владетел на Монголия и т.н.

дължи това унищожение.

В Германия през 1944 г. можа да се извърши преврат, който да сложи край на хитлеризма – основното зло, ако може да се вярва на думите на съюзниците¹⁰⁶. Но съществува мнението, че заговорът е предаден от английска страна, което много прилича на истината, тъй като войната се водила срещу германския народ и била необходима изключително голяма разруха и безусловна капитулация. Нещо подобно се повтаря в наши дни във войната на САЩ с Ирак. В основата ѝ, както беше написано в един от броевете на „Гьотеанум“, действаше принципът, според който САЩ първо сами създават диктатора, а след това водят борба с него.

Виктор Суворов подробно анализира и неопровержимо доказва, че Съветският съюз концентрира всичките си сили върху подготовката за война с Германия, за да разпространи болшеvizма в цяла Европа, точно както в борбата срещу бялата гвардия той се разпространява в цяла Русия. Желал ли е това англо-американският свят? Разбира се, че не. Защото още от 80-те години на 19. век планът е да се създаде пустиня на мястото на Русия, място за „социалистически експеримент“. Разбира се, малко се „заиграха“ с експериментирането. Новото детенце-дракон стана опасно за самите нечестиви родители. Трябва да бъде укротено – от силите на Централна Европа, за да подчинят и тях по-сигурно.

За целта е позволено на Хитлер да превземе цяла Европа без особени затруднения. Да се противопостави на съветския Голем само Германия би било детска игра. Все пак ви съветвам да прочетете книгата на Суворов, където той описва що за армада е подготвена за нападението над Германия.

Но не било достатъчно да се укрепят Хитлер с ресурсите на цяла Европа. Трябвало да го оставят да атакува първи. Че войната за Германия е била безнадеждна при всяко положение.

¹⁰⁶ Наистина: какви думи? Нека си припомним още веднъж книгата на Т. Кауфман.

ние, също доста убедително е показано от Суворов. Но за да се регулира крайното изтощаване на двете страни и тяхното взаимно унищожаване, Хитлер трябвало да удари първи.

В СССР се води подготовка за нападение над Германия, но зад кулисите е направено всичко възможно, за да не нападне СССР първи. *Всъщност в СССР под прикритието на подготовка за война се води подготовка за успешното настъпление на германските армии.* В това се крие тайната на ужасното поражение на съветската армия през първите месеци на войната. Суворов описва как били построени добри пътища от центъра на Русия до границите, унищожени всички защитни съоръжения, премахнати всички заграждения по границата и т.н. Външно погледнато, нямало никаква грешка. СССР се готвил за нахлуване и затова се държал така. Но в тази история останали някои „нюанси“.

Един от тях е погромът на висшия команден състав на армията. В него имало твърде много хора, възприели сериозно идеята на Троцки за перманентна световна революция. Не всичко е събрано и в книгата на Суворов. Склонен съм да мисля, че той е оставил нещо нарочно за наблюдателния читател. Вземете например историята на разрушаването на гигантската система от отбранителни съоръжения, издигнати от Балтийско море до Черно море. Тя била по-мощна от „линията Манерхайм“ и, както правилно пише Суворов, ако германската армия се беше натъкнала на нея през 1941 г., съветската армия щеше да е в Берлин много по-рано. Цялата тази линия е взривена. Защо? Суворов пише, че тя би могла да бъде оставена за всеки случай, както например правят в Англия, където защитните структури не са разрушени и след войната. В действителност при всяка подготовка за настъпателна война не може да е сигурно, че рискът от отстъпление е напълно изключен.

Суворов пише, че системата от отбранителни съоръжения „...е пречила на масите на съветските войски да се концентрират тайно край германските граници, тя би пречила за снабдяването на Червената армия... Укрепените райони сякаш

ограничавали транспортните потоци...¹⁰⁷ Такова обяснение не издържа никаква критика. Затова не мога да допусна проникателният анализатор сам да не разбере това. Системата от укрепления се състояла от добре скрити *подземни* бункери и подземни тунели. Навън имало само малки капонири от огневи точки. През такава линия можело да бъдат прекарани безброй маршрути за пътуване.

Самият Суворов обаче пише: „...ние нямаме никакъв, дори и фалшив отговор на въпроса, защо е унищожена?!“¹⁰⁸ Или друга загадка. На 18 юни 1941 г. командирът на войските на НКВД в Беларус И. А. Богданов взема решение да евакуира семействата на военнослужещите. Защо прави това? В крайна сметка, ако има такава увереност в успеха на инвазията, че всички защитни структури, които гарантират сигурността на цялата страна, а не само на отделни семейства, са унищожени, тогава всички семейства трябва да останат във все по-дълбокия тил. По-нататък: „За придвижването на германската армия към центъра на страната – пише Суворов – са виновни Мерецков, Жуков, Берия. Разстреля ли ги Сталин? Не, много скоро всички те стават маршали.“¹⁰⁹ На заседание на Политбюро от 21 юни 1941 г. шефът на военното разузнаване (ГРУ) Голиков е попитан дали може да гарантира, че Германия няма да нахлуе. Той дава такава гаранция. „Какво прави Сталин с Голиков? – пита Суворов. – ...Още на 8 юли Сталин поверява на Голиков пътуване до Великобритания и САЩ и го инструктира лично. След успешната визита Голиков командва армии и фронтове...“ и т.н. След смъртта на Сталин Голиков „се издига още по-високо и става маршал“. „Ако – заключава Суворов – си спомним съдбата на неговите предшественици, при които не се случва нищо подобно на германското нашествие, и сравним тяхната съдба със съдбата на Голиков, тогава недоумение-

¹⁰⁷ Виктор Суворов. Ледоразбивач, стр. 104.

¹⁰⁸ Пак там, стр. 95.

¹⁰⁹ Пак там, стр. 83.

то няма край“.¹¹⁰

Суворов привежда и редица други факти, навеждащи на мисли, които самият той премълчава. Например преди войната, недалеч от Куйбишев, в пълна тайна в скалите на Жигулевските планини се строят гигантски тунели на правителствен команден пункт. За да заблуди германското разузнаване, близо се изгражда водноелектрическа централа и в Свердловск започва да се строи фалшив обект. Човек се чуди, защо е тази точка на Волга, ако всички защитни съоръжения до западните граници са унищожени и ако всичко е разчетено само за война на вражеска територия? Излиза, че всичко това е блъф! Имали са намерение да воюват по друг начин и тунелите били използвани по предназначение.

Или такъв факт, на пръв поглед малък, но не съвсем. Жуков, който се кани да замине към дислокацията на войските, подготвени за инвазията, „случайно“ остава в Москва няколко часа. Ако това не се беше случило, върховният главнокомандващ щеше да се озове в ужасния вихър на германската офанзива.

И така, на Хитлер са създадени всички условия за успешен първи удар, за да се изравнят донякъде шансовете и на двете страни¹¹¹.

¹¹⁰ Пак там, стр. 311-312.

¹¹¹ През май 1995 г. автобиографичният роман на Григорий Климов „Берлинският Кремъл“ (Песен на победителя) се появява за първи път в книжарниците в Москва. В него той пише, че първият период на войната между СССР и Германия „започва в деня на подписването на съветско-германския договор за приятелство“ през 1939 година. „Кремъл познаваше баланса на силите много добре. Той го знаеше по-добре от германското върховно командване. Въпреки цялата неистова подготовка за война, това споразумение не беше в полза на Кремъл. Шансовете за спасение бяха само в дълга война, за да се изтощи врагът, да се използват огромните териториални пространства, материални и човешки ресурси на Русия... Тогава ориентировъчно бяха установени границите на отстъпление, жертвите и резервите, Сталинград още тогава беше очертан като крайна точка, тук хладнокръвно пресмятаха десетки милиони човешки животи... Още то-

Но тогава всичко било готово за последвалото поражение. „Хитлер започва операция „Барбароса“ без всякаква подготовка! – пише Суворов. Защо Хитлер е постъпил така, навярно завинаги ще остане загадка... Хитлер нищо не прави за подготовка на своята армия за война в Русия¹¹². За войниците не е подготвено топло облекло; в оръжието е оставена смазка, която не била устойчива на замръзване. Подобно на съветските, и германските генерали се занимавали със защитните съоръжения. „Великолепните укрепления на старата германска граница („Линията на Зигфрид“) са изоставени и никога повече не са заети от войската.“¹¹³

Така е било. И затова не остава никаква загадка нито в поведението на Хитлер, нито в поведението на Сталин. Трябва също да се отбележи, че хората, допуснати до съзнателното изпълнение на планове от такива мащаби, имат гаранция за живота си. Следователно – това е моето субективно мнение – наивно е да се мисли, че Хитлер се е застрелял или се е отровил. Онези, които се самоубиха, бяха или полупрофани, или елиминирани в последния момент. Напълно слепите изпълнители просто са обесени.

Горчивата истина за историята на Втората световна вой-

гава войната беше разделена на два етапа“. Основното беше запазено за етапа на настъплението. „Всичко останало... беше обречено на жертва“ в етапа на отстъплението. Когато войната започна, войниците нямаха дори достатъчно пушки от модел 1891 г. „В същото време... милиони пушки и автомати в твърда смазка за дългосрочно съхранение стояха в запечатани складове... Шестдесетгодишни жени и мъже бяха хвърлени в жертва през отбранителния период, а резервите за настъплението стояха в това време, чакайки своя ред в Далечния Изток... За щабните офицери не са били тайна партидите автоматични оръжия, дошли на фронта през 1945 г. – на автоматите, които никога не са били в употреба, често имало заводски щемпели от предвоенните години. Ако направим само една поправка в посланието на Климов относно „шансовете за спасение“, което Кремъл уж търси, тогава и в този случай ще стигнем до заключението си.

¹¹² Виктор Суворов. Ледоразбивач, стр. 314.

¹¹³ Пак там, стр. 102.

на е, че ако Германия не беше нападнала СССР на 22 юни 1941 г., съветската армия щеше да бъде в Берлин две или дори три години по-рано, да речем, на 9 май 1942 г.; две седмици по-късно тя щеше да влезе в Париж и Рим, а месец по-късно и в Лондон. Казва се, че болшевишко-социалистическа Русия спаси света от „фашистката чума“. Да кажем, че го е спасила. Но тогава е вярно и обратното, че националсоциалистическа Германия спаси поне част от Европа от „болшевишката чума“. Който не е съгласен с това заключение, със сигурност трябва да възприеме ортодоксалната съветска гледна точка, която разглежда болшевишкия преврат през 1917 г. като най-светлия момент в руската история, последван от десетилетия все по-голямо щастие и т.н. Тогава трябва да се съгласим и с това, че националсоциализмът е *естествен* продукт на „разлагачия се“ капитализъм, чийто най-ярък представител – Америка – е опора на свободата и демокрацията.¹¹⁴

За да се измъкнем от цялата тази наистина дяволска „диалектика“, е необходимо да разберем, че през 20. век човечеството е било обречено на всичките безброй жертви с едничката цел, престъпниците, влезли в съюз с адските сили на политиката, да могат да се разпореждат с него по свое усмотрение. И

¹¹⁴ Във висша степен е симптоматично, че въпреки крайния антагонизъм на така наречените демократи и необолшевици и всякакви „националисти“ в съвременна Русия, те са обединени в едно: че Германия е вечният враг на Русия, постоянна опасност, надвисваща от Запада. През 1995 г. в Москва беше предсрочно завършен гигантски мемориален комплекс за Деня на победата (вестниците писаха, че неговият проект е разработен в Германия и Хитлер е възнамерявал да увековечи победата си над СССР с него), който погълна астрономическа сума. И левите, и десните сметнаха изграждането му за по-важно от това да се помогне на гладуващото и умиращо население. Антипатията към германците болезнено обединява и сплотява всякакви враждуващи групи, така че никога няма да ѝ бъде позволено да умре. В края на краищата можете да измъчвате тази гигантска държава както искате, а след това да я вдигнете от калта и да кажете: „Радвай се! Ти спаси света от фашистката чума“ – и тя, намирайки се в полузамайано състояние, трябва за стотен и хиляден път да възликува, след което пак може да бъде вкарана в нови авантюри, било на десните, било на левите.

докато се празнува победата на „болшевизма“ или „американската демокрация“ над „фашизма“ (двусмислиците за победата на „народа“ са само измамна маневра), на „хуманизма“ над „силите на тъмнината“ и т.н., докато хората не разберат къде е истинският източник на страданията им, бедствията няма да спрат, няма да спрат тъмните окултно-политически войни. Може да се вменява вина на едни или други народи само поради пълна безотговорност, неморалност или непреодолима глупост.

В заключение на тази глава е необходимо да се засегне антисемитизмът, върху който националсоциализмът изгражда голяма част от своята идеология. Вероятно ще повторя общоизвестната истина, като кажа, че всяка идеология, която работи със средствата за масово внушение, трябва да бъде изключително проста и да има елементарен образ на врага, който да е по-силен от създадения от съперническата идеология. В Русия не са могли да направят това, тъй като бялото движение е естествен протест, различни групи от участниците в него били вдъхновени от различни идеали. Техният спектър е широк и е продължение на всички онези духовни, социални, политически, религиозни идеали, с които Русия живее преди революцията.

В Германия е различно. Естественият протест срещу нападението на болшевизма е възприет там само като отпавна точка. А след това на представения и от германските комунисти образ на буржоазията като враг на всички народи, е противопоставен образът на световното еврейство, също като враг на всички народи. Що се отнася до непосредствената причина за избора на точно такъв враг, той беше виден за всички и аз ще посоча едно число, рискувайки да получа цяла лавина от обвинения в антисемитизъм. Въпросът не е, че това число е невярно, а че върху него има табу. Без опровержение (а това е само факт от историята) и без специална забрана е направено така, че всеки, който го забележи, веднага получава табелка на врата си: антисемит. Но все пак ще го назова. От петсто-

тинте души, които формират върха на болшевишката власт в Русия, 485 са евреи (повечето от тях емигранти). Вероятно са били даже повече, тъй като по неизвестна причина хора като Луначарски, Дзержински, Тухачевски и някои други се считат за неевреи. Такъв е върхът на айсберга на болшевишката власт, кръгът от хора, с чиито ръце е извършен болшевишкият преврат, задействан терорът и т.н. На по-ниските нива на властта този процент е по-нисък, но все пак доста висок; освен това тези хора заемали предимно командни постове. Като цяло около 1,5 милиона евреи в цялата страна активно подкрепят болшевиките, *което несъмнено е тяхната национална трагедия*, тъй като без такава помощ болшевиките нямаше да останат на власт. Като оправдание за този *факт* не може да служи ограниченото положение на евреите в царска Русия, тъй като Февруарската революция им гарантира всички права. Тук има редица документални свидетелства, които все още никой не е опровергал. Съществува телеграма, изпратена от американския banker Яков Шиф до члена на временното правителство Милюков. В нея той казва: „Позволете на мен – непримиримият враг на тираничното самодържавие, което безмилостно преследваше нашите едновременци – да поздравя руския народ чрез вас... и да пожелаая на вашите другари в правителството и на вас лично пълен успех в голямото дело...“ Друг член на Временното правителство, княз Г. Е. Львов, в отговор на приветствената реч на председателя на Еврейското политическо бюро Н. М. Фридман, заявява на 16 април 1917 г.: „Вие съвсем правилно посочихте, че за Временното правителство е висока чест да снесе от руския народ петното от безправията спрямо евреите“.

Но по някаква причина всичко това се оказва недостатъчно. След болшевишкия преврат някой си Самюел Рот в книга с красноречивото заглавие „Сега и завинаги“ (Now and forever, Ню Йорк, 1929) признава: „Където някога бяхме потискани и преследвани, там сега сме горди и безмилостни преследвачи“. „Ние, евреите, постигнахме (в Русия) свобода и грандиоз-

но отмъстихме на враговете си...”

Остава само да попитаме дали трябва всички подобни изявления да се считат за празно дърдорене, за което никой не носи никаква отговорност. Възможно ли е да съдим за историята, като се преструваме, че изявления от този вид изобщо не съществуват? С удоволствие бих изслушал различни конструктивни съображения по отношение на това, но никой не бърза да ги изрази, а напротив – мога да си представя как е секнал дъхът на някои от малцината читатели, стигнали до това място. Е, много по-охотно бих казал нещо приятно за тях, но не под знака на служене на ариманическият дух. Духът на истината ме подтиква да откажа и на онези, които преувеличават идеята, че евреите се стремят към световно господство. В противен случай аз самият би трябвало да се откажа от всичко казано по-рано в тази книга. Но няма да го направя. Все още подкрепям и друг принцип, че *нищо един народ не може да бъде виновен за това, как постъпва малка част от него с него самия и спрямо другите народи*. И ако руснаците се чувстват обидени, когато се заговори за „руския болшеvizъм“, другите народи също имат право да се държат по същия начин. Вярно е, че това не винаги може да се направи открито. Например в момента евреите във връзка с тези манипулации, в които се е замесила само малка част от тях, имат почти същата степен на свобода на критиката, като руснаците през периода на болшеvizма. Но съм сигурен, че ще дойде време, когато самите евреи съвсем свободно ще кажат същото, което казвам аз сега. Вярно е, че дори и сега сред тях има разумни хора, които имат смелостта да нарушат някои табути и да нарекат нещата с истинските им имена. На тяхна страна, колкото и странно да изглежда, за първи път в годините на болшевишкото управление се изказва открито Уинстън Чърчил. В „Illustrated Sunday Herald“ от 8 февруари 1920 г. е публикувана статията му „Ционизъм срещу болшеvizъм“ с подзаглавие „Борбата за душата на еврейския народ“. В нея той пише: „В съвременния съдбовен период на историята има три основни

линии на политическо мислене в еврейството; две от тях са изключително полезни и окуражаващи за човечеството, докато третата притежава само разрушителен характер.

На първо място, има евреи, които във всяка държава, където и да живеят, се идентифицират с нея, участват усърдно в нейния национален живот и, спазвайки стриктно религиозните си обичаи, не изпитват трудности при преживяването в страната, в която живеят като в своя родина... В Англия евреи от този вид казват: „Аз съм англичанин от еврейско вероизповедание“...

Евреите с руска националност, въпреки проявената несправедливост спрямо тях, показаха готовност да играят полезна и достойна роля в националния живот на Русия. В ролята на банкери и индустриалци те постоянно ускоряваха развитието на стопанските ресурси на Русия; те също стояха начело на забележителни организации, наречени кооперативни общества.

В политиката бяха предимно либерали и подкрепяха прогресивните движения. Те принадлежаха към непоколебимите защитници на приятелството с Франция и Великобритания...

Машинациите на интернационалните евреи са в яростна опозиция на описаните стремежи в еврейството. Привържениците на това тъмно братство са в по-голямата си част от неравностойните слоеве от градското население, където евреите са преследвани заради своята раса. Повечето от тях, ако не и всичките, са изхвърлили зад борда вярата на своите предци и вече не вярват в бъдещето. Тази тенденция в еврейството изобщо не е нова. Започвайки от времето на „спартаковец“ Вайсхаупт¹¹⁵, през Карл Маркс и чак до Троцки в Русия, Бела Кун в Унгария, Роза Люксембург в Германия и Ема Голдман в САЩ, този световен заговор за унищожаване на цивилизация-

¹¹⁵ Адам Вайсхаупт – 1748-1830, немски философ, основател на Съюза на перфектибилистите, където приема името „брат Спартак“, по-късно член на масонската ложа в Мюнхен – б. пр.

та, за изграждане на общество, основано на изостаналостта, завистта, злобата и илюзията за равенство, непрекъснато се увеличава. Както убедително показва съвременната писателка мис Уебстър, този заговор изиграва важна роля в трагедията на Френската революция. Той стои в началото на всички разрушителни движения на 19. век, а сега групи удивителни личности от дъното на европейските и американските големи градове вдигат камшика над руския народ, стават практически неограничени господари на това гигантско царство.“

По-нататък четем от Чърчил в цитираната статия за същото нещо, което вече беше казано по-горе въз основа на други източници. Затова всеки, който желае да ни осъди за пристрастност, нека препрати своите обвинения към г-н Чърчил. Той продължава: „Не може да бъде надценена ролята на тези евреи интернационалисти, изцяло атеисти, в подготовката и изпълнението на руската революция. Във всеки случай тя е ненормална и надхвърля ролята на всички останали сили. С изключение на Ленин, което е забележително, преобладаващото мнозинство от управляващите фигури в Русия са евреи. В допълнение, всички политически вдъхновения и динамика на болшеvizма идват от еврейски лидери. Например чистият руснак Чичерин е напълно в сянката на своя подчинен Литвинов; влиянието на руснаци като Бухарин или Луначарски не може да се сравни със силата на Троцки, Зиновиев (диктаторът на червената цитадела на Петроград), Красин или Радек, които всички са евреи. В съветските институции еврейският превес е още по-зашеметяващ. И накрая, огромна, ако не и решаваща роля в системата на държавния тероризъм, произтичаща от извънредните комисии за борба с контрареволуцията, играят евреи, а в някои случаи и еврейки. Също толкова печална роля изиграха евреите по време на краткото терористично управление на Бела Кун в Унгария¹¹⁶. Подобен феномен може да се

¹¹⁶ На 21.03.1919 е обявена Унгарска съветска република, просъществувала до 1.08, в която Кун получава поста комисар по външните работи. След

наблюдава в Германия – а именно в Бавария, където нямаше да го търпят дълго, – където това безумие се опита да се възползва от временната импотентност на германския народ за свои цели. Въпреки че във всички тези държави има немалко неевреи, които са толкова зли, колкото и най-лошите евреи революционери, ролята на последните е несъпоставима с частта им в общия състав на населението“. По-нататък Чърчил пише за огромната роля на Деникин и офицерите му за защитата на евреите от жаждата за мъст на населението в Русия и т.н.

И така, повтарям добре известната истина, че определена част от еврейството е станала инструмент в ръцете на окултните ордени и братства, които са замислили ужасните социални експерименти в света. Този факт е *документиран* във всичките му части¹¹⁷.

А по-нататък нека помислим за предшествениците на съветския болшевиизъм, за тези, които са подготвяли болшевишкия преврат в Германия. Те са: Маркс, Енгелс, Ласал, Бернщайн, Кауцки, Роза Люксембург, Клара Цеткин и др. Ако сме в състояние да мислим в съответствие с реалността, тогава трябва да си кажем, че нацистите просто не биха могли, противопоставяйки се на комунистите, да не заложат на картата на антисемитизма; тя просто беше тикана най-упорито в ръ-

опит за преврат през юни той организира репресии, известни в Унгария като Червения терор – б. пр.

¹¹⁷ Рудолф Щайнер също насочва вниманието на своите слушатели към него. В една от лекциите си той говори за онези, които са участвали в подписването на Брест-Литовския пакт. Сред тях бил... някой си господин Йофе и някой си господин Каменев, чието истинско име е Розенфелд. Истинското име на Троцки е Бронщайн. Йофе е богат търговец от Херсон. През 1915 г., по време на процеса срещу Каменев, адвокат Керенски (по-късно шеф на временното правителство) успява да докаже, че подсъдимият не е подготвял смъртта на Русия, а винаги се е борил срещу „тайния съюз на Ленин“ (180; 8.01). Вярно, сега започна да се говори (в антропософската преса) за това дали Р. Щайнер е имал антисемитски настрояния. Идеологията не щади никого. Но приживе вестниците обявяваха Рудолф Щайнер за „покровител на юдаизма“ (177; 1.10).

цете им.

Тук отново ще се позова на граф Калерги. В първата част на своя „Практически идеализъм“, написан през 1920 г., той прави изявления като следното: „Еврейските лидери на социализма... тези еврейски пророци на нашето време, подготвящи нова световна епоха, са етичен пример във всичко: в политиката, религията, философията и изкуството“ (стр. 27-28). – Какво му дава основание да мисли така? – Ето какво: „Айнщайн е върхът на съвременната наука... Малер е върхът на съвременната музика... Бергсон е върхът на съвременната философия... Троцки е върхът на съвременната политика“ (стр. 51-52).

От своя страна веднага отбелязвам, че никога не ми е хрумвало да питам каква националност е Малер – толкова органично работата му се корени в музикалната традиция на Централна Европа. За Айнщайн мога да кажа само, че в Съветския съюз беше общо забранено да се публикуват научни статии (независимо колко дълбоки са те), съдържащи критика на неговата теория или по някакъв начин да я коригират. Нелепо е да се смята Бергсон за върха на съвременната философия; но относно това, че Троцки е върхът на политиката, ми се иска да плача. Калерги обаче не предлага да се прави нито едното, нито другото, когато по-нататък пише: „Еврейството е лоното, от което ще произлезе новата духовна аристокрация на Европа...“ (стр. 51). „Един поглед върху историята на еврейския народ разкрива техните изключителни успехи в борбата за водачество на човечеството“ (стр. 49). Като народ еврейството преживява вечната борба на количеството срещу качеството, на непълноценните групи срещу високо ценените индивиди, на лошото мнозинство срещу високо цененото малцинство“ (стр.52). И т.н., и т.н.

В своята доктрина странният, но в никакъв случай не глупав граф, включва и своеобразна расова теория. „Селяните, жителите на провинцията, пише той, в по-голямата си част са плод на кръвосмешение (в биологията – близкородствено размножаване – авт.), докато градският обитател (урбанизира-

ният човек) е хибрид, кръстоска“ (стр. 20). И още: „Кръвосмешението усилва характера и отслабва духа; кръстосването, смесването отслабва характера и укрепва духа... създава оригинални личности“ (стр. 22-23).

Сега нека читателят си спомни горната прокламация на Калерги за „евроазиатско-негроидната раса на бъдещето“, в която цялото човечество ще трябва да се превърне, и ще получим някакъв извод, до който Калерги ни води.

Според неговата доктрина да си метис е по-обещаващо, отколкото „продукт на кръвосмешение“. Затова расите трябва да бъдат смесени¹¹⁸.

Но не всички. „Евреите – *те са същността на хората, произлезли от роднинските бракове*“ (стр. 28), и в същото време са предопределени „...в своите най-изтъкнати екземпляри *да бъдат лидери на урбанизираното човечество*...“ (стр. 28); „превъзходството на техния дух ги предопределя да се превърнат в *основния фактор на бъдещата аристокрация*“ (стр. 49).

Така се оказва, че човечеството с дух, укрепен поради расово смесване, „оригиналните личности“ в бъдеще ще бъдат управлявани от еврей-аристократи със слаб, поради кръвосмешението!

Не си струва труда да се търси някаква логика в расовите изследвания на граф Калерги. Той всъщност изгражда идеология, която може да съществува само при условие, че на хората просто се забрани да мислят за нещо различно от това, което държавата ще позволи да се мисли. Затова неслучайно Уинстън Чърчил, заедно с Калерги, създават т.нар. Европей-

¹¹⁸ По време на настоящите граждански войни в Кавказ и Югославия, се отбелязват огромен брой изнасилвания. Бих искал да попитам (и без черен хумор, какъв хумор може да има тук, ако главният идеолог на „пан-Европа“, подкрепен от още един „връх“ на съвременната политика, Чърчил, сериозно заявява, че най-добрите черти на своя характер руснаците дължат на насилието на татаро-монголците над славянските жени): това не е ли началото на процеса на „метисизация“, на междурасово кръстосване?

ски съюз, чиято цел е да насърчи прилагането на идеите на Калерги.

Но ако се мисли логично и безпристрастно, трябва да се каже, че няма съществена разлика между книгата на Т. Н. Кауфман, „Практически идеализъм“, и „Майн Кампф“. А ако съществува, кой би обяснил каква е тя? Само че да направи това с факти в ръце, а не с изпъкнали от гняв очи. Ние, жителите на Русия, имаме право да повдигнем такъв въпрос, тъй като, както никой друг в света, научихме на практика какво са „еврейските лидери на социализма“, „тези еврейски пророци на нашето време“. Много книги са написани за тяхното „етично“, „качествено“ превъзходство над „количеството“ на „непълноценните групи“ от населението на Русия. Нека си припомним само един факт: При създаването на Червената армия Троцки – „върхът на съвременната политика“ – издаде указ, според който на всеки, който бяга от тази армия или преминава на страната на белите, се *разстрелвало цялото семейство*.

Хората са склонни да забравят миналото. Те губят връзка с него още по-бързо, когато за това се прави всичко възможно във външния свят. Едва ли можете да срещнете не само млад, но и стар човек, който би помнил написаното от вестниците през 20-те и 30-те години. Но ако някой си спомни, тогава не спорят с него, защото се появяват просто неоспорими неща. На тези, които са запазили паметта си, просто им слагат етикети. Но този лош политически маниер не би трябвало да има място в антропософските среди.

За читателите, приели далеч отиващите изводи за „вродения“ немски „милитаризъм“ и „расизъм“, за да тестват сами себе си, предлагам да познаят на кого принадлежи следното изказване: „Предстоящата Световна война ще унищожи не само реакционните класи и движения от лицето на Земята, но и цели реакционни народи. Това също е прогрес!“ – Това твърдение принадлежи на Карл Маркс. Но нека отидем в по-близки до нас времена.

През 1933 г., на 24 март, „Дейли експрес“ излиза с голе-

ми заглавия на първа страница, които гласят: „Евреите обявяват война на Германия“, „Евреи от целия свят, съединявайте се“, „Бойкот на немски стоки“. Можеше ли след това да се очаква, че Германия веднага ще капитулира? Но след това нещата взимат още по-рязък завой. През 1939 г. „The Jewish Chronicle“ (броят от 3 март) вече се изразява така: „Евреите няма да позволят мира, колкото и държавниците и пацифистите да се стремят към него“.

През 1934 г. в друг еврейски вестник „Наша реч“ известният представител на ционизма В. Жаботински пише: „Германия е изпълнена с амбициозно желание да стане велика нация и да си върне загубени територии и колонии. Нашите еврейски интереси обаче изискват окончателното премахване на Германия. Германският народ, като такъв, представлява опасност за нас. Затова на Германия не трябва да се позволява при сегашното правителство да стане още по-силна, отколкото е.“

Горните декларации не бива да бъдат оправдавани само с ид-

ването на власт на Хитлер. Още преди идването му, през 1932 г., Бернар Лекаш, председател на Еврейската световна лига, прави изявление в Париж, което по-късно, през 1935 г., се повтаря отново в „The Jewish Bulletin“ (броят от 27 юли). Той казва: „Германия е държавата, която е нашият враг номер едно. И наша работа е да ѝ обявим безмилостна война. Ние, евреите, сме най-силната нация в света, защото имаме власт и знаем как да я използваме“.¹¹⁹

През 1938 г. в юнския брой на „The American Hebrew“ (стр. 108) са публикувани признания от вида: „Коалицията на Англия, Франция и Съветска Русия рано или късно ще препречи пътя на триумфалното шествие на опиянения от успеха фюрер. Дали случайно или преднамерено, във всяка от тези държави евреин е на най-важния пост. Животът на милиони е в ръцете на неарийци... Президентът Леблан е само външната страна, а Дювалие поема тежестта на раменете си само за кратко. Леон Блум (френският министър-председател – авт.) – е изтъкнат евреин – само той може да бъде взет под внимание. Той все още може да стане Мойсей, който в точното време ще поведе след себе си френския народ.

А Литвинов? (съветски министър на външните работи – авт.) – този велик евреин, седнал отдясно на Сталин, този малък оловен войник на комунизма. Литвинов толкова израсва във важността си, че стои над главата на всеки другар от Интернационала, с изключение на бледоликия кремълски страж (тоест Лазар Каганович – авт.)... Той купува Рузвелт... А Хор Белиша? (британски военен министър – авт.)... Тези трима синове на Израил ще се обединят, за да изпратят по дяволите лудия нацистки диктатор... Европа е обречена на гибел“.¹²⁰

¹¹⁹ Този въпрос има и друг аспект. Ако всички обявявания на война на Германия, които цитирахме, се считат за направени сериозно – а няма причина да се мисли друго, – тогава също трябва да се мисли, че са били увенчани с успех и в този случай победителите са обект на отговорността, за която Рудолф Щайнер говори в цитата, даден в края на глава 12.

¹²⁰ Има забележителни неща от друг вид, за които ще стане дума по-до-

Ако някой започне да твърди, че всички подобни изявления, декларации, направени в голямо количество през 20-30-40-те години, които несъмнено са били известни в Германия, не са наливали вода в мелницата на антисемитизма, тогава такъв човек трябва да се счита за прост или се прави на такъв. Но нещо друго също е вярно. Не всички евреи, а може би дори много малко, одобряват подобни провокативни изявления. А тъй като те все пак се правят, остава да разберем, че тези, които в началото на века съставиха фалшификата, наречен „Протоколите на сионските мъдреци“, не са спрели дотук, а продължават да работят неуморно, за да представят фалшификата като нещо истинско!

В съветска песен¹²¹ се пее: „Родени сме, за да сбъднем една приказка“. Днес болшевизмът изглежда е изместен от световната сцена. Но ужасната „приказка“ на „протоколите“ обраства със заплашително, призрачно битие. За да я лишим от това битие, е необходимо съвсем ясно и пределно честно да познаваме фактите от историята и **на глас да се разграничаваме от всяка неистина**. Да, „равините и монсеньорите“ заседават заедно някъде и вкарват света от една катастрофа в друга. Те са „интернационалисти“ в смисъл, че по принцип не им пука кого правят пушечно месо за своите окултно-политически световни манипулации: германци, руснаци, америка-

лу. Друг брой на същия вестник от 31 октомври 1919 г., публикува статия на Мартин Х. Глин, бивш губернатор на щата Ню Йорк, „Разпъването на евреите трябва да спре!“ Той пише: „От другата страна на океана (т.е. в Европа) чуваме вик за помощ от 6 милиона мъже, жени и 800 000 малки деца... ...6 милиона мъже и жени умират от липса на храна; 800 000 деца молят за хляб... В този *холокост*, застрашаващ човешкия живот... Заради тази война, водена, за да се потопи в прах деспотизмът... Заради тази *война за демокрация* 6 милиона еврейски мъже и жени и 800 000 еврейски бебета от другата страна на океана плачат за хляб, за да не умрат от глад“. Оказва се, че числата и термините, така добре познати в наше време, се появяват за първи път – през 1919 г.!

¹²¹ „Марш на авиаторите“, който от 1933 г. е официалният химн на ВВС на СССР – б. пр.

нци, евреи, сърби, араби и т.н.

Днес кого ли не обвиняват в антисемитизъм. Необходимо е да се разбере произходът и целта на подобни обвинения. Още преди германците да започнат да обвиняват в антисемитизъм руснаците. Смята се, че антисемитизмът е проникнал в руската бяла гвардия, която се противопоставя на жестокостите на болшевиизма. Работата е там, че хората просто *виждали* какви са болшевишките комисари, оглавяващи отделите на ЧК из цяла Русия и т.н. В същото време белогвардейците изобщо не се обявявали срещу евреите. Всъщност много от тях, които не искали безусловно да застанат на страната на болшевиките, също били подложени на репресии или били принудени да избягат в чужбина. – Обаче – ще ми възразят – заобикаляш „холокоста“. – Не, не го заобикалям, ще говорим за него в следващата глава.

Завършвайки темата за Централна Европа, искам да кажа, че в момента германците, както и руснаците, имат изход от тази ситуация само, така да се каже, „по вертикалата“, т.е. чрез апелиране към духа, включително апел към истината. Ето защо толкова безпощадно ги натискат към земята, за да не намерят този изход. И нека всеки антропософ реши дали наистина иска да помогне в тяхното натискане.

Външно нищо не може да се направи. Не може да става и дума за възстановяване на държавния суверенитет и независимата политика. Според моя субективен поглед към нещата аз дори съм склонен да се отнасям с разбиране към канцлера Кол. Да, той отстъпва на всяка крачка, прави компромиси, но няма избор и освен това Германия все още съществува, поне икономически, но процъфтява. А ако прояви непослушание и като с магическа пръчка най-радикалните десни групировки започнат да избуяват, да набират сила и да печелят избори. Или се надига вълна от тероризъм. А световната преса отново надига вой: Ето, пак германците замислят зло срещу всички народи по света! Тогава може и чрез ООН да се приемат различни санкции. Кол вярва, че може да се откупи от

всичко това. До някое време – може. Но ще дойде моментът, когато задкулисните кръгове ще решат, че е време да се приключи с Германия. Тогава германците ще отидат в изгнание, а цивилизацията към упадък, тъй като подобно на отделния човек, и тя не може да съществува без аз. Въпреки това такава бъдеще може да бъде предотвратено, ако достатъчен брой хора в дух и истина насочат молитвите си за човечеството към божествените йерархии.

Допълнение към глава 13

С публикуването на „Ледоразбивачът“ Виктор Суворов нарушава (съзнателно или несъзнателно – не ни е работа да съдим за това) онази мълчалива, да речем, „конвенция“, според която и Западът, и Изтокът мълчат за истинските мотиви на двете Световни войни в продължение на 50 години. Затова беше интересно и важно да изчакаме отсрещната страна да отговори на книгата на Суворов – постсъветските „евразийци“, „полярници“ (за тях ще стане дума в глави 17 и 18). И ето, накрая те отговориха. В списанието „Наш съвременник“ (№ 5, 1994 г.) се появи статия на московския писател Анатолий Ланщиков „Ледоразбивачът“ отива на таран“. По отношение на общото си съдържание статията трябва да бъде класифицирана като много значима. Тя, разбира се, е тенденциозна, има своя идеологически поръчител и следователно не е написана в името на търсенето на истината. Тя е важна с това, че страната, която все още настоява за старата съветска версия за причините за избухването на Втората световна война, тук като че ли отхвърля „съветското благоприличие“ и признава, че разполага с богата информация, която напълно опровергава тази версия.

Ланщиков смята Суворов за предател, който се е поставил в услуга на Запада, за което го и хвалят там. Това обаче не е вярно. И на Запад „Ледоразбивачът“ обикновено се приема с враждебност, той бива премълчаван, историците се измъкват само с обещания да се запознаят с аргументите на Суворов. Сега обаче за нас е важно нещо друго. Статията е интересна с това, че нейният автор, очевидно откъсвайки за нарушаването на „конвенцията“, цитира факти, които се премълчават дори в най-напрегнатите моменти от студената война. Той пише: „На практика обикновено се оказва, че победената страна е призната за виновник. Ако се застане на строго историческа гледна точка, тогава Втората световна война е започната от Франция и Англия, които обявяват война на Гер-

мания на 3 септември 1939 г. Това е исторически факт“ (стр. 175).

Ланшиков обвинява Суворов, че е попаднал под влиянието на официалната доктрина за „агитационната пропаганда“, която е напълно невярна. Забележително е самото признание, в което постсъветската десница се съгласява с левицата. Но това, което московският писател пише по-нататък, е по невероятен начин в разрез с твърденията както на необолшевиките, така и на всички прозападни и западни демократи: „Разбира се, агитационната пропаганда веднага ще закрещи: Германия първа нападна Полша, а чак тогава Англия и Франция... Това е така, но трябва да се отбележи, че в началото Хитлер отправя някои териториални претенции към Полша. И ако беше възможен Мюнхен-38¹²², тогава защо да не може да има Мюнхен-39? Разбирам, че поляците не са чехи, поляците са горд и войнствен народ... Но покрай особеностите на полския национален характер съществува и френско-полска конвенция от 19.05.1939 г., съгласно която „Франция ще предприеме *настъпателни* действия срещу Германия с останалата маса свои войски петнадесет дена след началото на общата френска мобилизация.“

Обаче на 23 август 1939 г., тоест четири месеца след подписването на конвенцията с Полша, френският генерал Гамелен внезапно докладва на правителството си, че армията няма да може да извърши сериозни нападателни операции по-рано от две години.

А ето какво казва германският фелдмаршал Кайтел на Нюрнбергския процес: „Ние, военните, през цялото време очаквахме офанзивата на французите по време на полската кампания и бяхме много изненадани, че нищо не се случи... При настъпление французите щяха да срещнат само слаба

¹²² Става дума за споразумението, подписано в Мюнхен на 30.09.1938 г. между Великобритания, Италия, Франция и Германия, според което Судетската област в Чехословакия, населена предимно с етнически немци (около 3.3 млн. души), се предава във владение на Германия – б. пр.

завеса, а не истинска германска отбрана.“

„Ако не се провалихме през 1939 г. – повтаря думите на Кайтел генерал Йодъл, – това е само защото по време на полската кампания около 110 френски и британски дивизии, разположени на Запад, не предприеха нищо срещу 23 германски дивизии“.

Американският журналист Уилям Шиърър, автор на книгата „Възходът и падението на Третия райх“, оценява войната на Германия срещу Полша така: „Нищо не се случи на Запад... скоро (войната) беше кръстена „странната война“. И Шиърър на 20 септември 1939 г. пише в дневника си: „Всички германци, с които разговарях, са абсолютно сигурни, че след по-малко от месец ще имаме мир.“ И те имаха основание да мислят така, защото ден преди това Хитлер казва: „Нямам военни цели срещу Англия и Франция“. Италианският външен министър Чиано отбелязва по онова време: „За Мусолини мисълта, че Хитлер води война и – още по-лошо – я печели, е просто непоносима.“

Ланщиков отбелязва и други факти. „Но най-много от всички – пише той – чакаха мира французите (по-голямата част от министрите в кабинета се обявиха за мирна конференция). И това е разбираемо. В резултат на **поражението** във френско-пруската война (1870 г.) Франция е принудена да плати на Германия обезщетение от 5 млрд. франка, а в резултат на **победата** в Първата световна война „съюзническият дълг“ на Франция към САЩ и Англия е **четири пъти** по-висок от тази... контрибуция“.

Обръщайки се директно към автора на „Ледоразбивачът“, Ланщиков пише: „И така, французите ще седят на „линията Мажино“, англичаните – на своите острови, руснаците – на „линията на Сталин“ (която е взривена преди началото на войната – авт.), а Хитлер в това време започва да се „разхожда“ из останалата част на Европа... Направо мила картинка, нали? Вие, г-н Резун (това е истинската фамилия на Суворов), сте изненадан, че „правителството на САЩ по някаква при-

чина преди началото на войната продава на Сталин лиценз за производството“ на танк С-47. А не ви ли учудва, г-н Резун, например това, че през 1937 г. американците ентузиазирано поздравяват съветските военни пилоти Чкалов, Байдуков и Беляков, които извършват първия полет без междинно кацане по маршрута: Москва-Северен полюс-Ванкувър (САЩ), а скоро и друг *военен* екипаж (Громов и други), прелетял по същия маршрут, е приет със същата сърдечност?

Съветските военни пилоти... овладяват маршрута към Съединените щати – а американците вместо да са в паника, се радват и поздравяват руските асове. Освен това продават на СССР лиценз за производство на най-новия танк. Ама че глупав народ...

Човек неволно си припомня страховитите военни паради на Червения площад и парадите на ВВС в Тушино. А те се правят не на последно място за дипломатическия корпус и чуждестранните гости: нека потенциалните съюзници се радват, а враговете да се страхуват.

Не знам какво са чувствали враговете, но потенциалните съюзници се радват и още как. СССР е направо наводнен от хора като Барбюс, Ролан и Фойхтвангер...“ Последният тогава пише: „Когато от потискащата атмосфера на измамената демокрация и лицемерната хуманност попаднете в чистия въздух на Съветския съюз, става лесно да се диша...”

Ланшиков предлага да нанесем корекции и в разбирането си за превземането на Чехословакия от Хитлер. Той отново цитира У. Шиърър, който пише: „Президентът Бенеш... нямаше друг избор, освен да се подчини. Англия и Франция предадоха страната му, нещо повече, те застанаха на страната на Хитлер“. В същото време, след като инспектира чешките укрепления в Судетите, Хитлер признава: „Това, което научихме за военната мощ на Чехословакия след Мюнхен, ни ужаси – изложихме се на голяма опасност... разбрах защо генералите ми ме спираха.“

Фелдмаршал Манщайн свидетелства на процеса в Нюрн-

берг: „Няма съмнение, че ако Чехословакия беше решила да се защити, нейните укрепления щяха да устоят, тъй като нямахме средства да ги пробием“. И Полша не беше толкова безпомощна, колкото си я представяме.

Съществуват и редица други исторически факти от предвоенния период, разрушаващи традиционния образ на поляризираните тогава кристално чисти сили на доброто и силите на абсолютното зло. Например Хитлер позволява на Полша да отнеме малка територия от Чехословакия (в района на Тесин с население от 228 хиляди души), а Полша го прави. Той позволява на Унгария да присъедини региона Рутения с население от 772 хиляди души. Или следните факти: след подписването на мирните договори от болшевиките с балтийските страни (Естония, Латвия, Литва), те са освободени от плащането на всички дългове към Русия, на тях им са изплатени от изпадналата в крайна нужда страна парични средства в размер 22 милиона златни рубли и т.н.

Интересен е един от изводите, направени от Ланщиков. „Именно през 1937 г. – пише той, – въпреки процесите, Сталин получи мощна подкрепа от европейското антифашистко движение, което включваше не само комунисти. „Големите маневри“ в Испания (т.е. войната – авт.) изглежда разкриха окончателното подреждане на силите: от едната страна, Хитлер, Мусолини, Франко; от другата страна, блокът на антифашистките страни, където на Съветския съюз беше отредена ролята на основната *военна ударна* сила, т.е. настъпателна.

Оттук прославянето на Сталин и преследванията във Франция, Чехословакия и България на руската антикомунистическа емиграция... Ако Хитлер не е започнал Втората световна война, според логиката и фактите, тя беше започната от блока на *антифашистките страни*, между които към 1937 г. ролите бяха много ясно разпределени“.

Ланщиков вкарва в статията си редица нюанси, предназначени да докажат принудителния характер на съветската подготовка за война и т.н., за да покаже Сталин, макар и жесток,

все пак като спасител на Русия. Читателят на нашата книга обаче, ако я е разбрал, не е заплашен да се „бодне“ на това острие.

Допълнението към главата само за пореден път показва, че има многобройни факти от историята и достатъчно солидни основания за тези заключения относно целите, причините, характера и виновниците на двете Световни войни, до които стигнахме на духовнонаучна основа. На тези, които са безпристрастни, но все още не са успели да се освободят от хипнозата на средствата за масово осведомяване, предлагаме да помислят върху двата въпроса, които Ланшиков задава на Суворов:

1) Кой е „*главният виновник и главен подбудител*“ на Първата световна война; в крайна сметка Сталин тогава носеше само политическа камизолка, а Хитлер все още беше увит в политически пелени?

2) Защо много добрият Рузвелт и просто добрият Чърчил се *обединиха* с много лошия Сталин, а не с просто лошия Хитлер, който копнееше за приятелство с Англия?¹²³

¹²³ През 1995 г. военният историк Волкогенов и сътрудникът на института в Тел Авив и редица западни институти, изучаващи Русия, Г. Городецки, се опитаха да опровергават Виктор Суворов. Първият се появи по телевизията, вторият публикува книгата „Митът за Ледоразбивача“. И единият, и другият само още един път показаха, че няма с какво да опровергават Суворов. – Много жалко. Защото колкото по-неопрровержима е позицията на Суворов, толкова по-малка е надеждата, че най-лошите прогнози, направени за нашето време, няма да се сбъднат.

Евреите в съвременния свят

Позволете ми да напомня още веднъж, че тази книга не е предназначена за широкия читател. „Широкият читател“ в наше време живее само с насадени му политически, национални и други суеверия. Той се придържа към тях до степен на фанатизъм и всеки друг възглед за нещата, към който не е свикнал, се посреща като еретичен. Кризата на познанието сега получи такъв израз.

Освен това авторът няма „заветно желание“ книгата да бъде навирана, както се казва, в носа в спорове с фанатици на често срещаните заблуди. Напротив, смятам, че тази книга не бива да се дава в ръцете на тези, които вече са погубени от „черната магия“ на пресата. Всичко, на което човек може да се надява в момента, е да намери поне тесен кръг от хора с неатрофирано чувство за истината, които не са се поддали на внушенията на каквато и да е пропаганда и са овладели не само съдържанието, но и *метода* на духовната наука. Би трябвало такива хора да се държат заедно в света на чисто идейна основа, да образуват своеобразни оазиси, където би било възможно, разчитайки на данните на духовната наука, да възприемат безпрепятствено съвременния живот във всичките му прояви, като същевременно са уверени, че духовните им братя също като тях се занимават само с намирането на средства, с които този живот да бъде освободен от пагубните предразсъдъци и спасен от падането в бездната. Как и къде можем да излезем с нашите знания в широкия свят, е голям и независим въпрос, който може да бъде разрешен само след като в антропософските среди се появят хора, които не са суеверни, не са пристрастни и не са толкова повърхностни и безскрупулни, че да се обявяват за ревизия на духовната наука, без да са я овладели. Пред тях тогава може да бъде поставена в цялата ѝ величина задачата, да изработят „*моралната техни-*

ка“, за която се говори във „Философия на свободата“. Просто трябва майсторски да я овладеете, за да можете да говорите с нашия изпадащ в лудост свят, за причините за неговата лудост. Пропуснато е много ценно време и най-важното е, че е пропуснат импулсът на движение в познанието, разработен от самия Рудолф Щайнер. Тук, наред с много други неща, се корени колосалната трудност за предизвикването на безпристрастен поглед върху нещата в наше време, но човек не може да не работи с него, както не може да се повдига въпросът дали човек трябва да диша или не.

Спомням си, че в самото начало на 80-те години един човек в Москва тръгна открито, дори в партийните среди, да говори за историческа симптоматология, без дори да има и най-малка представа за морална техника. Аз бях първият, който се противопостави на това. В същото време, без никакво колебание, през 70-те години, в антропософската група, практически за първи път в Съветския съюз повдигнах темата за историческата симптоматология; тогава водих тази тема поне две години. Ние не само разработихме всичко, което беше дадено от Рудолф Щайнер по тази тема, но непрекъснато обсъждахме всички значими събития, които тогава се случваха у нас и по света. Занимавахме се с това, знаейки, че всяка наша дума се чува и записва на магнетофон от тайната полиция, виждайки как някои от тогавашните приятели пребледняват и свиват главите си от страх, слушайки речи за това, кои са „диктаторите на пролетариата“, импортирали революцията при нас и т.н. Тази работа не беше за всеки, дори трябва да се признае, че оазисът на познанието изобщо не се получи, като ариманическите духове дори успяха да отмъстят на някои хора за „дързостта“ им да искат да знаят, но важното е нещо друго. Външно взето, беше истинско чудо, че беше възможно да се занимаваме с толкова дълбоко познание през тъмните 70 години и да не бъдем арестувани. Разбира се, имаше преследвания. Периодично ме влачеха за разпити в КГБ, но никога не ме попитаха за съдържанието на нашата работа. Разследващите

знаеха, че всичко, за което говорим в групата, е вярно. По това време чувствахме, че работата на клона е обградена от светлинна стена и защитена от благословията на духовния свят.

Аз самият и някои от моите приятели разгледахме нашата работа като принос към смелата и жертвена борба, която тогава дисидентите водеха със страшната власт. Всеки търсеше своя форма на борбата. Обърнахме се към знанието като към сила, способна наистина да победи злото, и не сгрешихме. Когато дойде промяната, много дисиденти се оказаха безпомощни пред същото това зло, но носещо друга маска. На тях *не им стигаше познанието* и даваната от него сила за различаване. Това, което сме посели, расте. И като цяло, в света, въпреки всичко, расте стремежът към истината, защото самите богове желаят това.

Тече борба за спасяване на света. В нея не винаги на силите на доброто противостоят силите на злото. Като глобален фактор в световните отношения действа голямото противостоеие между луциферическите посветени от Изтока и ариманическите посветени от Запада. Вътре в западната цивилизация действа противостоеенето между романския и англосаксонския свят. Тази конфронтация поражда нещо трето – болшевиизма. По различно време различните народи се превръщат ту в инструмент, ту в поле на остра борба между тези сили. Тогава в живота на народите идва голямо нещастие. Тук еврейският народ не прави изключение. Виновниците за бедствията предпочемат всички мерки, за да останат в сянка, така че всеки народ да стовари вината за своите страдания не върху тях, а върху другите народи: евреите – върху германците, германците – върху евреите, германците и евреите – върху руснаците, руснаците – върху евреите и германците и т.н.

Рудолф Щайнер крайно неохотно е говорил за това. „Изключително трудно е – признава той – да се говори по тази тема, защото тогава се възбуждат големи страсти. Духовнонаучните истини, ако някой иска да ги възприеме правилно, не

търпят нито симпатии, нито антипатии.“¹²⁴ А какво да правим в наше време, когато по този въпрос бушува гражданска война на мненията? Явно да се стремим към мир под знака на принципа, изразен от Петър Чаадаев: „Истината е по-скъпа от родината“.

Като отправна точка в нашите разглеждания нека сега вземем статията на А. Ровени „Създаването на държавата Израел като отражение на трагедията на Европа“, публикувана в първия брой на списание „Инфо-3“ за 1992 г. Статията е интересна с това, че особено красноречиво обединява както силните, правилните, така и слабите, погрешни възгледи за проблема, до който стигнахме, което става очевидно, когато се сравнява с книгата на Лудвиг Тибен „Загадките на еврейството“, публикувана през 1930 г. и преиздадена през 1991 г.

Книгата на Тибен е – без преувеличение – подвиг. Нейният автор успява в най-трудния и дори, бих казал, небезопасен опит. Като антропософ той успява да се издигне над националните пристрастия и да се изрази в духа само на истината. Може да преживее колко е трудно това, само онзи, който предприеме разработването на подобни проблеми, заобиколен от множеството ариманически духове на лъжата, омразата, хаоса и разрушението. Цялата им сила и самото им съществуване почиват на човешкото невежество и затова те не търпят съзнание, което се е одързостило да надникне в тяхната природа. Ако обаче някой направи това, тогава в душата си преживява необикновено, освежаващо, освобождаващо действие, което се разпространява на широки вълни в света от всичко, което е вярно. Ето защо, след като прочетох книгата на Тибен, преживях нещо от настроението, описано в Деянията на апостолите: „От това всички се ободриха...“

Но първо, нека се заемем със статията на Ровени. Той анализира формирането на индивидуалното мислещо съзнание сред древните евреи, които в началото на нашето летобро-

¹²⁴ Виж Маргарита Волощина, *Die grüne Schlange*. Щутгарт, 1968, S. 205.

ене се оказват на степената, която другите народи (европейските) достигат едва много векове по-късно. Тук е необходимо да се направи едно съществено уточнение, че гръцките философи през 4-3. век пр. Хр. формират връх в развитието на понятийното мислене, което е основната цел на развитието през цялата 4-та културна епоха.

Още по-малко разбираемо е твърдението на Ровени, че под ръководството на Йехова евреите „...гласнали новата азова сила до такава степен, че станала възможна инкорпорацията на Христос в човешко тяло“. Тук просто искам да попитам защо авторът, извършвайки духовнонаучен анализ, не разграничава понятието „инкорпорация“ от понятието „инкарнация“, което е от принципно значение. Второ, знаем, че „азът“ на великия посветен Заратустра е обитавал тялото на Исус от Назарет преди кръщението му в р. Йордан. Друго нещо е, че не във всяко тяло би могъл да се въплъти такъв „аз“. Що се отнася до самия Христос, Негов приемник става Натановата душа. Известно ни е също участието във въплъщаването на Бога на Нирманакайя на Буда. С една дума, всичко най-добро, което е изработено в еволюцията на цялото човечество от неговите велики водачи: Заратустра, Буда, Мойсей, Авраам – се обединява в едно, за да може Бог да живее три години като човек. Що се отнася до християнството, според Рудолф Щайнер то се е родило „...в *еврейската душа*, в гръцкия дух и в тялото на Римската империя“ (187; 24.12). Ето това: „в еврейската душа“ – не ни позволява да се съгласим с твърдението на Ровени, че евреите са изпреварили другите народи в развитието на мислещото съзнание. Все пак духът-приемник на християнството са гърците. Не напразно Августин нарича гръцките философи християни преди идването на Христос.

Елохимът Яхве дарява искрата на Аза на цялото човечество. От нея дори се определя еволюцията на троичното тяло в хода на коренните раси. В следатлантската коренна раса овладяването на индивидуалния „аз“ продължава през културните епохи. Разсъдъчната душа, разработена от гърците, по

същество е идентична с „аза“, но сред гърците я притежават малцина, главно философи.

Развитието на евреите в древния свят, както всъщност и в древноегипетската епоха, е изключение в много отношения. Основното, което отличава еврейския народ от всички други народи по онова време, е, че дух на формата – същество не от трета, а от *втора* йерархия става негов водач. Този могъщ дух има необичайно силен ефект върху формирането на физическия мозък при евреите, поради което е адаптиран към абстрактното мислене по-рано, отколкото при другите народи.

Какво искам да кажа с това? Че цялото древно човечество е вървяло към развитието на „аза“ по *еволюционен* път, чрез последователното развитие на сетивната душа, след това на разсъдъчната, където основната роля е играела културната дейност. Това е *времеви* процес на постепенно изкачване от групово към индивидуално съзнание.

Структурата на троичното тяло на евреите се променя под мощното въздействие, идващо *свише*, така да се каже, *по вертикалата*, и се вплита в линията на наследствеността. Това е изключителността на тяхното развитие. *Те получават тяло, способно да бъде носител на азово съзнание по наследствена линия, а не поради индивидуалното си развитие. Последното остава на нивото на сетивната душа или дори на душевното тяло.*

Ето защо става възможно възплъщаването на две момчета Исус, в едното, от Соломоновата линия, обитава най-развитият човешки „аз“ (на Заратустра), а в другото се възплъщава несъгрешилата част от душата на човечеството, напълно незаsegnата от земното индивидуално развитие.

В нашата културна епоха сред средноевропейските народи се извършва развитие, до известна степен подобно на това, през което преминали древните евреи. Дух на германския народ е архангел Михаил, вече способен да живее в ранга на архай, дух на времето (но не и дух на формата). Под негово влияние на германците е даден импулс да развият „аза“, но не този,

който е идентичен с разсъдъчната душа, не и общочовешкия висш аз, дарен от духа на формата, а като подвижен център на самосъзнание, способен да синтезира и контролира дейността на троичната душа. Този „аз“ образува мост между „аза“, изработван в културно-историческия процес (по хоризонталата) и Христовия Аз, слязъл отгоре (по вертикалата)¹²⁵.

Очевидно Ровени все още не е разбрал всички тези неща и затова пише по-нататък: „Поради преждевременното развитие на „аза“ и силата на мисленето, евреите станаха твърд и затворен народ... Парадоксът в историята възниква поради това, че евреите изпадат в декаданса на едностранчивото развитие на азовата сила по времето, когато другите народи в Европа – особено в Централна и Западна – правят първите стъпки в тази посока“. Тази мисъл не е лишена от оригиналност, но все пак е фундаментално неправилна. Преди идването на Христос евреите преживявали само „осененост“ от аза, той действал в тях като обединяващ, родов принцип, действал необичайно дълбоко, чак до физическото тяло, но не довел до индивидуална изработка на „аза“. Този процес може да се сравни с това, което руснаците преживяват сега. Както казва Рудолф Щайнер, Небето говори на руснаците с тайнствени руни, които се отразяват от Земята, което поражда в душите *инстинктивно* преживяване на мъдростта на духа-себе, но при това не става

¹²⁵ Без разбиране на сложния и многостранен процес на овладяване от човека на индивидуалния „аз“ в еволюцията, в историята и културата, чрез расовия, народния елемент и в индивидуалната духовна работа, е по-добре да не се занимаваме с темата за етнологията и окултната социология. Нелучайно адресирам тази книга към зрели антропософи. За мен е важно да водя разговор с хора, които до известна степен вече са усвоили методологията на духовното познание, без която нито един от обсъжданите проблеми не може да бъде разбран. Отне ми много години, за да разбере ключовия въпрос на еволюцията на земния еон – развитието на азовото съзнание. Представих резултатите от изследванията си в книгата си „Триединният човек от тяло, душа и дух в светлината на антропософията“ и използвам нейните заключения, когато говоря за своеобразието на възпещаването на „аза“ в различните културни епохи и сред различните народи.

въпрос за индивидуалното му овладяване. Тези инспирации влияят по определен начин на нашето троично тяло, главно на етерното, подготвяйки го за бъдещата културна епоха. Що се отнася до развитието на индивидуалния „аз“, на троичната душа, тук руснаците се изправят пред същите задачи като всеки друг човек (но, естествено, с определен нюанс).

Нека си припомним, че зачатъците на сетивната и разсъдъчната душа са отпечатани в човека в края на еона стара Луна, когато дори расовите признаци все още не са се появили. Ясно е, че тези души – дар на духовете на движението – формират междинното звено между духа-себе, дарен също на старата Луна, и троичната телесност. Те въздействат върху телесността от духа, *опосредствайки* творческите импулси на духовете на движението. Ясно е, че такава душа сама действа като Демиург.

Това, което човек усвоява като лично притежание, много преди това му влияе от духа. Когато Мойсей донесе заповедите от самия дух на формата, те стават достояние не на светското общество, а на системата за религиозно възпитание. Разбира се, това е специална религия – религията на бъдещия аз, способен да възкресява от мъртвите в своето действие. По тази причина християнството изповядва не само Новия, но и Стария завет.

Но както в новите времена не всички християни са в състояние да се издигнат до висотата на изискванията на Новия завет, така само малцина от древните евреи успяват да почетат „аза“ в другия човек, както учат заповедите на Мойсей, за което свидетелства съдбата на пророците. По времето на идването на Христос религиозното състояние на еврейското общество и на първо място на духовенството стигат до упадък. Самият Христос многократно говори за това. И това се случва по времето, когато елохимът Яхве все още е духът на еврейския народ.

Религиозното възпитание на евреите апелира към понятиената дейност. В синагогите се занимават с *тълкуване, ко-*

ментиране на закона и преданията. Никъде другаде в древния свят това не се случва. Едва в наше време подобна религиозна практика е станала повсеместна и обичайна. Всъщност юдаизмът на древните евреи е религия на бъдещето. Въпреки това, в по-голямата си част евреите живели в сетивната душа, тъй като тя е развита през третата, египетско-халдейската културна епоха. **Заповедите са им насаждани чрез религията, чрез пряко въздействие върху етерното тяло**, което от своя страна довежда до формирането на физическия мозък като инструмент на абстрактното мислене. Така по съвсем **специфичен** начин евреите създават отношение към разсъдъчната душа, чийто пряк път на развитие минава в Гърция и Рим чрез обработката на астралните и етерните тела с помощта на секуларизиращата се култура и различни форми на социален живот. **Етерното тяло там се обработвало чрез културна работа и философия, чрез зараждащия се граждански кодекс.**

Това са някои от принципните основи за разбиране на мисията на евреите. Тяхното развитие в древността е изключително, но не по отношение на изпреварването на еволюцията, а по отношение на **изпълнението на специална задача**, нереализирана със силата на иманентните закони на земната еволюция, преминаваща през вериги от седемстепенни метаморфози. Тази еволюция през четвъртата културна епоха достига най-ниската точка на своето слизване. Развитието на целия еон е изправено пред задачата да набере сила за издигане. **Тогави иманентните закони са „коригирани“ свише, трансцендентално.** Сам Бог се съединява с човека и всички царства на природата и дава на всичко импулс за издигане. Именно това действие отгоре, само веднъж допуснато в еволюцията на света, определя развитието на евреите в предхристиянската епоха. Обикновено в пралайя се променят законите на земното развитие, за което феноменалният свят трябва да бъде одухотворен. **Христос довежда голямата пралайя директно в манвантарата: Той променя законите на материалния свят.** В съответствие с тази Негова мисия е воден и еврей-

ският народ: те претърпяват промени не по силата на земната еволюция, а от трансцендентална сила.

Необходимо е да се вземе предвид още едно обстоятелство от методологичен характер. Факт е, че във всяка културна епоха един или друг народ (народи) решава основната задача на развитието – еволюционно-културно-цивилизационната задача. Той я решава, като *твори*, което изисква истинска жизненост. В тази работа те се изразходват и когато задачата е към своя край, самата етерна аура на народа се оказва изтощена. Точно както първият лист изсъхва с прехода на импулса на метаморфозата по стъблото нагоре, така и народът, изпълнил мисията си, изпада в упадък и импулсът на културното творене преминава към друг народ или народи. Това може да се види със собствените очи чрез сравняване на съвременната култура на персите, египтяните и гърците с техните древни култури. Няма нищо осъдително или обидно в констатирането на такъв факт, както няма нищо обидно във факта, че възрастният човек има отслабваща жизненост. развитието се движи от жертвеното служене.

Подготвяйки тялото за Бога, евреите решават особена задача на развитието. Това изисква изключително разходване на жизнени сили. Те едва стигат, когато Бог става човек. Толкова много от тях са необходими, че не може да става и дума за това, тялото на който и да е евреин да бъде годно за възплъщението на Бог. Увеличеното изразходване на етерни сили се случва поради причината, че целият народ е издигнат като че ли над общото човешко развитие, където се извършва постепенното развитие на троичната душа, и е подложен на такова влияние на висшия аз, което се осъществява само в процеса на подготовка *за посвещение*. С евреите се работело в същия дух, както Сократ работил със своите ученици, приучавайки ги под формата на *езотерични упражнения* да мислят в понятия. В онези дни това наистина било *посветителска* задача, насочена към бъдещето. При евреите, както вече споменахме, развитието на понятийното мислене се извършва религиозно,

т.е. за сметка не на *астралните, а на етерните сили*. Като цяло, от момента на изхода от Египет до възплъщението на Бог народът върви по пътя на посвещението. Всъщност Старият завет не е история в обичайния смисъл на думата, а историята на едно *посветителско „странстване“*, посветителски изпитания по пътя към мистерията, в центъра на която се появява сам Бог. Когато се извършва Мистерията на Голгота, този път е *завършен*.

В „Химическата сватба на Християн Розенкройц“ се казва, че в последния ден той просто се върнал у дома. А седмият алхимичен печат (ключ) също изобразява ежедневна сцена, в която ученикът, преминал през сложен, вълнуващ път на посвещение, е изобразен в своята лаборатория, сред инструменти и книги, извършвайки по-нататъшни експерименти и само като спомен за преживяното Слънцето и Луната греят едновременно през прозореца... Такъв е законът на всяко правомерно посвещение: накрая неговият ученик се връща сред хората и се посвещава да им служи.

Така е и с древния народ на Израил. Преминавайки всенародно по пътя на посвещението, където всичко е различно, отколкото в обикновения свят, *след възкресението на Господ той получава задачата да се върне в лоното на човечеството, да се превърне в него в нов квас, носейки на всички народи онова ново нещо, което е влязло в него благодарение на най-голямата мистерия*. В същото време самите евреи, следвайки този път, трябва да попълнят в своето индивидуално развитие празнината в развитието на троичната душа, каквато се формира в културно-историческия процес, и така да реализират в себе си известна пълнота, съчетавайки старозаветното, насочено към бъдещето, към епохата на съзнателната душа, с новозаветното, с Импулса на Голгота и с всичко, което гръцко-латинската култура е развила по това време. С други думи, евреите *имали какво да дадат на света и какво да вземат от света*. Затова са разпръснати и тяхната задача е да се асимилират, да се разтворят в другите народи. Избраността

им приключва, целта на посвещението им е постигната, което ги прави качествено различни от другите семитски народи. Те правят нещо за цялото човечество и след това то трябва да бъде пренесено в цялото човечество. Дори не им е било позволено да живеят по-нататък по същия начин като другите семити – народите от третата, египетско-халдейска културна епоха, – както на човек, преминал посвещение, не му е дадено да живее по-нататък като другите обикновени хора.

Но луциферическите и ариманическите духове също участват в процеса на посвещението. Опитите им да изкушат Христос в пустинята са насочени и към всички евреи. Това, което не успяват да направят с Христос, е увенчано със значителен успех по отношение на духовенството – фарисеите и садукееите. Необходимо е да се направи известно усилие и да се разбере, че мислейки в понятия, човек извършва своего рода богоподобно действие: той твори от нищото. В първата си поява мисленето в понятия притежава и субстанция от луциферичен вид. В древността евреите побеждавали Луцифер именно чрез култово служене на Яхве – Христовия лик. След идването на Христос всичко се променя. Било е необходимо или да приемат Христос, или и по-нататък да бъдат изложени на луциферическо-ариманическите изкушения без подкрепата на Яхве, който оттогава *престава* да бъде дух на еврейския народ.

Именно в това разположение на силите се корени феноменът на човека, пожелал да стане Бог – Ахасфер. Той се появява с още по-голяма лекота, защото ариманическите сили имат определена антипатия към евреите поради изпълнението на мисията им. Когато се случва Мистерията на Голгота, в Ариман пламва надеждата за реванш. И под негово влияние се запазва настроението за очакване на месията, а евреите в по-голямата си част са предпазени от асимилация и приемане на християнството. Мистерията продължава, но придобива трагичен характер и се превръща в обратна мистерия. Ако евреите нямаха мисия, никой нямаше да ги различи от останалите

семи. Ако решаваха проблемите само на гръцко-латинската култура, тогава заедно с нея щяха да изпаднат в упадък. Ако действаше само омразата на Ариман, щяха да бъдат напълно унищожени. Ако всички те бяха приели християнството, биха се разтворили в цялото европейско и азиатско човечество и тогава цялата история на християнската цивилизация щеше да бъде малко по-успешна. Но, както най-често става в живота, се случва нещо по-сложно и в съдбата на еврейството се комбинират елементи от всички изброени алтернативи.

* * *

Рудолф Щайнер казва, че древният еврейски народ е *задържан в незряло състояние на културата до момента на появата на Христос*. В същото време Буда не би могъл да се появи сред него. Законът, даден на евреите, не било възможно да бъде преживяван от тях като роден от собствената им душа. Но поради забавянето, настъпило в точния момент, мисията е изпълнена и необходимият плод узрява. Можем да разберем древните пророци, които установявали закона. Със своята свръхсетивна природа те не влизали в телесност, в земно въплъщение (114; 20.09). *Дори и в самия Мойсей интелектуалността е избухвала под формата на старото ясновидство*, въпреки че вече бил овладял новият импулс (60; 9.03), импулсът на индивидуалното азово съзнание.

Пророците, водачите на еврейския народ, имали задачата да не загубят връзката със свръхсетивния свят, откъдето, както и към египетските жреци, към тях идва знанието как да управляват народа и накъде да го водят. Но общата насока за развитие на интелектуализма, дадена на целия народ, имала погасяващ ефект върху старите ясновидски способности. За да ги смени, *от силите на наследствеността* идва способността за мислене. Тази способност обръща всички интереси на хората към земното. Рудолф Щайнер нарича „геология“ светогледа

на древните евреи. Бог подготвя за Себе Си *физическо* тяло за *земното* Си въплъщение. *Трябва да се подготви форма, в която духът да може да обитава, като не влиза в нея от долу нагоре, от еволюцията, а слизайки отгоре, оттам, където царува неизразимото за земните идеи – пралая.* Този факт трябва да бъде разбран от всяко християнизирано съзнание. Обикновено човек насочва погледа си от земното към небесното. Но със собствените си сили, чрез свободен избор, той може да прави това само сега и защото някога *издигането към висините (до това, което е горе) е осъществявано чрез задълбочаване на връзката с физическата Земя (с това, което е долу).* Това развитие е в рязък контраст с всички древни принципи на посвещението.

Евреите са решили своята специална задача. Те запазват принципа на наследствеността чист и образуват най-подходящото физическо тяло за слизация Бог, изцяло обработено с вървящата чрез кръвта (а следователно главно през етерното тяло) сила на аза на духа на формата. Но външно народът, в условията на античната култура, се оказва в доста окаяно състояние. По това време, би могло да се каже, той сякаш не бил от този свят: загубил яснотата, потънал по-дълбоко от всички в ежедневието с неговите чисто материални интереси, с оковани ръце и крака от роднинските връзки, които са неподходящи за развитието на понятийното мислене.

Рудолф Щайнер описва живота на Исус от 12 до 19 години и казва, че „...той навлизал все по-дълбоко в еврейското учение, но все по-малко можел да бъде удовлетворен от него; то все повече му причинявало болка и страдание“ (148; 4.11). Луциферическо-ариманическото влияние все повече изпъквало в това учение, тъй като евреите са първите, които слизат до крайния предел на земния план. Но те са първите, които изпитват импулса на освобождаване от него, на предстоящото изкачване, макар старото да има мощна инерция за движение надолу. Как това се отразява на християнството? „Представите – четем при Рудолф Щайнер, – които били подходящи в

Стария завет ...*представите на старозаветния юдаизъм, са секуларизирани от романството*. И дори ако романството е противоположно на юдаизма, това е само във външното проявление, а не по дух. По заобиколен път, чрез Римската империя, юдаизмът идва до нашето време и като *призрак* заявява тук за себе си. Трябва да се търси истинският източник в хората на това старозаветно мислене, непроникнато от християнството...

Такова мислене зависи от това, което се наследява с кръвта от поколение на поколение... Нашето мислене е разделено на две части. Едната от тях имаме благодарение на развитието, което върви чак до момента на раждането. Ние наследяваме това мислене от нашите бащи и до известна степен от майките (така продължава и до днес, в което се изразява действието на импулса на духа на формата, дарил човечеството с аз – авт.). Затова можем да мислим така, както сме мислили в епохата на Стария завет, защото сме били ембриони. В същността на староеврейския народ се корени това, че човек, когато преминава през света от раждането до смъртта, не иска да научи нищо в допълнение към това, което е получил като способност да мисли през периода на ембрионалното развитие. Второто земно мислене човек е способен да изработи само като окултист, преработвайки опита в духа на „Философия на свободата“ и „Как се постигат познания за висшите светове?“ Защото „Мистерията на Голгота се разбира само с второто, неембрионалното мислене... трябва да се разбира не в лунните, а в слънчевите сили... Това е голямата разлика между хората, проникнати от Христос, и тези, които не са проникнати от Христос“ (186; 29.11).

По този начин онова, до което евреите за първи път се докосват – развитието на мисленето, – сега изцяло навлиза в еволюционния процес, както по-рано в него навлизат сетивната и разсъдъчната душа. Но такава мислене не е в състояние да изведе човека от порочния кръг на еволюцията. Той е *геоцентричен и егоцентричен*. С такава мислене може да се разбере само природното в човека. В древността, когато човекът

е бил групово същество, развитието на яхве-мисленето е било основната задача. Затова в далечното минало Яхве отблъсква въздействието върху Земята на шест други Елохима, останали на Слънцето, когато Земята се отделя от Слънцето. Затова Рудолф Щайнер казва, че знанията за тези елохими на Земята били отнесени към света на фантазията. Яхве привлича помощта на елементарните духове на природата, които започват да се противопоставят на стремежите на слънчевите елохими, и те успяват да се изявят само благодарение на Христовия импулс.

В това действие на Яхве е заложена световно-историческа необходимост да се *издигне от Земята физическо тяло* (а не дух) за Бога, слизащ при хората. Изразявайки се на съвременен език, това е движение нагоре по стълба, водеща надолу – изключително движение, уникално по своята целесъобразност. И то има своя собствена карма. Още в средата на 19. век след Хр. (през 40-те години) „...влиянието на Яхве върху човешкото съзнание (не само на евреите – авт.) започва постепенно да се побеждава от онези елементарни духове, които самият той призова... под влиянието на тези духове търсенето на духовното в природата преминава в обикновената *атеистична* естествена наука... а в практическата сфера – в обикновеното утилитарно мислене... в сферата на социалното мислене се превръща в марксизъм и т.н.“ (186; 29.11).

Така рязко се сменят акцентите в еволюцията. В наше време хората, които не искат да развият втори вид мислене, „...искат да насадят в човечеството не индивидуална, а народна култура“ – която започва да се превръща в анахронизъм още преди две или две и половина хиляди години. Не бива да се мисли, че само националсоциалистите и болшевиките се стремят към това. Призивът за разделяне на народите на отделни образувания прозвучава от американска страна, а в Русия той бушува мощно и главно в посткомунистическите времена. Призивът на Уилсън е „...атавистичен, ариманически призив към култура, в която всеки народ е представен само с

общонационална, т.е. старозаветна култура. Всички народи на Земята трябва да станат като еврейския старозаветен народ – това е призивът на Удроу Уилсън“ (186; 7.12). И очевидно, в изпълнение на това, на самия връх на западната демокрация се издига най-националистическата държава в света – директно възстановяване на еврейския старозаветен народ. Но с мисленето, получено само по наследство, това не може да бъде разбрано.

Навсякъде на националистическа основа се веят знамената на яхвеизираното самоопределение на нациите. Но тези рецидиви на старата религия на Яхве не носят никакво освобождение. „Хората от нашето време, загубили мъдростта на древните мистерии, които сочели към Мистерията на Голгота, в една или друга степен приемат религията на Яхве под ръководството на световния либерален „върховен равин“ Уилсън!“ (198; 11.07).

В същото време Рудолф Щайнер подчертава, че трябва особено да се отбележи „...че ужасното, всеобхватно засилване на импулса на Яхве в това, което пролетариатът разбира като *интернационален* социализъм, се случва за последен път. По същество това са последните конвулсии на импулса на Яхве. Ние стоим тук пред удивителен феномен. Всеки народ се превръща в народ на Яхве, и в същото време всеки народ претендира да разпространява своя Яхве-култ, своя социализъм по цялата Земя“ (186; 7.12). Поради тази причина нека отбележим например, че границата на СССР с Полша е укрепена не по-малко, отколкото с Турция или Иран. Въпреки всички изявления за братството на народите от социалистическия лагер, всеки седи в собствената си кошара. И тогава започват да припламват споровете за различни „модели“ на социализма.

В сферата на духовния живот, казва Рудолф Щайнер, „...равинската теология (не юдаизмът, разбира се; става дума за същността на европейската наука и теология – авт.) винаги е интерпретирала чрез разума това, което като сили на наследствеността се разпространява в сетивния свят, но те следва да

се изучават посредством духовното съзрение, за да се открие духът в наследствените признаци в сетивния свят.“ (184; 6.10). *Тук се корени произходът на расовите теории.*

И накрая, „Ако например влезете в масонски общества, като Odd Fellows, където няма ново духовнонаучно знание, но има древно знание от такъв вид, който на тях самите им е непонятен, ще откриете в използваните думи нещо от всевъзможни древни народи; египетски предмети, церемонии, думи, асирийски, вавилонски думи и знаци, церемонии и така натаък. Но предимно ще намерите именно еврейската, така наречена Кабала и други подобни“ (353; 8.05).

По такъв начин кризата на цялата съвременна цивилизация се дължи на универсално действащия, бих казал, синдром на Яхве. Той възниква, защото от началото на сътворението на света, още на стария Сатурн, на еволюцията е даден импулс да се движи от горе надолу, от духа към материята. В тази линия, или по-скоро полукръг на движение (виж рис.), човечеството било надарено, наред с троичното тяло, и с импулса на аза.

Отчасти той бил отпечатан, идвайки отгоре, в откровение, но в по-голямата си степен – вплетен в иманентните закони на еволюцията на видовете.

Биогенетичният закон частично е разширил действието си и върху душевното развитие. Това е единна верига от метаморфози, развиващи се във времето: жизнени процеси – възприятия на сетивата – усещания – симпатии и антипатии – съждения.

Целият този път на еволюция води човека до придобиването на нисш „аз“, който може да се развива само в *материалния* свят, да действа в силите на *наследствеността*, тъй като генезисът му се корени в *органичното*. С идването на Христос в азовото съзнание са отпечатани *трансценденталните* закони на развитието и по този начин се дава импулс за издигане, за одухотворяване не само на цивилизацията, но и на Вселената. И това, което не приеме тези сили, ще отиде още по-надолу, в подматериалното, ще отпадне от нормалния ход на еволюцията. Бъдещите три еона ще имат своеобразни противоположности, двойници в ариманическо-луциферическия подприроден свят.

Нямаме право да казваме, че Яхве е направил нещо лошо, като е въвел импулса на аза в силите на наследствеността. Човешката култура възниква в следатлантските времена като междинно звено между кръвното родство и висшата духовност. В нея развиващата се троична душа все повече се освобождава от родовото. По този път предстояло да се премине през епохата на материализма, което осигурява последната „шлифовка“ на азовото съзнание в света на сетивния опит. Но две хилядолетия преди нея в културата и всички сили на земното развитие навлиза мощна сила за издигане.

По такъв начин принципът на световното развитие можем да си го представим като кръст. По хоризонталната му ос се движи това, което се нарича еволюция на видовете, но не в опростен, дарвинов смисъл, а както е дадено във „Въведение в тайната наука“ на Рудолф Щайнер. Тук има йерархия

на низходящи и възходящи седемчленни метаморфози. Всеки от циклите прилича на чаша, както е показано на рисунката по-горе. На едно от нивата на еволюцията възниква „чашата“ на седемте коренни раси. Духовете на формата управляват всяко от седемте звена на този цикъл на метаморфози. Яхве, ставайки по изключение дух на староеврейския народ, поражда в него настроението, че това не е народ, а раса.

Яхве управлява в кумулативното развитие на всички седем културни епохи, които съставляват петата, следатлантска коренна раса, но в резултат на това, че е дух на народа и действа в ролята на архангел, той формира *карма* – Ахасфер. Преодоляването и претворяването му освобождава Яхве от карма, която духовете на формата не би трябвало да имат.

Но Ахасфер, като инструмент, е завладян от Ариман. Този дух върви към своето въплъщение със съзнанието за космическата правомерност на своето действие. От негова гледна точка идването на Христос е космически незаконно. Тази гледна точка се дължи на факта, че самото съществуване на Ариман е допуснато от йерархиите само по хоризонталата на мировата еволюция. По тази причина Ариман признава само тази еволюция. В нея той познава само силата на слизането, на уплътняването на духа, което, преминавайки нулевата точка (точката на веществото), трябва да слезе по-нататък в подматерията, в подприродата. *За да сложи началото на такъв преход, Ариман се стреми да се въплъти в материалния свят.*

Благодарение на въплътяването на Христос, осъществено по законите на „вертикалната“ еволюция (еволюцията на съзнанието, а не на видовете), на еволюцията на видовете е дадена силата за изкачване, за одухотворяване. Но за Ариман това означава внасяне на „хаос“ в хармоничната верига на еволюцията на видовете. Свободната воля е абсурд за него. Дори ангелите, сякаш казва Ариман, нямат свободна воля, какво остава за човека! Само чрез потока на наследствеността той трябва да стига до онзи „аз“, чиято най-висока граница е абстрактната мисъл. Абсолютният свободен аз в човека изглежда

за Ариман като нещо неестествено, противоречащо на всички природни закони.

Ариман е послушен на Бог-Отец, тъй като Отец му е поверил ролята на консолидатор на материята, но той е противник на Бог-Син и не е в състояние да разбере, че „Отец изпраща Сина в света“. Ариман преживява Христос след Мистерията на Голгота като своеобразно „жило“ в тялото на Земята, като нарушител на законите на съществуването на материята, изтръгващ човека от съдбата, подготвена му от Ариман: слизане в подфизическото, в така наречената „осма сфера“.

Ариман смята, че Отец е поверил света не на Христос, а на него. Той се заблуждава, но се заблуждава космически. В „чашата“ на еволюцията на ниво състояние на живот (цикъл, царство), трите предишни и половината от четвъртия цикъл, в който сега живее светът, за него като че ли са гаранция за неговата правота, както и обосновка за правото му да насочи останалите три и половина цикъла към антисвета и по този начин да изключи вертикалния компонент на еволюцията. В борбата за постигане на целите си в развитието той разчита много на Ахасфер, особено във връзка със своята инкарнация. Затова Ахасфер трябва да бъде отнет от Ариман. На евреите предстои да изиграят особено голяма роля за решаването на този проблем на развитието. Ето защо, който ги отблъсне на национална основа, ги предава в ръцете на Ариман-Ахасфер; същото нещо прави ционизмът. В този аспект и по тази причина еврейският въпрос става общочовешки, световен.

Сега светът е стигнал до криза поради причината, че всички стари импулси за развитие са изчерпани и приключили. Под тяхно влияние човекът е отвлечен от еволюцията и тъй като в него действа и силата на Христос за преобразуване, той изпитва раздвояване в душата си. Това е като при Гьоте:

Живеят две души във мойта гръд,
желаят те да бъдат разделени!

През последните 150-200 години това разделяне приема съвсем трагичен характер. На тази струна свирят и всички тъмни окултно-политически сили. Те обещават на човека възстановяване на изгубеното единство, предлагайки опростени схеми за разбиране на света – идеологиите. ***Всички те отклоняват от еволюцията.***

Католицизъм, британизъм, социализъм-болшеvizъм, материализъм, тайни общества – това е гигантска съвкупност от атавистични сили, в която управляват призраците на Стария завет. И само в истинското изповядване на Христос, до което води антропософията, са заложили силите на новото развитие, способни да преодолеят кризата. Следователно изучаването на антропософията е свързано с голяма отговорност. Наистина сега не е времето за хобита, за самоудовлетворяване и фалшива, изцяло егоистична позитивност, когато светът е доведен до ръба на най-голямото решение, от резултатите на което зависи ще го бъде или няма да го бъде.

Изразявайки се на съвременен език, можем да кажем, че се провежда един вид земно-космически „референдум“. В него участват три сили. Едната идва отгоре – това е силата на Христос. Тя обяснява на хората състоянието на нещата и им дава правото на свободен избор. Останалите две сили са против нормалното развитие. Това са силите на Ариман и Луцифер. Те лъжат, насаждат страх, принуждават. Изборът трябва да бъде направен както от всеки отделен човек, така и от цели нации. Говорим за това, което супостатите правят с народите; говорим също за борбата за спасяването на човека и човечеството чрез разпространението на духовни знания. В тази глава говорим за евреите. Те рискуват не по-малко от англосаксонците, германците, народите от латинската раса, но в съдбата на всяка нация се съдържа нещо ***специфично*** и без да се разбере кое е то, трудно ще се стигне ***до особеното в идеята за спасението.***

Вече стана дума, че след Мистерията на Голгота Яхве престава да бъде дух-водач на еврейския народ. Народът из-

губва висшия си аз и, както става при отделния човек, който не може да живее, като губи „аза“ си, трябва да умре, да се разпръсне. Това е и особеното в съдбата на древния еврейски народ. Другите народи, когато изпълнят своята културна мисия, не губят архангела-водач, той само малко изостава и придобива луциферически черти. При евреите дух на народа е дух на формата. Мащабът на дейност на такива същества е от планетарен характер. Изявявайки се в изключителната роля на дух на народа, елохимът Яхве и тогава се нуждаел от посредник, който, да речем, да дозира колосалната му сила на духа, насочена към един народ. Архангел Михаил бил такъв посредник между Яхве и еврейския народ.

„Какво би се получило – пита Рудолф Щайнер – от старозаветния еврейски народ, ако беше пожелал да се обърне към Яхве не чрез Михаил, а директно? От него тогава щеше да излезе един нетърпим, егоистичен народ, който – именно като народ – би искал да мисли само за себе си. Защото Яхве ...изразява себе си в народната (а не в индивидуално-човешката – авт.) същност.“ Само благодарение на Михаил древните евреи „...се спасяват от онзи народен егоизъм, който би направил невъзможно слизането на Христос Исус в неговата среда“ (195; 25.12).

Така сложно се тъче „платното“ на еволюцията. И би било странно да очакваме нещо друго, наблюдавайки дори формирането на отделния човек. Михаил е бил „ликът на Яхве“. След Мистерията на Голгота той става „Лик на Господа“, „Лик на Христос“. И народите, които не получават връзка с развитието на новото, михаелическо мислене (от втория вид; виж по-горе), изпадат в национален егоизъм, от който древните евреи били спасени. Тяхната изолация от другите народи не носела националистически характер. Тя е породена от необходимостта да се удържи чистотата на наследствеността, подготвяйки тялото за Бога. Освен това трябва да се помни, че това е народ, вкоренен по специален начин в земното. По това време (но не и сега) евреите наистина формирали раз-

лична раса дори сред семитските народи. След Мистерията на Голгота евреите изгубват посредническата помощ на архангел Михаил. Остава само следствието от импулса на Яхве, тенденцията да се движат по-нататък в земното, макар че вече няма смисъл от подобно движение! То просто става опасно. Но тъй като те настояват за това, народът получава водачество и такъв водач става Ахасфер, човек, който иска да стане бог.

Появата на такъв изключителен феномен се дължи на едностранчивото, упадъчно действие на закона. Нека си спомним как апостол Павел казва, че по силата на един закон се смята за *съвършен*, тоест излиза, че е божествено същество?! Така всеки, дори и най-правомерният импулс се превръща в своята противоположност при промяна на задачите за развитие. Павел избягва трагедията, осъзнавайки, че пред Христовия лик предишното му съвършенство е нищо, тъй като то не съдържа силите на преобразяването, на възкресението на плътта. Но друг староеврейски посветен, Ахасфер, прави тази грешка.

„Както Христос – казва Рудолф Щайнер – е бог, който правомерно се е превърнал в човек, така има Негов противоположен образ – човек, който неправомерно е станал бог, който странства като безсмъртен човек (на астралния план), възприел по неправомерен начин божествената природа... и той е Ахасфер... вечният евреин. Не винаги го разпознават и понякога го бъркат с някой друг. Но, вглеждайки се във вътрешния си живот, човек може да преживее появата на вечния евреин, както (в друг случай) може да му просветне Христос“ (211; 24.03). Ахасфер постоянно се скита в астрална форма по Земята. Той има вид на астрален призрак, този „...човек, който е станал бог, който е загубил способността да умре... бог, който живее на физически план (благодарение на земните хора – авт.)... развива онези свойства, които могат да се развият само в страната на сънищата.

Невероятно остроумно е това, което стои пред душите ни тук. Божествеността е дадена на човека и той става бог, но, разбира се... това му причинява страдание. Човек, превърнал

се в бог, който вече е получил в границите на земното развитие принципа, по силата на който **Бог няма нужда да слиза на физическия план**. Това е юдаизмът, старозаветният мироглед (през християнската епоха – авт.).

Тук също се съдържа мистерия. Който разбира тези неща, знае, че Ахасфер е истинско същество... Ахасфер съществува и е покровител на юдаизма, след като се е случила Мистерията на Голгота... Ахасфер като духовно същество, преминава през световното развитие и постоянно пречи на човека отново да се върне чрез Христос – по начина, който съответства на задачите на развитието – в духовния свят, от който е излязъл, когато изгубва атавистичното си ясновидство.“ (211; 21.03)

В следващата лекция след цитираната Рудолф Щайнер заключава: „И така, тук имаме полярната противоположност на Христос Исус, представена в Ахасфер“. Ахасфер „скита от народ в народ“; той „...освен всичко друго не позволява на еврейската вяра да умре“ (211; 24.03).

Ако не приемате такива неща повърхностно, не ги използвате погрешно, не ги превръщате в сензация, а мислите за тях духовнонаучно, те не могат да бъдат приети без вътрешна тревога. Неизбежно възниква въпросът какво да направим. Рудолф Щайнер дава отговор, но при съвременните условия е по-добре да не излизате с него във външния свят. Ще пуснат след вас всички кучета, ще ви обвинят във всички смъртни грехове, защото тотално яхвеизираната (по същество, а не уж поради световната конспирация на евреите) цивилизация се опитва да разиграе на едро „картата“ на Ахасфер. И човек може само дълбоко да съжалява, че има много „картаджии“ от този вид и в антропософските среди.

По време на една лекция Рудолф Щайнер е запитан за мисията на евреите в съвременния свят. Той предупреждава, че е необходимо само да се заговори по тази тема и казаното ще бъде обявено за агитация. За да бъдем напълно обективни обаче, трябва да кажем, че евреите са направили изключително много, за да се подготви християнското развитие. Затова е

трябвало да изповядват единния Бог-Йехова. Единният Бог не може да има образ, той е достижим в душата, с разума. „Но е лесно да се види, че с това силно се кондензира човешкият егоизъм; защото човек се отчуждава от всичко, което е извън него, ако вижда духовното само в собствената си личност. И това наистина поражда определен народен егоизъм в юдейството; това не може да бъде отречено.“ Евреите взимат изключително голямо участие в развитието на медицината, особено тези от тях, дошли в Европа от Персия. Но медицината остава в рамките на монотеистичната духовност. „И днес, наблюдавайки медицината, можете да видите, че с изключение на няколко средства – те са съвсем малко, – всички останали средства се предписват за всичко! Вече не се знае как действа всяко средство, подобно на това, както в юдаизма не се знае за отделните духове в природата. Така в медицината се е въвлеча този абстрактен дух, този култ към Йехова, който до днес присъства в нея... тогава тях много ги е привличала медицината, доколкото е отговаряла на абстрактното им мислене. Тази абстрактна йеховистка медицина много е подходила на техния начин на мислене; тя му е съответствала. Разбира се, че евреите вследствие на това винаги се отличавали от другите хора, което предизвиквало у другите склонност към антипатия – винаги този, който се отличава, предизвиква у другите склонност към антипатия.

Но днес е време да си кажем, че в бъдеще повече няма необходимост така да се обособява културата, да не ѝ се позволява да расте, да не ѝ се дава да се разраства нашироко, за което в продължение на столетия съдействали евреите; в бъдеще този начин на действие трябва да бъде сменен от силно духовно познание... Тогава няма вече да е необходимо да се действа несъзнателно в полза на един народ. Ето защо аз от самото начало намирах за съмнително това, че евреите, неவிждайки друг изход, основават ционисткото движение. Да се създаде еврейска държава, означава по най-опустошителен начин да се съдейства на реакцията, по най-опустошителен начин връ-

щане към реакцията, извършвайки с това грях срещу всичко, което е необходимо днес в тази област.“ (353; 8.05).

В разговор с един ционист Рудолф Щайнер запитал: „Тук отново отделяте една част от цялото човечество?“ И по-нататък в лекцията той цитира отговора, че сега **всичко** трябва да се развива не от общочовешкото, а **от националното**. Желанието за обособяване довежда до Световната война. „Това най-голямо нещастие на 20. в. възникна от това, което евреите също искаха. Може да се каже, че доколкото всичко, което правеха евреите, в наше време **по съзнателен начин правят всички хора**¹²⁶, на евреите не им остава нищо по-добро от това, да влязат в останалите народи, да се смесят с цялото останало човечество така, че еврейството просто да се прекрати в качеството му на народ. Това е нещо, което би било идеал“. Но тук възникват пречки – от една страна, навигите на евреите, от друга – антипатиите на другите хора. Необходимо е да се преодолее както едното, така и другото.

„В характера на еврейството е заложено навсякъде упорито да се консолидират. В това отношение може да се каже, че вследствие на сплотяването, на консолидацията, хората започват да забелязват неща, които в противен случай биха останали незабелязани“. Самите евреи направиха много, за да ги различават от другите. Днес тези неща трябва да се разглеждат не национално, а в общочовешки смисъл (353; 8.05).

И така, яхвеистичният елемент сега е присъщ на национализма на всички народи, включително на тези, на които за разлика от евреите все още им е твърде рано да се слелят с другите. Самото мислене на европейците до голяма степен запазва старозаветния си характер. За преодоляването на всичко това служи културата и истинската християнизация на живота. Духовете-водачи на народите, архангелите, гениите на речта действат смекчаващо на материалистичния абстрактен дух

¹²⁶ В бившия Съветски Съюз няколко десетки народности сега искат да станат „израилци“. Възникват същите проблеми като с „палестинските“ бежанци, конфронтации и т.н.

на епохата. Архангел Михаил – Ликът Господен, издига хората, които са в състояние да вземат развитието си в свои ръце, една стъпка по-високо от националното, от народното – към общочовешкото.

Това ниво няма абсолютно нищо общо със социалистическия интернационализъм. Сега се превърна в мода, която завладя и много учителстващи антропософи, да проповядват „безродност“, наднационалност, по същество в чисто марксистки дух. Но скъсването с националното на идеологическа основа е опасно, както е опасно да се гради абсолютно всичко само върху него. То може и трябва да бъде *надраснато*. В евангелието Христос нарича Натанаил „истински израилтянин“, което означава *посветителска* степен, на която ученикът стига до съпреживяване на общонародното като свое лично. Едва след това ученикът се издига до идентифициране на себе си с общочовешкото. *По екзотеричния (общокултурен) път човек може да се издигне до общочовешкото само реализирайки в себе си съзнателната душа, и то в Михаеличен дух, т.е. чрез християнизирание на душата и отказ от егото в полза на Христовия аз.* Марксисткият, както и най-новият панамерикански интернационализъм, се основават на сетивната душа (отчасти и разсъдъчната), а материализмът напълно отрязва пътя към съзнателната душа.

Човек, който не е възпитаван в най-добрите образци на националната култура, който не се е научил да преживява дълбоко естетиката, образността, манталитета, душевната окраска на родната си култура, инспирирана не само от архангела на народа, но и от духа на времето, не е в състояние да оцени всичко това в други култури. Тогава му липсва референтната точка и той не може да сравнява. Съществува и едностранчиво, национално-егоистично преживяване на културата; то е другата крайност. Всъщност *човечеството все още не е надраснало етапа на националното битие в културата, но е надраснало етапа на кръвно-родовото единство.* Тези неща не бива да се бъркат! *Братството по дух трябва да*

надделее над братството по кръв. Такъв е михаелическият импулс. В културния живот хората трябва да внесат богатото разнообразие от национално оцветени култури в общочовешкото духовно наследство. В противен случай народите ще бъдат откъснати от своите архангели-водачи и вместо да последват Христос, ще изпаднат под господството на ариманическият дух на епохата.

По силата на толкова особената, специфично оформена национална съдба, евреите вече нямат архангел-водач. Затова трябва да се реализират в импулсите на онези национални култури, до които ги е довело vyplъщението им, ако искат да напуснат водачеството на Ахасфер. В този случай възникват личности като Спиноза и Лесинг; в Русия това са художникът Левитан, композиторът Рубинщайн и др. Навсякъде, където това не се прави, продължава да действа абстрактно-универсалистичният импулс на мислене, придобит само от силите на наследствеността, което превръща евреите в „разлагащ фермент“ в съвременната цивилизация.¹²⁷ Съвсем не е случайно, казва Рудолф Щайнер, че „...хората, които благодарение на острото си, ясно, но напълно материалистично мислене наскоро оказаха силно влияние върху масите на европейците – Маркс и Ласал, – бяха евреи“ (262; стр. 62).

Не може да има две мнения по въпроса за антисемитизма, както и за русофобията, германофобията и т.н. Но фанатичното настояване, че всичко, което евреите правят и казват, е най-правилното, и че само другите народи са виновни за техните проблеми, не води до добро. Подобни разговори само натикват болестта вътре в цивилизацията, поради което кризите в нея само се влошават. Хората, които разчитат на данните на духовната наука, трябва да разберат, че *желанието*

¹²⁷ Напразно г-н Линденберг се опитва да представи въпроса така, сякаш злонамереното „дясно“ говори за евреите като за „разлагащ фермент“. (Flensburg Notebooks, № 32, стр. 116) – „Десните“ придават на това понятие националистична окраска, правят го шовинистична идеология. За да се бори с нея, човек не бива да отрича, а да обяснява.

на евреите да бъдат нация или дори раса ги поставя под управлението на Ахасфер. Това е просто окултен факт. Който не го приема, с него няма за какво да се говори, но който го приеме, от него е естествено да очакваме съждения, адекватни на сетивно-сврѣхсетивната реалност. Той трябва да разбере, че без подкрепата на другите народи евреите не могат да се справят със заплахата, която ги грози, но съчувствените въздишки по повод националното им обособяване не служат на доброто. Към евреите, които са склонни да се слеят с народите, в чиято среда са родени и живеят, трябва да има пълна национална търпимост, да не говорим за онези, които са го направили отдавна. И такива, например в Русия, преди да се разпали ажиотажа около емиграцията в Израел, бяха поне 80 процента, а може би и повече.

Това е едната страна на проблема. Другата е жилото на Ахасфер, което е в самите евреи. Единствено те самите са в състояние да го преодолеят.

Затова Лудвиг Тибен пише: **„Зашеметяващата загадка на юдаизма се крие във факта, че от все по-превъзхождащия блясък на християнството се е образувала сянка. Тази сянка при Ахасфер става по същество пазител на юдаизма след идването на Христос; да преобрази неговия тъмен, сгърчен външен вид в същество, изтъкано от светлина, радостно служещо на Христос – това е мисията на съвременния и бъдещ юдаизъм“**.¹²⁸

Тибен, бидейки сам евреин и европейец, добре е разбрал, че съдбата на Ахасфер заплашва съдбата на цялото европейско човечество. От друга страна, „лъжливото безсмъртие на този народ е отговорът на Космоса срещу отричането на Възкресението“.¹²⁹ В своето безкомпромисно изследване Тибен фундаментално поставя въпроса на езотерична основа и дори отхвърля юдофилството на граф Калерги-старши, което,

¹²⁸ Лудвиг Тибен, „Загадката на Еврейството“, изд. Даскалов, 2018, стр. 219.

¹²⁹ Пак там, стр. 189.

ще отбележа от себе си, има чисто политически мотив, който съвсем откровено е проявен в писанията на сина му. Тибен ясно вижда лъжите на ционизма, който се опитва да гради върху принципа „земя и кръв“, да прави селяни „от търговци и пълномощници, от журналисти, адвокати и лекари“.¹³⁰

„Ционизмът и идеята за мисия – заключава Тибен – са духовно несъвместими“. Мисията на евреите е да разкъсат веригите на Ахасфер, „...за да могат да следват общочовешкия път към Същевото, което формира фокуса на нашия свят“, към Христос.¹³¹

Много антропософи приеха книгата на Тибен с разбиране и симпатия. Не можете да вървите към свободата, отбелязва един от нейните рецензенти, с 365 забрани и 248 заповеди на Маймонид. Въпреки това доста често в антропософската преса припяват това, което се превърна в рефрен: „Ционизмът на Херцел е реакция на германския хипернационализъм“. (Това пише в послеслова към книгата на Тибен издателят ѝ.) Излиза, че ционизмът е възникнал по вина само на германците – не на националсоциалистите, а на цялата нация, защото Херцел е замислил делото си още преди Първата световна война!¹³²

Но дори самите ционисти не твърдят такова нещо. За издателя на книгата на Тибен изглежда, че тя изобщо не е написана. Така красноречиво се проявява в хората синдромът на Ахасфер, дори да казват „да“ на определени неща, те ги отри-

¹³⁰ Пак там, стр. 216.

¹³¹ Пак там, стр. 194, 203.

¹³² В първия брой на Info-3 от 1992 г. един автор пише: „Благодарение на дяволското „окончателно решение“ на Хитлер, решението на Теодор Херцел вече не подлежи на обсъждане. Общочовешкият народ отново трябва да се превърне в „нация“. От чисто материалистична гледна точка такъв аргумент звучи убедително. Друго нещо е духовнонаучният подход, който дава знания за духовната конфигурация на народните образувания. И тук просто съм изумен от лекотата, с която някои, пишейки от името на антропософията, се разпореждат с духовните същества: в някои случаи те смело твърдят, че един или друг дух на народа, архангел, е изоставил своя народ и е отишъл в друг – налагат своята земна воля на архангела.

чат. Следователно само с безпристрастно самопознание този синдром може да бъде изкоренен. ***Този проблем обаче няма нищо общо с онези евреи, които не страдат от подобен синдром.*** Тук също трябва да има пълна яснота.

За самопознанието на евреите много пречат онези световни сили, за които говорихме. Няма смисъл да се говори за тяхната юдофилия. Те не обичат нито един народ. Изобщо любовта не им е прерогатив. Управлявайки в англосаксонския свят, те са стъпили на шията на англосаксонските, в латинския свят – на шията на романските народи; в Русия тровеха живота най-вече на народите на Русия и т.н. За тези сили ще бъде още по-удобно, ако светът не говори за панамериканизъм, а за стремежа на „сионските мъдреци“ за световно господство. На други тази концепция служи като удобен инструмент за безусловна консолидация на техните поддръжници. По правило цялата официална пропаганда в света (често включително тази, която се появява в антропософската преса), насочена към борба с антисемитизма, ***служи само за разгарянето му.*** От друга страна, се проповядва пряк антисемитизъм.

Твърдението, че за всичко са виновни германците, а сега руснаците, изобщо не е по-добро от другото, че за всичко са виновни евреите.

Ще покажа с един пример как се води такава борба срещу антисемитизма. Още през 1963 г. Швейцарският институт по въпросите на Изтока публикува брошура, озаглавена „Антисемитизмът в СССР“. В нея се съдържа разговор с московски студент, евреин, който твърди, че „...руската нация е избрана за господство, а еврейската нация е избрана за ненавист.“¹³³ Като жител на СССР ще кажа с пълната отговорност, че както през 60-те години, така и сега да се декларира у нас, че „руската нация е избрана за господство“, означава да те вземат за луд. По-нататък авторът на брошурата цитира статистика, според която за икономически престъпления, за кражби в

¹³³ Hans J. Pommer, Antisemitismus in der UdSSR. Bern, 1963, S. 1.

особено големи размери, през 1961 г. в СССР 61 % от общия брой на осъдените на смърт са били евреи. Изтъквайки го като доказателство за съществуването на антисемитизъм в СССР, авторът вероятно разчита на пълното невежество на швейцарския читател. Кажи в Русия на самите евреи за това, и те също ще завъртят пръст на слепоочието си.¹³⁴ Това не означава, че изобщо нямаме антисемитизъм. Има го и у нас, и във всички други страни по света. Но можем да го преодолеем само чрез *всеобхватен* анализ на произхода му.

Всъщност антисемитизмът е много различен. „Кол Израел“ редовно излъчва не само за немския, но и за английския, американския антисемитизъм и др. Означава ли това, че всички нации са толкова лоши? Имайки предвид всичко казано по-горе, трябва да отговорим отрицателно на този въпрос. Да, в света е обичайно да се обвиняват народите за това, което са склонни да правят само малки групи от техните представители. Така се постъпва и спрямо евреите. Нека имаме смелостта да разгледаме този въпрос. Защото тук се крие пътят да се развържат „гордиевите възли“ на шовинизма.

* * *

„Международно признатата“, както пресата я описва, швейцарска юдаистка Залция Ландман пише в книгата си „Евреите като раса“, че едно време „...испанските евреи убедили мохамеданите да организират поход към плодородната Андалусия. Огромна армия от араби, бербери и евреи нахлули в Европа“. Тя разгромила вестготите и след това арабите и евреите се установяват на Иберийския полуостров. Между

¹³⁴ Ще цитирам един конкретен случай, особено за западния читател. В еврейска естрадна програма, излъчена през есента на 1993 г. по централната телевизия на Русия, водещият пита: „Защо сме малцинство във всички страни, а във всички институции сме мнозинство? В медицината сме мнозинство, в музиката – пак мнозинство?“ Повтарям, просто разказвам конкретен случай.

тях много бързо се развива културна симбиоза. Евреите не се асимилират в местното население, подобно на събратята им в Германия, а „...образуват един вид аристократична висша прослойка“ от „пламенни ционисти“¹³⁵. Те също така били „верни слуги на своя султан“ и „много лошо се отнасяли с испанските християни“¹³⁶.

Това го пише призната юдаистка, а не някакъв антисемит. Тя прави това по простата причина, че не иска да изкривява историческата истина, записана в много документи. Но как тогава да се разбере друго – защо испанският крал се извини публично миналата година за старото, с петстотингодишна давност изгонване на евреите от Испания, станало след съкрушаването на арабското владичество? Не е ли това просто акт на демонстрация на сила, акт на унижение на испанците? В този случай виждам като задължение на всеки здравомислещ еврейин да протестира срещу това извинение, защото рано или късно това няма да свърши добре.

Не е ясно и защо никой по света не обръща внимание на друг факт, че „децата на Ахасфер“ (използвам това понятие, за да не обобщавам казаното и да не го разпростирам върху всички евреи) изграждат държавата си на атавистичния принцип „земя и кръв“, което всъщност се опитваха да направят и националсоциалистите? Защо на някои е позволено да правят това, а на други категорично не е? Защо не е забранено това да се прави от никого? Вместо това се предпочита премълчаването и различни идеологически трикове. Къде по-честно на техния фон се държи Залция Ландман. Тя директно пише, че ционизмът *споделя „възгледите на расистите от всякакъв нюанс“(!)*,¹³⁷ защото изхожда от принципа за избраността на еврейския народ, за който „... асимиляцията в който и да е на-

¹³⁵ Обръщам внимание на издателя на книгата на Тибен към това.

¹³⁶ Salcia Landman, Die Juden als Rasse. 1981, S. 256-270.

¹³⁷ Би било добре авторите на №№ 40,41 на „Фленсбургски тетрадки“ да прочетат книгата на Ландман.

род е напълно изключена“.¹³⁸

Ясно изразеният възглед дава възможност да се формулират също толкова ясно и изводите, произтичащи от него.

Комбинацията от два такива фактора като избраност и расизъм неизбежно предполага противопоставянето на избраните на неизбраните, предполага расово неравенство и не може да не доведе до расова и междуетническа конфронтация. В нея всяка страна по своему е права и в същото време не е права. Всеки може да обяви своето расово превъзходство и в приетите условия на расовата игра един расист изглежда не по-лош или по-добър от друг. Тогава с какво право осъждаме нацизма? *Ландман не го и осъжда*. Тя се противопоставя единствено на използването на сила при расови спорове. Но такова пожелание е просто наивно.

Човечеството върви напред *не чрез расовата избраност*, а чрез *духовното и културно* предназначение на народите. Периодично съществува духовна избраност.

Един или друг народ решава културна задача в интерес на цялото човечество. Всеки би трябвало да се интересува от нейното решаване. Тя, реализирайки се под формата на национална култура, със съдържанието си я препълва и се излива в целия свят. Гьоте е немски поет и мислител. Трудно е да си представим, че феноменът Гьоте е възникнал на английска или френска земя, но още по-трудно е да си представим Гьоте като чисто немски феномен.

Пряка противоположност на духовната избраност е расовата или националната избраност, с една дума, всяка избраност, кореняща се в кръвното родство. Защото тази основа е изцяло атавистична. Тя съответства на полуживотинския етап на човешкото развитие, в нея неизбежно има отзвучи от *междувидовата борба*, които в комбинация с интелекта са придавали и ще придават на тази борба ужасяващ вид.

Ционисткият расизъм тук не прави изключение. Случаят

¹³⁸ Salcia Landman, Die Juden als Rasse. 1981, S. 335.

с Испания е естествена последица от расистката нагласа. През нашия век старият „испански“ експеримент се повтори в Русия. По замисъл той, разбира се, е по-широк (вече говорихме за това), но по изпълнение е същият. Това се доказва лесно с многобройни документи и доказателства. Например през 1919 г. е издадена „Бяла книга“ от правителството в Англия. В един от разделите ѝ, посветен на събитията в Русия, е публикуван доклад на холандския посланик в Санкт Петербург Удендейк, адресиран до Балфур. В него той пише (през 1918 г.): „Болшевизмът се организира и осъществява от евреи без националност, чиято единствена цел е да унищожат съществуващия ред в своя полза“. Някъде още в края на 60-те години известната съветска писателка Мариета Шагинян пише в един от броевете на списание „Нов свят“, че Русия трябва да бъде благодарна на евреите за Октомврийската революция (тогава тя все още е провъзгласявана за най-висше благо). Тогава в същата статия тя за първи път разказва на съветската общественост, че Ленин е евреин по майчина линия.

След октомври 1917 г. в Русия е създадено правителство, което се състои изцяло, пак казвам, от „деца на Ахасфер“. Сега, когато делата му са широко известни, стъпката, предприета от Мариета Шагинян навремето, се счита за небомислена. Сега се казва, че зверствата на болшевишкия терор били последица от „вродените“ лоши качества на руския народ (тоест във всички варианти въпросът се поставя на расова основа), а съставът на болшевишкото правителство е чиста случайност. Нека се опитаме да си представим появата на такава случайност в друга държава, как би било възприето, ако, да речем, във Франция, където след революцията емигрират около 2 милиона руснаци, през 50-те години от 500 представители на най-висшите власти 485 са руснаци? Или пък толкова чернокожи биха били включени в най-високата йерархия на властта в САЩ?

Но най-важното не е дори това, а как се е държало това правителство в Русия. То организира нечуван в цялата история на човечеството терор и е първото в историята, което се

заема със създаването на концентрационни лагери.¹³⁹ Александър Солженицин пише в „Архипелага ГУЛАГ“, че по полегатите стени на Беломорканал, построен от затворници от съветските концлагери, имената на главните престъпници и убийци е трябвало да бъдат иззидани, „...като запишат на всеки по най-малко четиридесет хиляди живота: Семьон Фирин, Матвей Берман, Нафталин Френкел, Лазар Каганович, Яков Рапопорт, Сергей Жук“.¹⁴⁰ Всички те са „деца на Ахасфер“. На този строеж през първата зима на 1931-32 г. умират от непосилния труд и недохранване 100 хиляди затворници! От Френкел, турския милионер, в страната на „победилия пролетариат“, е разработена специална „теория“ за „рационално“ използване на затворника, според която най-целесъобразно е да бъде принуден да работи така, че да може да издържи не повече от 2-3 месеца.

Малко хора знаят, че първият изобретател на газовата камера също е от „ахасферците“ – Исай Давидович Берг. През 20-те години обаче в Русия нямаше газ. Затова той измисли идеята да се натъпчат затворниците в кола със затворена каросерия, да се съедини ауспухът с каросерията и да ги карат из Москва няколко часа. След това остава само да разтоварят труповете в ямата.

Ще се възрази, че това са били шайка убийци, която не бива да се отъждествява с еврейския народ! Аз не я и идентифицирам, само предлагам да видим фактите. Убийците, които са работили в Русия, включват и интелигенцията. Известният съветски поет, почти класик, чиито творби са включени в училищните христоматии, Е. Багрицки пише следните стихове:

¹³⁹ Бих искал да насоча вниманието към това на един антропософски автор, който пише в Info-3 (No. 12, 1992, стр. 31): „Ако говорим за „прелюдия“ към концентрационните лагери, то несъмнено „основният акт“ е осъществен под режисурата на германската политика“. Уви, този факт е „съмнителен“ и преди да се заеме със статията, трябваше да поработи с първоизточниците.

¹⁴⁰ Александър Солженицин. Архипелаг ГУЛАГ. Том 6, част 3, гл. 3.

Моята юдейска гордост пееше...
Бих дал много моят предшественик
в дълга роба и лисича шапка,
под която в сивокоса спирала
падат кичури и пърхот вали,
...да признае потомъка
в хлапето, стоящо като кула
над летящи фарове и щикове.

В поетичния си опус Багрицки по-нататък описва как по време на набег в публичен дом разпознал в една от обитателките момиче, което е било ученичка преди революцията и по което поетът въздишал, но без взаимност. Сега той ѝ казва:

Аз съм – Е, какво! Познахте ли ме?
Тишина.
– За сеанса колко да ви дам?
И тихо,
без да мърда устни, тя отвърна:
„Над мен смили се ти, пари не трябват...“
По нея хвърлих аз парите,
върз нея се стоварих
без ботуши и кобура да сваля,
без куртката си да разкопчая.
Взимам те, защото плах бе моят век,
защото срамежлив съм,
за позора на предците ми бездомни...
Като отмъщение те взимам на света,
от който не можах да се измъкна!
В недрата си пустинни приеми ме,
где трева не може да покълне
и нощното ми семе може би
ще оплодотвори пустинята ти.

В друг опус този „класик“ на съветската поезия пише:

Ако трябва да излъжеш, излъжи.
Ако трябва да убиеш, убий!

Такива са фактите от нашата история или по-скоро на отпадането ни от историята, започнало през октомври 1917 г. То по никакъв начин не може да бъде оправдано с „хипернационализма“ на руснаците, тъй като, повтарям още веднъж, първата февруарска революция напълно и на практика изравни правата на евреите с правата на всички останали граждани на Русия. Затова сега в Русия все по-често се питат защо евреите се втурнаха толкова масово да подкрепят болшевишкия преврат, който не би издържал и шест месеца без тяхната помощ? – В отговор цари мълчание. Но по въпроси от такъв мащаб е опасно да се мълчи. Затова понякога можете да чуete хората да си говорят помежду си: „Холокостът“ е Божието наказание за евреите за разпъването на Русия. – Изводът несъмнено е твърде опростен и следователно неправилен. Само статистиката също не обяснява същността на събитията в Русия след 1917 г. Въпреки това, вместо тази работа да се изследва в дълбочина, се свежда до отричане или до едностранчива интерпретация. Никой не иска да се промъкне зад кулисите, защото това се следи внимателно и се вземат мерки, преди някой да има време да си отвори устата. Вместо познание, предпочитанието е да се подбуждат взаимни обвинения в шовинизъм, където цари само древният закон: око за око, зъб за зъб, кръв за кръв. Добавя се и нещо по-модерно, например следния апел: „Долу гнилата интелектуална разсъдъчност!“ Въпреки това, колкото и дълбока да е пропастта, в която определена част от човечеството се опитва да го бутне, по-нататък има и друга, по-дълбока бездна. И рано или късно ще трябва да се измъкваме от тях; по-добре по-рано. И трудно разбирам хора, на които това не им е ясно.

Примерите, които дадох, не са единствените, не само като бройки, но и като вид. Наред с тях има и коренно различни. Така през 1923 г. в Берлин, от евреи, които не са си из-

губили ума от съмнителния успех, е публикуван сборник със статии, озаглавени „Русия и евреите“. Неговите автори пишат, че масовото участие на евреи в болшевишката революция е „безусловен факт“, че „руснакът сега вижда евреина и като съдия, и като палач“, но не бива да се мисли, че „истинското показване, признаването на фактите и борбата с тях“ може да навреди на евреите; „...не скриването им може да бъде от полза за евреите, а тяхното елиминиране“, въпреки че по този въпрос в еврейската интелигенция „несъмнено оказва влияние известна нейна болезненост, известна парализа на двигателно-волевите механизми и на тези на съвестта и преценката“¹⁴¹.

Дълбоко значими думи. Те не са загубили своята актуалност и до днес и няма да я загубят и занапред, докато не свършат хората, които искат да бъдат движени от инспирациите на Ахасфер. Те наистина причиняват „парализа на двигателно-волевите механизми и на тези на съвестта и преценката“.

„Децата на Ахасфер“ представят на германците сметката за геноцида. Народите в Русия имат *не по-малко* основание да представят такава сметка пред „децата на Ахасфер“. Но следвайки този път, ние само ще вкараме кризата още повече в задънена улица.

От нея може да се излезе чрез познание и морално пречистване. И това се отнася и за евреите, и за руснаците, и за германците, тъй като руснаците също са виновни за идването на болшевизма, а германците са виновни за националсоциализма. В Германия процесът на покаяние продължава отдавна, сега започна и в Русия. Солженицин казва, че и евреите трябва да признаят своя дял от вината си и също да се покаят. Но както показват събитията, за това не може да става и дума. Световната преса се опитва да убеди всички, че руснаците и само руснаците с тяхната „вековна любов към насилието, слугинажа и деспотизма“ са виновни не само за собствените си нещастия, но и за нещастията на другите народи. В ужасно съз-

¹⁴¹ Сборникът е публикуван в сп. „Волга“, № 3-6 за 1992 г.

вучие с Е. Багрицки, звучи от Израел в наши дни гласът на Д. Маркиш:

Говоря за нас, синовете на Синай...
Ядохме хляба им (*на руснаците*), но платихме с кръв.
Сметките са запазени, но не са уредени.
Ще отмъстим – с цветя до главата
на северната им страна.
До ковчега брезов ще застанем
в караул за почест.

Е, така си живеем в очакване сметките с нас да бъдат „уредени“, когато ще положат цветя върху „ковчега брезов“ на нашата страна и очевидно на всички нейни обитатели.¹⁴²

За да перифразираме една добре известна поговорка, можем да кажем, че каквото им е на ума на задкулиските ръководители, това е на езика на техните жертви, превърнали се в невротичи след специална обработка. Четейки това стихотворение, първо бих искал да попитам автора да не ни е обърнал с някого? Може би е искал да го адресира до някой друг? – Но след това осъзнаваш, че не е станала грешка, че някой просто отчаяно се нуждае от „руския антисемитизъм“, някой не може без него в плановите си. И в този случай трябва да се замислим какво представлява всеки антисемитизъм.

Ако приемем всичко такова, каквото е, тогава ще трябва да попитаме нещастния поет: на кого „платихте с кръв“? – на Солженицин, на Шаламов, на Марченко, на Мераб Костава или на милионите и милиони от тези, които преди тях, с тях и до сега продължават да страдат и умират по една-единствена причина – че от 1917 г. в Русия се провежда така нареченият

¹⁴² А какво ще каже „поетът“, ако жителите на „Северната страна“ се опитат да не лежат в „ковчега брезов“, или напишат нещо подобно за „южната страна“ на Д. Маркиш? Тогава вероятно ще трябва да се предприемат международни мерки? Или ще бъдат погребани изборително някои руснаци?

„социалистически експеримент“? Шест милиона селяни в Украйна бяха лишени от живота си, оставени без хляб – от гладна смърт. За какво платиха? Каква е нашата вина пред „синовете на Синай“?

Сега лудостта се проявява в света без прикритие. И рано или късно всеки ще бъде изправен пред избора дали да го прие и сам да се побърка или да го отхвърли, каквото и да му струва.

Всеки народ тук също има своя собствена задача – поне за разбиране. Например евреите трябваше да разберат, че със същата екзалтация, с която сега са се втурнали в своя национализъм, част от украинците сега се хвърля в украинския национализъм, а в бъдеще, ако, не дай Боже, бъдем доведени до такова бъдеще, някои руснаци ще се хвърлят в руския национализъм.

Когато национализмът набира сила, той прави отвратителен психологически трик върху хората. Той предлага на човека да отмъсти на когото иска и както иска; да не мисли за последиците, такива няма да има. И тогава в човек взема връх най-лошата му природа. Дори да е добър човек и никога преди да не е изпитвал склонност към отмъщение, той започва да задълбава в себе си (особено ако се настоява за отмъщение), в своето минало и намира на кого и за какво да отмъсти.¹⁴³

По време на Втората световна война имаше много примери от този вид. В окупираните територии германците по-

¹⁴³ Комикът Геннадий Хазанов, който стана известен още по съветско време, беше попитан в едно телевизионно интервю защо сега не може да се почувства руснак. Той отговори: Тъй като в детството бях обиждан, наричаха ме чифут. – Как?! – учуди се репортерът, – не можеш да забравиш какво ти се е случило в далечното детство? – Да – потвърди комикът, – като цяло не съм в състояние да забравя обидите и да прощавам. Такъв ми е характерът. – Трудно ми е да повярвам – настоя журналистът. – Може би има някакви други причини? – Има и други – съгласи се Хазанов. – Имах трудно детство, израснах без баща! – Ето как работи този психологически трик дори при хора, които правят добро впечатление. А какво да кажем за „редовите“?

ставяха местни жители като полицаи и не контролираха поведението им по никакъв начин. И тогава се оказваше, че някой такъв съселанин, познат на всички още от люлката, който непрекъснато и дълбоко е бил обиждан от всички, поради което започва безмилостно да отмъщава, ставайки по-лош от всеки окупатор. Нещо от психологията на такива полицаи се чува в стиховете на Багрицки, Маркиш и други подобни „интелектуалци“.

Известно време за някои може да звучи съблазнително подновената, но по същество стара марксистка формула: Евреи от всички страни, съединявайте се! Нееврейният е неспособен да разбере евреина. Само евреин може да разбере евреин. Затова откажете се от индивидуалното съзнание и се съединете с близките по кръв в груповото, расово съзнание. Откажете се от духовните, културни ценности, които сте придобили, докато сте живели сред други народи. Стъпчете тези ценности и самите култури, а заедно с тях и народите. Вие сте единствените страдалци в историята. Всички народи по света са виновни пред вас. Затова се самоутвърждавайте. Самоутвърждавайте се на всяка цена! Древният Бог Йехова ви дава правото на това.

Всички елементи на тази формула милиони пъти по всякакъв начин, с различни „гарнитури“ и маски, а често пъти директно, както е дадено по-горе, се повтарят от всички медии, налични по света. И ако не се приеме, че тази формула е дори по-лоша от кървавия си прототип „Пролетарии от всички страни, съединявайте се!“, тогава остава само да се запасите с търпение и мъжество и да изчакате самият живот да направи всичко това очевидно.

Обаче на тази формула има какво да се противопостави. В отговор на нея може да зазвучи нещо друго, което да отговаря на реалния живот на нашето време. В отговор, събудено от социалното и историческото разбиране, както и от добрата воля за решаване, а не за задълбочаване на социалните проблеми, може да зазвучи: Евреи от целия свят, спрете да се

самоизолирате и да се затваряте в расовото единство. Живейки сред другите народи, говорейки на техните езици, сливайки се с тяхната култура, вие сте придобили безценния дар на автономната личност, способна да върви към безгранична духовна свобода. Пазете този дар. Пазете културите, в които сте отгледани и насърчавайте здравословното им развитие, защото тяхната съдба е и вашата съдба. Извън тях няма да намерите щастие, няма да намерите по-висш смисъл на съществуване. Възползвайте се от съвременните най-благоприятни условия, които някога са съществували, за да се слеете с народите, сред които сте родени, възпитани и с които на практика вече сте едно цяло. Използвайте всичките си сили така, че всички народи по света да постигнат достойно човешко съществуване. И бъдете щастливи до степента, до която можете да бъдете щастливи в средата, където всеки от вас е бил поставен от кармата. Не внасяйте прищевките на тъмните политици в мястото, където господстват космическите закони на вечния човешки дух.

Евреи и германци

Надявам се, че добросъвестният читател вече е разбрал, че не е поканен заради удължаването на празните разпри да обсъжда проблемите, около които по тревожен начин нараства боклукът в световен план. Ето защо ще продължа да разглеждам въпроса без допълнително изясняване на целта му. Искам за пореден път да насоча вниманието към една вече изразена по-горе мисъл, която, ако бъде приета обективно, би могла да промени гледната точка върху това „сметище“ и да доведе до разбиране на неговата същност. Тази мисъл е пояснена с няколко примера; сега е достатъчно само да се посочи в коя област трябва да се търсят доказателствата, които са в изобилие – библиотеки с книги, документи, живи свидетели.

Мисълта е следната: *Ако всички критерии, според които се доказва, че германците като нация, като народ, т.е. всички поголовно, са виновни, че нацизмът е дошъл на власт и е извършил злодействата си, се приложат към евреите в Русия, тогава неминуемо трябва да се направи извод, че като народ те, т.е. всички без изключение са виновни за това, че болшеvizмът дойде на власт в Русия и извърши своите злодейства, които два-три пъти надминават тези на нацистите.*

Истината е, че *нито единият, нито другият* извод са верни. Но можете да разберете това само ако погледнете въпроса от две страни, т.е. да се направи нещо „недопустимо“. Живеейки изолирано в Съветския съюз, ние смятахме, че само у нас съществува дивата цензура. И голямо беше учудването ни пред това, което открихме на Запад, когато най-накрая попаднахме там. Оказа се, че тя е същата там, само че формата ѝ е различна. На Запад човек е възпитан така, че той *самият* няма да вземе книга, която не е препоръчана от официалната пропаганда. Нашите хора постъпваха по същия начин само защото за едното четене на нещо непозволено здраво наказваха. За-

падният интелектуалец се страхува не от наказание, а дори от теоретичната възможност за някаква дори и най-малка вреда за кариерата си. Контактът с начин на мислене, с възглед за нещата, които не се препоръчват и са осъдени от официалната пропаганда, той смята за житейско неудобство, с което просто не иска да се замесва. А в какво може да се превърне това за света и в крайна сметка за собствената му съдба – такива мисли той дори не допуска до себе си. С една дума, полицията на Запад няма нужда да преследва интелектуалеца, той просто е опитомен от нея. Там също има „самиздат“, но някак си вял и безцветен. Планини от документи могат да бъдат открити в библиотеките, но почти никой не го прави. А що се отнася до единиците, които все още ги е грижа за истината, и те като нас рискуват всичко – и свободата, и живота си.

Вече говорих за срива в нервната и кръвоносната системи, които възникват в западния интелектуалец, когато случайно се натъкне на истината. Този срив има особено отблъскващ вид в онези случаи, когато се наблюдава при хора, които твърдят, че са социално будни, и дори нещо повече, че доброволно са поели дълга да останат будни в своето време. Трябва да се повторят тук, тъй като стигнахме до тема, по която „яростното реагиране“ се превърна почти в основен критерий за истинност. Имам предвид темата за „холокоста“. Ако ми кажат, че тя е странична за мен, че не мога да я преживея отвътре, на това ще отговоря, че цялата история на Русия през последните 75 години е непрекъснат „холокост“; родих се и израснах в „газовата камера“ на болшеvizма, където хората падаха и продължават да падат мъртви на всяка крачка.

Темата за „холокоста“ в съветските медии е представена по същия начин, както в англо-американските. Израснах и бях възпитан с тази тема. Никога не съм имал и сянка на съмнение, че нещо в нея може да не отговаря на реалността. Изобщо цялото население на Източна Европа и до днес живее с пълната увереност, че светът е просто затрупан с неопровержими доказателства за престъплението, което няма равно в истори-

ята на човечеството.

Когато започнах да пътувам на Запад, някои от руските емигранти ме предупредиха: Тук можеш да изповядваш каквото си искаш. Можеш да останеш дисидент, можеш да се обявиш за марксист-ленинист, поддръжник на Мао или Пол Пот; можеш да живееш в Германия и да кажеш на германците в очите, че са шовинисти, да обвиниш швейцарците, че са буржоа и т.н. Само едно нещо не смей да правиш никога: да се съмняваш в официалната версия за „холокоста“. Това е също толкова или дори по-опасно, отколкото преди в Съюза беше опасно да отидеш на Червения площад с антисъветски лозунг. – Но как мога да се съмнявам в нея? – попитах. – Толкова по-добре за теб лично – отговориха ми те. – Но има различни съображения.

След известно време се срещнах с такива „различни съображения“, но ги отхвърлих без да разсъждавам. Едно обстоятелство ме накара да се замисля за тях. Научих, че на Запад има *официална забрана да се съмнявам* в истинността на официалната версия на „холокоста“. С всеки, който се съмнява в нея или смята известните доказателства за недостатъчни, не се дискутира, а се вкарва в затвора за няколко години.¹⁴⁴ Можете да се съмнявате във всичко: непогрешимостта на папата, че Земята е кръгла, морала на президента на САЩ и т.н., но ако под влиянието на някакви съобщения просто попитате за информация: а какво казват за това тези, които официално се занимават с проблема за нацистките престъпления? Как те оп-

¹⁴⁴ Рускоговорещият читател все още не е наясно с какво и как живее Западът, така че тук трябва да направя малко пояснение. На Запад ако някой, използвайки документи и научни данни напише статия, че официалната версия за „холокоста“ поражда съмнения у него, тогава в отговор той ще получи не рецензия, а известие от съда, че срещу него е образувано дело и започва разследване. Апологетите на ционизма, а такива често са германски и американски адвокати, представят такива действия като триумф на демокрацията, макар че на нормалния човек му идва на ума само за инквизицията, която изпрати Джордано Бруно на кладата заради неговата научна „ерес“.

ровергават такива факти? Тогава, бъдете сигурни, че от този момент нататък вашият живот рязко ще тръгне надолу. И тъй като в Съюза беше същото по отношение на „единствено правилната“ доктрина, която ни коства милиони животи, просто не можех да пренебрегна подобен факт.

В никакъв случай не твърдя, че само едно такова съвпадение е достатъчно, за да постави под съмнение най-голямата трагедия на нашия век. Просто ви казвам как беше с мен, с човек, живеещ в държава, в която нямаше абсолютно никакво основание за подобни съмнения. Нещо повече, сега имаме крайно десни, които твърдят, че Сталин не е виновен за нищо, че бил оклеветен. Други се опитват да измият лицето на Ленин и да стоварят всичко на Сталин. Сякаш има аналогия с позицията на крайната десница в Европа. Но тук има и разлики. У нас на никого не му идва на ум да затвори такива „съмняващи се“ (поне докато диктатурата отново не ни оседлае). Твърде много факти има срещу тях. Хората просто се смеят, слушайте речите им, и разбират, че тук имат работа само със секта от стари бандити, стремящи се към властта. Но наред с това, разбира се, непрекъснато се публикуват все нови материали и документи, разкриващи престъпленията на болшеvizма.

На нито един „болшевик“ не му хрумва да предложи награда на този, който с документи в ръка докаже, че е имало престъпления на болшевиките. Защото никакви пари няма да стигнат за изплащането на такива премии. Съмняващите се в „холокоста“ предложиха такава награда (това се случи в САЩ), но за нея се яви само един човек, и то без документи и съответната институция скоро изгоря. В Европа има хора (един от тях е Ървинг, виден английски историк), които предлагат да започне процес срещу тях заради съмненията им, в който ще им бъде позволено да представят документални основания за своите съмнения. Такъв процес обаче не започва. На тях им се лепва етикета „неонацисти“, дори да не са германци и да са хора, които имат рязко негативно отношение към националсоциализма.

Не се наемам да съдя нито за, нито против такива хора. Просто констатирам, че всичко това изглежда някак странно и никой не дава обяснение. По-скоро се дават, но в следната форма: позицията на такива хора е неморална; това е гавра с паметта на жертвите. Аргументът е сериозен. Но не би ли било по-добре да заковем за позорния стълб онези, които се опитват да отрекат старото зло? В нашата страна например „патриоти на Русия“ измежду закоравелите чекисти все още обвиняват германците за разстрела на полските офицери в Катин. Какво би се случило, ако се откажехме документално да опровергаем лъжите им, а просто въведяхме член в наказателния кодекс за подобни изказвания? Фалшификаторите веднага биха се превърнали в „борци за истината“.

Има и друго слабо място в моралната защита на „холокоста“. През последните 3-4 години в западната преса започнаха да се появяват изявления, че жертвите на „холокоста“ не са 6, а 11 милиона. Този въпрос се повдига от израелската страна и главно на икономическа основа: не трябва ли германците да бъдат принудени да платят обезщетение за още 5 милиона жертви?

Неотдавна обменният курс на британската валута на световния пазар силно се разклати. Не бяха обвинени английската икономика или финансовата система, а германците, които бяха помолени да направят някои отстъпки, струващи им вероятно стотици милиони (ако не и повече) марки. Германците се заинатиха и веднага в Бон се появи представително лице от Израел, което повдигна въпроса за обезщетението за още 5 милиона жертви, което в нови цени означава приблизително двойно повторение на вече изплатената от Германия компенсация, която парично възлиза на повече от сто милиарда марки. Освен това се заговори и за плащания за унищожаване на цигани, за които по някаква причина се мълчеше в продължение на 45 години, както и за обезщетения за загиналите във войната от съветска страна. Но мина малко време, британският паунд се изправи и разговорът за нови компенсации отпад-

на на заден план. Всичко това се случи през лятото на 1992 г. пред очите на всички европейци и никой не се възмути от неморалността на подобно поведение. Защото ако наистина са убити 11 милиона евреи, тогава веднага документите на масата и нов процес, и то не толкова заради парите, а с цел да се защити истината, да се изобличи природата на злото. В същото време и „съмняващите се“ биха си получили заслуженото. Но нищо подобно не се случи.

Нека обаче разгледаме проблема от духовнонаучна гледна точка. Известно е¹⁴⁵, че отравянето с цианид не само убива тялото, но като че ли космически взривява човешката душа, което има погасяващ ефект върху духовната сила на Слънцето, а следователно и върху физическото битие в цялата планетарна система. Дори отделни смъртни случаи, предизвикани от цианид, разтърсват Космоса. Шест милиона такива смърти са предизвикателство към небето, на което със сигурност ще дойде отговор, чийто минимален израз би била глобална екологична катастрофа. Аргумент от този вид може да се разбере само със сериозно, задълбочено отношение към духовната наука. Нека си припомним до какво доведе заиграването с черната магия в епохата на древна Атлантида.

Тази тема е засегната от някои антропософи, но и тук всичко се свежда до едно и също. Търсят се само нови аргументи за обвиняване на германците като нация: оказва се, че те са се превърнали и в инструмент на Сорат. Такива твърдения не могат да бъдат наречени по друг начин, освен духовнонаучно лекомислие и шегаджийство. Спекулативното свойство на ума на съвременния европеец го насърчава да играе интелектуални игрички, в които вместо живеят човешки „аз“ работи онова, което един московски автор нарече „его-компютър“.

Да се приеме **всичко**, което говори за „холокоста“ официалната пропаганда, пречи познаването на задкулисието

¹⁴⁵ GA 351 „Човекът и светът. Действието на духа в природата. За същността на пчелите“, Дорнах, 10.10.1923 г., лекция 2 – б. пр.

и разположението на геополитическите сили, за което говорихме в предишните глави. Ако сериозно се замислите над всичко това, „холокостът“ – ще си позволя такъв израз – беше методологически невъзможен. Разбира се, за мнозина това не е аргумент. Но аз и не се обръщам към многото, а само към тези, които са в състояние да разберат историческата симптоматология. Нека те да помислят за тоталната „яхвезация“ на цивилизацията, за единството във висшите ръководства на ордени и ложите, където „равините и монсеньорите са в пълно съгласие“. Там в края на краищата беше „изобретен“ нацизмът (или фашизмът). И двете следи вече са намерени и показани: едната води до Ватикана, другата до Великобритания („Туле“ и други).

Книгата на Суворов също коренно променя начина, по който гледаме на нещата. Повтарям, трябва да я прочетете цялата, за да разберете защо сега старият възглед за същността на войната вече не е възможен. А това означава, че е необходимо да се преосмисли буквално всичко казано досега за Втората световна война, тъй като вече 45 години цялото човечество е хранено само с лъжи. Що се отнася до съветската идеология, вече е разкрито, че всички, *буквално всичките ѝ* елементи са съставени от лъжи. Доскоро сякаш имаше *два* истински „стълба“. Единият от тях – съветското миролюбие, от което Германия вероломно се е възползвала. Сега това се оказва елементарна лъжа. Вторият елемент е „холокостът“.

Но нека помислим и за самия феномен „Съветски съюз“. Суворов описва колко и какви армии са подготвени за болшевизацията на цяла Европа, но идеята се оказва сапунен мехур. В наши дни, в продължение на десетилетия, светът тръпнеше от страх при вида на победоносния марш на болшевизма по всички континенти. Ядрени оръжия, подводници, ракети, немислима милитаризация на гигантската държава, проникващ навсякъде шпионаж, желязната лапа на властта вътре в страната – та това беше *осъщественният* „хилядолетен райх“! И изведнъж се срива, защото „се е родило обикнове-

ното момче“ Миша Горбачов, точно както навремето се срина цяла Русия само защото „дълбоко в Симбирск се родило обикновеното момче Ленин“!

Досега беше в сила следното правило (не само у нас, но и на Запад): колкото по-дълго живее пропагандната, идеологическата измама, толкова по-голяма е лъжата, толкова по-голяма подлост се крие зад нея. Такъв е индуктивният извод, който със сигурност трябва да бъде допълнен с анализ на фактите от окултно-политическия живот, ако искаме да познаваме строго научно.

Не лоши методолози, само че с обратен знак, са високо градуираните братя и монсеньорите. Те разбират, че е невъзможно, а и не е необходимо да се управляват големите исторически процеси, като се задълбочават във всички дреболии. Достатъчно е да настроят процеса в желаната посока, да сблъскат някакви сили помежду им и след това да поддържат само общ контрол над тях. Долу, където се осъществява „диалектиката“ на борбата, дори на членовете на ложите и ордениите е позволено да се изтребват помежду си. Тази борба обаче винаги е целенасочена. Целта на унищожаването на народите на Русия е да се предотврати шестата културна епоха; друга цел е да се създаде резервоар с евтини суровини и работна ръка; третата цел е да се преодолее древният разкол на църквите. Целта на нацисткия експеримент беше да се изкорени центърът на културата на аза; друга цел е премахването на икономическия конкурент; третата е доизкореняването на ереста на Реформацията, четвъртата е изкореняването на антропософската ерес; петата е предотвратяването на взаимодействието на немската и руската култури.

За да се постигнат всички тези цели, нямаше нужда да се унищожават евреите. Разбира се, в Германия имаше антисемитизъм; той представляваше един от най-важните елементи на идеологията, в която „юдео-масонският заговор“ играеше същата роля като „световната буржоазия“ в идеологията на болшевиизма. Но, така да се каже, „еврейската карта“ като та-

кава е *запазена за бъдещето*, тя тепърва ще бъде разиграна в геополитическата драма. *Тя ще бъде разиграна във връзка с идването на Ариман.*

За възплъщението на Ариман сега често се говори вядно, в кръговете на руската църква, но и тук няма какво да се заблуждаваме. Това се прави, за да се превърне едно много сериозно събитие отново в пропагандна измама. Инкарнацията с охота би била премълчана, но все повече хора научават за нея и тогава се пуска изпитаното средство: знанието се превръща в оръжие в непримиримата духовна и политическа борба.¹⁴⁶ Необходимо е и тук да се поддържа баланс и да се разбере главното. То е в това, че евреите ги готвят за определена мисия.

Ето какво е много важно да се разбере: *Както руснаците са били прелъстени от болшевизма, германците от нацизма, така сега евреите ги прелъстяват с ционизма.* Нито един от тези три социални експеримента не е самоцел, а средство за постигане на друга цел. В дългосрочен план това е предотвратяването на развитието на съзнателната душа. В момента се прави всичко възможно да се създадат благоприятни условия за инкарнацията на Ариман.

Социалистическият експеримент струва много скъпо на човечеството; още по-скъпо струваше срещата му с националсоциалистическия експеримент. За третия експеримент, в който водещата роля е отредена на евреите, ще трябва да се плати невъобразима цена. Участието на евреите в социалистическия експеримент е само тяхната подготовка за изпълнението на бъдещата им роля. На обратния принцип тяхната „карта“ е разиграна в националсоциалистическия експеримент. Ционизмът е поредната и по-универсална, в сравнение с предишните, обвивка за бъдещата роля.

Общият сценарий на подготвителния етап, който трябва

¹⁴⁶ Понякога ситуацията изглежда фантастично безнадеждна. Сред вярващите някои чрез свръхсетивни опитности научават за предстоящото пристигане на Антихриста и искрено желаят да предупредят хората. Но в работата се намесват политиците и всичко изкривяват.

плавно да премине към етапа на изпълнение, където самият Ариман ще се изяви директно, е съвсем прост. **Първо, в света се поражда ужас от социализма, за да се развие рефлексивно чувство на страх у хората само при споменаването на социализма и така се приключва с идеята за социалната троичност. След това се работи с ужасите на расизма, шовинизма, национализма, за да се развие отново рефлексивен страх от националното и така да се премахнат нациите.** Американизмът хипертрофира индивидуализма до „нарцисизъм“, при което личността е отслабена, преди да укрепне индивидуалният „аз“. Така работи идеологията на разпуснатостта, на вседозволеността. И всичко заедно се използва като инструмент за смесване на народите и откъсването им от духовете на народите. **Такъв е Гондишапур през 20. век.**

Безумие беше да се казва в Европа, започвайки от 1917 г., че болшевишкият преврат е дело на руснаците. Не по-малко безумно е да правим само германците виновници за двете световни войни. Третият вид лудост е да обвиняваме само евреите за всички окултно-политически безобразия на века. И трите вида лудост могат да се разберат, като се вземат **във взаимовръзка**, като брънки от една верига. Но разбирането на това се усложнява от факта, че представителите на изкушаваните народи правят постоянни изявления в полза на онова, което ги унищожават. От друга страна, зад кулисите се извършва огромно количество работа, за да се разделят народите и да се „подстрекават“ един срещу друг, да се разпалва националистическа вражда.

Оттам се ражда и единството на американската и съветската страна при оценката на световните войни, а и на много други неща. Известният съветски дисидент Владимир Буковски с основание пише в послеслова към книгата на Суворов: „Дори и сега, когато кървавите комунистически тайни най-накрая излязоха наяве, ние продължаваме да ловим из латиноамериканската джунгла старци, извършили своите жестокости преди половин век, но сме възмутени, виждайки Ерих Хоне-

кер на подсъдимата скамейка. Каква жестокост! Та той е болен и стар човек! И съчувстваме на Михаил Сергеевич, който – каква наглост! – е принуден да се яви пред съда (не, не пред Нюрнбергския, а само пред Конституционния, и не като обвиняем, а само като свидетел). Смеем ли да наречем КПСС престъпна организация? Вие пък, тя е просто „противоконституционна“...¹⁴⁷

Понякога ми идва на ум една парадоксална по своята невъзможност мисъл. Мислиш си: не дай, Боже, „холокостът“ да не е истина! С други думи: дай, Боже, той да е истина, унищожаването на 6 милиона души да е вярно!

Защото в противен случай нямам представа какво ще се случи в света? Какво ще се мисли за евреите, ако това се окаже блъф? Какво ще правим с германските компенсации, върху които е изградена значителна част от Израел? Какво да правим с „превъзпитанието“, с „превъзпитаните“ германци? И т.н.

Като антропософ, трябва също да мисля, че 45-годишната концентрация на цялото човечество върху мисълта за това, че 6 милиона души са били унищожени с помощта на цианид, е създала гигантски духовен противоположен образ. Ако отговаря на реалността – това е едно нещо, а ако не, тогава означава, че това е астрално чудовище от лъжи и то **жадува да се реализира в реалност!** Ако е имало „холокост“, тогава неговото опровергаване лишава от смисъл принесените човешки жертви, ако не е имало, то със сигурност ще го има при стеклите се обстоятелства. Ето защо е необходимо да съберем смелост и след щателна проверка и анализ на всички за и против, да стигнем до пълна яснота по този въпрос. Засега е ясно само едно, че **забраната** за неговото изследване служи само за засилване на **съмненията** в официалната версия.

¹⁴⁷ А историята с Демянюк? Световната преса говореше за него по следния начин: Той е нацистки престъпник; но тъй като това не можа да бъде доказано, беше освободен. Дори и да не беше този, за когото го взеха, въпреки това е бил пазач в друг лагер. Трябваше да бъде съден отново, но откъде да вземем доказателства? – Затова го освободиха. И т.н.

– Но фактите, документите, доказателствата! – отдавна ми крещи в отговор нетърпеливият читател. – Пренебрегваш фактите!

– Съвсем не. Нека се обърнем към документите.

Имах възможност да разгледам книги, в които са дадени много снимки, с помощта на които се доказва, че е имало „холокост“. Тези фотографии са подложени на многостранен *научен* анализ (анатомичен, геометричен, от гледна точка на законите на светлосенките и др.), с помощта на който е разкрито, че са фалшифицирани. Това е или фотомонтаж, или снимки на картини, а не истински събития, или произходът им по принцип е неизвестен, тъй като по различно време те са публикувани в различни страни с различни подписи.

Ще назова две от тези книги: „Bild Dokumente für die Geschichtsschreibung?“, 1973, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsschreibung, Deutschland. (Съставител Udo Walendy); и „Vorsicht, Fälschung. 1000 antideutsche Lügen in Bild und Text“, FZ-Verlag, 1991, München. Издател Dr. Gerhard Frey.

Ако някой възрази, че това са крайно „десни“ издания, отхвърлям такова възражение по простата причина, че говорим за *документи*. А за документите може да се каже само, че те са или истински, или фалшиви. В края на краищата е глупаво да се преценява валидността на закона за всеобщото привличане въз основа на това от какво вероизповедание е бил Нютон. В горните книги с помощта, подчертавам отново, на *научен* анализ е показано, че снимките не са автентични и на всеки се предлага да провери състоятелността на такъв анализ. Работата, трябва да призная, е морално трудна, но как да не се заемем с нея, ако съдбата на сега живеещите хора зависи от тези снимки? Е, а когато се убедиш, че снимките наистина са фалшиви, става още по-трудно от осъзнаването на безграничния цинизъм на онези сили, които стоят зад кулисите на световната политика и се отнасят към съдбите на народите като към чипове на рулетка, където самият Ариман седи като крупие. Когато откриеш, че и самите народи, мислещата част

от тях, интелектуалният елит прави всичко възможно, за да останат такива „чипове“, неволно си задаваш въпроса: откъде да взема основа за някаква надежда?

Освен снимки има и писмени документи. Например беше открито, че Симон Вейл, избрана за председател на Европейския парламент през 1979 г., е сред жертвите на газовите камери на Аушвиц, но под моминското си име Якоб.

Разследването е проведено от френския професор Робърт Форисън от Лион (заради което е преследван и жестоко пребит), евреин по националност. Разкри се, че роднините на Кисинджър, които сега живеят в Германия, също са в списъка на жертвите на нацизма и т.н.

В последно време се обсъжда намерението вилата на Ванзее¹⁴⁸ в Берлин да стане национален паметник на престъпленията на нацизма. Специалното издание на списание „Nutten-briefe“ от юни 1992 г. публикува *фотокопия* на документите от Ванзее. След като ги види, всеки може да се убеди, че документите са фалшифицирани. Отново не засягам политическата ориентация на това списание, тъй като говорим за фотокопия. И ако историк откаже да се запознае с тях на чисто емоционална основа, тогава аз не разбирам такъв историк. Когато става дума за големите, най-сериозни дела на човечеството, етичният аристократизъм не е най-добрият начин на поведение.

Не правя окончателна преценка дали е имало „холокост“ или не. Просто нямам такава преценка. А преди нямах ни най-малко съмнение, че е имало „холокост“. Сега наистина много искам някой да ми обясни какво означават тези фалшифицирани снимки и документи и поддръжниците на съществуването на „холокоста“ биха придобили в мое лице още един съмишленик и, разбира се, не само в мое. Междувременно

¹⁴⁸ Става дума за вилата „Марлир“ на брега на езерото Ванзее, разположено недалеч от Берлин, в която на 20.01.1942 г. е проведена среща на нацисткия военен и цивилен елит. Официално се казва, че там е взето решението за „Окончателно решение на еврейския въпрос“ – б. пр.

оставам с дълбокото убеждение, че този въпрос *трябва да бъде проучен*. Това се подкрепя и от много други факти, които просто не засегнах¹⁴⁹.

Например бяха проведени инженерни проучвания, които показаха, че в съществуващите камери не е възможно *физически* да се унищожат такъв брой хора. Освен това газът, съдържащ цианид, ако бъде използван в такива количества, би отровил целия окръг. Това са аргументите на физици и химици, извършили съответните измервания и изчисления в бившите концентрационни лагери. И ако те са несъстоятелни, лесно могат да бъдат опровергани с помощта на други *физични* и *химични* изследвания. В крайна сметка тук нямаме работа със сферата на хуманитарните науки.

Обаче не бива да се пренебрегват съвсем и съображенията от хуманитарен порядък. Не само в паметта, но и в етерните и физическите тела на съветските хора стоят думите, ритъмът и образите на съветския марш:

Раздава се от Бухенвалд

камбанен звън.

Камбанен звън.

... ..

Жертвите оживяха от пепелта

¹⁴⁹ Не казвам това заради абстрактното „и т.н.“ Например не можех да подмина такъв факт. Още по време на Първата световна война британският вестник Daily Telegraph от 22 март 1916 г. публикува бележка, в която се посочва, че съюзническото правителство разполага с документи, показващи, че германците са убили с газ 700 000 мирни сръбски цивилни, възрастни хора, деца, жени, затваряйки ги в църква. Четох този вестник и в мен възникна въпросът защо тази публикация не изплува нито след Първата, нито след Втората световна война? Тогава случайно прочетох английския Daily Telegraph and Morning Post от 25 юни 1942 г. В него ставаше дума за убийството на 700 000 евреи в Полша, но не в газови камери. Случайно ли е, че и в двата случая се говори за 700 хиляди? Освен това трябва да се вземе предвид, че първата публикация е фалшификат.

и отново възкръснаха,
отново възкръснаха...

Това беше наистина ритуален марш с огромна сугестивна сила, способен да предизвика зрителни халюцинации, в които безкрайни тълпи, милиони съживени мъртъвци с пепеляви лица и горящи очи вървят, подобно на Божиия – или не знам какъв – гняв, на последен щурм срещу капитализма, крайният израз на който беше „холокостът“. Така ни възпитаваха. Сега беше обявено (и не без основание), че най-голямото световно зло беше ленинизмът-сталинизъм, докато капитализмът, напротив, носи добро на света. И така, може ли да разбере как сега да се отнасям към горния марш, към една от най-миризливите партенки на съветската пропаганда? Когато накрая вече добре бяхме разпознали нейната тотална лъжа, някои от нас казаха: Да, те лъжат за всичко освен за едно: газовите камери на нацистите; и колкото и да беше зъл и безчовечен, болшеvizмът (който сътвори свой „холокост“) свърши поне едно добро дело: освободи света от фашизма и за това – дълбок поклон!

Няма да говоря за това колко широко и с какъв успех съветската пропаганда използва тази аргументация в страната и на световната сцена. В интерес на истината, и до днес цялата дясна опозиция срещу перестройката напомня на САЩ и Израел, че поне по един въпрос има обща платформа с тях. От друга страна, когато се появи книгата на Виктор Суворов „Ледоразбивачът“, необолшевиките в Русия, Германия и Израел се обявиха против нея (без аргументи, разбира се). Що за странни симптоми? Не трябва ли да накарат да се замислят именно поддръжниците на демокрацията? Сега, когато преосмисляме вековната лъжа на болшеvizма, нима имат право истинските привърженици на демокрацията да ни забранят да я проверим *цялата*?

Съществува официална съветска версия за нацистките зверства, извършени в Киев в Бабий Яр. В четвърти брой на сборника „Перестройката и еврейският въпрос“ (Москва,

1991), издаван от „Антиционистки комитет на съветската общественост“¹⁵⁰, беше публикувана статия, посветена на паметта на киевските жертви на фашизма. В нея се казва следното: „Дните на възпоменание на жертвите на Бабий Яр се проведоха тази година (1990 г.) с решение на Киевския градски съвет от 25 до 30 септември и бяха от национален характер. Статии във вестници, радио и телевизионни програми... пресконференция „Трагедията Бабий Яр и съвремието“... молебени в Киевската синагога и Владимирската катедрала, полагагане на венци пред паметника на жертвите на Бабий Яр...“ Заместник-председателят на Съвета на националностите на Върховния съвет, поетът Борис Олейник, долетя от Москва, за да отдаде почит на загиналите. В речта си той каза, че „общите нещастия и радости сродиха еврейския и украинския народ“. „Заклучителният призив на поета: „Хай живе великий и мудрый еврейский народ! беше заглушен от аплодисментите“. На митинга говориха и секретарят на Централния комитет на Комунистическата партия на Украйна, учител от Израел, равин и други. „Митингът завърши с молебени, които отслужиха представители на синагогата и православната църква. Настъпиха най-вълнуващите моменти. Думите на молитвата звучат тържествено, в много ръце се запалват свещи. Сълзи се търкалят по бузите на жените. И мъжете трудно се сдържат.“

С една дума, статията е написана с дълбока симпатия към евреите и предизвиква същото настроение у читателя. Следователно няма причина да не се приеме съдържанието ѝ в неговата цялост. А по-нататък в нея се казва: „Масовите разстрели в Бабий Яр продължиха дългите три години – до септември 1943 година... Преди отстъплението си от Киев, нацистите изкопаха и изгориха останките на жертвите си в Бабий Яр. Надявайки се да прикрият следите от престъпленията си, палачите

¹⁵⁰ Този комитет (сега разпуснат) се състоеше предимно от евреи и макар да отхвърляше ционизма като политически феномен (според резолюцията на ООН, приравняваща ционизма с расизъм), иначе наблюдаваше спазването на правата на евреите.

разпръснаха пепелта им по вятъра. Но те сбъркаха. И днес, почти половин век по-късно, пепелта от Бабий Яр изгаря сърцата ни... Общо в Бабий Яр са избити около двеста хиляди души, от които над 150 хиляди са евреи. Много бих искал – така завършва авторът на статията – за петдесетгодишнината от трагедията в Бабий Яр най-накрая да бъдат публикувани данните, съответстващи на нейния мащаб“ (стр. 7-8).

С последната фраза авторът очевидно искаше да каже, че всъщност жертвите са още повече. Ето обаче какво възниква по този въпрос. Както се посочва в статията, екзекуциите в Бабий Яр се извършват до 29 септември 1943 г., а на 6 ноември същата година Киев е освободен. В интервала от време между двете посочени дати, „преди отстъплението от Киев“, германците е трябвало да „изкопаят и изгорят“ и да разпръскват пепелта по вятъра – така че да не останат следи – на двеста хиляди и дори повече жертви. Тъй като Киев е превзет по специална заповед на Сталин: за празника на Октомврийската революция и е наредено да не се пестят войниците (около половин милион оставиха костите си до Киев), германците изобщо не можеха предварително да знаят колко дни им трябва, за да прикрият престъпленията си. А когато Червената армия вече беше в покрайнините на Киев, германците едва ли са имали сили и време да се занимават с изгаряне на трупове. Известно е, че още тогава са оставяли войниците си непогребани.

Така остава да приемем, че за 10, най-много 15 дни в Бабий Яр са изкопани и изгорени без следа 200 хиляди трупа (гигантска купчина)! Там е нямало крематориуми, значи просто са разпалвали огньове и са слагали върху тях труповете и останалите скелети, които са лежали в земята в продължение на година-две и са били доста влажни. Необходими са били много огньове: десетки, и то от цели стволове. Значи са били необходими цели гори? И каква миризма е трябвало да тръгне към Киев, ако хиляди трупове са били изгаряни денем и нощем на гигантски огньове? А къде отидоха за тези 10 дена хилядите тонове пепел? И т.н.

Снимка от въздуха на Бабий Яр, направена на 26.09.1943 г. 1. – Православно гробище 2. – Еврейско гробище 3. – Гората, вляво от която, както се твърди, са били извършени екзекуциите и изгарянето на трупите (Национален архив във Вашингтон, окръг Колумбия, документ G10 3938 SG, отис 104 & 105).

Ако някой каже, че подобни изчисления не навеждат на определени мисли, че не се нуждаят от допълнителни разясне-

ния, тогава неговото твърдение ще има успех само ако бъде направено „с ярост“. Ще добавя към казаното: Защо германците дори не се опитали да скрият престъпленията си в Катин, имайки достатъчно време за това? Имам правото да повдигна този въпрос въз основа на *съветската* (но приета в целия свят) версия на събитията в Киев. Да, сега е доказано, че съветските чекисти са извършили престъплението в Катин, но преди това целият свят смяташе германците за виновни за това и никъде не възникна въпросът за поразителната непоследователност в тяхното поведение.

Несъмнено въпросът има и етична страна. Не е лесно, когато мъжете „едва се сдържат“, да правят изчисления. Обаче в други случаи се занимават: изкопават и изследват останките на полските офицери. Всички разбират, че истината трябва да бъде внимателно доказана, а дотогава е правомерно да се съмняваме в нея. Останките от царското семейство, застреляни от болшевиките, 75 години по-късно са изпратени за изследване в Лондон, за да се установи тяхната автентичност.¹⁵¹ Затова дори в случая с „холокоста“, би било много по-разумно да не се хвърлят в затвора тези, които се съмняват в него, а физиците и химици антифашисти да представят срещу представеното от съмняващите се и да обяснят, защо и най-прецизният химичен анализ не разкрива никакви следи от цианови съединения в стените на газовите камери; защо германските войници 15 минути след акцията по отравянето влизали в килиите без противогази, вадили трупове с голи ръце и в същото време, както казват свидетели, се хранели, но оставали живи и т.н.

Можете, разбира се, да принудите хората да не задават подобни въпроси, но в този случай с толкова по-голяма сила те

¹⁵¹ След експертизата Радио Свобода съобщи, че това не са останките на царското семейство, но няколко дни по-късно, без никакъв преход, се каза, че те са истински. Изключително загадъчна фраза беше изречена по Би Би Си: „Настъпи моментът Ватиканът и КГБ да отворят архивите и да разкажат какво наистина се е случило с царското семейство“. Така стоят нещата с истината в нашия век!

ще се появяват отново и отново, тъй като живеем във века на разума. Аргументите навеждат на мисълта: дали пък изначално, когато са създавани основанията за обвиняването на германците в най-страшните престъпления, в тях не са заложени предпоставките за тяхното опровергаване?

Вземайки този въпрос в общия план на световната окултно-политическа игра, се създава впечатлението, че определени сили възнамеряват да играят ва-банк с еврейската „карта“. Така всъщност беше и със съветската „карта“ (готовността на Ленин да жертва 90 процента от населението на Русия) и с германската („Указът Нерон“, според който отстъпващата германска армия трябваше да унищожи собствените си градове и индустрия и да се мобилизират и изпращат на фронта 16-годишни юноши през последната година на войната), и с иранската (изпращане на деца със златни ключета от рая в ръцете из минните полета) и с камбоджанската (избиване на собственото си население по 10 процента годишно). Ако дори ние, антропософите, не разбираме, че всички те са различните лица на едно и също зло, тогава наистина човеколюбието ни не струва и пукнат грош и това е краят на надеждата ни да се поставим в услуга на Христа.

Но разбирането за историческата симптоматология не пада, както се казва, просто от небето. Трябва да имате както желанието, така и смелостта да изучавате историческите документи, колкото и ужасяващи да са те – ужасяващи в смисъла на ефекта, който истината има понякога върху нас, когато неочаквано се появи под многогодишните пластове от лъжи.

Към истините от такъв характер се отнасят фактите за взаимодействието на различни еврейски сдружения и групи с националсоциалистическото правителство, известни само на изключително тесни кръгове. Например кой в наше време знае, че в периода между двете световни войни 70 хиляди евреи в Германия се присъединяват към така наречената „Централна асоциация“ (Central-Verein) на германски граждани от еврейското вероизповедание, които били изцяло в подкрепа на

германските национални интереси? Освен това съществуват още „Държавен съюз на евреите-фронтващи“ и „Съюз на евреите от германска националност“, всеки от които има по още 10 000 членове. Противостоящото им „Ционистко движение в Германия“ има само 10 хиляди члена. През 1933 г. се основава още по-широко сдружение, което получава името „Държавно представителство на германските евреи“. По този начин ционизмът в Германия по това време е, така да се каже, маргинално явление. По-голямата част от евреите са за Германия и известно време – дори за националсоциалистическото правителство, от което национално настроените евреи очакваха то да спре потока от еврейски емигранти от Източна Европа. Този поток нараствал с невероятна скорост и само през 1933 г. възлиза на 100 хиляди души.

През 1989 г. на немски език излиза книгата на Франсис Никозия, чието английско издание носи заглавието „The Third Reich and the Palestina Question“ (Третият райх и палестинският въпрос). Тази книга трябва да бъде класифицирана сред тези, които общественото мнение на Запад характеризира като обективни и либерални. В предговора към книгата професорът от Йоркския (в Англия) университет К.Д.В. Кох пише: „Лидерите на асимилирано еврейство в Германия се опитваха да се защитят от емигрантския поток, като подадоха петиция до президентите на райха Еберт и фон Хинденбург. Опитите им да издигнат стена по пътя на емиграцията, която заплашваше да унищожи процеса на асимилация поради бързия приток на нови имигранти, бяха неуспешни“ (стр. 8).

По-нататък проф. Кох пише, че след като световното еврейство обявява война на Германия на 24 март 1933 г. (вече стана дума за това), „Държавният съюз на евреите-фронтващи“ се обръща към райхканцлера със следните думи: „Нашето пламенно желание е да насочим всичките си сили, живот и работа към националното възстановяване на Германия, независимо дали става дума за мирното изграждане на държавата или за защитата ѝ срещу външни заплахи“ (стр. 12). По

подобен начин реагират и другите еврейски организации в Германия, включително „Ционистко движение“; а почетният председател на „Съюза на евреите от германска националност“, д-р Макс Пойман, прави следното изявление в „Neuen Wiener Journal“ на 31 март 1933 г.: „Не съм първият, който ви казва, че съм абсолютен противник на това противно преследване на Германия. В тази кампания не виждам нищо повече от ново издание на старото преследване, което Германия и нейните съюзници претърпяха по време на войната. Същите методи чак до подробностите: тези разговори за отрязани детски ръце и избодени очи и, да, дори за унищожаване на трупове, човешките трупове, от които уж топят мазнината. Точно в същия стил се говореше за това как планини от осакатени еврейски трупове лежат в близост до гробищата, че уж никой евреин не може да се появи на улицата, без да бъде веднага нападат. Разбира се, отделни ексцесии е имало, но те са изключително редки. Без съмнение това са изцепки на отделни хора, което се случва във всички страни и при всяко управление. Що се отнася до официалните органи, Националсоциалистическата работническа партия и правителството, те постоянно и с голяма енергия обясняват, че във всеки от тези случаи, веднага след като станат известни, извършителите ще бъдат наказани безмилостно. И аз лично знам за случаи, когато били налагани такива безмилостни наказания.“

Още по-откровени и значими са съобщенията на американския евреин Пени Бренер, дадени в книгата „Zionismus in the Age of the Dictators“ („Ционизмът в ерата на диктаторите“, Бестпорт, 1983), която проф. Кох също цитира в предговора си. Бренер пише: „Ционисткото движение в Третия райх не проявяваше особен интерес към съвместна работа с Ваймарската република, а виждаше своя „естествен“ събеседник в Националсоциалистическата работническа партия“. По-натък проф. Кох коментира: „Нюрнбергският закон от 1935 г. ...не попречи на неформалния съюз на ционизма с националсоциализма. Напротив, колкото по-здраво се завинтваха гай-

ките, толкова по-приятно беше това за ционистите, които по този начин се надяваха да спечелят голям брой привърженици сред германското еврейство.“ (стр. 21-22).

Невъзможно е да се пренебрегне още едно съобщение от проф. Кох, в което той говори за лагерите, построени в Германия, в които германските евреи преминавали специално обучение, преди да бъдат изпратени в Палестина; там се провеждала двойна подготовка: земеделска и военна. Споразумението за трансфер (правото на трансфер на валута), сключено през август 1933 г. между ционистите и германската държава, наречено „Хаавара“, позволявало на германските евреи да правят увлекателни пътувания до Палестина, тъй като споразумението освобождавало желаещите да посетят Палестина от тогавашните строги ограничения за обмен на валута в Германия... Сумата за обмяна, на която германците имаха право, беше 500 марки; на евреите беше позволено да обменят до 20 хиляди марки. Едуин Блек пише за това в книгата си „The Transfer Agreement“ (Споразумението за трансфер), Лондон-Ню Йорк, 1984 г.) следното: „Подготовката за преселване в Палестина за лица... все още оставащи в Германия, представлява необичайно изключение от германската забрана за обмен на валута за германци, пътуващи в чужбина“. През 1937-1938 г. са организирани незаконни прехвърляния на евреи от Германия в Палестина, които са възпрепятствани от протестите на арабите и намаляването на квотите за влизане от страна на англичаните.

Съвместната работа на националсоциалистите и ционистите е разнообразна. През 1937 г. в Париж е създадено „Mossad le Aliyah Bet“ (Бюро за втора емиграция), предшественикът на сегашната израелска тайна полиция Mossad. Целта на Бюрото била да намери начини да заобиколи британските забрани и чрез тях да прехвърли евреи в Палестина. Този първоначален Мосад влиза в контакт с различни служби в Берлин, включително СС и Гестапо. Той получава значителна подкрепа от тях в плановете си. Един указ през декември 1938 г. позволява на евреите в концлагерите да бъдат свободни, ако се съгласят да

отидат в Палестина. За да ги вербуват, на ционистките агенти било разрешено да посещават лагерите. Това сътрудничество продължава до 1942 г. (Данни от Архива в Кобленц; архивна единица R 58/276.B1.165.) Покриването на Ламанша от англичаните слага край на този вид преселване.

През 1941 г. антибританската терористична група „Национална военна организация“ (NMO), по-известна като „Irgun Zvai Le‘umi“, изпраща специално послание до ръководството на Райха. Това съобщение се съхранява в архивите на Кобленц и също е цитирано от Л. Бренер. То е от 11 януари 1941 г. и в него се казва: „Евакуацията на маси евреи от Европа е изходното условие за решаване на еврейския въпрос. Напълно осъществимо е само ако тези маси получат разрешение да се заселят в родината на еврейския народ, в Палестина, поради което трябва да бъде създадена еврейска държава в нейните исторически граници... На NMO е добре известна добрата воля на правителството на Райха към ционистките дейности и плановете за емиграция и NMO е на следното мнение:

1. Между установяването на нов ред в Европа, съответстващ на добре познатата концепция на Германия, от една страна, и истинските национални стремежи на еврейския народ, които NMO олицетворява, от друга, може да има общи интереси.

2. Възможна е двустранна съвместна работа на новата Германия и обновеното народно-национално еврейство.

3. Създаването на историческа еврейска държава на национална и тоталитарна основа, свързана на договорна основа с Германския райх, отговаря на интересите на райха в Близкия Изток и би могла да осигури и укрепи позициите му в бъдеще.

Въз основа на тези предпоставки, след като получи подходящи уверения в подкрепа на посочените национални претенции на израелското освободително движение, NMO в Палестина може активно да влезе във войната на страната на Германия.

Това предложение за NMO... предполага, ако бъде при-

ето, задължителното сключване на споразумение, съгласно което военното обучение и създаването на човешки резерви в Европа трябва да се осигуряват под командването на НМО...

Неп прякото участие на израелското освободително движение в рамките на новия ред в Европа, който вече се установява, би могло да бъде тясно свързано с положително радикално решаване на еврейския проблем в съответствие с гореспоменатите национални претенции на еврейския народ. Всичко това би укрепило изключително моралната основа на новия ред в очите на цялото човечество.

В своята идеология и структура НМО е тясно свързана с тоталитарните движения в Европа.“ (Актове на Министерството на външните работи; архивна единица Е 234 158.)

Лени Бренер коментира този документ така: „Няма по-силно доказателство от това, че наследството от съвместната работа на ционистите с фашистите и националсоциалистите, както и тяхната водеща философия, остават двойствени и в съвременен Израел.“ (Цитирано от книгата на Ф. Никозия, стр. 25-26.)

Така се развивали отношенията между Третия райх и ционисткото движение. И нека читателят сам да реши какво се счита за антисемитизъм: съобщаването на тези факти или тяхното премълчаване. Ще зададем още един въпрос: Каква роля изиграва американската страна в тези отношения? Отговорът намираме от американския историк Дейвид С. Уайман в неговата издадена в Ню Йорк през 1984 г. и предизвикала сензация книга „The Abandonment of the Jews. America and the Holocaust, 1941 – 1945“ („Изоставянето на евреите. Америка и холокостът, 1941 – 1945“). „Ню Йорк Таймс“ пише в коментара си към книгата, че „готовността на САЩ и техните съюзници да пожертват каквото и да е, за да спасят евреите, е равна на нула“. Самият Уайман съобщава, че създаденият през 1943 г. „Комитет за спасение на евреите в Европа“ бил принуден да води борба „срещу лидерите на американския ционизъм... Президентът (на САЩ) на своите конференции (които обик-

новено се провеждат два пъти седмично) до есента на 1943 г. не проронва нито дума за германската кампания за унищожаване на европейското еврейство.“ В края на книгата си Уайман стига до извода, че „никой не бил сериозно заинтересуван от спасяването на евреите: нито ционистките организирани еврейски кръгове, нито каквито и да било правителства и парламенти на западните съюзници.“

Но в тази история, както трагична, така и обърквана, срещаме още по-удивителни неща, които принуждават мислещия съвременник дълбоко да се замисли. Монреалският „The Gazette“ в своя брой от 5 август 1993 г. публикува съобщение на човек, оцелял от холокоста. Той твърди, че като 11-годишен юноша *поне шест пъти* бил в газовата камера на концентрационния лагер Берген-Белзен и всеки път оставал жив. С ужас той наблюдавал „как жените и *децата*, изпратени с него в газовата камера, падали мъртви. До този момент Моше Пеер не знае как е могъл да оцелее при отравянето с газ.“ В едно от интервютата на въпроса: как си обяснява все пак този феномен, той отговаря: „Може би *децата* го понасят по-добре, не знам.“

Един здравомислещ германец, след като прочита това съобщение, се обръща към прокуратурата с въпроса: „Имам ли право да се съмнявам в такива свидетелства?“ Отговорът, даден с много уговорки, гласи: „В този конкретен случай имате.“ Това означава, че това съмнение няма да бъде преследвано от съда. В този случай обаче възниква друг въпрос: Води ли подобно правно лекомислие към доброто в една правова държава, или, както пита този германец: „Длъжни ли сме да слушаме всяка лъжа, всяко мошеничество и в продължение на поколения да се подчиняваме на последиците, които произтичат от тях?“

А ние ще си позволим да зададем още един въпрос: Какво е ставало и какво не е ставало всъщност в Берген-Белзен? Отговорът дава д-р Мартин Броскат, бивш директор на Института за съвременна история в Мюнхен. В писмото му,

публикувано на 19 август 1990 г. във вестник „Die Zeit“, четем: „Нито в Дахау, нито в **Берген-Белзен**, нито в Бухенвалд никога не е отравял с газ евреи или други затворници. Газовите камери в Дахау не бяха завършени и пуснати в експлоатация. Стотиците хиляди затворници, загинали в Дахау или в другите концентрационни лагери на стария райх, станаха жертва на катастрофалните антисанитарни условия и лошите доставки... Масовото отравяне с газ на евреи започна през 1941-42 г. само на няколко специално подбрани и оборудвани със съответните технически средства места, предимно в окупираните територии на Полша (но не и в Германия): в Аушвиц-Биркенау, в Собибор на Буг, в Треблинка и Белжец.“

За същото пише и проф. Хелмут Дивалд в своята „История на Германия“, излязла през 1978 г.: „В концентрационния лагер Дахау на посетителите се показват газови камери, в които се твърди, че SS са убивали всеки ден по 25 000 евреи. Всъщност тези помещения са макети, издигнати след капитулацията от американските военни, които принудили пленени членове на SS да ги построят. По подобен начин стоят нещата и с прословутия **Берген-Белзен**, където се твърди, че са убити 50 хиляди затворници. В действителност, по време на съществуването на лагера, от 1943 до 1945 г., в него загиват 7 хиляди затворници и главно през последните месеци на войната поради епидемии и недохранване, тъй като по време на бомбардировките са унищожени складовете за лекарства, клиниките и складовете за храни. Британският комендант на лагера със сигурност заяви, че в Берген-Белзен не са извършени мащабни престъпления“. Остава ни само да подчертаем, че използваните от нас източници не се отнасят към „дясната“, националистическа преса, а към официално признати източници на информация.

По този начин не липсват исторически документи, с помощта на които е възможно да се разпознае същността и мащаба на играта ва-банк с цели народи, която анализираме. Просто трябва да имаме смелостта да изследваме. И ако го

направим, тогава само с акта на познание даваме възможност на добрите мирови духовни сили да направят корекции в тази игра. И те със сигурност ще ги направят, ако, както Рудолф Щайнер се изразява в медитацията:

„...душите ще обърнат
мислите си към царството на духа.“

Няма съмнение, че докато използвайки „децата на Ахасфер“ германците бъдат навеждани към земята, те няма да се изправят. Дотогава десните сили, дори и най-радикалните, ще имат надежда за успех. Подобна ситуация се развива и в Русия, затова и в нашата страна нямаше как да не се появи дясна националистическа опозиция. И всичко това може да *завърши много зле, ако единствените говорители на естествените национални интереси и в Русия, и в Германия са само „десните“*. Въпросът стигна дотам, че по същество *целият проблем на Втората световна война постепенно се свежда от медиите до конфронтация между евреи и нацисти*.

Нещо подобно кондензира и в Русия. Преди това доминиращ в идеологията е образът на светлите комунисти, спасяващи света от „кафявата чума“. Сега болшеvizмът е развенчан, но това се прави толкова глупаво, примитивно и – отново – толкова очевидно идеологически, че в масовото съзнание постепенно узрява представата, че свалянето на болшеvizма е дело на евреите; те имат някаква причина за това, за която мълчат, но това, за което говорят, се оказва дори по-лошо от болшеvizма.

Всъщност обществото е изцяло изправено пред избор: ако си против болшеvizма, трябва да се интересуваш от укрепване и развитие на държавата Израел. И обратното, всеки, който не манифестира своята симпатия към идеите на ционизма, е или необолшевик, или неонацист. Няма трето!

По подобен начин се постъпва с германците. Питат ги:
– Против нацизма ли сте?

– Да, отговарят те.

– Тогава трябва да изразявате симпатия към държавата Израел, да одобрявате всички средства, с които тя постига целите си, и да ѝ помагате по всякакъв начин.

– Така и правим! – отговарят германците. Но тук се намесват германските десни и започват да задават въпроси на сънародниците си.

– Какво се получава тогава – казват те, – противопоставяте се на един национализъм, а защитавате друг! Правят ви на балами! Защо да защитаваме нечий вреден за нас чужд расизъм? По-добре е да развиваме наш собствен, който да се грижи за интересите на нашата нация. А що се отнася до расизма или национализма, като такива ние ги срещаме по целия свят. Такава е формата на съвременната политическа борба и няма какво да изпадаме в сантименталности. Води се борба за оцеляване на нациите, в която всички средства са добри. И Израел е първият пример за това.

Ето с такива способности водят нашия свят към „благоденствие“. Можете, разбира се, гледайки всичко това, да замълчите, като си кажете: Хората не само са неспособни, но и не искат да разберат какво правят с тях; за тях успокояващата лъжа е по-ценна от истината. Нека изчакаме, докато друга световна трагедия ще ги вразуми и научи да чувстват отговорност за това, което се случва малко по-далеч от носа им. Иначе какво се случва? На тези, които живеят на Запад, и окото няма да мигне, ако ние, които живеем на Изток, се изколим, защото тогава напълно, както вярват, ще изчезне заплахата от Изток, с която толкова дълго ги плашат. А нашите на Изток няма да запъшкат тежко, ако Западът изведнъж се провали в ада.

До подобна „философия за живота“ би могло да се стигне при стеклите се обстоятелства. Но такава философстване не е човешко. За това е необходимо напълно да загубим чувството за единство на съдбата, която обединява цялото човечество.

Между другото сега дори в този дух се напрягат много и лъжливо всички, които не са мързеливи. Хуманизмът се

превърна в политическа мода. Ние, хората от 20. век, преминаваме през изпитание, което в окултизма се нарича „изпитание с въздуха“. Животът лишава човека от всякакви външни опори; нещо по-лошо, изисква той да се облегне на нещо невъзможно. Всичко се развива по такъв начин, че в наше време трябва да бъдете:

националист-интернационалист,
антирасистки настроен расист,
умен глупак,
глупав мъдрец,
да обичаш красотата на грозното,
да бъдеш честен подлец,
безсъвестен правдолюбец,
да защитаваш с морален патос безнравствеността,
да бъдеш морален негодник,
да обичаш омразата,
да лъжеш, честно гледайки в очите,
честно да защитаваш лъжата,
да се стремиш към добро, правейки злини,
да налагаш свободата чрез насилие,
да се бориш за демокрация с диктаторски методи и т.н.

Има много хора, които вече са усвоили всички тези „добродетели“. Особено много са те в политиката, в световните финанси, в медиите, а също сред окултистите. Тези хора са ликвидирали естествения ход на историята, поели са контрола върху съдбата на цялото човечество в свои ръце, създават света на съвременната „култура“, управляват възпитанието и като цяло създават чисто ариманическа цивилизация.

Стана невъзможно да се разрешават международните отношения поради това, че са затрупани с национални пристрастия и по този начин „размътвиха водата“ на всички международни отношения. Зад виковете срещу национализма навсякъде се води открито шовинистична политика. Но никой

не смее да каже истината, тъй като веднага ще бъде обвинен в шовинизъм. Ще се позова още веднъж на Владимир Буковски, който в гореспоменатия послеслов пише: „И тук, на Запад, съществуват могъщи политически сили, способни да направят дълбоко нещастен всеки умник, който изпълзи с разкрития, които не са им угодни“.

И въпреки това е необходимо да „изпълзим“! Би било хубаво за германците да разберат, че силите, които са на страната на демокрацията при тях и в останалата част на света, се променят. Зад кулисите те подкрепят и десните екстремисти.¹⁵² За да държиш народа за гушата, е необходимо да сложиш и двете ръце на това гърло. Тогава е лесно да се регулира подаването на въздух и кръвоснабдяването на цялото тяло. Емигрират, да речем, без никаква причина 40 хиляди цигани от Румъния в Германия. Тя, естествено, протестира. (А коя друга държава с удоволствие би ги приела? Англия? Израел?). Но само десните протестират. И ето израелската „Ликуд“, изпълнена с благородно възмущение, призовава: „Прекъснете, по дяволите, всички дипломатически отношения с Германия, докато тя не се научи да уважава емигрантите!“ А израелското разузнаване казва: „Ще изпратим нашите агенти в Германия, за да унищожат нацистите там.“

Антропософската преса също надава вопъл: болно общество! Има ли Германия мисия? Все още ли има дух на народа?!

Да се върнем отново към книгата на Залция Ландман. Тя откровено пише, че не всяко расово смесване е плодотворно. По-нататък продължава да брой антисемитите, започвайки от Августин и Тома Аквински. Лутер, според нея, е поне предтеча на нацизма. След това са Шекспир, Й. Г. Фихте, руснаците: Достоевски, Гогол и т.н. В интервю за швейцарската

¹⁵² Нека тези, които се съмняват в това, да се замислят над феномена Жириновски в Русия – креатура на Гайдар, най-категоричният представител на американските интереси в Русия.

телевизия тя заяви, че всеки християнин е потенциален анти-семит. В книгата тя стига до извода, че еврейската държава „...е изградена *върху омразата на целия човешки род*“ (курсивът е мой – авт.)¹⁵³.

„Кракът“, който се поставя на шията на англосаксонските народи, в близко бъдеще ще придобие такава тежест, „каквато не е била от началото на света и няма да бъде“. Евреите се оказват в особено опасно положение. В крайна сметка те са *единствените хора, които чакат Месията в първото, физическо появяване*. Пътят му се подготвя от Ахасфер, който има вътрешно астрално родство с изоставащия дух на времето, водещ американския народ. Неслучайно Удроу Уилсън говори в смисъл, че изпитва особено разположение към еврейския народ. Ако се знае, че предварителната инкорпорация на Ариман се е случила в Уилсън, лесно е да се разбере колко малко са причините за радост от такова „разположение“.

В наше време евреите биват изкушавани по колосален начин. Това се прави по вече изпитан начин: *директно материалистически се интерпретират техните митове и върху това се изгражда националистическа идеология*. Изглежда, че пред очите на всички същото беше направено със северногерманската митология. И какво излезе от това? Не всичко е от полза. В Русия също се правят опити за фалшифициране на руската митология и езическото минало. Необходимо е да се види опасността и да се изостави мнението, че на някои е позволено да правят това, а на други не. Рудолф Щайнер предупреждава за такава опасност и много се е занимавал да обясни езотеричното значение на митовете, разкривайки тяхното общочовешко значение. В една от лекциите си той казва: „Преди Христовият импулс да навлезе в земната еволюция чрез Мистерията на Голгота, народът, от който произлиза Христос Исус, гледа на себе си като на богоизбран народ. И вярва, че щастието ще дойде в света само ако всички други на-

¹⁵³ S. Landman, Die Juden als Rasse. 1981, S. 29-40.

роди измрат, а собственият им народ се разпростре по цялото лице на Земята. В известен смисъл това е оправдана вяра, тъй като Йехова, богът на този народ, го е избрал за свой народ, а Йехова е разглеждан като един-единствен Бог. Във времето преди Мистерията на Голгота това е оправдана вяра на стария еврейски народ, тъй като от този стар еврейски народ е трябвало да произлезе Христос Исус.

Но след като се извършва Мистерията на Голгота, трябва да се преустанови този начин на мислене. По-късно той става отживелица. На мястото на почитта към Йехова трябва да дойде почитта към Христос – тази почит ни кара да говорим за *отделния човек*, както по-рано почитащите Йехова говорели само за членовете на своя народ. На това неразбиране се дължи трагичната съдба на еврейския народ... Пътят на национализма е връщане към Стария завет“ (193; 11.02).

Към тези думи на Рудолф Щайнер може да се добави, че в близко бъдеще „трагичната съдба“ на еврейския народ може значително да нарасне под звуците на победоносните фанфари, в които не се чува нищо друго освен антични старозаветни идеи. Те са доминирани от очакването на месията като земен цар. Всъщност и Юда не е предал Христос в тривиалния смисъл на думата. Той искал да принуди Христос да стане земен цар, да Го постави пред необходимостта да защити живота си. Тази грешка е катастрофална за отделния човек; тя ще се превърне в катастрофа за всички, които се чувстват „деца на Ахасфер“, което между другото инстинктивно се усеща от емигрантите от Съветския съюз, 90 процента (и повече) от които се опитват да се установят където и да е другаде, освен в Израел. Затова на ционизма на децата на Ахасфер трябва да се противопоставят братята на Христос и сред тях, преди всичко, евреите. Тази мисъл е добре разбрана от Лудвиг Тибен, но изглежда е генетично недостъпна за Залция Ландман и някои от провъзгласилите се за антропософи.

Във външния свят Ландман несъмнено печели. Но в Антропософското движение условията са различни. Неслучайно

много евреи идват в това движение. От живота преди раждането те носят специалната задача да се *противопоставят* на децата на Ахасфер и по този начин да спасят както себе си, така и цялото човечество. Но ако се поддадат на хипнозата на масовата пропаганда и не го направят, това означава, че не изпълняват основната задача на живота си, поради което кармата им се разстройва.

Те трябва да разберат, че в миналия живот са били въплътени в други народи, а в следващото въплъщение няма да бъдат отново евреи. Между тях и фанатичните привърженици на ционизма има колосална разлика. Последните вече са се превъплъщавали в един и същ народ няколко пъти подред и затова са попаднали под влиянието на Ахасфер. Душите, заседнали в един народ, винаги изостават.

Като цяло трябва да знаете, че в наше време душите се въплъщават в еврейски тела по различни причини. Например един поток се формира от души, които в своята индивидуална еволюция се движат от изток на запад. Такива души трудно намират връзка със западния интелектуализъм и за да улесни тяхната задача, кармата ги въвежда в тела, където те получават наклонностите за абстрактно мислене от силите на наследствеността. Сред руските евреи често може да се намерят по-дълбоки последователи на източните учения от много индуси, тибетци или японци.

Евреите, които са привлечени от духовната наука, имат в своята карма доброволно и жертвено поета задача да помогнат на еврейския народ да стигне до Христос. Към тези хора се отнасят Лудвиг Тибен и Карл Унгер.

Еврейската инкарнация е отговорна и изпълнена с опасности. Ариман знае, че ако между евреите възникне разкол и братята на Христос започнат да помагат на децата на Ахасфер да осъзнаят грешката си, неговото въплъщение ще претърпи значителни щети.

Владимир Соловьев, изхождайки от своето видение за бъдещето, пише, че в определен момент евреите ще разпозна-

ят Антихриста, който ще се появи сред тях под прикритието на Месията, и ще го свалят. Е, можем само да се надяваме на това. Рудолф Щайнер казва, че Ариман ще се появи не като мъчител, а като прелъстител и ужасните последици от неговите изкушения за душите ще бъдат разкрити едва след тяхното развъплъщаване. Всички видове от тези изкушения вече са в процес на работа и имат огромен успех. Светът чака те да растат и по-нататък както по брой и разнообразие, така и по сила.

Друго нещо са тези, които още сега разбират смисъла на случващото се и съзнателно се подготвят за въплъщението на Ариман. Неговата „доброта“ няма да се разпростре върху тях, което е полезно за антропософите, а и за всички хора, независимо от техните духовни и религиозни идеи. ***Евреите трябва да се подготвят за дуел с особена трудност.*** Те трябва да съберат всички сили, по специален начин, с утроена активност на душата и духа, да се свържат със съдържанието, със самата същност на духовната наука, да се научат на социално разбиране без национални и расови пристрастия. Да не се стремят да заемат ръководни постове в Антропософското общество и в антропософските инициативи, защото няма да им стигнат силите за две задачи. Борбата за спасението на човечеството протича не административно, а духовно.

Тъмните сили на задкулисието прибягват до пряка конфронтация, когато група от едни народи се противопоставя на други в условията на война, само след като са създали необходимите предпоставки в, така да се каже, мирни условия. Затова и борбата срещу световните войни чрез средствата на познанието трябва да се води преди те да възникнат. Войните може и да не възникнат, ако интелигенцията на едните народи се окаже способна да съди за другите народи, поставяйки се на тяхно място. Нека си спомним как древните евреи ревниво пазели мисията си от посегателства от страна на околните народи. Нещо подобно се случва и сега с народите от Централна Европа (другите немскоезични народи и народите, които ги заобикалят, напразно си мислят, че съдбата на Германия не

е тяхна съдба). Волята да защитават съдбата си е заложена в инстинктите на тези народи: да създават култура под знака на азовото съзнание и да търсят връзки с Източна Европа, за да се подготви следващата културна епоха. Но – възразяват дори някои от тези, които разбират това – не всички германци се държат както трябва, не се държат като Гьоте, Новалис и др. – Що за абсурд?! Към кой народ може да бъде отправено такова изискване? Пък и доброто отношение към великите германци също е дискредитирано. Ще дам само един пример.

В Англия в издателството на Пол Хамлин периодично излиза богато илюстрираната поредица „Животът на забележителни хора“. Един от нейните броеве е посветен на Гьоте („Животът и времето на Гьоте.“)¹⁵⁴. Какво научаваме там за немския поет и естественик? (Текстът, както се очакваше, бе написан от германец.) Че е обикновен бонвиван, жестоко разбиващ сърцата на жените и предпочитащ омъжените жени пред младите момичета (по-безопасно е!). Не е показвал никаква топлина към собствените си родители. Веднъж отишъл в Италия, главно за да се порадва на тамошните жени, похарчил много държавни пари, но полза никаква. (Не преувеличавам, така е написано там.) Неговото творчество? – Нищо особено! В „Гьоц“ проповядва войната и грубата сила. „Вертер“ довежда много юноши до самоубийство. Гьоте намира прототипите на своите герои сред своите любовници; включително Гретхен – тя била първата на Гьоте. А поетът се отличавал и с малодушие. Първи избягал от Наполеон, а след това мислел само как да запази благополучието си и т.н., и т.н.

Но какво да кажем за Гьоте, ако някой и досега не може да прости на Парацелз, Сен-Мартен и дори на Платон и Аристотел за възгледите им? Главното е да се разбере, че в света се води ожесточена борба срещу развитието на свободния дух и свободната човешка индивидуалност. В този случай се използват всякакви средства. Но не бива да се използват *вся-*

¹⁵⁴ Животът и времето на Гьоте. Лондон, 1967 г.

какви средства. Връзката на хората с техния дух-водач формира един вид „основен нерв“ на цялото национално битие в плана на духовното предназначение. Този „нерв“ не бива да се докосва, в противен случай, както казват лекарите, може да се прояви чисто „рефлекторна“ реакция, която няма да се съобрази с нищо! Външно, подобно явление може дори да придобие отблъскващ вид, както неестетично изглежда поведението на даден човек, когато с него не дискутират, а се опитват да го удушат, удавят или заколят.

Никой народ не може да бъде тестван безкрайно, защото тогава може да реагира неочаквано. Задкулисните инспиратори знаят за това и в играта си „ва-банк“ се опитват да провокират самото небе с идеология, терор, безброй човешки жертвоприношения по време на войни. Човек трябва да разбере техните методи и начини на действие, за да не стане съучастник в мистериите на унищожението.

* * *

В немското издание на тази книга глава 15 беше цензурирана и съкратена. От издателството дадох следното обяснение:

„Вземайки предвид настоящата правна ситуация (в Централна Европа – авт.), редакторите подтикнаха автора да съкрати значително тази глава.

Тази правна позиция има своя първоизточник в „Лондонския статут“ от 8 август 1945 г., който служи като основа за международния трибунал в Нюрнберг, чийто истински произход е посочен в глава 13 от тази книга, която цитира доклада на председателя на Международния еврейски конгрес Наум Голдман. Сред параграфите на този статут, разработен в Лондон, специално внимание заслужават 19 и 21. В параграф 19 е записано: „Правилото за доказване (на вина – авт.) не се

прилага за трибунала, той трябва да приложи бърз метод, а не официален, и да допусне всички доказателствени материали, които сметне за важни“. Параграф 21: „Трибуналет не е длъжен да изисква доказателства за общоизвестни факти, но по силата на задължението си трябва да ги приеме за сведение: това се отнася за официални документи, идващи от комитети, създадени в различните съюзнически държави за разследване на военни престъпления, както и протоколите и решенията на военните и други съдилища на която и да е от обединените нации.“

Впоследствие, въз основа на процеса в Нюрнберг, е исторически и юридически установен размерът на масовото унищожение на евреите. Официално изразеното съмнение относно тези „общоизвестни факти“ се наказват по закон в редица европейски държави.

Съответната наказателна норма е въведена и в швейцарското законодателство. Швейцарският Бундесрат е обосновал това допълнение към наказателния кодекс по следния начин: „Предвид лъжите за Аушвиц, като престъпление беше включено поругаването на паметта на мъртвите. Това би трябвало да даде възможност за обявяването извън закона на научно маскираните произведения на така наречените ревизионисти. Става дума за твърдения, че е нямало холокост, че не е имало газови камери, че при всички случаи не са убити 6 милиона евреи, а много по-малко, и че евреите получават финансови облаги от холокоста. Този вид исторически компилации са не само предмет на спорове сред историците. Зад тях често се крие пропагандна цел... От друга страна, разбира се, не може да се затвори възможността за сериозни исторически изследвания, включително и на 20. век. Както вече се спомена, към научните работи следва да се прилагат специфични, признати в съответните кръгове от специалисти мащаби.“

В даващ насоки бюлетин от 70 страници Комитетът от поддръжници на приетия закон посочва, че „твърденията“ за лъжата Аушвиц „представяват най-опасния връх на стрела-

та на антисемитизма“, че този „антирасистки закон запълва пропуските в наказателния кодекс“ (стр. 41 и 46). Комитетът допълнително успокоява швейцарците, които се страхуват от политическо преследване, тъй като законът гарантира, че „разпятията и коледните карнавали остават незасегнати от него“.

Тъй като отношението към информацията в бившия СССР се различава от това на Запад, в тази глава бяха направени някои съкращения. Надяваме се обаче, че читателят все пак ще може да проследи мисълта на автора и в този случай.“ *(бе-лежка на редактора)*.

ГЕНАДИЙ БОНДАРЕВ

Светът и човечеството на кръстопътя
на окултно-политическите течения на съвременността

Том 1
Първа част

Руска
Първо издание

Преводач: *Евгени Мансуров*
Технически редактор: *Христо Маринов*
Коректор: *Нели Спиридонова-Хорински*

Издателско ателие *A⁶*
Печат: **zape4at.com**
print@zape4at.com

ISBN 978-619-228-119-9